

Michael Crichton

Noaptea samurailor

Mamei mele, Zula Miller Chichton.

*Pătrundem într-o lume în care
vechile legi nu mai sunt
valabile.*

Phillip Sanders

Afacerile înseamnă război.
Motto japonez

DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE AL ORAȘULUI LOS ANGELES

STENOGRAMĂ DE UZ INTERN
STRICT CONFIDENȚIALĂ

Conținut: Stenograma interogatoriului luat detectivului Peter J. Smith,
interogatoriu înregistrat pe casetă video.
13-15 martie.

Referent: Crima Nakamoto (A8895-404)

Această stenogramă aparține Departamentului de Poliție al orașului Los Angeles și este destinată doar uzului intern. Este interzisă prin lege reproducerea ei ori a vreunui fragment din ea. Nerespectarea celor menționate mai sus atrage după sine pedepse severe.

Adresați toate cererile la:

Comandantul Șef al Departamentului de Afaceri Interne din cadrul
Departamentului de Poliție al orașului Los Angeles.

PO Box 2029

Los Angeles, CA 92038 – 2029

Telefon: (213) 555-7600

Telefax: (213) 555-7812

Video interogatoriu: Detectiv P.J. Smith
3/13-3/15

Cazul: „Crima Nakamoto”

Descrierea interogatoriului: Subiectul (locotenentul Smith) a fost interogat timp de douăzeci și două de ore pe parcursul a trei zile – de luni 13 martie până miercuri 15 martie. Interogatoriul a fost înregistrat pe o videocasetă S-VHS/SD.

Descrierea imaginii: Subiectul (locotenentul) se află așezat în spatele unui birou din laboratorul audio-vizual#4, LAPD HQ. Pe peretele din spatele subiectului se vede un ceas, Imaginea cuprinde suprafața biroului, cu o ceașcă de cafea, și subiectul văzut de la talie în sus. Subiectul e îmbrăcat cu: haină, cămașă și cravată (în prima zi), cămașă și cravată (a doua zi) și cămașă cu mâneci suflecate (a treia zi). Timpul de înregistrare e marcat în colțul de jos, dreapta, al monitorului.

Scopul interogatoriului: clarificarea rolului jucat de subiect în anchetarea cazului „Crima Nakamoto” (A8895-404). Ofițerii însărcinați cu interogarea au fost: detectiv T. Conway și detectiv P. Hammond. Subiectul a refuzat dreptul de a fi reprezentat de un avocat.

Cazul „Crima Nakamoto”: neelucidat.

Stenograma din 13 martie.

INT: Putem începe. Numele dumneavoastră, vă rog.

SUB: Peter James Smith.

INT: Vârsta și funcția?

SUB: Am treizeci și patru de ani. Sunt locotenent în cadrul Serviciilor Speciale – Departamentul de Poliție al orașului Los Angeles.

INT: După cum știți, domnule locotenent Smith, nu vi se aduce nici o învinuire.

SUB: Știu.

INT: Cu toate acestea este dreptul dumneavoastră de a fi reprezentat de un avocat.

SUB: Am refuzat acest drept.

INT: Cum doriți. Ați fost constrâns în vreun fel să răspundeți întrebărilor acestui interogatoriu?

SUB: (după o pauză lungă) Nu. Nu am fost constrâns în nici un fel.

INT: E-n regulă. Acum aș vrea să discutăm puțin despre „Crima Nakamoto”. Când ați luat prima dată contact cu acest caz?

SUB: Joi seara, 9 februarie, cam pe la ora nouă.

INT: Ce s-a întâmplat atunci?

SUB: Eram acasă când am primit un telefon.

INT: Ce făceați în momentul în care ați primit telefonul?

Prima noapte

Capitolul 1

Ședeam pe pat în apartamentul meu din Culver City, trăgând cu ochiul la televizor – sonorul era închis – unde se transmitea meciul de baschet al echipei Lakers, în timp ce încercam să memorez cuvintele primei mele lecții de japoneză.

Era o seară liniștită; o culcasem pe fetița mea pe la ora opt. Aveam casetofonul lângă mine pe pat și o voce plăcută de femeie spunea ceva de genul: „*Bună ziua. Sunt ofițer de poliție. Vă pot ajuta cu ceva?*” Sau: „*Arătați-mi vă rog meniul*”. După fiecare propoziție, făcea o pauză ca să pot repeta după ea, în japoneză. Mi-am stâlcit limba cât am putut. Apoi, vocea spuse: „*Magazinul de legume este închis. Unde se află poșta?*” Și alte chestii de genul ăsta. Câteodată îmi venea greu să mă concentrez, dar mă străduiam. „*Domnul Hayashi are doi copii.*”

Am încercat să răspund: „*Hayashi-san wa kodomo ga fur...fudur...*”, am declarat cu solemnitate. Dar până să termin eu, tipa începu din nou să ciripească: „*Băutura aceasta nu este bună deloc.*”

Aveam caietul deschis pe pat lângă cărticica „*Domnul Cap de cartof*” a fetiței mele, pe care o adusesem înapoi după ce îi citisem. Alături, un album cu fotografii și pozele de la a doua aniversare a zilei ei de naștere. Trecuseră deja patru luni de la ziua lui Michelle, dar încă nu pusesem pozele în album. De asta-i bine să încerci să faci toate lucrurile la timpul lor.

„*La ora două va avea loc o adunare.*”

Fotografiile de pe pat deja nu mai reflectau realitatea. La patru luni după ce fuseseră făcute, Michelle arăta complet altfel. Crescuse. Rochia scumpă – catifea neagră cu guler de dantelă albă –, pe care o purtase de ziua ei și pe care i-o cumpărase fosta mea soție, îi rămăsese mică.

În toate pozele, fosta mea soție era în prim-plan: ținea tortul, în timp ce Michelle sufla în lumânări, sau o ajuta pe micuță să desfacă darurile... Arăta ca o mămică devotată în realitate însă, fetița locuiește cu mine, iar fosta mea soție nu prea vine să o vadă. O vizitează în weekend, cam o dată la două săptămâni, și nu-i plătește pensia alimentară. Dacă te iei după fotografiile de la petrecere, n-ai zice așa ceva

„*Unde este toaleta?*”

„*Sunt cu mașina. Putem merge împreună.*”

Am continuat să învăț. E adevărat că, oficial, în seara aceea eram de serviciu: ca ofițer al Serviciilor Speciale trebuia să înregistrez apelurile

echipajelor de poliție din centrul orașului. Dar acel 9 februarie era o zi liniștită de joi și nu prea mă așteptam să am mult de lucru. Până la ora nouă nu primisem decât trei telefoane.

În cadrul Serviciilor Speciale este inclusă secția diplomatică a Departamentului Poliției: rezolvăm probleme în care sunt implicați diplomați și celebrități; furnizăm traducători străinilor care, dintr-un motiv sau altul, au de-a face cu poliția. E o muncă variată, dar nu din cale-afară de obositoare: când sunt de serviciu, mă pot aștepta cam la șase-șapte apeluri care solicită ajutor, nici unul urgent. Rareori a trebuit să mă deplasez. Te solicită mult mai puțin, decât ca purtător de cuvânt, adică exact funcția pe care o avusesem înainte de a intra în Serviciile Speciale.

În sfârșit, primul telefon pe care l-am primit în seara aceea se referea la Fernando Consec, vice-consulul statului Chile. Îl reținuse o patrulă a poliției, Ferny se urcase beat la volan, dar pretindea imunitate diplomatică. Le-am spus celor de la patrulă să-l ducă acasă și am făcut o nouă plângere la consulat, pentru a doua zi dimineață. Peste un ceas m-au sunat detectivii din Gardena. Arestaseră – într-un restaurant unde se trăseseră focuri de armă – un suspect care vorbea numai samoana, așa că voiau un interpret. Le-am spus că le-aș putea găsi unul, dar că samoanii vorbeau în mod sigur engleza; țara fusese ani de zile o bază americană. Detectivii mi-au spus că aveau să se descurce singuri. Am primit apoi un telefon din care am aflat că autocarele televiziunii blocau zona de evacuare de lângă stadionul unde concerta formația „Aerosmith”; le-am sugerat ofițerilor să comunice asta departamentului de pompieri. În următoarea jumătate de oră a fost liniște. M-am întors la caietul meu și la tipa cu voce de privighetoare, care spunea ceva de genul: „*Vremea a fost frumoasă ieri.*”

Apoi a sunat Tom Graham.

— Japonezii naibii! Începu Graham. Nu pricep de ce întind atât rahatul ăsta. Mai bine ai veni aici, Petey-san. Figueroa 1100, colț cu Seventh. La noua clădire Nakamoto.

— Ce s-a întâmplat? a trebuit să-l întreb.

Graham e un detectiv bun dar își iese repede din fire și cam face din țânțar armăsar.

— Chestia e că, urmă Graham, jigodiile astea de japonezi pretind să li se trimită un ofițer de legătură al Serviciilor Speciale. Ți-ești tu, amice. Ei spun că poliția nu poate începe ancheta până nu ajunge ofițerul care face legătura cu ambasada lor.

— Nu poate să începe ancheta?! De ce? Ce s-a întâmplat?

— Omucidere, mă anunță Graham. O femeie albă de vreo douăzeci și cinci de ani, poate douăzeci și șase, foarte înaltă. Au găsit-o întinsă cu fața în sus chiar în sala de consiliu. O adevărată priveliște! Mai bine ai veni cât de repede poți.

— De acolo se aude muzica? I-am întrebat.

— La naiba, da! exclamă Graham. E mare zaiafet. În seara asta se inaugurează Nakamoto Tower și dau o recepție. Hai, vino aici, da?

I-am spus că aveam să mă duc. Am sunat-o pe doamna Ascenio care locuiește în apartamentul de alături și am întrebat-o dacă ar putea avea grijă de fetiță cât timp aveam să fiu plecat. Vecina asta a mea e întotdeauna dornică să câștige un ban în plus. Cât am așteptat-o să vină, mi-am schimbat cămașa și mi-am pus costumul cel bun. Apoi a sunat Fred Hoffmann. Era comandantul de serviciu al sediului central de poliție din oraș; un tip scund, robust, cu părul grizonat.

— Ascultă, Pete. Cred că o să ai nevoie de ajutor la treaba asta.

— De ce? I-am întrebat.

— Se pare că avem bătaie de cap cu o omucidere în care sunt implicați niște japonezi. S-ar putea să fie cam încurcată drăcia. De cât timp lucrezi ca ofițer de legătură?

— De vreo șase luni, am răspuns.

— Dacă aș fi în locul tău, aș apela la cineva cu experiență. Treci pe la Connor și ia-l cu tine.

— Pe la cine?

— Pe la John Connor. N-ai auzit de el?

— Bineînțeles c-am auzit, am spus. Toată lumea de la departament a auzit de Connor.

Connor era o legendă; cel mai capabil dintre ofițerii Serviciilor Speciale.

— Da' nu s-a pensionat? am continuat eu.

— Nu și-a lămurit situația; cert e că încă mai lucrează la cazurile în care sunt implicați japonezi. Cred că ți-ar fi de ajutor. Ți-ar putea da un sfat bun. Am să-l sun eu: tu doar te duci și-l iei. Apoi Hoffmann mi-a dat adresa lui.

— Bine, e-n ordine. Mulțumesc.

— Și încă ceva. Îngroapă firele; da, Pete?

— S-a făcut, am zis. Cine-a cerut-o?

— Nimeni, dar e mai bine așa.

— Cum spui tu, Fred.

„A îngropa firele” însemna să nu transmiți informații prin radio, pentru ca să nu fie interceptate pe acele frecvențe ale poliției, controlate de presă. Era procedura standard în anumite situații. De fiecare dată când Elisabeth Taylor se interna, se folosea acest procedeu; ori dacă odrasla vreunei celebrități murea într-un accident de mașină, „îngropam firele” pentru a fi siguri că părinții vor primi vestea înainte ca echipele de televiziune să le bată la ușă. Apeland la această stratagemă doar în asemenea situații. Niciodată însă până atunci nu mai auzisem să se ceară folosirea ei în cazul unei crime.

Ajuns în mașină, am deconectat telefonul și am dat drumul la radio. Se transmiteau informații despre împușcarea unui băiețel de trei ani, care

paralizase de la talie în jos. Copilul se afla în apropierea locului unde se produsese un jaf. Un glonte rătăcit îi pătrunsese în coloană și era...

Am învârtit butonul și am prins un post care transmitea o masă rotundă. În față, vedeam luminile zgârie-norilor din centrul orașului pierzându-se în ceață. La San Pedro am părăsit autostrada, și am luat-o pe alea unde locuia Connor.

Ceea ce știam despre Connor era că trăise o vreme în Japonia unde își însușise cunoștințe de limbă și cultură niponă. Când s-a întors de acolo, în 1960, era singurul ofițer care vorbea fluent japoneza, chiar dacă atunci Los Angeles-ul avea, cu excepția insulelor nipone, cea mai numeroasă populație japoneză.

Firește că, în clipa de față, departamentul avea peste optzeci de ofițeri care vorbeau japoneza curent și mai mulți încă, din cei ca mine, care încercau să o învețe. Connor se pensionase cu câțiva ani în urmă. Dar ofițerii de legătură care lucraseră cu el recunoșteau cu toții că era de departe cel mai bun. Se spunea despre el că acționa rapid, rezolvând câteodată un caz în câteva ore. Avea reputația unui individ priceput, care știa teribil de bine să pună întrebări, fiind în stare să obțină informații de la martori ca nimeni altul. Însă mai mult ca orice, colegii îi lăudau abilitatea cu care aborda cazurile. Unul dintre ei mi-a spus odată: „Să lucrezi cu japonezii e ca și cum ai merge pe sârmă. Mai devreme sau mai târziu, cazi de pe ea într-o parte sau alta. Unii strigă sus și tare că japonezii sunt niște îngeri pe pământ și că nu pot face rău nici unei muște. Alții o țin una și bună că japonezii sunt niște stârpituri, putrede pe dinlăuntru. Connor nu se pierde însă niciodată cu firea. El rămâne undeva la mijloc; știe mereu ce are de făcut”.

John Connor locuia în zona industrială de dincolo de Seventh Street, într-o clădire mare de cărămidă, la parterul căreia se aflau niște antrepozite. Lângă construcție se întindea un depou de camioane Diesel. Liftul de marfă al clădirii era defect. Am urcat pe scări până la etajul al treilea și am bătut la ușă.

— Intră, spuse cineva dinăuntru.

Am pășit într-un apartament mic. Camera de zi era nemobilată și decorată în stil japonez: rogojini tatami, paravane shoji și pereți lambrisați; o stampă cu ideograme nipone, o masă neagră lăcuită, o vază cu o orhidee în ea: singura pată de culoare.

Am văzut două perechi de pantofi așezați lângă ușă. Una era bărbătească. Cealaltă era de damă, cu tocuri înalte.

— Domnul căpitan Connor? am întrebat.

— O secundă.

Un paravan shoji se dădu în lături și apăru Connor. Era surprinzător de înalt, avea poate un metru nouăzeci, oricum peste unu optzeci. Era înfășurat în yukota – un kimono subțire de bumbac albastru. Mi s-a părut cam la vreo cincizeci și cinci de ani. Un tip spătos, chel, cu mustața îngrijită, trăsături ascuțite și ochii pătrunzători. Avea o voce de bariton. Și era neobișnuit de calm.

— Bună seara, locotenente.

Ne-am strâns mâinile. Connor mă măsură din cap până în picioare și dădu aprobator din cap.

— Perfect. Foarte prezentabil.

— În munca mea am avut de-a face cu mass-media, i-am explicat. Nu știi niciodată când e să apari în fața camerelor de luat vederi.

Încuviință din cap.

— Și acum ești de serviciu ca ofițer al Serviciilor Speciale?

— Exact.

— De cât timp lucrezi ca ofițer de legătură?

— De vreo șase luni.

— Vorbești japoneza?

— Puțin. Tocmai iau lecții.

— Așteaptă cinci minute să mă schimb. Se întoarse cu spatele și dispăru după paravanul shoji. E vorba de o crimă?

— Da.

— Cine te-a chemat?

— Tom Graham. El a fost trimis la locul faptei de către secția de criminalistică. Spunea că japonezii insistă ca un ofițer de legătură să fie de față.

— Înțeleg.

Urmă o pauză. Auzeam doar apa curgând.

— Asta e procedura obișnuită? continuă el.

— Nu. De fapt, nu am mai auzit să se fi întâmplat vreodată. De obicei, ofițerii sună după interpreți pentru că nu cunosc limba. Nu-mi amintesc ca japonezii să mai fi solicitat vreodată un ofițer de legătură.

— Nici eu, mărturisi Connor. Graham ți-a cerut să mă iei cu dumneata? Pentru că eu și Graham nu prea ne agreem reciproc.

— Nu, am răspuns. Fred Hoffmann mi-a sugerat să apelez la dumneavoastră. Crede că nu am destulă experiență. Mi-a spus că voia să vă sune.

— Asta înseamnă că te-a sunat de două ori acasă? se interesă Connor.

— Da.

— Înțeleg, zise el și apăru îmbrăcat într-un costum bleumarin, făcându-și nod la cravată. Se pare că suntem în criză de timp, mai zise, aruncând o privire ceasului de la mână. Când te-a sunat Graham?

— Pe la nouă.

— Asta înseamnă că au trecut deja patruzeci de minute. Hai să mergem, locotenente. Unde ai parcat mașina?

Am pornit în grabă pe scări.

Am luat-o pe San Pedro și am făcut la stânga pe Second Avenue, îndreptându-ne spre clădirea Nakamoto. Chiar deasupra străzii se lăsase o ceață ușoară. Connor se uita țintă pe geam.

— Ai memorie bună? mă întrebă.

— Destul de bună, cred.

— Ai putea să-mi redai convorbirile telefonice pe care le-ai avut astă-seară? Amintește-ți-le cât mai amănunțit cu putință. Cuvânt cu cuvânt, dacă e posibil.

— Am să încerc.

I-am trecut în revistă telefoanele. Connor asculta fără să mă întrerupă sau să comenteze. Nu-mi dădeam seama de ce îl interesau atât de mult, iar el nu mi-a destăinuit. Când am terminat, a zis numai:

— Nu ți-a spus Hoffmann cine a cerut să îngropăm legăturile la sol?

— Nu.

— Mă rog, oricum este o idee bună. Eu nu folosesc niciodată telefonul din mașină, dacă am și altă alternativă. În ziua de azi trag prea mulți cu urechea pe fir.

Am luat-o pe Figueroa. Drept înainte vedeam luminile reflectoarelor din fața noului turn Nakamoto. Construcția era în întregime din granit cenușiu și țâșnea către cer în noapte. Am intrat în parcare din dreapta și am răsturnat mănua de box atârnată de parbriz, luând o mână de cărți de vizită din ea.

Pe respectivele cărți de vizită scria:

*Locotenent Detectiv Peter J. Smith,
Ofițer de legătură, Serviciile Speciale,
Departamentul de Poliție al orașului Los Angeles.*

Pe o parte erau tipărite în engleză, pe cealaltă în japoneză.

Connor se uită și el la cărțile mele de vizită.

— Și cum vrei dumneata să conduci această anchetă, locotenente? Ai mai tratat vreodată cu japonezii?

— Nu prea, am recunoscut. În ce-i privește, am la activ doar câteva arestări pentru conducere în stare de ebrietate.

— Atunci aș putea să sugerez eu strategia pe care s-o urmărim, adăugă Connor politicos.

— E perfect, am acceptat eu bucuros. V-aș fi recunoscător dacă m-ați ajuta.

— În ordine. Din moment ce dumneata ești ofițer de legătură, cel mai bine ar fi să iei frâiele în mână de cum ajungem.

— O.K.

— N-are rost să mă prezinți sau să te referi în vreun fel la mine. Nici măcar nu privi în direcția mea.

— S-a făcut.

— Eu nici măcar nu exist. Sarcina îți revine în exclusivitate.

— Bine. De acord.

— Toate astea îți vor da un aer oficial. Stai drept și să nu-ți deschizi nasturii de la haină. Dacă ei se înclină în fața ta, nu le imita gestul. E suficient să dai ușor din cap. Un străin nu va fi niciodată maestru în ritualul plecăciunilor. Nu care cumva să încerci.

— Bine, am rostit eu.

— Când începi să tratezi cu japonezii, adu-ți aminte că lor nu le place să negocieze. Găsesc că seamănă prea mult cu o confruntare. În societatea lor se evită lucrul acesta ori de câte ori e posibil.

— O.K.

— Controlează-ți gesturile. Ține-ți mâinile pe lângă corp. Japonezii iau drept amenințare mișcările largi ale brațelor. Vorbește rar. Nu ridică glasul.

— Am înțeles.

— Dacă poți.

— O.K.

— Probabil că îți va veni greu. Japonezii au darul de-a te face să-ți piezi cumpătul. Îi vei găsi poate enervați astă-seară. Treci cu vederea cât poți mai mult. Și orice s-ar întâmpla, păstrează-ți calmul.

— S-a făcut.

— Dacă nu, le vei face o impresie neplăcută.

— Am înțeles, l-am asigurat.

Connor zâmbi și zise:

— Sunt sigur că te vei descurca. S-ar putea să n-ai deloc nevoie de ajutorul meu. Dar dacă ai să fii în încurcătură, mă vei auzi spunând: „Poate v-aș putea fi de folos.” Acesta este semnalul că preiau conducerea. Din acel moment, mă lași pe mine să vorbesc. Aș prefera să nu intervii în discuție, chiar dacă ți se adresează. O.K.?

— O.K.

— Chiar dacă o să vrei să spui ceva, abține-te.

— Înțeleg.

— Mai mult încă, orice aș face, nu te arăta surprins. Orice aș face.

— E-n regulă!

— Din momentul în care trec la cârmă, fă în așa fel încât să rămâi cu un pas în spatele meu, undeva în dreapta. Nu te așeza nici o clipă pe scaun. Nu privi niciodată în jurul tău. Să pari cu atenția încordată tot timpul. Ei sunt japonezi. Tot ceea ce faci are un înțeles pentru ei. Fiecare detaliu al înfățișării și comportamentului tău va reprezenta cartea ta de vizită, a Departamentului de Poliție și a mea, ca superior și *sempai* al tău.

— În ordine, domnule căpitan.

—Ai vreo întrebare?

— Ce e un *sempai*?

Connor surâse.

Trecurăm printre reflectoare, coborând rampa care ducea în garajul de la

subsol.

— În Japonia, îmi explică el, un *sempai* este un bărbat în vârstă care îndrumă un bărbat tânăr, numit *kohai*. Relația *sempai-kohai* e firească. Se presupune adesea că ea funcționează ori de câte ori un bărbat tânăr și unul mai în vârstă lucrează împreună. O vor presupune probabil și în cazul nostru.

— Aha, un fel de mentor cu ucenicul său, mă lumineai eu.

— Nu tocmai, zise Connor. În Japonia relația *sempai-kohai* are o nuanță diferită. E mai mult decât o iubire părintească. *Sempai*-ul trebuie să încurajeze pe *kohai*-ul său, să-i tempereze orice fel de exces tineresc și să-i îndrepte greșelile, zise el zâmbind. Dar sunt sigur că dumneata n-o să greșești.

Am ajuns la capătul rampei și am văzut în fața noastră garajul încăpător. Connor se uită cu atenție pe geam și se încruntă.

— Unde-or fi?

Garajul clădirii Nakamoto era plin de limuzine, de șoferi sprijiniți de mașini. Fumau și stăteau la taclale. Nu zăream însă mașinile poliției. În mod normal, când era vorba de o crimă, locul era luminat ca de Crăciun de o mulțime de blitzuri mânuite de fotografi ai poliției. Se mai înghesuiau medicul legist, medici peste medici și toți ceilalți care se ocupau de așa ceva.

Dar în seara cu pricina, nimic din toate astea. Locul părea un garaj al cuiva care dădea o petrecere: peste tot se găseau grupuri de oameni eleganți așteptându-și mașinile să-i ia de la scară.

— Interesant, am făcut eu.

Ne-am oprit. Cei de la parcare ne-au deschis portiera și am coborât din mașină pășind pe un covor de pluș, în timp ce undeva se auzea o muzică lentă. Connor și cu mine ne-am îndreptat spre lift. Din direcția opusă veneau tot felul de persoane elegante, bărbați în smoking, femei în rochii scumpe de seară. Iar lângă lift, într-o jachetă sport, pestriță, din material gros, stătea trăgând furios dintr-o țigară Tom Graham.

Capitolul 2

Pe vremea când juca pe post de fundaș în echipa Universității, Graham nu izbutise niciodată să fie vioara întâi. Acest fragment de biografie ajunsese să-l definească.

Se părea că același lucru i se întâmpla și în cariera de detectiv. Toată viața lui nu fusese altceva decât un șir continuu de insuccese. Ghinionul se ținuse scai de el și ratase toate ocaziile prin care ar fi putut fi avansat. Se transferase de la o divizie la alta, nereușind niciodată să se integreze în colectivul respectiv sau să facă echipă cu cineva. Întotdeauna cu gura mare, Graham și-i făcuse dușmani pe toți șefii pe care îi avusese, iar la treizeci și nouă de ani era puțin probabil că avea să mai fie promovat. Acum era plin de fiere, devenise morocănos și se îngrășa pe zi ce trece. Era un bărbat imens. Un adevărat junghi în coastă pentru colegi, ce reușesc să irite pe toată lumea. Credea că integritatea morală era o scorneală și devenea sarcastic cu oricine nu-i împărtășea părerea.

— Te-ai pus la țol festiv? îmi strigă el în timp ce urcam scările: Arăți al naibii de bine, Peter.

Îmi scutură câteva fire imagine de praf de pe rever.

Nu l-am luat în seamă, l-am întrebat doar:

— Cum merge, Tom?

— Ar fi fost mișto să veniți aici ca invitați, băieți, nu cu treabă.

Se întoarse spre Connor și-i strânse mâna.

— Bună, John. Cine a avut ideea să te scoată din pat?

— Doar arunc o privire pe aici, spuse Connor cu blândețe.

— Fred Hoffmann mi-a cerut să-l aduc, i-am explicat eu.

— La naiba, i se adresă el lui Connor. Nu mă deranjează câtuși de puțin că ai venit. Dimpotrivă, chiar mă poți ajuta. O s-avem de furcă, nu glumă, acolo sus.

L-am urmat amândoi către lift. Nu se vedea nici un alt ofițer de poliție.

— Unde sunt ceilalți? l-am întrebat.

— Bună întrebare, zise Graham. Au reușit să-i țină la intrarea din dos. Japonezii pretind că liftul de serviciu este cel mai rapid din clădire. Și în plus îi tot dau cu importanța recepției care are loc acum și spun că nimic nu trebuie să o întrerupă.

Lângă lifturi, un japonez în uniforma corpului de pază a clădirii ne aruncă o privire nu tocmai prietenoasă

— Dâșii sunt cu mine, îi spuse Graham.

Bărbatul dădu din cap în semn că a înțeles, dar continuă să ne privească cu suspiciune.

Intrarăm în lift.

— Să-i ia naiba de japonezi! exclamă Graham în timp ce ușile liftului se închideau. Asta mai e încă țara noastră. Mai suntem încă polițiști în propria noastră țară! Încă.

Privirăm toți trei în jos, prin pereții de sticlă ai liftului spre străzile centrale ale orașului. Pe măsură ce urcam, ceața devenea tot mai deasă. Vis-à-vis, clădirea Arco țâșnea în noapte, luminată de sus până jos.

— Știți că lifturile din clădirea asta funcționează ilegal? Potrivit prevederilor, lifturile cu pereți de sticlă sunt interzise în incinta clădirilor cu mai mult de nouăzeci de etaje, iar clădirea aceasta are nouăzeci și șapte – e cea mai înaltă din Los Angeles. Dar Nakamoto Tower reprezintă o excepție din mai multe puncte de vedere. Au înălțat-o într-un timp record: numai șase luni. Știți cum? Au adus componente prefabricate de la Nagasaki și le-au asamblat aici. Nu au angajat constructori americani; au obținut o derogare specială în ce privește legea noastră sindicală. Au invocat niște așa zise probleme tehnice, pe care numai muncitorii japonezi le puteau rezolva. Chiar credeți minciuna asta gogonată?

Am ridicat neștiutor din umeri.

— Păi dac-au trecut peste syndicate...

— La dracu! Au trecut ei și peste consiliul municipal, zise Graham. E clar că la mijloc sunt grămezi de bani. Ce putem ști cu siguranță, e că japonezii au bani gârlă. Iar cu parale poți obține orice; chiar și aprobarea să construiești în zone interzise, nesigure din punct de vedere seismic. Asta e. Japonezii obțin tot ce doresc.

Am ridicat iar din umeri.

— Politica.

— Pe dracu' politica! Știți că nici măcar nu-și plătesc taxele? Da, nu te uita așa la mine, Peter. Sunt scutiți de impozit pe o perioadă de opt ani. Ce rahat! Ne cadorisim țara străinilor, asta e.

Preț de câteva clipe am urcat în liniște. Graham privea țință prin peretele de sticlă al liftului. Acesta era marca Hitachi – cele mai rapide și mai comode lifturi din lume, dotate cu tehnologie de ultima oră.

Ceața devenea din ce în ce mai deasă.

— Chiar nu spui nimic despre crimă, sau vrei să fie o surpriză? I-am întrebat pe Graham.

— A naibii surpriză, mormăi acesta deschizându-și agenda. Ascultați. Crima ne-a fost comunicată la opt și treizeci și două de minute. Vocea de la telefon spunea că găsise un cadavru. Era un glas de bărbat; vorbea o engleză stricată cu un puternic accent asiatic. Dispecerul de serviciu nu a putut obține prea multe informații de la el, doar o adresă: Nakamoto Tower. Echipajele de poliție au pornit în goană, au ajuns aici pe la opt și treizeci și nouă de minute și au constatat că avusese loc o crimă la etajul patruzeci și șase, etaj la care se află birourile companiei. Victima e o femeie în jur de douăzeci și cinci de ani,

deosebit de frumoasă. O să vedeți și singuri. Cum au ajuns, „albaștrii” au sigilat și i-au chemat pe cei de la divizie. Eu am plecat cu Merino și am ajuns aici pe la opt și cincizeci și trei de minute. Imediat după noi, au început să-și facă apariția toți cei antrenați de regulă într-o anchetă; au fotografiat fata și i-au luat amprente. E clar până aici?

— Da, zise Connor, încuviințând din cap

— Tocmai ne apucasem de treabă, continuă Graham, când un nenorocit de japonez de la „Nakamoto Corporation”, înțolit într-un costum albastru de vreo mie de dolari, a venit și ne-a anunțat că are dreptul să ceară un ofițer de legătură înainte să înceapă procedura legală. Și tot o ținea una și bună că nu avem nici un drept să ne aflăm aici. Rahat! Al naibii să fiu dacă nu m-a lăsat tablou. Era clar că se comisese o crimă. I-am spus atunci c-ar fi mai bine s-o întindă. Da' ți-ai găsit?! Împutitul vorbea o engleză dată naibii și era tobă de cunoștințe juridice. Deci m-am gândit că n-are nici un rost să forțez nota și m-am hotărât să-i fac pe plac afurisitului ăsta de japonez care tot o ținea una și bună să vină un ofițer de legătură. Dar, din moment ce vorbea atât de bine engleza, nu înțelegeam care era problema. După câte știu, ofițerii de legătură intervin doar pentru tipii care nu vorbesc engleza; or pe fruntea împutitului ăsta se vedea de la o poștă că scrie Facultatea de Drept Stanford. Da' asta e, oftă el.

— Și m-ai chemat pe mine, am spus.

— Îhâm.

— Cum îl cheamă pe tipul de la Nakamoto? I-am întrebat.

— Rahat, zise Graham aruncând o privire dușmănoasă numelui notat în agendă. Ishihara. Ishiguri. Ceva de genul ăsta.

— N-ai cartea lui de vizită? Probabil că ți-a dat-o.

— Da, dar i-am dat-o lui Merino.

— Mai e vreun japonez pe-aici? I-am întrebat.

— Faci mișto? râse Graham. Bineînțeles. Mișună ca furnicile. S-a mutat tot Disneyland-ul aici.

— Eu vorbesc serios. Mă refer la locul faptei.

— Și eu la fel, spuse Graham. Da' nu putem să-i dăm afară. Spun că e clădirea lor, că e dreptul lor să stea aici. În seara asta e deschiderea oficială a Nakamoto Tower-ului.

— Unde are loc recepția? am întrebat.

— Cu un etaj mai jos de locul crimei, la etajul patruzeci și cinci. E o sindrofie pe cinste. Cred că au vreo opt sute de invitați – stele de cinema, senatori, deputați și ce-or mai fi. Am auzit că sunt acolo și Madonna și Tom Cruise, senatorul Kennedy, Elton John, senatorul Morton, primarul Thomas E și procurorul Wyland acolo. Hei, poate că și fosta ta soție e acolo, Pete. Tot pentru Wyland lucrează, nu-i așa?

— Da, din câte știu.

Graham oftă.

— A știut să se-nvârtască bine nevastă-ta!

N-aveam chef să vorbesc despre ea.

— Nu prea ne mai vedem, am spus.

Se auzi o sonerie; apoi o voce anunță:

„*Yonjusan*”

Graham își aținti privirea asupra plăcuței cu numere luminoase de deasupra ușii.

— Îți vine să crezi așa ceva?

„*Yonjusan*”, spuse vocea. „*Mogusu de gozaimasu.*”

— Ce-a zis?

— A spus că aproape am ajuns.

— Sictir, mormăi Graham. Dacă e să vorbească un lift atunci s-o facă în engleză. Țara asta mai e încă America.

— Încă, spuse atunci Connor continuând să privească pe geam.

„*Yonjugo*”, se auzi din nou vocea și ușile liftului se deschiseră.

Graham avusese dreptate: era o petrecere pe cinste. Etajul cuprindea patruzeci de săli pline de invitați: bărbați la costum, femei în rochii de seară. Orchestra cânta o melodie ritmată a lui Glenn Miller. Lângă lift se afla un bărbat cu părul grizonat și cu pielea bronzată, pe care mi se părea că-l cunosc de undeva. Avea umeri largi, de atlet. Păși în interiorul liftului, se întoarse spre mine și-mi spuse:

— La parter, vă rog.

Duhnea a whisky. Într-o clipă, un bărbat mai tânăr, tot în costum, apărură lângă el.

— Liftul acesta urcă, domnule senator.

— Cum adică? întrebă tipul grizonat întorcându-se către tânărul care era asistentul său.

— Liftul urcă, domnule, îi explică acesta.

— Mă rog, eu vreau să cobor.

Vorbea cu grijă, pronunțând exagerat de curat cuvintele, așa cum o fac de regulă oamenii beți.

— Desigur, domnule senator. Știu asta, domnule, îi spuse asistentul vesel. Haideți să luăm celălalt lift, domnule senator. Îl înșfăcă strâns de braț și-l conduse afară din lift.

Ușile se închiseră, iar liftul continuă să urce.

— Te-a luat drept liftier, râse Graham de mine. L-ați recunoscut? E senatorul Stephen Rowe. Nu-i nostim să-l găsim aici la petrecere, având în vedere că face parte din Comisia Financiară a Senatului, comisie care se ocupă de toate importurile din Japonia? Ca și prietenul său, senatorul Kennedy, Rowe este un client de bază al patrulelor de poliție.

— Chiar așa?

Băieții spun că pilește zdravăn.

— Am observat.

— De aia îl plimbă pe puștiul ăla după el tot timpul. Să-l ferească de belele. Liftul se opri la etajul patruzeci și șase. Se auzi un pocnet ușor.

„Yonjuroku. Domo arigato gozaimasu.”

— În sfârșit, spuse Graham. Poate că acum ne putem apuca de treabă.

Capitolul 3

Ușile liftului se deschiseseră. Ochii ni se izbiră de un zid compact de costume bleumarin, din acelea purtate îndeobște de oamenii de afaceri. Proprietarii lor stăteau cu spatele la noi. Erau vreo douăzeci de tipi înghesuți chiar lângă ușa liftului. Aerul era îmbâcsit de fum de țigară.

— Haideți, haideți, spuse Graham făcându-și loc cu coatele, fără să mai țină cont de bunele maniere. Îl urmai, iar Connor veni după mine, tăcut și discret ca o umbră.

Etajul patruzeci și șase fusese conceput pentru a servi drept sediu al conducerii executive a concernului Nakamoto. Era impresionant. Stând în biroul de recepție, în întregime mochetat, din preajma liftului, puteam cuprinde cu vederea întregul etaj: un uriaș spațiu deschis. Perimetrul era cam de șaizeci de metri pe patruzeci, cât jumătate dintr-un teren de fotbal. Toate elementele care alcătuiau decorul nu făceau altceva decât să sublinieze ideea de spațiozitate și eleganță. Tavanul înalt era lambrizat. Mobila era din lemn, tapițată toată într-o combinație de negru și gri, iar mocheta era groasă. Sunetele vătuite și lumina blândă completau atmosfera de calm și bunăstare. N-ai fi zis că te afli în niște simple birouri ale unei companii, ci mai degrabă într-o bancă – cea mai luxoasă bancă din lume. Te făcea să încremenești de admirație.

M-am oprit în fața benzii galbene care împrejmua locul crimei și care bloca totodată accesul pe întreaga suprafață a etajului; am luat o figură adecvată situației și locului unde mă aflu. Chiar în fața mea, se afla holul larg, un fel de separeu amenajat pentru secretarele și funcționarii de mână a doua. Dintre birourile înghesuite țâșnea din loc în loc câte o plantă ornamentală care îți alunga impresia de monotonie creată de mobilier. În mijlocul acestui hol, se afla o machetă a clădirii Nakamoto și a unui complex de clădiri, deocamdată în construcție, ce o înconjura. În timp ce deasupra machetei stătea îndreptat un reflector, restul încăperii era slab luminat doar de câteva lampadare.

Birourile personale ale membrilor consiliului executiv erau amplasate de jur împrejurul acestui hol. Pereții birourilor, atât cei care dădeau în hol cât și cei exteriori, erau de sticlă, astfel că de acolo de unde mă aflu puteam zări zgârie-norii Los Angeles-ului. Această imagine îmi crea senzația că întregul etaj se afla suspendat undeva în aer. La dreapta și la stânga se aflau două săli de conferințe, tot cu pereți de sticlă. În sala din dreapta, care era mai mică decât cealaltă, am zărit trupul fetei întins pe o masă lungă, neagră. Un picior îi alunecase de pe masă și se legăna în aer. Nu se zărea nici o pată de sânge, dar oricum era prea devreme să-mi dau seama de asta, căci mă aflu destul de departe de ea, cam la vreo șaizeci de metri. Mi-ar fi fost deci greu să observ toate amănuntele. Se auzea pârâitul stațiilor de emisie-recepție.

Deodată Graham a spus:

— V-am adus ofițerul de legătură interpret, domnilor. Poate că acum vom putea în sfârșit să începem ancheta. Peter?

M-am întors cu fața către grupul de japonezi care stăteau lângă lift. Nu știam cui să mă adresez, așa că s-a lăsat o tăcere penibilă. La un moment dat, unul dintre ei a făcut un pas în față. Avea circa treizeci și cinci de ani și purta un costum scump. Și-a înclinat ușor capul în fața mea. Am făcut și eu la fel. Apoi a început să vorbească.

— *Konbamva. Hajimemashite, Sumisu-san. Ishigura desu. Dozo yoroshi ku.*

Ne salutase politicos, cu toate că o făcuse cu indiferență. Nu irosise nici o secundă. Se numea Ishigura. Știa deja cum mă cheamă.

— *Hajimemashite. Watashi wa Sumisu desu. Dozo.*

Cu un gest brusc îmi dădu cartea lui de vizită.

— *Domo arigato gozaimasu*, am spus luând cartea de vizită cu amândouă mâinile, ceea ce nu era cazul; ținând însă cont de sfatul lui Connor, voiam să par cât mai politicos. I-am dat apoi cartea mea de vizită. Eticheta ne cerea să ne uităm fiecare la cartea de vizită a celuilalt, să facem mici comentarii sau să punem o întrebare de genul: „Acesta este numărul de telefon de la biroul dumneavoastră?”

Ishigura luă cartea mea de vizită cu o singură mână și mă întrebă:

— Acesta este numărul dumneavoastră, domnule anchetator?

Am rămas surprins. Vorbea o engleză curată, fără accent străin, pe care nu și-ar fi putut-o însuși decât dacă ar fi trăit în America de mult, din tinerețe. Își făcuse probabil școala aici. Era unul dintre miile de japonezi care studiaseră în America în anii '70, pe vremea când ei trimiteau aici cincisprezece mii de studenți anual ca să capete cunoștințe despre țara noastră, în vreme ce noi trimiteam două sute de studenți americani pe an în Japonia.

— Da, acesta de sus este numărul de acasă, am răspuns.

Ishigura dădu drumul cărții mele de vizită în buzunarul din interiorul hainei. Am început să fac câteva remarci de circumstanță cu privire la cartea lui de vizită, dar m-a întrerupt.

— Uitați ce e, domnule anchetator. Cred că ne putem lipsi de formalități. Singurul motiv din cauza căruia s-au creat probleme în seara asta e că nu ne-am putut înțelege cu colegul dumneavoastră; nu e rezonabil.

— Colegul meu?

Ishigura făcu un semn cu capul.

— Cel gras de-acolo, Graham. Are niște pretenții absurde. Noi ne opunem intenției sale de a deschide o anchetă în seara asta.

— De ce, domnule Ishigura? I-am întrebat.

— Pentru că nu există nici un motiv real.

— Ce vă face să spuneți asta?

— Nu cred că mai e cazul să vă explic, mormăi Ishigura.

Mi-am păstrat calmul.

— Ba da, domnule, cred că e cazul să-mi explicați.

Se uită la mine cu dispreț.

— Problema e, domnule locotenent, că nu aveți nici un motiv să corelați moartea acestei fete cu petrecerea care se desfășoară jos.

— Se pare că e îmbrăcată în rochie de seară...

— După părerea mea, veți descoperi că a murit din cauza unei supradoze de heroină, mă întrerupse Ishigura cu grosolănie. Prin urmare, moartea ei nu are nici o legătură cu petrecerea noastră. Nu credeți?

Am tras adânc aer în piept.

— Nu, domnule, nu sunt de acord. Nu înainte de a începe ancheta. Am tras din nou aer în piept și am continuat. Domnule Ishigura, apreciez grija dumneavoastră, dar...

— Mă întreb dacă într-adevăr o apreciați, spuse Ishigura întrerupându-mă din nou. Insist să luați în considerație situația delicată în care se află compania Nakamoto astă-seară. E un moment foarte important pentru noi; am invitat o mulțime de personalități. Mi se pare firesc să ne deranjeze perspectiva pățării imaginii noastre. Suntem puși, fără nici o îndreptățire, în legătură cu moartea unei femei, care pe deasupra e și o femeie de proastă condiție.

— De proastă condiție?

Ishigura dădu din mână în semn de lehamite. Părea că se săturase să-și răcească gura de pomană cu mine.

— Dar e clar, uitați-vă la ea. Nu poate fi decât o prostituată ordinară. Nu pot să pricep cum a intrat în clădirea noastră. De aceea, mă opun categoric intenției detectivului Graham de a interoga invitații aflați la recepția de jos. E cu totul lipsit de logică. Printre oaspeții noștri se află mulți senatori și deputați, precum și oficialități ale Los Angeles-ului. Sunteți desigur de acord că niște persoane importante vor găsi acest lucru cu totul penibil...

— O clipă, am zis. Detectivul Graham v-a spus că îi va interoga pe toți cei prezenți la recepție?

— Da, așa mi-a spus.

Începeam în sfârșit să pricep de ce fusesem chemat. Graham nu-i plăcea pe japonezi și-i amenințase că avea să le strice seara. Bineînțeles că una ca asta nu avea să întâmple. Cu nici un chip Graham n-ar fi putut să interogheze pe niște senatori ai Statelor Unite, nemaivorbind de judecătorul federal sau de primar. Asta dacă voia să mai vină a doua zi la serviciu. Dar japonezii îl enervaseră și el s-a hotărât să-i enerveze la rândul lui.

I-am spus lui Ishigura:

— Putem improviza un birou de înregistrare jos, iar invitații dumneavoastră pot semna la plecare.

— Mă tem că va fi dificil, începu Ishigura. Sunteți desigur de acord că...

— Domnule Ishigura, vom proceda așa cum am spus.

— Dar ceea ce-mi cereți dumneavoastră este foarte greu de...

— Domnule Ishigura!

— Vedeți dumneavoastră, asta ne-ar putea pricinui...

— Regret, domnule Ishigura, v-am spus care va fi procedura poliției.

Pufni nervos pe nas. A urmat o pauză. Își șterse câteva picături de transpirație de deasupra buzei de sus și spuse:

— Sunt foarte dezamăgit, domnule locotenent, că nu avem mai multă înțelegere din partea dumneavoastră.

— Înțelegere?!

În momentul acela, n-am mai putut suporta și mi-am dat drumul la gură.

— Domnule Ishigura, în clădirea dumneavoastră se află o femeie moartă, iar treaba noastră e să cercetăm ce s-a întâmplat cu...

— Dar trebuie să țineți cont de împrejurările speciale...

În clipa aceea l-am auzit pe Graham spunând:

— Isuse Cristoase, ce-i asta?

Uitându-mă peste umăr, am văzut un japonez scund, cu o figură inteligentă, cam la vreo două zeci de metri dincolo de banda galbenă. Făcea fotografii victimei. Aparatul de fotografiat era atât de mic, că stătea aproape tot ascuns în palma sa. Nu părea să se sinchisească de loc de faptul că depășise banda galbenă ca să fotografieze. Când m-am întors să mă uit la el, a început să se miște ușor, cu spatele la noi; a ridicat o clipă brațele ca să facă o fotografie mai de sus, după care a părut că-și alege următoarea poziție. Se mișca fără nici un fel de reținere.

Graham a înaintat până la banda galbenă și a spus:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ieși afară de-aici. Țsta e locul faptei. Nu poți face fotografii aici.

Bărbatul nu a răspuns nimic. A continuat să se miște cu spatele la noi.

Graham s-a întors și i s-a adresat lui Ishigura.

— Cine-i ăsta?

— Este angajatul nostru, spuse Ishigura, domnul Tanaka. Lucrează în corpul de pază al companiei.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor; japonezii aveau omul lor care se plimba nestingherit în spațiul îngrădit de banda galbenă, băgându-și nasul unde nu-i fierbea oala. Era o adevărată nerușinare.

— Luați-l de-acolo, am spus.

— Face fotografii.

— Nu are voie.

— Dar sunt pentru companie.

— Nu mă interesează, am spus. Nu are voie nimeni să treacă de banda galbenă, domnule Ishigura, și nu are voie să facă fotografii. Luați-l de acolo. Doresc și filmul din aparat, vă rog.

— În regulă.

Ishigura spuse ceva repede în japoneză. M-am întors tocmai la timp, ca să-

I văd pe Tanaka strecurându-se pe sub banda galbenă și dispărând printre bărbații în costume bleumarin adunați lângă lift. Am zărit ușile ascensorului deschizându-se în spatele lor și închizându-se apoi la loc.

„Jigodie împuțită.” Simțeam că plesnesc.

— Domnule Ishigura, ceea ce faceți dumneavoastră acum se cheamă obstrucționarea unei anchete oficiale a poliției.

Ishigura spuse calm:

— Încercați să înțelegeți situația în care ne aflăm, domnule Smith. Desigur că avem deplină încredere în Departamentul de Poliție al orașului Los Angeles, dar trebuie să întreprindem și propria noastră investigație, iar pentru asta trebuie să avem...

„Propria lor investigație?! Jigodie afurisită!”

Mi-am dat seama deodată că nu puteam vorbi, că nu-i puteam zice-n față ceea ce aveam chef. Am strâns din dinți furios; vedeam roșu în fața ochilor. Clocoteam. Aș fi vrut să-l arestez pe Ishigura pe loc. Simțeam o poftă nebună să-i răsucesc mâinile la spate, să-l împing cu fața la perete și să aud zdrăngănitul cătușelor în jurul încheieturilor mâinilor lui împuțite și...

— Poate v-aș putea fi de folos, locotenente, se auzi o voce din spatele meu.

M-am întors. Era John Connor care zâmbea vesel. M-am dat într-o parte ca să-i fac loc.

Connor veni până în fața lui Ishigura, se înclină ușor și îi prezentă legitimația. Începu să vorbească repede:

— *Totsuzen shitsurei desuga, jikoshokai shitemo yoroshii desuka. Watashi wa John Connor to moshimasu. Meishi o dozo. Dozo yoroshiku.*

— John Connor? făcu uimit Ishigura Chiar John Connor? *Omeni karete koei desu. Watashi wa Ishigura desu. Dozo yoroshiku.*

Spunea că se simte onorat să-l cunoască.

Dar odată terminat protocolul, conversația se desfășură atât de rapid că abia puteam să prind câte un cuvânt ici și colo. Trebuia să par interesat de discuția dintre ei doi, să arăt din priviri că înțelegeam ce vorbeau și să dau savant din cap, când, de fapt, habar n-aveam despre ce vorbeau. L-am auzit o dată pe Connor referindu-se la mine în timpul discuției cu termenul de *kobun*, care, după câte știam eu, însemna protejatul sau ucenicul său. M-a privit de câteva ori cu severitate și a dat din cap ca un tată care regreta greșelile fiului. Părea să-și ceară scuze pentru purtarea mea. L-am auzit de asemenea referindu-se la Graham și numindu-l *hesomagari*, adică un tip dezagreabil.

Scuzele și-au atins ținta. Ishigura s-a împlânzit îndată. Umerii i se relaxară. Schiță chiar un zâmbet. În cele din urmă, zise:

— Să înțeleg că renunțați la identificarea oaspeților noștri?

— Bineînțeles, îl asigură Connor. Distinșii dumneavoastră oaspeți sunt

liberi să vină și să plece când poftesc.

Am încercat să protestez, dar Connor mi-a aruncat o privire care m-a făcut să-mi schimb intențiile.

— Identificarea nu este câtuși de puțin necesară, continuă Connor pe un ton cât se poate de politicoș, întrucât am certitudinea că nici un invitat al companiei Nakamoto n-ar putea fi vreodată implicat într-un incident atât de nefericit.

— Rahat, mârâi Graham printre dinți.

Ishigura radia de bucurie. Eu, în schimb, turbam de furie. Connor mă făcuse de râs. Mă simțeam ca un idiot. Și, mai presus de orice, nu ținuse cont de procedura legală care trebuia urmată în astfel de cazuri. Mai târziu, am fi putut intra la apă cu toții din cauza asta. Mi-am băgat furios mâinile în buzunar și mi-am îndreptat privirea în altă parte.

— Vă sunt profund recunoscător pentru delicatețea de care dați dovadă, domnule căpitan Connor, spuse Ishigura.

— Pentru puțin, zise și Connor, înclinându-se din nou cu amabilitate. Sper însă că acum veți fi de acord că evacuarea etajului e absolut necesară, astfel încât poliția să poată începe cercetările.

Ishigura clipi contrariat din ochi.

— Să evacuăm etajul?

— Da, zise Connor și scoase o agendă din buzunar. Vă rog să-mi spuneți numele domnilor din spatele dumneavoastră. Rugați-i totodată să aibă bunăvoința să plece.

— Poftim?

— Numele domnilor care se află în spatele dumneavoastră, vă rog.

— Aș putea să vă întreb la ce vă folosesc?

Connor se întunecă la față și „lătră” o frază scurtă în japoneză. N-am înțeles nici o iotă, dar Ishigura se făcu roșu ca racul.

— Scuzați-mă, domnule căpitan, dar nu înțeleg motivul pentru care îmi vorbiți în acest...

În momentul acela, Connor își pierdu cumpătul. Cu totul spectaculos și exploziv. Păși înspre Ishigura, străpungând aerul cu degetul arătător.

— *likagen ni shiro! Soko o doke! Kuterunoka!* îi strigă.

Ishigura se clătină pe picioare și se întoarse cu spatele uimit de acest atac verbal.

Connor se apropie și mai mult de el, biciuindu-l parcă cu vocea lui sarcastică:

— *Doke! Doke! Wakaranainoka!*

Se întoarse și arătă furios cu mâna spre japonezii de lângă ascensor. În fața accesului de mânie nedisimulată a lui Connor, japonezii își îndreptară privirea într-o parte și pufăiră nervoși din țigări. Dar nu se clintiră nici măcar un centimetru.

— Hei, Richie, strigă Connor spre fotograful criminalist Richie Walters. Fii amabil și fă-le domnilor câte o poză!

— Cu plăcere, domnule căpitan, zise Richie.

Ridică aparatul de fotografiat în dreptul ochilor și începu să se plimbe cu el de-a lungul grupului de japonezi, declanșând de mai multe ori blitz-ul cu rapiditate.

Ishigura se enervă, păși în fața aparatului de fotografiat și ridică brațele în sus.

— Stați o clipă! Ce-i asta?

Dar japonezii începuseră deja s-o întindă, speriați ca o turmă de oi, de străfulgerările blitzului. În câteva secunde, nu mai era nici o urmă de ei. Etajul era acum al nostru. Rămas singur, Ishigura nu mai părea în apele lui. Bălmăji ceva în japoneză; mi-am dat seama că nu spusese chiar ce trebuia.

— Oh, făcu Connor. Dumneata ești de vină, spuse el către Ishigura. De la dumneata a pornit toată încurcătura asta. Și, drept urmare, tot dumneata vei fi cel care va avea grijă ca oamenii mei să primească tot ajutorul cuvenit. Aș vrea să stau de vorbă cu persoana care a descoperit cadavrul și a anunțat poliția. Vreau numele tuturor persoanelor care s-au aflat aici după descoperirea cadavrului. Și încă ceva: vreau filmul din aparatul lui Tanaka. *Ore wa hankida*. Dacă vei mai încerca să obstrucționezi într-un fel sau altul ancheta, ai cuvântul meu de onoare că te voi aresta.

— Dar trebuie să mă consult cu superiorii mei...

— *Namerunayo*, îi zise Connor aplecându-se spre el. Nu te juca cu mine, Ishigura-san. Acum pleacă și lasă-ne să ne facem treaba.

— Am înțeles, domnule căpitan.

Se retrase făcând o plecăciune scurtă, rigidă. Pe chipul său posomorât apăruseră câteva pete.

Graham reacționează de îndată.

— I-ai zis-o bine...

Atunci Connor se întoarce spre el.

— Ce-ai câștigat spunându-le că vei interoga pe toată lumea prezentă la petrecere?

— Ah, la dracu', am vrut să-i fierb puțin în suc propriu. Cum naiba să-l fi interogat pe primar?! Ce sunt eu de vină că jigodiile astea n-au simțul umorului?

— Ba au simțul umorului, spuse Connor. Și dacă vrei să știi, păcălitul ai fost tu, căci Ishigura avea o problemă, iar tu l-ai ajutat să o rezolve bine- mersi.

— L-am ajutat eu?! făcu Graham încruntându-se. Ce tot îndrugi?

— E clar că japonezii doreau să întârzie începerea anchetei, îi explică Connor. Tactica ta agresivă le-a îngăduit să solicite un interpret al Serviciilor Speciale.

— Hai, nici chiar așa, zise Graham. Știm cu toții că unui interpret nu-i

trebuie mai mult de cinci minute să ajungă aici.

Connor dădu din cap.

— Nu încerca să te amăgești de unul singur japonezii știau exact cine era de serviciu în seara asta. Știau exact unde locuiește Smith, cum știau de altfel și cât timp îi ia ca să ajungă aici. Și astfel au reușit să amâne începerea investigației cu o oră și jumătate. Bine lucrat, domnule detectiv, n-am ce zice.

Graham se holbă la Connor preț de câteva clipe. Apoi își luă privirea de la el și spuse:

— La dracu. Știi bine că e doar o aiureală scornită din capul tău. Băieți, eu mă apuc de treabă. Richie? Dă-i bătaie. Ai treizeci de secunde la dispoziție ca să faci fotografii. Apoi se apucă băieții mei de treabă și va trebui să eliberezi terenul. Hai, toată lumea la treabă. Vreau să fim gata înainte să înceapă cadavrul să miroasă, mai zise el și se îndreptă cu pași greoi spre locul unde se produsese crima.

Înarmați cu truse și planuri ale locului crimei, băieții de la echipa de criminalistică au luat-o după Graham. Richie Walters mergea în fața lor, fotografiind în stânga și în dreapta din mers, străbătând holul și trecând apoi pragul sălii de conferințe, ai cărei pereți de sticlă fumurie estompau lumina orbitoare a blitz-ului.

Eu și Connor am rămas pe loc.

— Ați afirmat că nu faci impresie bună japonezilor, când îți pierzi cumpătul în fața lor, am zis.

— Așa este, aprobă Connor.

— Atunci de ce v-ați ieșit din fire?

— Din păcate, îmi explică el, era singurul mod de a-l ajuta pe Ishigura.

— De a-l ajuta pe Ishigura?!

— Exact. Am făcut toate astea pentru Ishigura; trebuia să iasă basma curată în fața șefului său. Nu Ishigura era cea mai importantă persoană prezentă în încăpere. Unul dintre japonezii care stăteau lângă lift era *juyaku* – adevăratul șef.

— N-am observat..., am spus.

— E o practică obișnuită la ei: scot în față o persoană mai puțin importantă, în timp ce șeful rămâne undeva în spate, de unde are posibilitatea să urmărească tot ce se întâmplă. De altfel, așa am făcut și eu cu tine, *kohai*.

— Asta înseamnă că șeful lui Ishigura ne-a urmărit tot timpul?

— Da. Iar Ishigura avea ordine precise să împiedice începerea investigației. Numai că noi trebuia să pornim ancheta și am pornit-o în așa fel încât să nu pară incompetent; am jucat rolul *gaijin*-ului scos din sărite. Acum îmi e dator, ceea ce nu strică, pentru că mai târziu s-ar putea să avem nevoie de ajutorul lui.

— Vă e dator? I-am întrebat neînțelegând prea bine ce vruse să zică.

Connor tocmai zbierase la Ishigura și-l umilise. Cel puțin asta am înțeles eu din tot ce se întâmplase.

Connor oftă.

— Chiar dacă tu nu pricepi ce s-a întâmplat, fii sigur că Ishigura a înțeles perfect. Se afla în încurcătură, iar eu l-am scos din ea.

Tot nu prea mi-era clar, așa că am vrut să mai spun ceva, dar Connor a ridicat o mână în sus făcându-mi semn să tac.

— Cred că ar fi mai bine să aruncăm o privire la locul faptei înainte ca Graham și oamenii lui să încurce și mai rău lucrurile, zise el.

Capitolul 4

Trecuseră doi ani de când nu mai lucram ca detectiv, iar ideea că aveam să iau parte la anchetarea unei crime mă încânta. Gândul mi s-a întors în trecut: tensiunea din timpul nopții, adrenalina pusă în mișcare de cafeaua proastă, băută din pahare de hârtie, toți ceilalți colegi forfotind lângă mine, însuflețiți de o energie vecină cu nebunia, gravitând cu toții în jurul punctului central – locul unde cineva zăcea mort. Locul oricărei crime e animat de acest tip de energie dezlănțuită care are ca punct nodal cadavrul. Uitându-te la persoana moartă, ai senzația că totul ți-e clar, dar în același timp ți se pare că misterul e imposibil de dezlegat. Chiar și în cazul banalelor certuri domestice, când femeia s-a hotărât să-i zboare creerii bărbatului, privești cicatricile și urmele arsurilor de țigară pe care ea le are pe tot corpul și nu poți să nu te întrebi: De ce tocmai în seara asta? Care a fost picătura care a făcut să se reverse paharul? Întotdeauna ți se pare limpede ceea ce vezi, dar ai mereu sentimentul că mai e ceva care îți scapă; ambele senzații te copleșesc simultan. Atunci când te afli la locul crimei, ești dominat de sentimentul că ai dat peste adevărurile primordiale ale existenței: duhoarea, fecalele, jegul. De regulă, acolo e cineva care plânge, iar tu ești nevoit să-l asculți. Cineva a murit și asta nu poate fi evitat, cum nu poate fi evitat un bolovan aflat în mijlocul drumului. Și în această atmosferă tristă, dar adevărată, se naște camaraderia, pentru că lucrezi până târziu cu oameni pe care-i cunoști, ba-i cunoști chiar foarte bine pentru că te vezi cu ei tot timpul. Los Angeles-ul se confruntă zilnic cu patru omucideri, câte una la șase ore. Iar fiecare detectiv chemat la locul faptei târăște după el povara altor zeci de crime, ceea ce face ca aceasta din urmă să devină imposibil de suportat; astfel că el, detectivul, împreună cu toți ceilalți, speră ca printr-o minune să rezolve crima acolo pe loc, să scape odată de ea. E un amestec de dârzenie, de energie și de tensiune.

Spre surprinderea mea, atunci când am intrat în sala de conferințe, am realizat cât de mult îmi lipsiseră toate acestea. După ce faci meseria asta timp de câțiva ani, începe să-ți placă.

Sala de conferințe era elegantă: în mijloc, o masă neagră înconjurată de scaune cu spătare înalte, îmbrăcate în piele. Luminile zgârie-norilor dimprejur pătrundeau prin pereții de sticlă. Aflați acolo, cei de la criminalistică vorbeau în șoaptă, învârtindu-se în jurul fetei moarte.

Fata avea părul blond, tăiat scurt, ochii albaștri și buzele cărnoase. Părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani. Era înaltă, cu o siluetă athletică, și picioare lungi. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, dintr-un material aproape transparent.

Graham se pusese serios pe treabă; se afla la capătul mesei, chiorându-se la tocurele înalte de la pantofii de lac negru ai fetei. Avea o lanternă de buzunar

într-o mână și o agendă în cealaltă. Kelly, asistentul medicului legist, înfășură mâinile fetei în pungi de hârtie ca să le protejeze. Connor îl opri:

— Stai puțin.

John Connor își îndreaptă atenția asupra uneia din mâini, îi cercetă cu atenție încheietura, degetele și apoi începu să se uite sub unghii; suflă ușor sub una dintre ele, apoi atinse cu mișcări rapide toate degetele, unul după altul.

— Nici o problemă, spuse Graham laconic. N-a înțepenit încă. Sub unghii nu-s nici așchii, nici fibre de material ori bucățele de piele de om. De fapt, așa zice că nu prea există semne că s-ar fi zbatut.

Kelly trase punga la loc peste mână.

— A idee la ce oră a murit? îl întrebă Connor.

— Aflăm îndată, zise Kelly și ridică ușor fata de fund introducându-i un termometru. I-am pus un termometru și sub axilă. Ne lămurim imediat.

Connor pipăi materialul rochiei și se uită la etichetă. Hellen, care făcea și ea parte din echipa de la criminalistică, spuse:

— E o rochie semnată Yamamoto.

— Am observat, zise Connor.

— Cine e Yamamoto? am întrebat.

— Un designer japonez de lux, îmi explică Hellen. Fleacul ăsta de material negru face pe puțin cinci mii de dolari. Asta în cazul în care a cumpărat-o deja folosită; nouă, costă probabil în jur de cincisprezece mii.

— Putem da de urma magazinului de unde-a cumpărat-o? întrebă Connor.

— Poate. Depinde dacă a cumpărat-o aici, în Europa, sau la Tokyo. Îmi va lua câteva zile ca să aflu.

— Las-o baltă, se dezumflă Connor. Va fi prea târziu, zise el și îndreaptă fascicolul subțire de lumină al lanternei asupra scalpului fetei, cercetându-i părul.

Apoi se uită rapid la fiecare ureche și murmură surprins, când îi văzu urechea dreaptă. Am aruncat și eu o privire peste umărul lui și am observat o picătură de sânge închegat lângă cerce. Probabil că l-am înghesuit, căci Connor a ridicat privirea spre mine și mi-a spus:

— Îmi dai voie, *kohai*?

— Scuzați-mă, am zis tragându-mă înapoi.

Connor adulmecă buzele fetei, îi descleștă fălcile și le închise la loc cu mișcări bruște, cercetându-i apoi interiorul gurii cu lanterna. Îi întoarse capul dintr-o parte în alta. Preț de câteva clipe, își trecu ușor degetele peste gâtul ei, mângâind-o parcă, după care se îndepărtă de cadavru cu o mișcare bruscă și spuse:

— E-n ordine, am terminat, mormăi el și părăsi sala de consiliu.

Graham privi în urma lui și zise:

— ăsta nu e niciodată în stare să scoată ceva de la locul faptei, nici măcar un indiciu, o pistă, oricât de slabă ar fi.

— De ce vorbești așa? Am auzit că e un detectiv bun.

— Pe naiba bun, mîrîi Graham. O să te convingi și singur. Habar n-are ce să facă; nu știe nici măcar procedura. Connor nu e ceea ce se cheamă detectiv, Connor are relații. Așa a rezolvat el toate cazurile alea pentru care i s-a dus vestea. Îți amintești cazul Arakawa? Nu ți-l amintești? Așa-i, cred că nu lucrezi încă la noi pe-atunci, Petey-san. Când a fost asta, Kelly? Cazul Arakawa?

— În '67, răspunse Kelly.

— Exact, în '67. Al dracu' caz a mai fost și ăla. Domnul și doamna Arakawa, o pereche de tineri proaspăt căsătoriți, care tocmai se aflau la Los Angeles în luna de miere, așteptau lângă un semafor de pe o stradă din East Los Angeles. În momentul acela, s-a tras asupra lor dintr-o mașină în mers – stilul de acțiune al gangsterilor. Tragedia a luat amploare atunci când, la autopsie, s-a descoperit că doamna Arakawa era însărcinată. În ziare apare bomba zilei: poliția este incapabilă să rezolve cazul, ancheta s-a împotmolit. Din tot orașul încep atunci să sosească bani și scrisori în care oamenii își manifestă durerea pentru ceea ce li s-a întâmplat tinerilor căsătoriți; toată lumea este indignată. Și, drăcia dracului, detectivii trimiși să investigheze cazul nu dau nici de cel mai mic fir călăuzitor. Așa cum se întâmplă de fiecare dată când la mijloc sunt japonezi, ancheta nu duce nicăieri. Ce mai tura-vura, după o săptămână se apelează în cele din urmă la Connor. Și, minune mare, domnia sa Connor rezolvă cazul într-o singură zi. Dat naibii Connor ăsta, geniul geniilor! Trebuie avut în vedere că trecuse deja o săptămână; probele dispăruseră – trupurile celor doi tineri fuseseră trimise la Osaka, iar la colțul de stradă unde fuseseră uciși, mormanele de flori depuse de oameni se vestejiseră. Cu toate astea, Connor reușește să dovedească că tânărul Arakawa fusese în realitate băiat rău la Osaka și că acea crimă, petrecută la colț de stradă în stil mafiot, nu e decât o *yakuza* – o ucidere pusă la cale de cineva din Japonia și gândită să aibă loc în America, tocmai pentru a nu i se desluși dedesubturile. Și mai dovedește că soțul neascultător este de fapt o victimă inocentă: killerii o vizaseră de fapt pe soția lui, știind că este gravidă; voiau să se răzbune pe tatăl ei. El era cel căruia trebuia să i se dea o lecție. Asta e. Uimitor cum de a reușit Connor să le descâlcească, nu-i așa?

— Și crezi că a făcut totul cu ajutorul relațiilor sale cu japonezii?

— Asta vreau și eu să știu, spuse Graham. Tot ceea ce pot să-ți spun e că, imediat după aceea, a plecat pentru un an în Japonia.

— Ce-a făcut acolo?

— Am auzit că a lucrat în corpul de pază al unei companii japoneze, care a ținut să-și arate recunoștința. Au avut grijă de el în semn de mulțumire. Le-a făcut un serviciu, iar ei și-au luat revanșa. În orice caz, cam așa îmi imaginez eu c-ar fi fost, însă nimeni nu știe cu adevărat cum au stat lucrurile. Oricum, tipul ăsta numai detectiv nu poate fi numit. Isuse, uită-te, uită-te puțin la el.

Afară, pe hol, Connor contempla visător tavanul înalt. Se uita mai întâi într-

o direcție, apoi în cealaltă, străduindu-se parcă să ia o hotărâre. Brusc, se îndreptă cu pași grăbiți spre lift ca și cum ar fi avut de gând să plece. Apoi, fără să scoată nici un cuvânt se întoarse brusc pe călcâie, pași înapoi până în mijlocul încăperii, se opri, după care începu să cerceteze atent frunzele palmierilor ornamentali din vasele care umpleau încăperea.

Graham dădu nedumerit din cap.

— Ce face ăsta? A dat în boala grădinăritului? Ascultă aici la mine: băiatul e într-o ureche. Știi, a fost de mai multe ori în Japonia, dar de fiecare dată s-a întors înapoi. Nu prea îi merge bine pe-afară. Pentru el, Japonia e ca o muiere cu care nu poate trăi, dar de care nici nu se poate lipsi. În ceea ce mă privește, al dracu' să fiu dacă mai înțeleg ceva. Mie-mi place America. Mă rog, ce-a mai rămas din ea.

Se întoarse spre băieții de la criminalistică, care se tot învârteau în jurul cadavrului căutând parcă ceva.

— Hei, băieți, n-ați găsit încă chiloții ăia?

— Nu încă, Tom.

— Ce chiloți? am întrebat.

Graham ridică fusta fetei și-mi spuse:

— Mai bine i-ai spune amicului tău, John Connor, să nu se mai ostenească cu cercetările. După părerea mea aici e cheia; tipa are pe picioare urme de lichid seminal, nu are chiloți pe ea, și uite aici o dungă roșie, ceea ce dovedește că chiloții i-au fost smulși. Partea din exterior a organului genital este inflamată. E destul de clar, după părerea mea, că a fost violată înainte de a fi ucisă. Așa că le-am cerut băieților să caute chiloții.

Un tip de la criminalistică spuse:

— Poate că nici n-a avut chiloți pe ea.

— Ba a avut, continuă s-o țină pe-a lui Graham.

M-am întors atunci spre Kelly și l-am întrebat:

— A consumat droguri înainte să moară?

Acesta dădu neștiutor din umeri.

— Vom afla asta în urma analizelor de laborator. Dar nu cred că s-a drogat, nu are privirea încețoșată.

Am remarcat că era vădit încurcat. Nici lui Graham nu-i scăpă acest amănunt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai mutra asta așa plouată, Kelly? Ai vreo întâlnire galantă și noi te reținem cumva, sau ce-i cu tine?

— Nu-i vorba de asta, zise Kelly. Am impresia că nu există nici urme de violență și nici vreo dovadă că fata s-ar fi drogat. Sincer să fiu, nu cred că e vorba de o crimă. Nu există nici o probă în acest sens.

— Nici o probă? exclamă Graham. Faci mișto de mine?

— Fata are vânătăi de jur-împrejurul gâtului, începu să explice Kelly. După părerea mea, avea un mod mai ciudat de a face sex. Am descoperit și alte

dungi vineții pe gât, sub stratul de pudră pe care și-l aplicase, ceea ce mă face să cred că nu mă înșel.

— Sfinte Sisoe! Zi înainte.

— E destul de probabil să fi survenit ceea ce în limbaj medical se cheamă moarte prin inhibiție; adică o moarte fiziologică instantanee.

— Cum vine asta?

— Mori pur și simplu, zise el ridicând din umeri.

— Fără nici un motiv?

— Nu, nu chiar. De obicei, e vorba de un ușor traumatism al inimii sau al sistemului nervos. Dar acest traumatism nu e suficient pentru a cauza moartea. Am avut odată un caz în care un băieței de zece ani a fost lovit, nu prea tare, în coșul pieptului de o minge de baseball, și a căzut mort în curtea școlii. Nu era nimeni în jurul lui pe o rază de douăzeci de metri. Alt caz: o femeie a avut un accident de mașină, nu prea grav, și s-a izbit cu pieptul de volan. Lovitura nu a fost însă prea puternică. Pe când deschidea portiera ca să iasă din mașină, a căzut jos și a murit. Se pare că o moarte de genul ăsta survine atunci când se produc leziuni ale gâtului sau pieptului, care pot afecta nervii ce duc la inimă. Cam asta-i, Tom. Teoretic vorbind, și în cazul de față moartea instantanee e o posibilitate de luat în seamă. Și din moment ce a face sex nu e o crimă, nici vorbă nu poate fi de omucidere.

Graham se uită la el cruciș.

— Vrei să zici că n-a omorât-o nimeni?

Kelly dădu neputincios din umeri și-și luă agenda de pe masă.

— Uite ce e, n-am să notez nimic din toate astea. Am să scriu doar că moartea s-a datorat asfixierii prin strangulare. Dacă nu reușim să ne punem de acord, o să consemnez că a fost sugrumată. Dar ar trebui să rețineți ce am spus mai înainte: poate că pur și simplu a mierlit-o.

— Bine, zise Graham. Vom ține minte, dar sunt simple fantezii de doctor.

Graham se întoarse spre echipa lui și zise:

— Apropo băieți, i-a găsit vreunul dintre voi vreun act de identitate?

— Nu, răspunseră aceștia în cor.

— Cred că acum pot preciza cu aproximație ora morții, spuse Kelly.

Se uită cu atenție la termometre după care privi pe un grafic.

Temperatura din interiorul corpului este de treizeci de grade. Ținând cont de ambientul camerei, această temperatură se poate menține cel mult trei ore de la momentul producerii morții.

— Cel mult trei ore? Ce să-ți zic! Mare veste mare! Ascultă, Kelly, știam deja că a murit în seara asta.

— E tot ce pot să vă spun, zise Kelly dând neputincios din cap. Curbele de răcire nu se disting prea bine decât după trei ore. Tot ceea ce pot spune e că moartea a survenit în acest interval de trei ore. Ar putea fi vorba de două ore sau de câteva minute. Dar părerea mea este că a trecut destul de mult; aș

spune chiar că e moartă de aproape trei ore.

Graham se întoarse din nou spre oamenii lui.

— N-a găsit nimeni chiloții ăia?

— Nu încă, domnule căpitan.

— Nu tu poșetă, nu tu chiloți, zise Graham rotindu-și privirea prin încăpere.

— Crezi că cineva a făcut „curățenie” pe-aici? I-am întrebat.

— Habar n-am, răspunse el. Da' nu ți se pare normal ca o tipă care vine la o petrecere îmbrăcată într-o rochie de treij' de mii de dolari să aibă și-o poșetă?

Privi apoi peste umărul meu și zâmbind, îmi atrase atenția:

— Măi, să fie, Petey-san! Una dintre admiratoarele tale vrea să-ți vorbească.

Ellen Farley, purtătoarea de cuvânt a primarului, se apropia cu pași mari de mine. În vârstă de vreo treizeci și cinci de ani, Farley era pusă la patru ace ca de obicei. Părul blond închis era frumos coafat, prins într-un coc. Pe vremuri, fusese crainică în cadrul departamentului informativ al televiziunii, dar de mai mulți ani de zile lucra pentru primar. Ellen Farley era inteligentă, sigură de sine și-n plus avea un corp grozav, dar, după câte se zvonea, trupul ăsta era al ei și numai al ei.

Tipa-mi plăcea, așa că-i făcusem câteva servicii pe când lucram la biroul de presă din cadrul Departamentului de Poliție. Deoarece șeful poliției și primarul se urau reciproc, Ellen îmi pasa cererile care ajungeau pe biroul primarului, iar eu le rezolvam; în marea lor majoritate erau niște nimicuri: cineva care nu voia să-și sacrifice ziua de sâmbătă cerea amânarea unui raport până după weekend; altcineva nu procedase la aducerea de acuzații în cazul cutare ce trebuia să intre urgent pe rol. Făceam toate astea pentru că îmi plăcea felul ei direct și sincer de a pune problemele. Se părea că și acum avea să vorbească scurt și la obiect.

— Ia ascultă, Pete, începu ea. Habar n-am ce se petrece aici, dar domnul Ishigura s-a plâns domnului primar că...

— Îmi cam dau seama ce...

— Iar domnul primar mi-a cerut să-ți aduc aminte că poliția acestui oraș nu are nici un motiv să se poarte grosolan cu rezidenții străini.

— Mai ales atunci când aceștia donează sume babane pentru campaniile electorale, mormăi Graham.

— Cetățenii străini nu pot contribui cu sume de bani la campaniile electorale americane, replică tăios Farley. Și tu știi bine asta. E un caz delicat, Pete, adăugă ea pe un ton mai potolit. Aș vrea să fii foarte atent. Știi doar că japonezii fac caz de felul în care sunt tratați în America.

— Bine, s-a făcut.

Ellen privi prin pereții de sticlă ai sălii de conferințe, spre hol, acolo unde se afla Connor și mă întrebă:

— Acela e John Connor?

- Da.
- Credeam că s-a pensionat. Ce caută aici?
- Îmi dă o mână de ajutor la cazul ăsta.

Farley se încruntă.

— Sentimentele japonezilor față de el sunt contradictorii, spuse ea. În limba lor există chiar și un cuvânt pentru genul ăsta de indivizi, care acum îi pupă-n fund, iar peste cinci minute le dau în cap.

— Connor nu-i un violent.

— Dar s-a purtat execrabil cu Ishigura.

— Ishigura voia să jucăm după cum ne cânta el, i-am explicat. Iar aici a murit o ființă umană, lucru pe care toată lumea pare să-l fi uitat.

— Zău așa, Pete, nu te mai burzului așa. Nimeni nu încearcă să te-nvețe cum să-ți faci meseria. Tot ce vreau să spun e că trebuie să ții seamă de...

Se opri brusc, rămânând cu privirea ațintită asupra cadavrului.

— Ellen? am făcut eu. O cunoști?

— Nu, zise întorcând capul.

— Ești sigură?

Mi-am dat seama că întrebarea mea o pusese în încurcătură.

— N-ai văzut-o cumva jos mai devreme? o întrebă Graham.

— Nu știu, tot ce se poate. Așa cred. Gata, băieți, acum trebuie să mă întorc.

— Ellen. Te rog.

— Zău că nu știu cine este, Pete. Știi doar că ți-aș spune. Și te rog, fii politicos cu japonezii. Asta e tot ce vrea primarul de la tine. Acum trebuie să plec.

Se întoarse și o porni grăbită spre lift. Privind-o cum pleacă, am avut un sentiment ciudat.

— Bună buică, zise Graham. Da' degeaba vine cu chestii d-astea la noi, nu ține; chiar dacă ești tu aici.

— Cum adică? Ce vrei să spui cu asta?

— Toată lumea știe de tine și Farley.

— Nu înțeleg.

— Hai, dă-o-ncolo, Pete, zise el bătându-mă pe umăr. Doar ai divorțat, ce mai contează?

— Te înșeli, Tom. Nu e adevărat.

— Da' ești liber să faci ce vrei acum. Ar fi și păcat de-un tip așa bine ca tine.

— Da' înțelege odată omu' lu' Dumnezeu! Nu-e-a-de-vă-rat!

— Bine, bine, hai s-o lăsăm baltă, zise el ridicând mâinile în semn de capitulare. M-am înșelat.

Mi-am îndreptat privirea spre celălalt capăt al holului. Farley aștepta liftul; își lovea nerăbdătoare mâna de picior.

— Crezi că știe cine-i fata? I-am întrebat pe Graham.

— La naiba! Bineînțeles că știe! răspunse el. Doar știi și tu de ce-o place primarul – stă întotdeauna în dreapta lui și-i șoptește la ureche cum îl cheamă pe X, cum îl cheamă pe Y; își aduce aminte numele unor persoane pe care nu le-a văzut de ani de zile, ale lor și ale soților, soțiilor și plozilor lor – ce mai încolo și-ncoace, tot familionul. Așa că-ți dai și tu seama că Farley n-are cum să nu știe cine-i fata.

— Atunci de ce nu ne-a spus?

— S-o ia naiba, făcu Graham. Trebuie să fie la mijloc vreun barosan pe care nu vrea să-l supere. N-ai văzut cum s-a eschivat? Ascultă aici, băiete: hai mai bine să aflăm singuri identitatea moartei. Al dracu' să fiu dacă am chef să rămân ultima persoană din orașul ăsta care s-o știe.

Din celălalt capăt al camerei, Connor ne făcu semn cu mâna.

— Ce-o mai vrea și ăsta? făcu Graham. Ce se tot agită? Parcă are ceva în mână. Ce-o fi?

— Parcă ar fi o poșetă, am spus eu.

— Cheryl Lynn Austin, citi Connor în buletin. Născută în Midland, Texas. Licențiată. Douăzeci și trei de ani. Are un apartament în Westwood, aici în Los Angeles. Carnetul de conducere l-a obținut în Texas. N-a avut vreme să și-l schimbe pentru că nu-i de prea mult timp pe-aici.

Tot conținutul poșetei se afla răsturnat pe un birou. Am cercetat toate obiectele, împrăștiindu-le cu ajutorul unui creion pentru a nu șterge eventualele amprente.

— Unde ați găsit poșeta? I-am întrebat pe Connor.

Era o poșetă-plic de seară, mică, elegantă, închisă la culoare, împodobită cu paiete; la închizătoare avea o perlă. Părea un produs unicat și costase cu siguranță o grămadă de bani.

— Era în vasul palmierului sălii de conferințe, zise Connor după care desfăcu fermoarul unui buzunar interior al poșetei și răsturnă pe birou un ghemotoc de bancnote mototolite de o sută de dolari. Interesant, făcu el. Domnișoara Austin are un protector bogat, nu glumă.

— Cheia de la mașină n-ați găsit-o? I-am întrebat.

— Nu, zise el.

— Poate că a venit cu cineva.

— Și intenționa, desigur, să plece cu cineva. Taximetriștii n-au de unde să-ți dea rest la o hârtie de-o sută.

Pe birou se mai aflau o carte de credit American Express, un ruj, o cutie de pudră, un pachet de țigări mentolate „Mild Seven”, de proveniență japoneză, o legitimație la clubul „Daimashi Night”, patru pastile mici, albastre și cam atât. Cu ajutorul unui creion, Connor întoarse poșeta cu fața în jos. Niște bobițe verzi se împrăștiară pe masă.

— Știți ce sunt astea? ne întrebă Connor.

— Nu, am răspuns eu.

Graham le privi cu o lupă.

— Sunt niște arahide *wasabi*, ne explică Connor.

Știam că *wasabi* e un soi de hrean verde, care se servește în restaurantele japoneze. Dar nu auzisem niciodată de arahide wasabi.

— Nu știu dacă se vând și-n afara Japoniei, completă Connor.

— Gata, am văzut destul, zise Graham încruntându-se. Care-i părerea ta, John? Crezi că Ishigura îți va trimite martorii pe care i-ai cerut?

— Nu cred că o să se grăbească, răspunse Connor.

— Ai dreptate, fir-ar să fie, făcu Graham. Bănuiesc că o să stăm de vorbă cu ei de-abia poimâine. Exact cât le trebuie avocaților lor să-i monteze ce să spună. Cred că-ți dai seama de ce-o lungesc, continuă el depărtându-se de masă. E clar că fata a fost ucisă de un japonez; despre asta-i vorba.

— Se poate, zise Connor.

— Hei, amice, nu „se poate”, ci sigur. Ne aflăm aici. În clădirea lor. Iar tipa asta e chiar genul de femeie după care aleargă ei cu limba scoasă; genul de frumusețe americană cu picioare lungi. Doar știi că toți piticii ăștia vor să o pună cu tipe înalte.

— Se poate, spuse Connor ridicând din umeri.

— Mai termină odată! izbucni Graham. Doar știi bine că la ei acasă ăștia mănâncă rahat cât e ziua de lungă, se înghesuie ca sardелеle în metrou, și la slujbă muncesc de le sar ochii. Iar atunci când ajung aici, departe de constrângerile din Japonia, se simt deodată liberi și bogați și se trezesc că pot face tot ceea ce le trece prin cap. Așa că, din când în când, câte unul o mai ia razna. Zi că nu-i așa?

Connor îl privi îndelung, iar în cele din urmă spuse:

— Să înțeleg, Tom, că după părerea ta un japonez cu porniri criminale s-a hotărât s-o trimită pe lumea cealaltă pe tipa asta chiar aici, pe masa sălii de consiliu a clădirii Nakamoto?

— Exact.

— Așa, doar ca un act simbolic?

— Naiba știe, făcu Graham ridicând din umeri. Orice este posibil. Da' să-ți spun ceva – am de gând să pun mâna pe jigodia care-a făcut chestia asta, chiar de-ar fi să dau ortu' popii.

Capitolul 5

În timp ce liftul cobora în viteză, Connor se sprijini de peretele de sticlă al acestuia și-mi spuse:

— Japonezii pot să-ți fie nesuferiți din nenumărate pricini, dar Graham n-are nici un motiv să nu-i suporte. Știi ce zic despre noi?

— Ce?

— Spun că noi, americanii, suntem prea hămesiți după teorii ca să mai avem răgaz să contemplăm lumea. Așa că habar n-avem cum stau de fapt lucrurile în realitate.

— E vreo idee Zen?

— Nu, zise Connor râzând. E doar o constatare. Dacă o să-l întrebi pe un negustor de calculatoare japonez ce crede despre omologul lui american îți va răspunde la fel. Și tot așa se va întâmpla cu toți cei care au de-a face cu americanii. Nu poți să nu le dai dreptate, dacă e să te uiți la Graham. Habar n-are cum sunt japonezii în realitate, n-a avut experiențe directe. Se sprijină pe o stivă de prejudecăți și are capul plin de fantasmagoriile pe care le-a prins din presă sau de la televizor. Nu știe absolut nimic despre japonezi și nici nu va afla vreodată.

— Deci, credeți că se înșeală și că fata n-a fost ucisă de un japonez? l-am întrebat.

— N-am spus asta, *kohai*, răspunse Connor. E foarte posibil ca Graham să aibă dreptate. Dar până acum...

Liftul se opri iar ușile de deschiseră; cuprinserăm cu privirea locul unde avea loc recepția. Orchestra cânta „Moonlight Serenade”. Două perechi care păraseau petrecerea pășiră în lift lângă noi. Îți dădeai repede seama că făceau parte din lumea bună: bărbații aveau păr argintiu și o alură distinsă, femeile erau drăguțe și purtau toalete vapoaroase. Una dintre ele zise:

— E mai scundă decât mi-o imaginam.

— Așa e, scumpo, răspunse cealaltă. Și tipul cu care venise... o fi prietenul ei?

— Așa cred. Nu e ăla cu care a jucat în ultimul ei film?

— Ba da, cred că el e.

Unul dintre bărbați interveni și el în discuție:

— Credeți că și-a injectat sânii cu silicon?

— Da' cine n-a făcut-o?

— Eu, de exemplu, spuse cealaltă femeie chicotind.

— Așa e, Christine, iubito, aprobă bărbatul de lângă ea.

— Dar mă gândesc s-o fac. Ați văzut-o pe Emily?

— Oh, da, îi are acum atât de mari...

— Ar cam trebui să-i fie rușine, se intrigă cea pe care-o chema Jane. Le-a

cuprins pe toate nebunia asta cu sânii mari.

Bărbații se întoarseră și începură să privească prin peretele de sticlă al liftului.

— E o construcție fantastică. Trebuie să fi costat o avere. Apropo, faci multe afaceri cu japonezii, Ron?

— Cam 20% din afacerile mele, răspuse celălalt. Așa a fost înțelegerea de la început, chiar de anul trecut. Și pentru că le place la nebunie să joace golf, lucrăm pe terenul meu de-acasă.

— 20%?! făcu plin de uimire celălalt bărbat.

— Da. Acum au de gând să cumpere Orange County.

— Nici nu-i de mirare. Mai au puțin și devin stăpânii absoluți ai Los Angeles-ului, interveni în discuție una dintre femei, chicotind.

— Asta cam așa e, mai au doar puțin. Vedeți clădirea aceea de-acolo, Arco Building? E a lor, spuse bărbatul arătând cu degetul pe geam. Cred că în momentul de față posedă cam 70-75% din clădirile aflate în centrul orașului.

— Și poate chiar mai mult în Hawaii.

— La naiba, Hawaii-ul e deja al lor. Au 90% din Honolulu, iar litoralul Kona e în întregime al lor; și peste tot construiesc terenuri de golf – parcă le-a luat Dumnezeu mințile.

— Apropo, mâine se vor transmite oare imagini de la recepție pe canalul ET? zise una dintre femei. Erau o mulțime de operatori acolo.

„*Mosugu de gozaimasu*”, se auzi vocea din lift.

Ajunseserăm deja în garajul de la subsol și cele două perechi pășiră afară din lift. Connor îi urmări cu privirea și dădu din cap.

— În nici o țară din lumea asta, începu el, n-ai să auzi pe cineva discutând atât de calm despre faptul că orașul în care locuiește este vândut străinilor.

— Ce să discute? am făcut eu. Doar ei sunt cei care vând orașul.

— Așa e. Americanii ard de nerăbdare să vândă, iar asta-i uimește la culme pe japonezi. Părerea lor e că ne sinucidem din punct de vedere economic.

Nu termină bine de vorbit și apăsă pe butonul unde scria „Alarmă”. Se auzi un piuit slab.

— De ce-ați făcut asta? l-am întrebat.

Connor nu răspunse. Ridică privirea spre camera video instalată într-un colț din tavanul liftului și făcu vesel cu mâna. Atunci se auzi o voce:

— Bună seara, domnilor ofițeri. Vă pot fi de folos cu ceva?

— Da, zise Connor. Faceți parte din corpul de pază al clădirii?

— Da, domnule. S-a întâmplat ceva cu liftul?

— Unde aveți biroul? îl întreabă Connor.

— Lângă holul central din aripa de sud-est, după casa liftului.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse Connor și apăsă pe un buton.

Capitolul 6

Biroul de securitate al clădirii Nakamoto era o încăpere mică, de aproximativ cinci metri pe șapte. Era dominată de trei mari panouri-video, fiecare fiind împărțit în douăsprezece monitoare mai mici. În acel moment, majoritatea erau fără imagine – niște simple dreptunghiuri negre. Pe unul din rândurile de monitoare se vedeau însă imagini din holul central și din garaj, pe altul puteai urmări desfășurarea petrecerii, iar pe un al treilea se agatau echipajele de poliție aflate la etajul patruzeci și șase.

Jerome Phillips, un tip de culoare la vreo patruzeci și cinci de ani, era de serviciu la corpul de pază. Uniforma sa gri, pe care scria „Nakamoto Security”, era learcă de transpirație la guler și la subsori. Când am intrat, ne-a rugat să lăsăm ușa deschisă. Se vedea clar că nu prea îi convenea că ajunsese acolo; îmi dădeam seama că ascundea ceva. Connor a luat însă o atitudine amicală. I-am arătat legitimațiile și am dat mâna cu el. Connor a făcut în așa fel încât să acrediteze ideea că eram cu toții, și noi și el, niște profesioniști ai sistemelor de securitate, că lucrăm în aceeași branșă și, deci, putem să stăm la o tacla.

— Ai, probabil destulă bătaie de cap astă-seară, domnule Phillips.

— Ba bine că nu, spuse acesta. După ce c-aveam sindrofia pe cap, s-a mai întâmplat acum și povestea asta.

— Bașca înghesuiala de-aici din cămăruță.

Phillips își șterse transpirația de pe frunte.

— Așa e, aveți dreptate. S-au îngrămădit cu toții ca oile p capul meu.

Atunci am intervenit și eu în discuție:

— Care „toți”?

Connor îmi aruncă o privire și spuse:

— Nu-i așa că după ce au părăsit etajul patruzeci și șase, toți japonezii au venit aici și ne-au urmărit pe monitoare, domnule Phillips?

Acesta aprobă cu o mișcare a capului.

— N-au venit chiar toți, dar erau destui. Priveau pe monitoare în timp ce pufăiau din țigările alea blestемate și își treceau niște faxuri de la unul la altul.

— Faxuri?

— Chiar așa. La interval de câteva minute le mai aducea cineva câte unul. Am observat că erau scrise în japoneză. Le dădeau din mână-n mână și comentau. Din când în când, câte unul pleca să ducă faxurile înapoi, iar ceilalți rămâneau aici și urmăreau ce faceți.

— Au și ascultat ceea ce spuneam? îl întrebă Connor.

Phillips negă cu o mișcare a capului.

— Nu. Instalația nu are sistem audio.

— Nu? Mă mir! exclamă Connor. Echipamentul ăsta pare să fie foarte modern.

— Modern? La naiba, e cel mai bun din lume. Să vă spun un lucru despre tipii ăștia; vor ca totul să fie perfect. Au cel mai bun sistem de alarmă în caz de incendiu, și cel mai bun sistem de prevenire a incendiilor. Au cel mai bun sistem seismografic și bineînțeles cea mai bună instalație electronică de pază și securitate – cele mai bune camere de luat vederi și cei mai buni detectori. Totul e la superlativ.

— Observ, spuse Connor. De-asta am rămas surprins că nu au sistem audio.

— Într-adevăr n-au. N-au sistem audio și nici imagine color. Folosesc doar un sistem video cu imagine alb-negru, dar imaginea este de o fidelitate perfectă. Nu mă întrebați de ce, că nu știu. Mă pricep doar să umblu cu aparatura asta. Atât.

Pe monitoare se vedeau acum cinci imagini diferite de la etajul patruzeci și șase, imagini filmate din unghiuri diferite. Probabil că, japonezii instalaseră camere de luat vederi de-a lungul întregului etaj. Mi-am adus aminte cum dăduse Connor ocol holului, privind cu atenție tavanul. Poate că atunci reperase camerele.

Pe ecran se vedea acum Graham, dând ordine oamenilor lui în sala de consiliu. Fuma, deși regulamentul interzicea fumatul la locul crimei. Am văzut-o pe Hellen întinzându-se și căscând de somn și pe Kelly care tocmai se pregătea să mute cadavrul de pe masă pe targă și să închidă fermoarul sacului de plastic, când...

Brusc mi-am dat seama.

Acolo sus era plin de camere de luat vederi.

Cinci camere plasate în unghiuri diferite.

Acoperind întreaga suprafață a etajului.

— Doamne Dumnezeule! am exclamat, întorcându-mă foarte emoționat spre Connor.

Tocmai voiam să continui, când acesta îmi zâmbi cu subînțeles și îmi puse o mână pe umăr strângându-mă cu putere.

— Locotenente, zise el către mine.

Mă durea îngrozitor. Am încercat să mă relaxez.

— Da, domnule căpitan?

— Sper că nu te deranjează dacă îi pun câteva întrebări domnului Phillips, nu?

— Desigur, domnule căpitan. Vă rog.

— Poate c-ar fi bine să notezi câte ceva.

— Bună idee, domnule căpitan.

Îmi dădu drumul la umăr. Mi-am scos agenda, în timp ce Connor s-a așezat pe marginea mesei spunând:

— Lucrezi de mult în cadrul corpului de pază al companiei „Nakamoto”, domnule Phillips?

— Da, domnule. De vreo șase ani. La început am fost la uzina lor, „La Habra”, mi-am rănit însă un picior – într-un accident de mașină –, drept care m-au transferat în corpul de pază al uzinei, căci mi-ar fi fost greu să mai fac rondurile de noapte în jurul clădirii. Apoi, când au deschis uzina „Torrance”, m-au mutat acolo. I-au dat o slujbă și soției mele. Acolo se fac subansambluri pentru mașinile Toyota. Când au dat în folosință clădirea asta, m-au adus aici ca să lucrez în schimbul de noapte.

— Înțeleg. Au trecut deci șase ani de când lucrezi la ei.

— Da, domnule.

— Înseamnă că-ți place ceea ce faci.

— Păi, vedeți dumneavoastră, e o slujbă sigură. Asta înseamnă ceva în America. Știu că japonezii nu dau nici doi bani pe cei de culoare, dar cu mine s-au purtat frumos. Și-n plus de asta, înainte am lucrat la GM în Van Nuys care, după cum probabil știți, a dat faliment.

— Da, știi, îi zise Connor cu simpatie.

— Doamne, da' ce harababură mai era acolo, zise el scuturând din cap ca și cum ar fi vrut să-și alunge din minte o amintire neplăcută. Nici nu vă puteți închipui ce nulițăți erau acolo, la conducere mă refer. După ce că habar n-aveau cum mergeau lucrurile, se mai și săpau unul pe altul ca niște lepre. Nu știau să deosebească un ciocan de-un clește, dar aveau pretenția să-i învețe pe maiștri și pe muncitori cum să-și facă meseria. Aveau câte două sute de mii pe an da' habar n-aveau de nimic. Nimic nu mergea cum ar fi trebuit. Făceau niște mașini de ți-era frică să te urci în ele. Da' aici e altă mâncare de pește, spuse el bătând cu degetele în masă. Aici, dacă ai cumva vreo problemă, dacă e ceva care nu merge, nici n-apuci să deschizi bine gura, că a și venit cineva, cineva capabil, înțelegeți? care știe cum funcționează drăcoveniile astea; vine și pune umărul lângă al tău ca să rezolve problema. I-me-di-at! Asta-i diferența: le pasă. Ascultați la mine – tipilor ăstora le pasă!

— Înseamnă că-ți place aici.

— S-au purtat întotdeauna frumos cu mine, zise Phillips dând din cap.

Nu prea-mi făcea impresia că o spunea din inimă. Aveam senzația că tipul nu apucase să fie dresat de șefii lui și că putea fi ușor tras de limbă.

— Japonezii pun mare preț pe loialitate, spuse Connor dând cunoscător din cap.

— Da, asta cam așa e, aprobă Phillips. Așteaptă de la tine să-ți dovedești atașamentul față de companie. Așa că, vedeți dumneavoastră, eu vin întotdeauna cu cincisprezece, douăzeci de minute mai devreme de începerea programului, iar la sfârșit stau douăzeci de minute în plus. Apreciază foarte mult că lucrezi peste program. La fel făceam și la Van Nuys, dar nimeni n-a băgat de seamă vreodată.

— Care e programul dumitale?

— Lucrez de la nouă la șapte.

— Și-n noaptea asta? La ce oră ai sosit?

— La nouă fără un sfert. V-am zis că vin cu cincisprezece minute mai devreme.

Primul telefon fusese dat la secția de poliție la opt și jumătate. Așa că, dacă tipul venise pe la nouă fără un sfert, asta însemna că nu văzuse crima.

— Cine a fost de serviciu înaintea duminică?

— Păi, de obicei este Ted Cole, dar nu știu dacă a lucrat în seara asta.

— De ce nu știi?

Tipul își șterse fruntea cu mâneca de la haină și privi în gol.

— De ce nu știi, domnule Phillips? am repetat întrebarea, ceva mai apăsător.

Mă privi cu ochii goliți de orice expresie, se încruntă și continuă să tacă.

— Nu știe pentru că Ted Cole nu era aici când a sosit dânsul, interveni Connor cu glas liniștit. Nu-i așa, domnule Phillips?

— Așa e, nu l-am găsit aici, zise acesta dând din cap.

Tocmai mă pregăteam să-l mai întreb ceva, când Connor ridică o mână făcându-mi semn să tac.

— Bănuiesc c-ai fost de-a dreptul surprins, când ai intrat domnule Phillips.

— Bineînțeles c-am fost! exclamă acesta.

— Și ce-ai făcut când ai văzut cum stau lucrurile?

— Păi, l-am întrebat imediat pe necunoscutul acela: „Vă pot ajuta cu ceva?”; am fost politicos, dar și ferm. La urma urmei ăsta-i totuși un birou de pază și securitate. Și-n plus de asta, habar n-aveam cine era tipul, nu-l văzusem în viața mea. Am observat că era nervos și tensionat. Foarte nervos. „Dă-te la o parte!” mi-a zis el cu aroganță, de parcă era Dumnezeu pe pământ, nu altceva. M-a împins ca să treacă și și-a luat servieta. „Iertați-mă, domnule” i-am spus eu atunci, „dar fiți, vă rog, amabil și arătați-mi un act de identitate”. Nici măcar nu s-a sinchisit de mine; a ieșit pe hol și a coborât pe scări.

— N-ai încercat să-l oprești?

— Nu, domnule.

— De ce? Pentru că era japonez?

— Chiar așa. Dar am telefonat imediat la biroul central al serviciului de securitate - aflat la etajul nouă - și le-am spus că găsisem un străin aici. „Nu-ți face probleme, totul e-n ordine”, mi-au zis. După voce, mi-am dat seama că și cei de acolo erau tensionați. Toată lumea avea nervii întinși. Tocmai în momentul acela am văzut pe ecran imaginea... fetei aceleia... fetei moarte. Așa că eu sunt cel care a descoperit crima.

— L-ai putea descrie pe bărbatul de care te-ai izbit aici, în cameră? îl întrebă Connor.

Phillips ridică din umeri și spuse:

— Avea în jur de treizeci, treizeci și cinci de ani; un tip potrivit de înalt, îmbrăcat într-un costum bleumarin, știți, din acelea de care poartă japonezii în general. Dacă stau să mă gândesc bine, era mai strâmt decât al celorlalți. Avea

o cravată cu triunghiuri și... Ah da, avea o cicatrice pe mână; părea o arsură sau ceva de genul ăsta.

— Pe care mână?

— Pe stânga. Am observat cicatricea atunci când și-a închis servieta.

— Ai observat ce avea în servietă?

— Nu.

— Deci, când ai intrat, tocmai o închidea...

— Da.

— N-ai avut impresia că a luat ceva de-aici?

— N-aș putea afirma cu certitudine, domnule.

Stilul în care răspundea Phillips, cu dus și întors, începuse să mă scoată din sărite.

— Ce a luat de-aici? L-am întrebat nervos, dar în momentul acela Connor mă țintui cu privirea.

— Da' v-am zis că nu știu nimic, domnule, se miorlăi Phillips.

— Bineînțeles că nu, îl liniști Connor. N-ai de unde să știi ce se află în servieta altcuiva. Apropo, imaginile preluate prin camerele de luat vederi din clădire se și înregistrează?

— Sigur că da.

— Ne-ai putea arăta și nouă cum se procedează?

— Nimic mai simplu.

Se ridică de la pupitrul de comandă și se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii, unde descuie o ușă. L-am urmat amândoi într-o cămăruță puțin mai mare decât un WC. Pereții acesteia erau plini de sus până jos de video recordere minuscule, ca niște cutii metalice; pe fiecare dintre ele scria ceva în japoneză și erau numerotate cu cifre arabe. De asemenea, pe fiecare licărea un becuț roșu și era afișat timpul de înregistrare.

— Acestea sunt aparatele cu care înregistrăm, spuse Phillips. Fiecărui aparat îi corespunde câte o cameră de luat vederi. Înregistrările se fac pe peliculă Hi-Fi de opt milimetri, alb-negru. Luă în mână o casetă mică și ne-o arătă; era de mărirea unei casete audio. Fiecare casetă durează opt ore, ne explică el. Le schimbăm la nouă seara, așa că e primul lucru pe care-l fac când ajung la serviciu. Scot caseta care se află în aparat și introduc alta în locul ei.

— În seara asta ai schimbat casetele?

— Da, domnule, ca de obicei.

— Și ce-ai făcut cu cele pe care le-ai scos?

— Le-am pus aici, zise el și se aplecă să deschidă câteva sertare lungi și înguste. Păstrăm toate înregistrările timp de șaptezeci și două de ore, adică trei zile. Așa că păstrăm la un loc nouă seturi de casete din care scoatem câte unul o dată la trei zile. Pricepeți?

— Nu prea. Poate c-ar fi mai bine să notez, spuse Connor cu o privire gânditoare și de îndată scoase din buzunarul de la haină un carnețel și-un pix.

Așa... la să vedem. Deci fiecare casetă durează opt ore, spuneai. Și aveți nouă seturi diferite.

— Întocmai.

Connor își notă ceva în carnet, se opri și începu să scuture nervos pixul

— Al naibii pix! exclamă el. Nu mai are mină. E vreun coș de hârtii pe-aici?

— Da, acolo, arată Phillips spre colțul camerei.

— Mulțumesc.

Connor s-a dus la coș și a aruncat pixul. I l-am dat pe-al meu, după care a recapitulat:

— Spuneai, domnule Phillips, că aveți câte nouă seturi.

— Exact. Fiecare set are notată o literă pe el, de la A la I. Când am ajuns astă seară la serviciu, la ora nouă, am scos casetele din recordere, m-am uitat care e ultima literă înregistrată și, pornind cu litera imediat următoare, am introdus alte casete în aparate. Am scos deci setul notat cu litera C și l-am introdus pe cel ale cărui casete erau notate cu D Deci setul D se înregistrează în clipa de față.

— Acum am înțeles, spuse Connor. Și după aceea ați pus setul C într-unul din aceste sertare?

— Exact. Trase un sertar și ne arătă: Aici.

— Îmi permiți? întrebă Connor.

Aruncă o privire asupra casetelor rânduite și etichetate cu grijă. În afara faptului că difereau literele, sertarele păreau identice.

— Cred că am început să pricep, făcu Connor. Folosiți de fapt nouă seturi prin rotație.

— Chiar așa.

— Și fiecare set e folosit o dată la trei zile.

— Exact

— De cât timp funcționează acest sistem?

— De vreo două luni, de când s-a dat clădirea în folosință. Știți, e o clădire nouă.

— Trebuie să recunosc că e un sistem foarte bine pus la punct, spuse Connor cu admirație. Îți rămân dator pentru explicații. Aș mai avea doar câteva întrebări.

— Vă ascult.

— În primul rând e vorba de... chestiile astea de aici, zise Connor arătând cu degetul niște LED-uri ale aparatelor de înregistrat. Dacă nu mă înșel, afișează timpul scurs de la introducerea casetei în aparat, așa-i? Mi-am dat seama pentru că acum e ora unsprezece și pentru că dumneata ai schimbat casetele la nouă. Aici apare timpul de înregistrare: o oră cincizeci și cinci de minute și treizeci de secunde, aici o oră cincizeci și cinci de minute și zece secunde... și așa mai departe.

— Da. Așa e. Am introdus casetele în aparate una după alta la interval de

câteva secunde.

— Mi-am dat seama. Toate monitoarele de aici afișează timpul de aproximativ două ore. Dar am remarcat la aparatul acesta de jos că înregistrează doar de treizeci de minute. Sau o fi defect?

— Hmm, făcu Phillips încruntându-se. Tot ce se poate. S-ar putea ca defecțiunea să se datoreze faptului că am introdus casetele în viteză, după cum spuneam. Cu toate că aparatura asta e ultimul răcnet în materie, se mai întâmplă câteodată să apară o mică defecțiune. La fel de bine se poate să fi fost o cădere de curent.

— Da, se poate, spuse Connor. Ai putea să-mi spui ce cameră de luat vederi e conectată la recorderul ăsta?

— Desigur.

După ce citi numărul înscris în aparat, Philips se duse în prima cameră, cea în care se aflau monitoarele. O luarăm după el.

— E vorba de camera de luat vederi 4-6/6. Aceasta este imaginea, zise el arătând spre unul dintre ecrane.

Pe ecran se vedea o imagine de ansamblu a etajului patruzeci și șase. Camera de luat vederi era amplasată probabil în hol.

— Dar, vedeți dumneavoastră, începu Phillips, sistemul acesta e atât de bine pus la punct, încât chiar dacă e ceva în neregulă cu unul din aparate, mai există și alte camere de luat vederi pe etaj, racordate la alte videorecordere.

— Da, observ, făcu Connor. Că veni vorba, știți cumva de ce sunt așa de multe camere de luat vederi la etajul patruzeci și șase?

— Nu cred că mai e cazul să vă spun că japonezii sunt maniaci în ce privește eficiența, începu să ne explice Phillips. Așa încât, ce să folosesc o vorbă de-a lor, îi *kaizen* pe funcționari...

— Vrei să spui că aceste camere de luat vederi au fost instalate pentru a-i supraveghea pe funcționari? Iar aceștia știind că sunt supravegheați lucrează mai eficient?

— Așa am auzit.

— La urma urmei, nici n-ar putea exista un alt motiv, conchise Connor. Da, da, cred că asta e. Încă o întrebare, te rog. Ai cumva adresa lui Ted Cole?

— Nu, răspunse Phillips, scuturând din cap.

— N-ai ieșit niciodată cu el? Nu sunteți în relații?

— Am fost la câte un pahar împreună, da' numa' de câteva ori. E un tip ciudat.

— N-ai fost niciodată la el acasă?

— Nu. E cam retras; parcă ar ascunde ceva. Cred că locuiește cu maică-sa ori ceva de genul ăsta. Atunci când ieșim împreună, mergem la barul „Palomino”, de lângă aeroport. Ted se simte bine acolo.

— Și acum chiar că-i ultima întrebare, promise Connor. E vreo cabină telefonică pe-aici?

— Da, este una în hol. Mai e una și la dreapta, după colț, lângă W.C.-uri. Da' puteți folosi telefonul de-aici, dacă doriți.

Connor îi strânse mâna cu căldură.

— Domnule Phillips, îți mulțumim foarte mult că ți-ai rupt din timpul duminică atâta de prețios ca să stai de vorbă cu noi.

— Nici o problemă. Mi-a făcut plăcere.

I-am întins tipului cartea mea de vizită și i-am zis:

— Dacă-ți aduci aminte de ceva ce ne-ar putea fi de folos, te rog să mă cauți.

După asta părăsirăm amândoi încăperea.

Capitolul 7

Connor cercetă telefonul din hol. Era un model nou, cu două receptoare, unul pe o parte, altul pe cealaltă, astfel că acesta putea fi folosit de două persoane în același timp. Telefoane ca acesta funcționau în Tokyo de ani de zile, iar acum începuseră să împânzească și Los Angeles-ul. Așa încât „Pacific Bells” nu mai era singura companie furnizoare de telefoane publice din țară; firmele japoneze invadaseră piața. L-am observat pe Connor notându-și numărul telefonului în carnetul său.

— Ce faceți? l-am întrebat.

— Avem de răspuns în seara asta la două întrebări complet diferite. Prima e cum de s-a petrecut crima tocmai la etajul patruzeci și șase. În al doilea rând trebuie neapărat să aflăm cine a telefonat la poliție și-a anunțat crima.

— Credeți că s-ar putea ca telefonul să fi fost dat de-aici?

— Tot ce se poate.

Închise carnetul și își privi ceasul.

— S-a făcut târziu. Hai mai bine să mergem.

— Cred că facem o mare greșală.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu dacă-i bine să lăsăm casetele acolo. Dacă le schimbă cineva cât timp lipsim noi?

— Le-a și schimbat deja, zise Connor.

— De unde știți?

— Ca să mă conving, am renunțat la un pix care funcționa perfect, îmi explică el. Da' hai mai bine să plecăm.

O luă către ascensorul care cobora în garaj. L-am urmat.

— Vezi tu, continuă Connor, când Phillips mi-a explicat prima dată sistemul acela simplu de rotație a casetelor, mi-am dat seama că ar fi putut fi schimbate. Mai rămânea doar să dovedesc acest lucru.

Ecoul vocii îi răsuna pe scara goală de beton. Connor cobora în fugă câte două trepte o dată. De-abia mă puteam ține după el.

— Dacă cineva schimbase într-adevăr casetele, își continuă Connor raționamentul, cum a procedat oare? Trebuie să fi făcut totul în mare grabă, sub presiune, obsedat și înfricoșat că ar putea greși. E clar că n-a vrut să lase nici o casetă compromițătoare în urma lui și astfel a fost nevoit să sustragă tot setul și să-l înlocuiască cu altul. Dar cu ce l-a înlocuit? E clar că nu putea să-l pună pur și simplu în loc pe următorul. Din moment, ce sunt nouă seturi, iar unul din sertare e gol, oricine ar fi observat că lipsește un set. Așa încât a înlocuit setul sustras cu unul nou. A pus în loc douăzeci de casete noi nouțe. Iar acest lucru nu puteam să-l demonstrez decât aruncând o privire în coșul de hârtii.

— De asta ați aruncat pixul? I-am întrebat.

— Da. N-am vrut ca Phillips să știe ce fac de fapt. Coșul de hârtii era plin cu învelitoare de țiplă mototolite, din acelea în care sunt împachetate casetele noi.

— Înțeleg.

— Așa. Acum rămăsese să mai aflu ce set fusese sustras. Așa că am făcut pe prostul și mi-am băgat nasul în toate sertarele. Ai observat și tu probabil că setul C, acela pe care Phillips l-a introdus în aparate când a intrat în tură, avea etichetele ceva mai albe decât restul. Diferența era aproape insesizabilă, căci benzile sunt folosite abia de două luni, deci n-au prea avut când să se învechească.

— Aha, am făcut eu.

— Să recapitulăm, deci. Cineva a intrat în biroul de pază, a scos un set de casete noi, a scris alte etichete și le-a introdus în aparate, în locul celor pe care se înregistrase crima.

— Dacă vrei să știți părerea mea, am intervenit eu, sunt sigur că Phillips știe mai multe decât ne-a spus.

— Se poate, făcu Connor, dar acum avem lucruri mult mai importante de făcut. În orice caz, Phillips n-are de unde să știe ce s-a întâmplat înainte de nouă fără un sfert. Crima a fost comunicată la poliție la opt și jumătate, deci cu cincisprezece minute înainte de a ajunge el la serviciu. Așa că nu avea cum să vadă crima pe ecran. E de presupus că a văzut-o schimbul lui, Cole. Însă, la nouă fără un sfert, Cole plecase deja, iar un japonez necunoscut se afla în biroul de securitate scotocind într-o servietă.

— Credeți că necunoscutul a schimbat casetele?

— Tot ce se poate, spuse Connor dând din cap. De fapt, nu m-ar mira să fie chiar el criminalul. Sper să mă lămuresc acasă la domnișoara Austin, mai zise el și împinse cu putere în ușă.

Pășirăm în garaj.

Capitolul 8

În garaj, niște invitați așteptau să li se aducă mașinile. Printre ei se afla și Ishigura; stătea de vorbă cu primarul și soția acestuia și se purta excesiv de politicos. Connor mă trase spre ei. Când ne zări, Ishigura deschise gura într-un zâmbet larg și spuse:

— Ah, domnilor, cum merge ancheta? Vă mai pot fi de folos cu ceva?

Mie abia acum mi-a sărit muștarul. Acum când am văzut cum se gudura ca un cățel pe lângă primar. Connor îi răspunse însă pe un ton cât se poate de calm, înclinându-se ușor în fața lui:

— Vă mulțumesc, Ishigura-san. Nu vă faceți probleme, ne descurcăm de minune.

— Ați primit tot ajutorul de care ați avut nevoie? Întrebă Ishigura.

— Oh, desigur, răspunse Connor. Toată lumea a fost extrem de amabilă și cooperantă.

— Perfect. Mă bucur să aud asta, zise Ishigura întorcându-se din nou spre primar, tot numai zâmbet.

— Dar, începu Connor, există totuși o problemă.

— Spuneți, vă rog, și dacă-mi stă în putere...

— Casetele din biroul de securitate au fost înlocuite.

— Casetele? făcu Ishigura mirat. Se încruntă, vizibil luat prin surprindere.

— Da, casetele, zise Connor. Înregistrările preluate de la camerele de luat vederi din clădire.

— N-am nici cea mai mică idee despre asta, spuse Ishigura. Dar vă asigur că dacă aceste casete există, vor ajunge în mâinile dumneavoastră.

— Vă mulțumim, zise și Connor. Din nefericire, se pare că tocmai aceste casete care ne-ar ajuta să rezolvăm cazul au fost înlocuite.

— Spuneți c-au fost înlocuite? Mă tem că-i vorba de o greșeală, domnilor.

Primarul urmărea cu atenție acest schimb de replici.

— Se poate să fie vorba de-o greșeală, dar, sincer să fiu, nu prea cred. Aș fi pe deplin mulțumit, domnule Ishigura, dacă v-ați ocupa personal de această problemă.

— Fiți sigur că o voi face, îl asigură Ishigura pe Connor. Dar mă văd obligat să repet, domnule căpitan, că nu-mi pot imagina să se fi întâmplat așa ceva.

— Vă mulțumesc că ați dat dovadă de amabilitate și ați acceptat să verificați.

— Nu aveți pentru ce să-mi mulțumiți, domnule căpitan Connor; îmi face plăcere să vă ajut atât cât îmi stă în putință.

— Ticălosul, am zis eu în timp ce mașina înainta pe autostrada Santa Monica. Piticania asta afurisită se uita în ochii noștri și mințea cu nonșalanță.

— E sâcâitor, într-adevăr, spuse Connor, dar vezi tu, punctul de vedere al lui Ishigura este cu totul altul. Pentru el e ceva foarte normal să-și schimbe comportamentul în funcție de situație, în funcție de persoanele în compania cărora se găsește. Alături de primar parcă era alt om decât cel cu care avusesem noi de-a face nu cu mult timp în urmă. Pentru japonezi, nici o situație nu seamănă cu alta. Nouă, Ishigura ni s-a părut o persoană diferită, dar el n-a făcut decât să se adapteze unei situații noi.

— Ce m-a izbit a fost nonșalanța cu care a făcut-o. Părea atât de sigur de el.

— Nu numai că părea, chiar era, spuse Connor. Individul ar fi de-a dreptul șocat să afle că te-a enervat comportamentul lui. Tu îl consideri lipsit de orice simț moral. El te-ar considera naiv să știe că gândești așa despre el. Pentru japonezi, un comportament oblu e imposibil. Un japonez devine rând pe rând o altă persoană, în funcție de condiția socială a celor cu care vine în contact. Poate n-ai să mă crezi, dar japonezii își schimbă personalitatea până și atunci când trec dintr-o cameră într-alta a propriei case.

— Nu vă contrazic, am spus, dar tot minciună și prefăcătorie se cheamă. A mințit ca o jigodie ordinară.

Connor se întoarse spre mine și mă privi cu atenție.

— Te-ai exprima la fel și în fața mamei tale?

— Bineînțeles că nu.

— Vezi? Și tu te porți diferit în funcție de situație. Cu toții o facem. Atât doar că americanii cred că există ceva în străfundul individualității care nu se schimbă de la o clipă la alta. În vreme ce pentru japonezi contextul hotărăște totul.

— E un fel de scuză pentru minciună, pentru prefăcătorie.

— Dar ei nu se consideră nici mincinoși și nici prefăcuți.

— Dar asta sunt în realitate.

Connor ridică din umeri.

— Asta e punctul tău de vedere, *kohai*, nu și al lor.

— Să-i ia naiba cu punctul lor de vedere cu tot.

— Bagă de seamă, va trebui să alegi. Ori încerci să-i înțelegi și să-i tratezi ca atare, ori nu-ți mai bate capul cu ei și-i trimiți la naiba. Dar vezi tu, tocmai aici e buba: nici măcar nu încercăm să-i înțelegem și asta nu poate decât să ne dăuneze.

Trecurăm cu mașina peste o groapă și receptorul telefonului sări din furcă. Connor îl ridică și îl puse la loc. În fața noastră șoseaua se bifurca. Am întors volanul spre dreapta și am luat-o spre Bundy.

— Ce vă face să credeți că tipul cu servieta ar putea fi criminalul? I-am întrebat pe Connor.

— Derularea în timp a evenimentelor. Gândește-te și tu puțin; crima a fost anunțată la poliție la opt și jumătate. Nici nu trec bine cincisprezece minute și,

la nouă fără un sfert, un japonez schimbă casetele ca să șteargă urmele. A acționat extrem de rapid; mult prea rapid pentru o companie japoneză.

— Nu înțeleg, am spus.

— Organizațiile japoneze fac cu greu față unei situații de criză. Deciziile pe care le iau se bazează întotdeauna pe precedente. Când survine ceva nou, dau din colț în colț, neștiind ce să facă. Îi aduci aminte ce ne-a spus Phillips despre faxurile alea? Sunt absolut convins că au trimis și au primit faxuri de la cartierul general Nakamoto din Tokyo, toată seara. Cu siguranță că nici acum nu s-au hotărât ce să facă. O organizație japoneză nu poate să se miște într-o situație neobișnuită.

— Dar un singur individ poate?

— Da. Tocmai asta încerc să-ți explic.

— Aha. Din cauza asta credeți că tipul cu servieta ar putea fi criminalul, nu-i așa?

— Exact, zise Connor. Dacă nu e el criminalul, atunci trebuie să fie cineva apropiat lui. Dar sper să aflăm mai multe acasă la domnișoara Austin. Uite, cred că se vede deja blocul, acolo în dreapta.

Capitolul 9

Imperial Arms era un bloc de locuințe aflat pe o stradă mărginită cu arbori, la un kilometru distanță de West Village. Coloanele sale, încercând să imite stilul Tudor, aveau tencuiala căzută din loc în loc; de fapt, întreaga clădire părea să fi fost lăsată în paragină, aspectul acesta avându-l mai toate blocurile din zonă, în ale căror apartamente locuiau proaspeți absolvenți de facultate, tineri căsătoriți, în general lume de condiție medie. O clădire anonimă a cărei principală caracteristică era că ai fi putut să treci și de zece ori pe zi pe lângă ea și tot nu ți-ar fi atras atenția.

— Întocmai cum îmi imaginam, zise Connor în timp ce urcam treptele spre ușa de la intrare. Exact ce le place lor.

— Care „lor”? I-am întrebat, dar nu mi-a răspuns.

Am pătruns în holul mobilat odihnitor în stil californian canapele încărcate de perne, lampadare ieftine de ceramică și o măsuță cromată; pereții erau îmbrăcați într-un tapet înflorat cu tonuri pastelate. Singura diferență dintre acest hol de bloc și alte o sută asemenea lui era biroul din colț, unde un portar bondoc de origine japoneză își ridica privirea dintr-o revistă cu benzi desenate, îndreptând-o spre noi într-un mod nu tocmai prietenos.

— Ce doriți?

Connor îi arată legitimația, după care îi întreabă unde se află apartamentul lui Cheryl Austin.

— Mai întâi trebuie s-o anunț că sunteți aici, spuse portarul întinzând mâna spre telefon.

— Nu este cazul.

— Mai întâi trebuie s-o anunț, repetă cu încăpățănare portarul. Poate are musafiri.

— Sunt sigur că nu are, zise Connor *Kore wa keisatsn no shigoto da*.

Îi explicase în japoneză că eram polițiști și că ne aflam în misiune.

Crispat, portarul se înclină în fața noastră.

— *Heya bango wa kyu desu*, spuse și îi dădu lui Connor o cheie.

Intrarăm pe o altă ușa de sticlă care dădea într-un condor mochetat și care avea în fiecare capăt niște măsuțe lăcuite. Deși simplu, părea surprinzător de elegant.

— Un interior tipic japonez, zise Connor zâmbind.

Nu înțelegeam ce voia să spună. Cum de putea fi o clădire cojită, imitând stilul Tudor, tipic japoneză? Unde mai pui că se afla și în Westwood.

Dintr-un apartament din stânga se auzea în surdină niște muzică rap: ultimul hit al lui M.C. Hammer.

— Știi de ce e tipică pentru ei clădirea asta? mă întreabă Connor. Pentru că exteriorul nu reflectă în nici un fel interiorul, îmi explică tot el. E un principiu

fundamental al gândirii japoneze. Pentru ei înfățișarea exterioară nu este relevantă; indiferent dacă este vorba de o clădire, de o ființă umană sau de orice altceva. E un fel de regulă. Dacă privești casa unui samurai bătrân din Takayama sau Kyoto, n-ai cum să-ți faci o părere despre ceea ce se află înăuntru sau despre stăpânul casei.

— Vreți să spuneți că această clădire este a japonezilor?

— Păi care-ar fi atunci motivul pentru care portarul este japonez și abia bâiguie câteva cuvinte în engleză? Unde mai pui că e și un *yakuza*. I-ai observat fără îndoială tatuajul.

Nu-l observasem. *Yakuza* era termenul cu care erau denumiți gangsterii japonezi. Habar n-aveam însă că existau *yakuza* și în America, lucru pe care i l-am spus și lui Connor.

— Trebuie să-ți intre odată în cap, începu acesta, că există o lume în umbră, aici la Los Angeles, în Honolulu sau la New York. Noi nu suntem conștienți de existența ei pentru că noi trăim în lumea noastră americană, normală, pășim pe străzile noastre americane și așa mai departe. Dar niciodată nu ne dăm seama că alături de această lume a noastră mai există una foarte discretă, tainică. Poate că ai văzut vreodată la New York oameni de afaceri japonezi intrând pe o ușă pe care nu se află nici o inscripție; în realitate înăuntru se află un club numai al lor, în care numai ei au acces. Sau poate că ai auzit vreodată de micile baruri-*sushi* din Los Angeles, unde intrarea este de o mie două sute dolari de persoană, adică prețul care se practică la Tokyo. Dar aceste cluburi, restaurante sau baruri n-ai să le găsești înscrise în aici un ghid turistic al orașului. Ele nu fac parte din lumea noastră americană; aparțin acelei lumi din umbră, lume accesibilă doar japonezilor.

— Bine, și clădirea asta?! am întrebat.

— Aici este un *battaku* - o casă a dragostei, unde sunt ținute amantele. Iar asta e apartamentul domnișoarei Austin, spuse Connor introducând în broască cheia pe care i-o dăduse portarul. Pășirăm înăuntru.

Era un apartament cu două dormitoare, mobilat cu piese scumpe, de dimensiuni mari, colorate în roz pastel și verde. La fel ca și mobila, tablourile de pe pereți erau închiriate; am citit, eticheta de pe rama unui tablou și am aflat că firma de unde fuseseră toate închiriate, se numea „Breuner's Rent”. Pe bufetul din bucătărie se afla o fructieră, iar în frigider am găsit doar câteva borcane de iaurt și câteva cutii de Cola dietetică. După cum arătau canapeaua și fotoliile din camera de zi, n-ai fi zis că stătuse cineva vreodată pe ele. Pe măsută se afla o carte cu portretele tuturor starurilor hollywoodiene și o vază cu flori ofilite. Unul dintre dormitoare fusese transformat într-un fel de cameră de serviciu. Se aflau acolo doar o canapea, un televizor și, într-un colț, o bicicletă medicală. Totul era nou-nouț. Într-unul din colțurile televizorului, pe diagonală, mai era încă lipită eticheta: DIGITAL TUNING FEATURE, iar ghidonul

bicicletei era înfășurat într-o folie de plastic.

În dormitorul principal, am avut în sfârșit senzația că în casa aceea locuia totuși cineva. O ușă cu oglindă de la șifonier rămăsese deschisă, iar pe pat erau aruncate trei rochii scumpe de seară. Mi-am dat seama că tipa ezitase cu ce să se îmbrace la petrecere. Pe dulapul cu lenjerie erau câteva sticle de parfum, un colier de diamante, un ceas de aur „Rolex”, câteva fotografii înrămate și o scrumieră în care se aflau câteva mucuri de țigară, Mild Seven Menthol.

Sertarul de sus al dulapului era pe jumătate deschis. M-am uitat înăuntru; era plin cu lenjerie de corp, iar într-un colț, afundat printre lucruri, am zărit pașaportul. L-am luat și am început să-l răsfoiesc; avea o viză pentru Arabia Saudită, una pentru Indonezia și trei pentru Japonia. Într-un colț al camerei se găsea un casetofon. L-am dat drumul și de pe casetă se auzi vocea lui Jerry Lee Lewis: *„M-ai răvășit cu totul, nici nu mai pot să dorm, prea multă dragoste face din om neom”*. Era muzică texană, prea veche pentru o fată atât de tânără. Poate însă că îi plăceau vocile de aur ale muzicii americane. M-am înapoiat lângă dulapul de lenjerie. În fotografiile înrămate, de dimensiuni mari, Cheryl Austin zâmbea către mine de pe meleaguri asiatice: dintr-o grădină japoneză, din fața porților roșii ale unui altar, de pe o stradă străjuită de zgârie-nori cenușii, dintr-o gară. Se părea că pozele fuseseră făcute în Japonia. În majoritatea fotografiilor, Cheryl era singură. Doar în câteva, se afla însoțită de un japonez în vârstă, cu ochelari și părul dat peste cap. Una dintre fotografii părea că fusese făcută undeva în vestul Americii. Cheryl zâmbea de lângă un camion vechi, prăfuit. Alături de ea se afla o bătrână fragilă, cu înfățișare de bunică, cu ochelari de soare. Bătrâna nu zâmbea și nu părea să se afle în largul ei.

De dulap erau rezemate câteva suluri de hârtie. Am desfăcut unul dintre ele, era un poster în care Cheryl, îmbrăcată doar într-un bikini, zâmbea ținând în mână o sticlă de bere „Asahi”. Toate înscrisurile de pe poster erau în japoneză.

Am intrat în baie. O pereche de jeanși zăceau mototoliți într-un colț: pe o poliță era îngrămădit un pulover; într-un cârlig de lângă duș atârna un prosop încă umed, iar pe faianță se vedeau picături de apă; ondulatorul de păr scos din priză era aruncat pe etajeră. În rama oglinzii erau înfipse câteva fotografii în care Cheryl se afla alături de un alt japonez pe promenada de la Malibu – un bărbat drăguț de vreo treizeci și cinci de ani. Într-una din fotografii, bărbatul o cuprinsese pe Cheryl tandru cu mâna după umăr, iar pe mâna lui se vedea clar o cicatrice.

— Ura! am strigat.

La strigătul meu, Connor veni și el în baie.

— Ai găsit ceva?

— Da. Uitați-l pe tipul cu cicatricea.

— Asta-i bine, zise el uitându-se cu atenție la fotografie. Am continuat să-

mi plimb intrigat privirea peste dezordinea ce domnea acolo.

— Știți, am început eu, ceva e-n neregulă aici.

— Ce anume?

— Știu că fata nu locuia de prea mult timp aici și că toate lucrurile sunt închiriate, dar cu toate astea... am senzația că totul este măsluit, dar n-aș putea să zic de ce.

Connor zâmbi.

— Foarte bine, locotenente. Mă bucur că ți-ai dat seama. Într-adevăr și mie mi s-a părut ceva în neregulă. Ia uită-te aici, zise Connor întinzându-mi o fotografie Polaroid, în care am zărit pantalonii mototoliți, prosopul care atârna, ondulatorul de pe etajeră. Era o fotografie făcută chiar acolo în baie, cu un aparat supra-angular, care distorsionează imaginea. Un aparat folosit uneori și de echipajele de criminalistică din cadrul Departamentului de Poliție.

— Unde ați găsit-o?

— În coșul de gunoi din hol, de lângă lifturi. La Nakamoto.

— Asta înseamnă că fotografia a fost făcută astă-seară devreme.

— Exact. Spune-mi, nu observi nici o diferență între cum arată baia acum și cum arăta în poză?

— Nu, nu observ nici o diferență. stați puțin. Aha, fotografiile astea înfipite în oglindă lipsesc din imaginea Polaroid. Asta înseamnă că au fost puse aici pe urmă.

— Corect, făcu Connor.

Se duse în dormitor și se înapoie cu una din fotografiile de pe dulapul cu lenjerie.

— Uită-te acum la poza asta; domnișoara Austin alături de un prieten japonez în gara Shinjuku din Tokyo. Se ducea probabil la Kabukicho sau poate că pur și simplu făcea cumpărături. Fii atent la marginea din dreapta a fotografiei. Observi dunga asta îngustă mai decolorată?

— Da.

Pricepusem ce voia să zică. O altă fotografie fusese pusă peste acesta și în timp ce partea acoperită își păstrase culoarea inițială, restul se decolorase puțin la soare.

— Da, înțeleg. Poza de deasupra a fost luată. Deci cineva a scotocit pe aici, am spus eu.

— Exact, încuviință Connor. Au acționat fără să piardă nici măcar o clipă. Au venit mai devreme, au făcut poze cu Polaroidul, au scormonit prin apartament și apoi au pus lucrurile la loc. Numai că ceva le-a scăpat și n-au reușit să aranjeze totul cum fusese înainte. Japonezii au o vorbă: a încerca să faci ceva lipsit de artă, este de fapt cea mai dificilă dintre arte. Iar japonezii sunt niște tipi care merg cu perfecțiunea până la obsesie. Așa că au încercat să aranjeze lucrurile la loc cât mai exact cu putință. Numai că în zelul ăsta al lor au cam exagerat; au aranjat fotografiile puțin cam prea asimetric decât ar fi

fost cazul, iar sticlulele de parfum le-au lăsat într-o dezordine exagerată. Dezordinea din jurul nostru e puțin forțată. Ochiul sesizează amănuntul ăsta chiar dacă creierul nu-l înregistrează.

— Dar ce-or fi căutat? am întrebat eu cu o mirare. Or fi luat fotografiile cu Cheryl și ucigașul ei?

— Încă nu-mi dau seama, răspunse Connor. E clar că întreținea legături cu bărbați japonezi și n-aveau cum să ascundă lucrul ăsta. Dar trebuia ca ceva să dispară de aici și asta nu putea fi decât...

În momentul acela din camera de zi se auzi o voce șovăitoare:

— Cheryl? Ești acolo, scumpo?

Capitolul 10

Stătea în pragul ușii privind înăuntru. Era desculță; purta niște pantaloni scurți și o bluză în bretele. Nu-i puteam vedea fața prea bine, dar în ceea ce privea corpul, era de departe ceea ce colegul meu Anderson ar fi numit „o șerpoaică dată naibii”.

Connor scoase legitimația și i-o arătă. Atunci tipa se prezentă. Ne spuse că o cheamă Julia Young. Îngână aproape cuvintele, cu un pronunțat accent sudic. Connor aprinse lumina așa că am putut s-o văd mai bine; era într-adevăr o fată frumoasă. Intră în cameră cu teamă.

— Cheryllynn e acasă? Am auzit muzică. I s-a întâmplat ceva? Știu că trebuia să mergă la o petrecere astă-seară.

— Nu știu unde e, răspunse Connor aruncându-mi o privire rapidă. O cunoști pe Cheryllynn?

— Bineînțeles. Locuiesc alături, la numărul opt. Da' ce-i cu toată vânzoleala asta la ea?

— Vânzoleală?

— Păi da, mai devreme japonezii ăia doi și acum voi.

— Când au fost aici japonezii? La ce oră?

— N-aș putea spune exact, zise fata. Cam acum o jumătate de oră cred. S-a întâmplat ceva cu Cheryllynn?

— I-ai văzut bine pe cei doi bărbați, domnișoară? am întrebat-o gândindu-mă că poate privise prin ocheanul de la ușă.

— Păi, așa cred. Le-am spus „bună seara.”

— Îi mai văzusei înainte?

— Păi, pe unul dintre ei îl cunosc destul de bine: pe Eddie.

— Pe Eddie?

— Da. Pe Eddie Sakamura. Toată lumea îl cunoaște pe Eddie. I se spune Eddie rapidu'.

— L-ai putea descrie? am întrebat-o, la care tipa mi-a aruncat o privire ciudată.

— E tipul din fotografii, mă lămuri ea, cel tânăr cu cicatricea pe mână. Nu credeam să fie cineva care să nu-l știe pe Eddie Sakamura. Se scrie tot timpul despre el în ziare, despre actele de caritate pe care le face și alte chestii de genul ăsta. În plus, dă niște petreceri pe cinste.

— Ai idee pe unde l-am putea găsi? am întrebat-o

Connor îmi răspunse în locul ei:

— Eddie Sakamura este unul din proprietarii unui restaurant cu specific polinezian din Beverly Hills; restaurantul se numește „Bora Bora”; pe acolo își face veacul.

— Exact, spuse și Julia. Locul ăla e un fel de cartierul lui general. Mie

personal nu-mi prea place acolo; e prea zgomotos. Dar lui Eddie îi convine de minune, fiindcă acolo își racolează tipele; îi plac la nebunie blondele. Lui Eddie îi place să agațe fete.

Își rezemă coatele pe masă, și cu un gest provocator, își dădu părul castaniu, bogat, pe spate; își umezi buzele și-mi aruncă o privire languroasă.

— Sunteți colegi?

— Da, am răspuns.

— El mi-a arătat legitimația, zise ea privind spre Connor, dar tu nu.

Mi-am scos legitimația și i-am întins-o. Se uită cu atenție la ea și începu să citească.

— Peter. Și pe primul meu prieten îl chema Peter, dar nu arăta așa bine ca tine, spuse ea zâmbindu-mi.

Connor își dresă glasul și zise:

— Ai mai fost în apartamentul lui Cheryllynn până acum?

— Păi... ți-e clar. Locuiesc în apartamentul de vis-à-vis. Cheryllynn a cam fost plecată din oraș în ultimul timp. Călătorește aproape tot timpul.

— Unde călătorește?

— Peste tot. New York, Washington, Seattle... peste tot. Are un prieten care circulă mult. Cu el pleacă. De fapt, cred că se întâlnesc atunci când soția lui e plecată.

— E căsătorit tipul?

— Da, ceva de genul ăsta. Știți și voi cum e.

— Îl cunoști?

— Nu. Cheryllynn mi-a spus că tipul nu vine niciodată aici. E o persoană importantă; e putred de bogat. Atunci când se întâlnesc, trimite o mașină după ea. Oricine-ar fi tipul, chestia e că-l scoate pe Eddie din minți. Știți, Eddie e foarte gelos. Vrea să fie *iro otoko* pentru toate fetele, adică iubitul de suflet.

— Relația asta a lui Cheryllynn e secretă? întrebă Connor.

— Nu știu. Nu mi-a lăsat niciodată impresia asta. Da' treaba între ei doi e foarte serioasă. Îl iubește la nebunie.

— Îl iubește la nebunie?

— Puțin spus. Când trebuie să-l întâlnească, lasă totul baltă și fuge la el. Într-o seară a trecut pe la mine și mi-a dat două bilete la concertul lui Springsteen. A trebuit să renunțe la concert pentru că pleca cu el la Detroit; era atât de fericită și emoționată. Era îmbrăcată cu rochia ei cea mai bună și avea în mână poșeta aia mică a ei. A fost de ajuns un simplu telefon de la el și în zece minute era gata. Fuseseră de ajuns patru cuvinte magice pe care el i le spusese: „Hai să ne întâlnim”. Cheryllynn radia pur și simplu de fericire. Expresia de pe fața ei o făcea chiar să pară mai matură. Dar eu nu pricep cum de nu-și dă seama.

— Ce să-și dea seama?

— Că individul ăsta nu face decât să se folosească de ea.

— Ce te face să crezi asta?

— Cheryllynn e o fată frumoasă, are o frumusețe deosebită. A lucrat ca model peste tot în lume, în special în Asia. Dar, cu toate astea, în sufletul ei a rămas tot o mică provincială. Vreau să zic că Midland, orașul unde s-a născut și a copilărit, o fi el într-o zonă petrolieră, o fi el plin de oameni bogați, da' tot un simplu oraș de provincie rămâne. Și ca o provincială ce e, Cheryllynn visează la o verighetă, visează să aibă copii și un cățel în curte. Iar tipul ăsta n-o să-i ofere niciodată așa ceva. Numai că ea nu-și dă seama!

— Dar chiar nu știi cine-i bărbatul ăsta? am întrebat-o eu.

— Nu, nu știu, zise, dar fața ei fu brăzdată de un zâmbet șmecher.

Își schimbă poziția și își trase umerii înapoi, astfel încât sânii îi ieșiră în relief.

— Da' nu prea cred eu că ați venit aici ca să discutăm despre bătrânul ei prieten, am sau nu dreptate?

— Cam așa ceva, încuviință Connor.

— E vorba de Eddie, nu-i așa? zise Julia zâmbind cu subînțeles.

— Îhâm, aprobă Connor.

— Știam eu, izbucni Julia. Știam eu că mai devreme ori mai târziu avea să dea de belea. Mereu am spus asta; și eu și celelalte fete de aici, de la Arms. Dădu din mână și continuă: și asta din cauză că e prea grăbit, vrea ca totul să-i iasă imediat. Eddie rapidu'... Nici n-ai zice că-i japonez. E foarte violent...

— E din Osaka? o întreabă Connor.

— Da. Taică-su are o companie destul de măricică acolo. E asociat cu Daimashi. E un bătrânel haios. Când vine în America trece din când în când pe la una din fetele de la etajul doi. L-a trimis pe Eddie aici la școală pentru câțiva ani; urma să se întoarcă acasă și să lucreze pentru *kaisha*, adică pentru companie. Dar nu s-a mai întors. Îi place aici. Și cum să nu-i placă? Are tot ce-și dorește. De fiecare dată când își zgârie mașina – preferă mașinile Ferrari – își cumpără alta nou-nouță. Are bani să și-i pună și-n cap. A trăit atât de mult timp aici încât arată și se poartă aproape ca un american veritabil. E un tip bine, e sexy, e uns cu toate alifile. Ce și-ar mai putea dori? Ce să mai caute el acum la Osaka?

Atunci am zis:

— Parcă spuneai că ai știut mereu că...

— Că avea să dea de belea? Bineînțeles că așa am spus. Și asta din cauza felului lui de a fi. Partea aia țâcnită din el, spuse tipa ridicând din umeri. De fapt majoritatea japonezilor sunt așa. Trebuie să fii foarte atentă cu ei, chiar dacă au o *shokai*, adică o recomandare din partea cuiva de încredere. Pentru ei e o nimica toată să-ți dea zece sau douăzeci de mii pentru o noapte. Ți-i pun chiar de la început pe toaletă. Dar pe urmă când trec la treabă și când vezi că unii dintre ei...

Tăcu brusc și rămase cu privirea în gol. Am așteptat, fără să rostesc vreo

vorbă, în vreme ce Connor o privea cu simpatie și dădea înțelegător din cap. Deodată, fata a început să vorbească, la fel de brusc cum se oprise:

— Toate poftele lor, toate fantasmele li se par firești. La fel de firești ca gestul cu lăsatul banilor pe toaletă. Vreau să zic că unii mai folosesc câte un capăt de duș mobil ori câte o pereche de cătușe, știți și voi cum se fac treburile astea. Dacă tipul mi-e simpatic accept și o mică bătaie. Dar n-am permis nimănui să mă taie și nici n-am s-o fac vreodată. Indiferent câți bani mi-ar da un tip, nu l-aș lăsa să se apropie de mine cu un cuțit ori cu o sabie... Dar nu știi niciodată peste cine dai... Majoritatea sunt atât de politicoși și de manierați... Dar în pat se transformă în... în... nu știu cum să spun... Tăcu și începu să dea din cap ca și cum ar fi vrut să alunge un coșmar. Sunt foarte ciudați.

Connor își privi ceasul de la mână și spuse:

— Ne-ai fost de mare ajutor, domnișoară Young. S-ar putea să mai avem nevoie de dumneata. Locotenentul Smith îți va nota numărul de telefon și...

— Da, desigur.

Mi-am deschis agenda.

— Mă duc să schimb câteva vorbe cu portarul, spuse Connor.

— A, cu Shinichi, zise ea.

Connor ieși. Am notat numărul Juliei. În timp ce scriam, fata mă privea cu atenție umezindu-și buzele cu limba.

— Mie poți să-mi spui, începu ea. El a ucis-o?

— Cine s-o ucidă?

— Cum cine? Eddie. A ucis-o pe Cheryllynn?

Julia era o fată simpatică. Vedeam în ochii ei că era ațâțată. Mă privea fix, cu niște ochi strălucitori și încărcăți de provocări.

— Ce te face să crezi asta? am întrebat-o.

— Totul. Întotdeauna o amenință. Și în după-amiaza asta a amenințat-o.

— Eddie a fost pe-aici azi?

— Sigur c-a fost. Tot timpul vine aici, zise ea ridicând din umeri. Azi după-amiază era cam întors pe dos. Atunci când japonezii au cumpărat clădirea asta, au izolat fonic toți pereții. Cu toate astea, îi puteam auzi cum strigau unul la altul. Mă refer la Eddie și Cheryllynn. Lynn pusese caseta aceea cu Jerry Lee Lewis, cea pe care o ascultă zi și noapte de-ți vine să-ți iei câmpii, dar tot se auzea cum urlau unul la altul și zvârleau obiecte prin cameră. Eddie repeta întruna: „O să te omor. O să te omor, nenorocito”. Cam asta a fost. Deci, a ucis-o?

— Nu știu, am spus.

— Dar e moartă?

Ochii continuau să-i strălucească.

— Da.

— Știam c-avea să se întâmple odată și-odată, spuse fără nici cea mai mică emoție. Toată lumea știa asta. Era doar o problemă de timp. Poți să mă

cauți dacă vrei. Adică, dacă mai ai nevoie de informații.

— Așa voi face. Dacă-ți mai amintești ceva important, sună-mă la numărul acesta, i-am spus întinzându-i cartea mea de vizită.

Dădu drumul cărții de vizită în buzunarul de la șort, unduindu-și trupul cu mișcări provocatoare.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Peter.

— Mă bucur, am zis și am părăsit apartamentul.

Când am ajuns în capătul holului, am întors capul. Julia se rezemase de ușă și-mi făcea cu mâna.

Capitolul 11

Connor vorbea la telefonul din hol, în timp ce portarul îl privea îmbufnat, de parcă ar fi vrut să-l împiedice și nu găsea nici un motiv.

— Exact, spuse Connor în receptor. Vreau toate telefoanele date de la acest număr între opt și zece seara. Exact.

Tăcu câteva secunde apoi continuă:

— Nu mă interesează cum se organizează informațiile în computerul tău. Te rog, fă-o pentru mine. Când îmi poți da datele? Măine? Hai, fii serios! Ce crezi, că mă joc? Am nevoie de ele în maxim două ore. Te mai sun eu. Da. Și pe tine să te ia naiba, mai zise și puse receptorul în furcă. Hai să mergem, *kohai*.

Am ieșit pe stradă și ne-am îndreptat spre mașină.

— Ați început să vă folosiți relațiile? l-am întrebat.

— Ce relații? făcu el surprins. A, ți-o fi spus Graham ceva despre relațiile mele. Să știi că n-am informatori speciali, cum crede el.

— Mi-a povestit de cazul Arakawa.

— A, cazul acela de demult, spuse Connor oftând, în timp ce ne apropiam de mașină. Vrei să știi cum a fost? E simplu. Doi japonezi, soț și soție, au fost omorâți. Departamentul a însărcinat cu anchetarea cazului niște detectivi care nu vorbeau japoneza și până la urmă, după vreo săptămână, mi-au dat mie cazul.

— Și ce-ați făcut?

— Soții Arakawa locuiau la New Otani Hotel. Am cerut o listă cu toate convorbirile telefonice pe care le avuseseră cu Japonia. Apoi am telefonat la numerele acelea și am vorbit cu câteva persoane din Osaka, după care am sunat și la poliția de-acolo. Bineînțeles că am vorbit în japoneză. Cei de la poliție au rămas surprinși că noi nu știam povestea.

— Aha, înțeleg.

— Nu înțelegi nimic, *kohai*. Cei din Departamentul de Poliție erau într-o mare încurcătură, continuă Connor. Presa ni s-a ridicat în cap. Asta mai ales pentru că oameni de peste tot din America își manifestaseră simpatia față de ceea ce li se întâmplase celor doi japonezi; se primiseră o mulțime de flori. Iar în final, cei doi s-au dovedit a fi niște gangsteri. Mulți nu mai știau ce să zică. Până la urmă toate s-au spart în capul meu. Au spus că vina a fost numai și numai a mea, că aș fi folosit mijloace mai puțin ortodoxe. Ce să-ți mai spun, m-au făcut ca pe o albie de porci.

— De asta ați plecat în Japonia?

— Nu. Asta-i altă poveste.

Ajunserăm lângă mașină. Am privit înapoi spre Imperial Arms. Julia Young ne urmărea de la fereastră.

— E seducătoare, am zis.

— Japonezii numesc femeile de genul ăsta *shirigaru onna*. Are un corp superb. Dar se droghează, continuă el deschizând portiera și urcând în mașină. Nu ne putem încrede în nimic din ce ne-a spus. Și oricum e ceva putred aici. Nu-mi place deloc. Aruncă o privire ceasului de la mână și dădu din cap. La naiba. Ne-am cam luat cu vorba. Hai mai bine să mergem la „Palomino”, să vorbim cu domnul Cole.

Am demarat și am pornit-o spre sudul orașului, în direcția unde se afla aeroportul. Connor se rezemase de spătarul scaunului și își încrucișase mâinile pe piept. Își privea vârful pantofilor. Părea mâhnit.

— De ce-ați spus că e ceva putred la mijloc?

— E vorba de învelitoarele de țiplă din coșul de hârtii, mă lămuri Connor. La fel și fotografiile aruncate la gunoi. Astfel de lucruri nu se aruncă așa la voia întâmplării.

— Dar chiar dumneavoastră ați spus că au făcut totul în grabă.

— Da, se poate. Apropo, cred că știi că japonezii sunt de părere că poliția americană e incompetentă. Neglijența asta pare un semn de sfidare, de dispreț.

— O să le-arătăm noi că nu suntem incompetenți.

— Dacă facem o comparație între noi și japonezi, continuă Connor, trebuie să recunoaștem că suntem incompetenți. În Japonia nu există infractor care să nu fie prins de poliție. În cazul infracțiunilor majore, procentul de condamnare este de 95%. Așa că orice infractor japonez știe din start că va fi prins. Pe când la noi, procentul celor aduși în instanță este doar de 17%. Nici măcar unul din cinci răufăcători nu-i prins. Așa că infractorul american pornește de la premiza că există șansa să nu fie prins, iar în cazul în care va fi totuși prins există posibilitatea să nu fie condamnat, grație tuturor protecțiilor legale. Și nu se poate să nu știi că toate studiile efectuate de poliție relevă faptul că detectivii americani, dacă nu rezolvă un caz în primele șase ore de la comiterea faptei, nu-l mai rezolvă în vecii vecilor.

— Ce vrei să spunei cu asta?

— Vreau să spun că la noi, în America, o crimă se înfăptuiește pornindu-se de la premiza că nu i se va da de capăt. Numai că eu nu mă las până nu rezolv cazul ăsta, *kohai*.

În următoarele zece minute, Connor nu mai scoase nici o vorbă. Stătea aproape nemișcat, cu brațele încrucișate și cu bărbia în piept. Respira adânc și regulat. Dacă n-ar fi avut ochii deschiși, aș fi crezut că doarme.

Eram atent la condus și-i ascultam respirația liniștită când, deodată, spuse:

— Ishigura.

— Ce-i cu el?

— Dacă am ști ce l-a determinat pe Ishigura să se comporte așa cum a făcut-o, am rezolva cazul.

— Nu pricep.

— Un american nu poate înțelege modul în care s-a comportat el în seara asta. Și știi de ce? Pentru că noi, americanii, suntem obișnuiți cu eroarea, cu faptul că nimic nu este perfect. La noi avionul poate întârzia, la noi e posibil ca poșta să nu fie distribuită, iar mașina de spălat să se strice. Aici, în America, suntem obișnuiți cu ideea că lucrurile nu merg întotdeauna bine... Dar vezi tu, în Japonia este altfel. În Japonia totul merge ca pe roate. Dacă te afli la Tokyo, într-o stație de metro, și stai pe locul marcat de pe peron, constați cu surprindere că, atunci când oprește trenul, ușile se deschid chiar în fața ta. La ei, trenurile nu întârzie, bagajele nu se răătăcesc și nu pierzi niciodată legătura dintre două mijloace de transport. Totul merge potrivit planului. În plus, japonezii sunt oameni foarte bine pregătiți și tot ceea ce fac are o motivație. Sunt serioși, competenți și nu fac niciodată lucrurile pe jumătate.

— Aha...

— Ce vreau să-ți spun e că seara asta era foarte importantă pentru „Nakamoto Corporation”. Fii sigur că au plănuit totul până în cele mai mici amănunte. La masă au servit aperitivele vegetariene care-i plac Madonnei și au adus fotografiile ei preferați. Crede-mă, s-au pregătit serios, nu glumă. S-au străduit să satisfacă gusturile tuturor. Îi știi doar cum sunt: se adună laolaltă și pun totul la punct până în cel mai mic detaliu – dacă izbucnește un incendiu? dacă se produce un cutremur? dacă se iverse vreo pană de curent? Trec la nesfârșit în revistă toate evenimentele neplăcute ce pot interveni pe nepusă masă, ca niște maniaci. Când sosește însă noaptea cea mare, totul se află sub control. Ei găsesc că este de neconceput să nu ții totul, dar absolut totul, sub control. Înțelegi?

— Am înțeles.

— Și după toate pregătirile astea, după atâta muncă, uite-l pe Ishigura, reprezentantul oficial al companiei, cum stă în fața cadavrului și se burzuluiește la noi. E clar că scăpase frâiele, că evenimentele îl depășiseră, altfel nu s-ar fi comportat așa. Pe de altă parte mă gândesc că este un *yoshiki no*, obișnuit cu confruntările de tip occidental și totuși nu se simțea deloc în largul lui. Sunt sigur c-ai observat broboanele de transpirație de pe fața lui și felul în care-și ștergea palmele asudate de pantaloni. Era *rikutsuppoi*, prea vorbăreț. Ce s-o mai lungim, s-a purtat ca și cum era total dezorientat, ca și cum n-ar fi știut cine-i fata, deși e limpede că știa, din moment ce cunoaște toată lumea invitată la petrecere; se prefăcea că nu știe cine-a omorât-o, deși sunt aproape sigur că îl cunoaște și pe ucigaș.

Mașina trecu peste o groapă și ne zdruncină ușor.

— Stați puțin. Vreți să spuneți că Ishigura știe cine e criminalul?

— Exact. Și nu e singurul care știe. Trebuie să fie cel puțin trei persoane care cunosc acest lucru. Parcă spuneai c-ai lucrat cu presa?

— Da. Anul trecut.

— Mai ții legătura cu cineva care lucrează la televiziune, la redacția de

știri?

— Doar cu câteva persoane. Dar n-am mai vorbit demult cu ele. De ce?

— Aș vrea să aruncăm o privire asupra unui reportaj făcut astă-seară la Nakamoto.

— Doar să aruncăm o privire? Fără citație?

— Exact. Doar să aruncăm o privire.

— Păi, asta nu e o problemă, am spus. Aș putea apela la Jennifer Lewis de la KNBC, sau la Bob Arthur de la KCBC. Da, mai degrabă la Bob.

— Trebuie să fie cineva cu care să ai relații mai apropiate, zise Connor. Cineva cu care să vorbești direct. Dacă ne adresăm oficial instituției, n-or să ne ajute. Ai remarcat cred, că nu era nici un echipaj de televiziune la locul crimei în seara asta. De obicei, ca să ajungi la cadavru, trebuie să-ți faci loc cu coatele printre operatori. Dar în seara asta, nu tu camere de luat vederi, nu tu reporteri. Liniște deplină.

Am ridicat din umeri și am spus:

— Dar am „îngropat” legăturile. Presa nu ne-a putut intercepta.

— Nici nu era nevoie, îmi replică Connor. Erau deja acolo ca să-i filmeze pe Tom Cruise și pe Madonna. Când s-a petrecut crima erau prin preajmă. Le-a fost greu să urce un etaj?

— Cred că vă-nșelați, domnule căpitan.

Unul dintre lucrurile pe care le învățasem ca purtător de cuvânt era că nu prea se pot pune la cale conspirații ale tăcerii. Presa e prea diversă și, într-un anume sens, prea dezorganizată. De fapt, în rarele ocazii când avem nevoie de un embargo, cum ar fi o răpire ale cărei negocieri pentru răscumpărare sunt în curs, ne trebuie o groază de timp ca să putem coopera cu ei și să-i convingem să nu facă publică știrea.

— Nu se poate, am continuat, trebuie să existe o explicație. Redacțiile ziarelor închid devreme, iar cei de la televiziune trebuiau să redacteze buletinul de știri de la orele douăzeci și trei. Se întorseseră probabil deja în studiouri ca să predea materialele.

— Dă-mi voie să te contrazic. Sunt convins că japonezii i-au rugat să se țină departe de locul crimei pentru ca *shafu*, adică imaginea companiei lor, să nu fie deteriorată, iar presa a cooperat cu ei fără să mai ceară și alte explicații. Ascultă la mine *kohai*: tipii au recurs la presiuni.

— Nu pot să cred așa ceva.

— Ba să crezi, îmi spuse Connor. Iar presiunile continuă.

Nu apucă să termine de vorbit, că sună telefonul.

— Ce naiba faci, Peter? se auzi în receptor o voce dogită, cunoscută mie. Ce naiba se întâmplă cu ancheta aia?

Era șeful. După voce părea beat.

— Nu înțeleg la ce vă referiți.

Connor îmi făcu un semn și apăsă pe unul din butoanele telefonului ca să

poată auzi și el ce spunea șeful. Vocea acestuia răsună acum în toată mașina.

— N-am auzit eu bine sau e-adevărat că i-ai supărat pe japonezi? Vrei să se-arunce din nou cu noroi în noi și să fim acuzați pe nedrept cum că am fi rasiști?

— Dar nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta, domnule. Nu știu ce ați auzit, dar...

— Am auzit că tâmpitul ăla de Graham i-a insultat ca de obicei, zise șeful.

— Păi, n-aș zice chiar că i-a insultat, dar...

— Ascultă, Peter. Nu mă fraieri tu pe mine, că nu ține figura. Tocmai l-am scuturat puțin pe Fred Hoffmann că l-a lăsat pe dobitocul ăla de Graham să se ducă acolo. Vreau ca rasistul ăla să se țină la distanță de cazul ăsta. De-acum înainte tot o s-avem de-a face cu japonezii așa că trebuie să trăim în bună-înțelegere cu ei; ce să-i faci, astea-s timpurile în care trăim. Mă ascuți, Peter?

— Da, domnule.

— Și-acum ia zi-mi de Connor ăsta al tău. Tu l-ai adus acolo, așa-i?

— Da, domnule.

— De ce?

De ce-o făcusem? Mi-am dat imediat seama că Fred Hoffmann îi spusese probabil că ideea de a-l lua pe Connor cu mine îmi aparținuse.

— Îmi pare rău, am zis. Dar eu...

— Înțeleg, înțeleg, mă întrerupse șeful. Probabil că te-ai gândit că nu te poți descurca de unul singur și că ai nevoie de ajutor. Dar mă tem că în loc să te ajute, te-a băgat în bucluc, mai ales că japonezilor nu prea le place Connor. Cască bine urechile: eu îl cunosc de mult pe John. Am intrat amândoi la Academie în '59. Tipul a fost întotdeauna cam ciudat. Unde era el apăreau și necazurile. Vezi tu, cine se duce să trăiască într-o țară străină o face pentru că acasă la el nu-și găsește locul în societate. Asta e. Nu vreau să mai aibă ceva de-a face cu acest caz.

— Dar, domnule...

— Eu hotărâsc, Peter. Ai un caz, vezi-ți de treabă și rezolvă-l. Fă-o repede și nu umbla cu dedesubturi. Este cazul tău și numai al tău. Mă ascuți?

— Da, domnule.

— Parcă se aude ceva pe fir.

— Eu nu aud nimic, domnule.

— Asta e, Pete. Dă-i bătaie. Nu vreau să mai primesc vreo reclamație la adresa ta.

— Da, domnule.

— Vreau ca, mâine cel târziu, cazul să fie rezolvat. Asta e, mai spuse și închise.

Am pus receptorul la loc în furcă.

— Cum spuneam, zise Connor, presiunile continuă.

Capitolul 12

Mașina înainta pe autostrada 405 către aeroport. Ceața era mai deasă aici, în zona de sud a orașului.

— Într-o organizație japoneză, zise Connor, privind pe geam, șeful nu se comportă niciodată așa față de subalternii lui. Îți dă cazul pe mână și apoi lasă totul în seama ta, nu se bagă în ceea ce faci. Și nu te acuză de ceva ce nu are nici o legătură cu tine, cum te-a tras pe tine șeful tău la răspundere pentru ce-a zis Graham, sau pentru sentimentele japonezilor față de mine. Un japonez nu face niciodată așa ceva, continuă Connor clătinând din cap. Ei au o vorbă: nu da vina pe nimeni, ci încearcă să rezolvi tu însuși problema. Noi, americanii, ne gândim pe cine să dăm vina, pe cine să „aranjăm”, al cui cap să cadă. Japonezii, se gândesc dimpotrivă, ce să „aranjeze” și cum s-o facă. Nimănui nu i se reproșează nimic. Și n-au dreptate oare?

Tăcu continuând să privească pe geam. Lăsarăm în urma noastră Slauson-ul. Deasupra noastră se arcuia autostrada suspendată Marina.

— Șeful era-n ceață, asta-i tot.

— Ca de obicei neinformați. Oricum, ar fi mai bine să rezolvăm cazul acesta până să se dea el jos din pat mâine dimineată.

— O să reușim oare?

— Da. Dacă Ishigura ne dă casetele.

Se auzi din nou telefonul sunând. Era Ishigura. I-am întins receptorul lui Connor.

Vocea lui Ishigura răzbătea slab din receptor. Vorbea foarte repede. Deși abia îl auzeam, mi-am putut da seama că era nervos.

— *Moshi moshi, Connor-san. Watashi wa keibi no heya ni denwa o shimashita ga, daremo demasendeshita.*

Connor acoperi receptorul cu palma și-mi traduse:

— Zice c-a sunat la biroul de pază și securitate, dar nu răspunde nimeni.

— *Sorede, chuokubishitsu ni renraku shite, hito o orkutte morai, issho ni itte tepu o kakunin shimashita.*

— Mai zice că a telefonat apoi la biroul central de securitate și le-a cerut să coboare cu el ca să verifice casetele.

— *Tepu wa subete sekoda no naka ni arimasu. Nakunattemo torikaer rartemo imasen. Subete daijobi desu,* se auzi în continuare vocea lui Ishigura.

— Spune că toate casetele se află în aparate. Nici una nu a fost sustrasă sau schimbată.

După ce îmi traduse, i se adresă lui Ishigura, încruntându-se: *Iya, tepu wa surikaerarete iru hazu nanda. Tepu o sagase!*

— *Subete daijobu nandesu,* Connor-san. *Doshiro to in no desu ka.*

— O ține una și bună că totul este în ordine, îmi explică Connor și i se

adresă din nou lui Ishigura: *Tepu o sagase!* Apoi, către mine: I-am spus că am mare nevoie de blestematele alea de casete.

— *Daijobu da to itterunoni, doshite sonnani tepu o sagase to ossharun desu ka.*

— *Ore niwa wakatte irunda. Tepu wa nakunate iru.* Știu mai mult decât credeți dumneavoastră, domnule Ishigura. *Moichido in, tepu o saga sunda!* exclamă Connor după care trânti receptorul în furcă și se lăsă pe speteaza scaunului, mormăind furios: Ticăloșii. Cică nu lipsește nici o casetă.

— Și asta ce înseamnă? I-am întrebat.

— Asta înseamnă că s-au hotărât să joace tare.

Connor privea mașinile care treceau pe lângă noi și își lovea ușor dinții din față cu unghia de la degetul arătător.

— N-ar fi făcut-o, dacă nu s-ar fi simțit stăpâni pe situație, continuă el. Ceea ce înseamnă că...

Tăcu și se cufundă din nou în gânduri. Îi zăream în oglinda retrovizoare fața prelungă, luminată de lămpile fluorescente de pe stradă.

În cele din urmă, încep să vorbească de unul singur:

— Nu, nu, nu.

— Ce nu?

— Nu poate fi vorba de Graham, zise el dând din cap. Lui Graham îi place să riște și întotdeauna a jucat dur. Nici de mine nu poate fi vorba. Mă știu de prea multă vreme. Așa că n-ai mai rămas decât tu, Peter.

— Ce tot spuneți acolo? I-am întrebat.

— A intervenit ceva, îmi explică Connor. Ceva care i-a întărit poziția lui Ishigura. Vreau să spun că are un as în mânecă. Și cred că e ceva în legătură cu tine.

— În legătură cu mine?

— Da. E vorba mai mult ca sigur de ceva personal. Există ceva probleme în trecutul tău?

— Ca de pildă?

— Arestări sau anchete dubioase, acuzații nefondate în materie de comportament: pileală, homosexualitate sau alergat după fuste. Ori poate ceva în legătură cu drogurile? Sau vreo ceartă cu colegii sau cu șefii? Poate fi orice, fie personal, fie pe plan profesional. Orice.

Am ridicat uimit din umeri.

— Doamne Dumnezeule. Nu, nu cred.

Connor mă privi tăcut câteva clipe. În cele din urmă zise:

— Japonezii cred probabil că te au cu ceva la mână, Peter.

— Am divorțat. Îmi cresc singur fetița, pe Michelle. Are doi ani.

— Da...

— Duc o viață liniștită. Mă ocup de copil. Am niște responsabilități.

— Și nevastă-ta?

- Fosta mea soție lucrează ca avocat la Tribunalul Districtual.
  - Când ai divorțat?
  - Acum doi ani.
  - Înainte să se nască copilul?
  - Imediat după.
  - De ce-ai divorțat?
  - Doamne-Dumnezeule. De ce divorțează lumea?
- Connor nu zise nimic.

— Eram căsătoriți doar de un an. Atunci când ne-am căsătorit, ea era foarte tânără. Avea numai douăzeci și patru de ani și nu prea știa ce înseamnă viața. Ne-am cunoscut la tribunal. M-a plăcut pentru că mă credea un erou, un detectiv dur, puternic, care înfrunta pericolele în fiecare zi și care pe deasupra mai purta și armă. Așa a început totul. Apoi a rămas însărcinată, dar n-a fost de acord să facă un avort. Voia să ne căsătorim. I se părea totul foarte romantic și nu a cumpănit prea mult. Dar sarcina a fost dificilă și atunci când i-a trecut romantismul și s-a gândit la un avort, era prea târziu. N-a trecut mult și i s-a năzărit că nu-i mai place viața alături de mine – apartamentul meu era prea mic, nu câștigam destui bani și, pe deasupra, în loc să locuiesc într-unul din cartierele centrale cum ar fi Brentwood, stăteam în Culver City. În momentul în care s-a născut fetița, toate iluziile i se spulberaseră. Mi-a spus că făcuse o greșeală. Că dorea să-și urmeze cariera. Că nu voia să fie măritată cu un simplu polițist. Că nu era încă pregătită să crească un copil. Mi-a spus că-i părea rău, dar că totul nu fusese decât o greșeală. Și-a plecat.

Connor asculta cu ochii închiși.

— Da...

— Nu văd ce legătură ar putea avea cu toată treaba asta. M-a părăsit acum doi ani. Și după aceea n-am mai putut, n-am mai vrut să lucrez ca detectiv pentru că aveam un copil de crescut. Așa că am dat niște teste și m-am transferat la Serviciile Speciale, în cadrul biroului de presă. N-am avut nici un fel de probleme acolo; totul a mers perfect. Iar acum un an s-a ivit slujba asta de ofițer de legătură, care e mult mai bine plătită. Vreo câteva sute în plus pe lună. Am făcut cerere și... iată-mă.

— Da...

— Aveam nevoie de banii ăștia. Acum am cheltuieli cu Michelle. Aveți idee cam cât cheltuiești pe zi pentru un copil de doi ani? În plus, țin și o menajeră, iar Lauren nu plătește nici măcar jumătate din pensia alimentară. Zice că are salariul prea mic, că nu se descurcă cu banii. Dar tocmai și-a cumpărat un BMW. Nu știu ce să fac. S-o dau în judecată? Cam greu, lucrează la Tribunalul Districtual.

Connor tăcea. Deasupra noastră se zăreau avioane care zburau la joasă înălțime. Ne apropiam de aeroport.

— Ce mai încolo și-ncoace, m-am bucurat când s-a ivit postul ăsta, am

continuat eu. E avantajos nu numai din punct de vedere financiar, ci și din punctul de vedere al programului. Așa am ajuns aici, și iată-mă în mașină cu dumneavoastră. Asta e.

— *Kohai*, începu el cu blândețe, eu sunt alături de tine. Dar trebuie să-mi spui. Spune-mi care e problema.

— Dar nu există nici o problemă.

— *Kohai*...

— Nu există.

— *Kohai*...

— Domnule căpitan, am început eu. Să vă spun ceva. Atunci când faci o cerere de angajare în cadrul Serviciilor Speciale, dosarul îți trece prin mâna a cinci comisii diferite. Ca să obții o slujbă la ei, trebuie să fii curat. Cu dosarul meu s-a întâmplat același lucru. Și n-au găsit nimic.

— Dar japonezii au găsit ceva, zise Connor dând din cap.

— Doamne Dumnezeule! am exclamat. Dar am lucrat cinci ani ca detectiv. În meseria asta e absolut imposibil să nu existe și plângeri împotriva ta. Știi asta foarte bine.

— Și ce fel de plângeri au existat împotriva ta?

Am scuturat din cap.

— Nimic important. Niște fleacuri. În primul an de meserie, am arestat un individ care s-a plâns că aș fi folosit forța împotriva lui. După anchetă, acuzația a căzut. Am arestat apoi o femeie pentru jaf armat. S-a plâns că i-aș fi strecurat o scrisoare compromițătoare printre lucruri. Și acuzația aceasta a căzut; s-a dovedit până la urmă că era scrisul ei. Apoi un tip suspectat de crimă a pretins că l-aș fi bătut în timpul anchetei. Dar aveam martori că nu fusese așa. Câțiva ofițeri asistaseră la întreg interogatoriul. Odată am fost trimis acasă la unii care se păruiseră. Nevasta tipului, pe care o găsisem beată, m-a acuzat a doua zi că i-aș fi agresat copilul. În cele din urmă, acuzația s-a dovedit a fi nefondată. Șeful unei bande de adolescenți m-a învinuit că l-aș fi obligat să aibă raport sexual cu mine. S-a dovedit că era o scorneală. Cam asta e tot. Și dumneavoastră sunteți polițist. Nu se poate să nu știți că în meseria noastră astfel de plângeri curg gârlă, că fac parte din însăși munca noastră. N-ai ce să faci. Te afli într-un mediu ostil, ești dușmănit de cei pe care îi acuzi. Așa că te acuză și ei pe tine. Asta e situația. Cei de la departament nu acordă importanță unor astfel de plângeri decât dacă se repetă în timp. Dacă în decurs de câțiva ani, există trei, patru acuzații împotriva cuiva, cum că ai fi făcut uz de forță în relațiile cu arestații, să zicem, atunci se deschide o anchetă. Tot așa se întâmplă dacă practici discriminarea rasială. Așa că, vorba șefului, Jim Olson, meseria de polițist e pentru cei cu nervi de oțel.

Connor tăcu îndelung. O cută îi apăruse între sprâncene. În cele din urmă spuse:

— Ai avut vreo problemă cu divorțul?

— Nu. Nimic special.

— Ești în relații bune cu fosta ta soție?

— Da, bune. Nu grozave, dar bune.

Cuta dintre sprâncene tot nu-i dispăruse. Continua să scormone:

— Și zici că nu mai lucrezi ca detectiv de doi ani?

— Exact.

— De ce?

— V-am mai spus de ce.

— Ai spus că nu mai puteai face față programului.

— Da. Ăsta a fost principalul motiv.

— Doar atât?

Am ridicat din umeri.

— După divorț n-am mai vrut să mă ocup de crime. Simțeam că... nu știu.

Nu mai aveam vlagă. Soția mă părăsise și aveam un copil de crescut. Ea își refăcuse viața; trăia cu un coleg, un avocat. Iar eu rămăsesem cu fetița. Mă simțeam doborât. Nu mai voiam să fiu detectiv, să vin în contact cu toate ororile alea.

— N-ai apelat la un psihiatru?

— Nu.

— Ai avut probleme cu drogurile sau cu băutura?

— Nu.

— Muieri?

— Da.

— În timpul căsătoriei?

Am ezitat să-i răspund.

— E vorba cumva de Farley? Cea din echipa primarului?

— Nu. Legătura cu ea a fost după divorț.

— Dar a fost cineva în timpul căsătoriei, nu?

— Așa este. Dar acum ea locuiește la Phoenix, unde a fost transferat soțul ei.

— Asta înseamnă că era colegă cu tine.

Am ridicat evaziv din umeri. Connor se rezemă de spătarul scaunului.

— Bine. Hai s-o lăsăm baltă, *kohai*, zise el. Dacă asta-i tot, n-avem de ce să ne facem griji, adăugă privindu-mă drept în ochi.

— V-am spus. Asta e tot.

— Trebuie să te avertizez, continuă Connor, ca să știi dinainte ce ne așteaptă. Eu am mai trecut prin așa ceva. Când spun că japonezii joacă dur, să știi că nu glumesc deloc. Atunci când vor, devin nemiloși.

— Încercați să mă speriați?

— Nu. Încerc pur și simplu să-ți spun cum stau lucrurile.

— Să-i ia naiba. N-am nimic de ascuns.

— Atunci e-n ordine. Acum ar fi mai bine să-l suni pe prietenul tău de la

televiziune și să-i spui că suntem în drum spre el. Dar până atunci, mai e ceva de făcut.

Capitolul 13

Era vreo unsprezece și jumătate când am parcat în fața localului „Palomino”. Deși era ceață, am putut citi invitația de pe reclama luminoasă care pâlpâia în noapte: FETE! FETE! FETE GOL GOLUȚE! Intrarăm înăuntru.

Clubul „Palomino” nu era nici pe departe un local de strip-tease. Era de fapt o sală de bowling transformată în local. Pe pereți erau pictați cai și cactuși uriași. Mi-am dat seama că suprafața localului era cu mult mai mică decât avusesem impresia de-afară. În lumina difuză, portocalie, o tipă de vreo patruzeci de ani, într-un bikini argintiu, cu o fundă la spate, dansa apatic. Părea la fel de sastisită ca și clienții aplecați deasupra meselor din tablă vopsită în roz. Chelnerițele cu bustul gol se mișcau printre mese, înotând parcă prin fumul des de țigară. Din casetofonul vechi, muzica ajungea până la noi însoțită de un bâzâit continuu.

Un tip ne-a luat în primire, chiar de la intrare:

— Intrarea e doișpe parai. Plus consumație obligatorie de două pahare.

Connor îi arată legitimația.

— O.K., intrați, spuse atunci tipul.

Connor privi de jur-împrejur și-mi zise:

— Nu-mi închipuiam că japonezii vin aici.

Mi-am aruncat și eu privirea prin încăpere și am văzut trei oameni de afaceri japonezi – mi-am dat seama de asta după costumele lor bleumarin – care stăteau într-un colț la o masă.

— Și eu mă mir, spuse gorila de lângă ușă. Japonezii se duc de obicei la clubul „Star Strip” din centru: atmosferă mai mișto, țâțe mai babane. Cred că ăștia de-aici s-au rătăcit de grupul lor.

Connor dădu din cap și-i spuse:

— Îl căutăm pe Ted Cole.

— E la bar. Ăla cu ochelari.

Într-adevăr, Ted Cole era cocoțat pe un scaun la bar. Peste uniformă de serviciu purta un impermeabil. Ne-am apropiat. În timp ce ne așezam pe scaunele de lângă el, ne aruncă o privire morocănoasă.

Barmanul veni spre noi.

— Două pahare de „Bud”, comandă Connor.

— N-avem „Bud”. Nu doriți „Asahi”?

— Merge...

Connor se aplecă spre Cole și îi arată legitimația. Acesta scutură din cap și se întoarse cu spatele la noi, îndreptându-și atenția asupra tipei de pe podium.

— Nu știu nimic, spuse fără să se întoarcă.

— Despre ce să știi? Îl întrebă Connor.

— Despre nimic. Eu îmi văd de treaba mea. Iar acum nu sunt de serviciu.

După voce, mi-am dat seama că era puțin amețit.

— La ce oră ai plecat de la serviciu? îl întrebă din nou Connor...

— Am plecat mai devreme în seara asta.

— De ce?

— M-a durut stomacul Am ulcer și câteodată m-apucă crizele. Așa că în seara asta am plecat mai devreme ca de obicei.

— La ce oră?

— Cred că era opt și un sfert.

— Ai pontat la plecare?

— Nu. Nu avem așa ceva.

— Și cine ți-a luat locul?

— Am fost învoit.

— De cine?

— De șeful meu. Un fel de supraveghetor.

— Cine e?

— Nu știu; nu-l cunosc. În orice caz, e un japonez. Nu-l mai văzusem niciodată.

— Cum vine asta? E șeful tău și nu l-ai văzut niciodată?

— E un tip nou. Nu-l cunosc. Ce vreți de la mine, în fond?

— Doar să ne răspunzi la câteva întrebări, spuse Connor.

— N-am nimic de ascuns.

În momentul acela, unul din japonezii de la masa din colț se ridică și veni spre bar. Se opri lângă noi și i se adresă barmanului:

— Ce țigări aveți?

— Marlboro, răspunse acesta.

— Altceva n-aveți?

— Ba da. Cred că avem și Kool. Nu sunt sigur, trebuie să mă uit. Dar știu sigur că avem Marlboro. Nu doriți Marlboro?

Ted Cole se holba la japonez, dar acesta nu îi aruncă nici o privire.

— Kent aveți? întrebă japonezul.

— Nu. Nu avem Kent.

— Bine, atunci vreau un pachet de Marlboro, se hotărî japonezul în cele din urmă.

Se întoarse spre noi și ne spuse zâmbind:

— Doar ne aflăm în „Marlboro Country”, nu-i așa?

— Așa e, răspunse Connor.

Cole își ridică paharul cu bere și începu să soarbă din el. Tăceam cu toții. Doar japonezul bătea cu degetele în tejghea ritmul melodiei.

— E drăguț aici, spuse el. Da, da. E un loc grozav.

Mă întrebam ce voia să spună. Mie mi se părea că nu e decât o bombă nenorocită. Japonezul se lăsă să alunece ușor pe unul din scaunele de lângă noi. Cole își studia cu atenție sticla de bere, de parcă nu mai văzuse așa ceva în

viața lui. O răsucea în mâini, iar fundul umed al sticlei lăsa urme pe tejghea. Barmanul aduse țigările, iar japonezul scoase o bancnotă de cinci dolari.

— Păstrează restul, zise el, după care desfăcu pachetul și luă o țigară zâmbindu-ne.

Connor își scoase bricheta din buzunar și îi aprinse țigara. Când japonezul se aplecă spre flacăra brichetei, Connor spuse:

— *Doko kaisha ittenno?*

— Poftim? făcu japonezul tresărind.

— *Wakanne no?* întrebă Connor din nou. *Doki kaisha ittenno?*

Japonezul zâmbi și se dădu jos de pe scaun.

— *Soro soro ikanakutewa. Shitsurei shimasu*, mai zise, făcându-ne ușor cu mâna și pornind-o spre capătul celălalt al încăperii, spre prietenii lui.

— *Dewa mata*, îi răspunse Connor, dându-se jos de pe scaunul lui și cocoțându-se pe scaunul pe care stătuse japonezul.

— Ce tot îi spuneai? îl întrebă Cole.

— L-am întrebat la ce companie lucrează, îi răspunse Connor. Dar nu prea avea chef de vorbă. Bănuiesc că era nerăbdător să se întoarcă la amicii lui, adăugă Connor și începu să-și plimbe mâinile pe suprafața de sub tejghea. N-a pus nici un microfon.

Apoi se întoarse spre Cole și îi zise:

— Și-acum să ne întoarcem la ale noastre, domnule Cole. Din câte am înțeles eu, s-ar părea că te-a înlocuit chiar supraveghetorul dumitale. Cam la ce oră s-a întâmplat asta?

— La opt și un sfert.

— Și zici că nu-l cunoști?

— Nu, nu-l cunosc.

— Dar mai înainte, în timp ce erai de serviciu, ai înregistrat imaginile primite de la camerele de luat vederi din clădire, așa-i?

— Bineînțeles. Tot timpul se înregistrează.

— Și probabil că, după ce-ai plecat dumneata, supraveghetorul a schimbat casetele, vreau să spun cu altele noi?

— Să le schimbe? Nu. De ce să le schimbe? Presupun că sunt încă acolo, în aparate, bălmăji uitându-se încurcat la noi. Vă interesează casetele acelea?

— Da, răspunse Connor.

— Pe mine nu mă interesează prea mult casetele, ori modul de înregistrare. Altceva mi separe mult mai interesant: camerele de luat vederi.

— Cum asta?

— I-am urmărit înainte de a începe petrecerea, când nu mai erau decât câteva detalii de pus la punct. M-a mirat foarte tare faptul că au luat camere video de peste tot din clădire ca să le amplaseze la etajul acela.

— Ce-au făcut?! am exclamat eu.

— Cum adică n-au fire?

— Simplu. Funcționează cu ajutorul unor centre de transmisie celulară instalate în ziduri. Așa a fost construită clădirea. Din cauza aceasta, imaginea nu este color și nu are nici sonor. Transmisia celulară nu e încă atât de bine pusă la punct precum cea electronică. Pe monitoare apare doar imaginea alb-negru. Dar marele avantaj pe care-l prezintă acest tip de sistem e că aparatele de filmat se pot muta cu ușurință dintr-un loc în altul. Astfel, poți urmări tot ceea ce te interesează. Chiar nu știați?

— Nu, am răspuns eu.

— Mă mir că nu vi s-a spus. Este una din caracteristicile clădirii, de care sunt foarte mândri.

Mai luă o gură de bere, după care continuă:

— Da' mă tot întreb care o fi motivul pentru care au instalat cinci camere de luat vederi cu un etaj mai sus de locul unde avea de fapt loc petrecerea. În nici un caz nu poate fi vorba de motive de securitate. În astfel de situații, se blochează ușile lifturilor de la etajul respectiv, iar camerele de luat vederi nu se instalează la etajul de deasupra, ci la cel de dedesubt.

— Dar n-au blocat ușile lifturilor în seara asta.

— Nu, n-au făcut-o. După părerea mea s-au purtat cam ciudat.

Privi în direcția opusă, acolo unde se aflau japonezii și spuse:

— Trebuie să plec.

— Ei bine, domnule Cole, începu Connor, ne-ai fost de mare ajutor. S-ar putea să te mai solicităm și...

— Păi, atunci să vă dau numărul meu de telefon, îl întrerupse Cole mângălind ceva pe unul din șervețelele de pe tejghea.

— Și adresa, te rog.

— Păi... bine, v-o dau. Dar o să lipsesc din oraș câteva zile. Mama mea nu se simte prea bine și m-a rugat s-o duc câteva zile în Mexic. Cred că vom pleca la sfârșitul săptămânii.

— Stai mult acolo?

— Cam vreo săptămână. Am făcut ore suplimentare și am câteva zile libere de luat.

— Mda, înțeleg. Mulțumesc încă o dată pentru ajutor, îi zise Connor strângându-i mâna și bătându-l ușor cu palma pe umăr. Îi strânse mâna și apoi îl bătu ușor cu palma pe umăr. Și vezi, ai grijă de sănătatea ta.

— Da, o să am.

— Nu mai bea și ai grijă cum conduci mașina spre casă.

Connor făcu o pauză după care continuă:

— Mai bine ai pleca chiar în noaptea asta din oraș.

— Cred că o să-ți urmez sfatul, zise Cole dând din cap. E o idee bună.

— Bineînțeles că e o idee bună.

Cole îmi strânse și mie mâna. În timp ce ne îndreptam spre ușă zise:

— Nu înțeleg de ce vă agitați așa.

— În legătură cu casetele?

— Nu, cu japonezii. Credeți că-i ceva de făcut? Sunt dați naibii. Toți barosanii din oraș sunt la mâna lor. Nu vă puteți pune cu ei. Sunt prea puternici.

Afară, în lumina pâlpâitoare, Connor spuse:

— Hai să mergem, *kohai*. Timpul zboară.

Ne-am urcat în mașină. Connor îmi întinse șervețelul. Cu litere de tipar, tremurate, Cole scrisese:

AU FURAT CASETELE.

— Hai să mergem, repetă Connor.

Am pornit mașina.

Capitolul 14

Buletinul de știri de la 11 seara se terminase, iar în studio nu mai erau decât câteva persoane. Împreună cu Connor, am parcurs holul care ducea la camera de montaj, unde luminile mai erau încă aprinse. Când am intrat, pe monitoare se relua emisiunea, fără sonor. Crainicul avea degetul îndreptat spre ecran.

— Să știi că nu sunt prost, Bobby. Uită-te și tu la chestiile astea. În ultimele trei seri a dat pe post numai ce-a vrut ea.

Se lăsă pe spătarul scaunului și-și încrucișă brațele pe piept.

— Vreau s-aud ce-ai de spus, Bobby.

Amicul meu, Bob Arthur, coordonatorul buletinului de știri de la ora 11, un tip solid, cu un aer ostenit, sorbi dintr-un pahar mare plin cu scotch, după care spuse:

— Așa se face un buletin de știri, Jim.

— Se face pe naiba așa.

Crainica era o roșcată trăznet. O cam lălăia cu strânsul hârtiilor și mi-am dat seama că voia să tragă cu urechea la discuția dintre Bob și colegul ei.

— Uite care-i treaba, continuă crainicul nervos. Scrie și-n contract: jumătate de emisiune eu, jumătate ea.

— Dar fii înțeleghător, Jim, spuse producătorul. Principalele reportaje din seara asta au fost prezentarea noii colecții de modele vestimentare de la Paris și serata inaugurală de la Nakamoto. Chestii de genul ăsta îi interesează pe oameni.

— Dar trebuia să transmitem reportajul cu crimele acelea în serie.

Bob oftă.

— L-am amânat doar. O să fie reprogramat. Și oricum, Jim, lumea e sătulă de crime.

Crainicul îl privi cu neîncredere.

— Lumea s-a săturat de crime? De unde-ai mai scos-o și pe-asta?

— Din sondajele de opinie, Jim. Citește-le și-ai să vezi că am dreptate. Oamenii s-au plictisit. Sunt interesați mai degrabă de problemele economice. Nu mai vor să vadă crime.

— Și dacă publicul e interesat de problemele economice, așa cum zici, le băgăm pe gât moda de la Paris și cheful de la Nakamoto?

— Exact, Jim. Trecem printr-o perioadă mai dificilă, iar lumea asta vrea să vadă: modă, fast, bunăstare. Oamenii vor să uite de greutățile vieții de zi cu zi.

Crainicul privi cruciș la Bob.

— Eu sunt jurnalist, spuse el. Mă aflu aici ca să prezint oamenilor tocmai latura dură și urâtă a societății noastre, nu moda din Europa.

— Tocmai de-asta am pus-o pe Liz să se ocupe de emisiune în seara asta,

Jim. Pe tine te păstrăm pentru reportajele violente, pentru știrile neplăcute.

— Când Teddy Roosevelt a scos țara asta din recesiune, să știi că n-a făcut-o cu ajutorul modei și al sclipiciului.

— Îl chema Franklin Roosevelt.

— Tot aia e. Înțelegi tu ce vreau să spun. Dacă oamenii sunt într-adevăr îngrijați, păi atunci hai, frate, să ne ocupăm de economie, de balanța de plăți, de chestii de-astea.

— Așa e, Jim. Ai perfectă dreptate. Dar nu uita că noi suntem redacția de știri a televiziunii locale și oamenii nu vor să audă...

— Uite vezi, tocmai asta e defectul nostru, al americanilor, rosti cu emfază crainicul, spintecând aerul cu mâinile. Nu ne place să auzim adevărul, ce mai încolo și-ncoace!

— Așa e, Jim, ai dreptate. Ai perfectă dreptate, zise Bob punându-i o mână pe umăr. Mai vorbim mâine.

Părea să fie semnalul că discuția luase sfârșit, căci crainica termină cu strânsul hârtiilor și se îndepărtă cu pași mari.

— Sunt jurnalist, spuse din nou crainicul, și vreau să-mi fac meseria așa cum am fost învățat s-o fac.

— Așa e, Jim. Mai vorbim mâine. Noapte bună.

— După ce că e prost mai face și gălăgie, mormăi Bob Arthur în timp ce ne conducea pe hol. Auzi la el – Teddy Roosevelt! Isuse Cristoase! Și se mai dau și mari că sunt jurnaliști. Pe naiba jurnaliști! Ăștia și-au ratat cariera; actori trebuiau să se facă, cum te văd și cum mă vezi. Își recită poezia ca și cum ar fi pe scenă. Între timp, ajunserăm în studioul din capătul holului.

Bob oftă și își umplu alt pahar cu scotch.

— Ia mai ziceți o dată, ce voiați să vedeți?

— Înregistrarea de la inaugurarea clădirii Nakamoto.

— Adică înregistrarea care s-a dat pe post? Reportajul de astă seară?

— Nu; vrem să vedem înregistrarea originală, nu montajul.

— Înregistrarea originală? Nu știu dacă mai avem caseta. S-ar putea să fi fost ștersă.

— Ștersă?

— Da. Folosim patruzeci de casete pe zi, iar majoritatea sunt șterse aproape imediat după montaj. În felul acesta le putem folosi o săptămână întreagă. Doar știți ce scumpe sunt.

Unul dintre pereții studioului era plin de rafturi pe care erau aliniate o mulțime de casete Betamax. Bob își purta degetul arătător peste etichetele cutiilor de metal.

— Nakamoto... Nakamoto... Nu, nu le găsesc.

O tipă veni înspre noi.

— Cindy, mai e Rick aici? o întrebă Bob.

— Nu. A plecat acasă. Aveți nevoie de ceva?

- Da. Aș dori casetele înregistrate la Nakamoto.
- Căutați în studio la Don. El le-a montat.
- Bine, mulțumesc.

O luarăm după Bob, care străbătu studioul spre ușa din capătul opus al încăperii. Intrarăm într-o cămăruță în care domnea o debandadă de nedescris. În fața noastră se aflau două monitoare și o masă de montaj. Peste tot pe podea erau împrăștiate casete. Bob începu să scotocească printre ele.

— Aveți noroc, băieți. Uitați originalele, le-am găsit. O s-o chem pe Jenny să vi le arate. Ea e omul nostru de bază – ochii și urechile redacției noastre. Nu știu ce ne-am face fără ea. Tipa cunoaște numele tuturor persoanelor mai mult sau mai puțin publice.

Scoase capul pe ușă și începu să strige:

- Jenny? Jenny?
- S-a făcut, hai să-i dăm bătaie, zise Jenny Gonzales câteva minute mai târziu.

Era o tipă solidă, cu ochelari, la vreo patruzeci de ani. Aruncă o privire la grămada de hârtii lăsată în urmă de editorul de imagine și se încruntă.

— Îmi bat gura de pomană cu ei, spuse ea nemulțumită. N-ar pune un lucru la locul lui, ferit-a sfântul. Uitați casetele. Sunt patru în total – două cu imagini din fața clădirii, momentul în care sosesc mașinile cu invitați, iar două sunt filmate în interior, e vorba de petrecerea propriu-zisă.

— Puneți-le mai întâi pe cele cu imagini de-afară, zise Connor, privindu-și ceasul. Putem să le vedem mai repede? Ne grăbim.

— Desigur. Cât de repede doriți. Sunt obișnuită cu asta, zise ea apăsând pe butonul de derulare cu imagine.

Pe ecran imaginile începură să se succedă cu repeziciune: mașini care opreau, portiere deschizându-se, oameni care coborau din limuzine și porneau în viteză spre intrarea în clădire.

— Vă uitați după cineva anume? continuă Jenny. Vă întreb pentru că un coleg de-al meu a făcut un montaj cu celebritățile prezente la recepție.

— Nu ne uităm după o celebritate, am răspuns eu.

— Păcat. Cameramanii noștri pe ele s-au axat. Iată-l pe senatorul Kennedy, zise Jenny în timp ce noi eram atenți la imaginile ce se derulau pe ecran. A cam slăbit, nu-i așa? Gata, s-a și dus. Uite-l și pe senatorul Morton. Parcă-i la el acasă. Nici nu-i de mirare. ăsta e asistentul lui. Ce mai gorilă! Mi se face pielea de găină când mă uit la el. Iată-l pe senatorul Rowe, fără soție ca de obicei. Acum uite-l pe Tom Hanks. Japonезul ăsta nu știu cine e.

— E Arata Masagawa, ne explică Connor. Vice-președintele companiei Mitsui.

— Da? Acum să mergem mai departe. Acesta este senatorul Chalmers. Și-a făcut transplant de păr. Reușit. Uite-l și pe deputatul Levine. Și pe deputatul Daniels. Din întâmplare e treaz. Știți ceva? Mă surprinde câți politicieni de la

Washington sunt în relații cu cei de la Nakamoto.

— Ce vreți să spuneți?

— Păi, dacă ne gândim bine, nu e decât o simplă serată inaugurală, un eveniment destul de banal. Pe urmă gândiți-vă unde e Washington-ul și unde Los Angeles-ul! Tocmai pe coasta de vest. Și unde mai pui că Nakamoto Corporation e o companie cam controversată în momentul de față. Uitați-o pe Barbra Streissand. Pe tipul care-o însoțește nu-l cunosc.

— O companie controversată? De ce? am întrebat.

— Din cauza afacerii MicroCon.

— Ce e MicroCon?

— MicroCon este o companie americană care produce piese pentru computere. Akai Ceramics, o companie japoneză, încearcă s-o cumpere. Există voci în Parlament care se opun acestei vânzări, afirmând că tehnologia americană pierde tot mai mult teren în favoarea celei japoneze.

— Și ce legătură are asta cu Nakamoto?

— Nakamoto lucrează împreună cu Akai. Ați găsit ceea ce căutați? ne întrebă Jenny, în timp ce prima casetă, derulată, tocmai ieșea din aparat.

— Nu. Mergem mai departe.

— În ordine, zise ea introducând a doua casetă. Oricum, sunt uimită de numărul mare de senatori și deputați care au dat curs invitației japonezilor. Gata, pornim. Și pe caseta asta sunt tot imagini de-afară. Uite-l pe Roger Hillerman, subsecretar de stat însărcinat cu relațiile Americii cu zona Pacificului. Este și asistentul lui cu el. Iată-l pe Kenichi Haiko, consulul general al Japoniei la Los Angeles. Acesta este Richard Meier – arhitect. Tipul lucrează pentru Gettz. Pe-asta n-o știu. E o japoneză...

— Hisashi Konawa, spuse prompt Connor. Este vice-președinta companiei Honda U.S.

— Da, chiar așa, făcu Jenny. E în America de trei ani, dar probabil că va pleca acasă curând. Aceasta este Edna Morris. Tipa conduce delegația U.S. la tratativele din cadrul GATT. Știți despre ce este vorba – Acordul General cu privire la Tarife și Prețuri. Mă și mir c-o văd aici. Delegația americană se află într-un evident conflict de interese cu cea japoneză. Și cu toate astea, ia uitați-vă la ea – toată numai zâmbet și miere. Iată-l pe Chuck Norris. Iar acesta este Eddie Sakamura, un fel de playboy local. Pe fata de lângă el n-o cunosc. Iată-i pe Tom Cruise și soția sa australiană. Și se putea să lipsească martie din post? Bineînțeles că nu. Deci iat-o pe Maddona.

Pe ecran, Madonna se dădu jos din limuzină cu mișcări rapide și începu să pășească cu viteză spre intrarea în clădire.

— Doriți să las pe viteză normală? ne întrebă Jenny. Nu vreți s-o vedeți pe Madonna?

— Nu acum, răspunse Connor. Ne grăbim

— Cred că avem destul material filmat cu ea, spuse Jenny, așa că mai bine

derulăm.

Apăsă butonul de derulare fără imagine și ecranul se transformă într-un dreptunghi gri. Când imaginea reveni pe monitor, o văzurăm pe Madonna unduindu-și șoldurile în timp ce se îndrepta spre lift, sprijinită de brațul unui mascul bine – un sud-amencan suplu, cu mustață. Ecranul se întunecă pentru o clipă, după care obiectivul se focaliză din nou asupra străzii. Imaginea își recăpătă claritatea.

— Acesta este Daniel Oximoto – expert în polițe de asigurare în domeniul industrial. Uite-l și pe Arnold cu Maria. Iar cel din spatele lor este Steve Martin. Alături de el se află Arato Isozoki, arhitectul care a proiectat Muzeul...

— O clipă, vă rog, o întrerupse Connor.

— Vă interesează Isozoki? îl întreabă Jenny surprinsă.

— Nu. Derulați puțin înapoi, vă rog.

Imaginile se succedau cu repeziciune înapoi iar ecranul începu să pâlpâie și. să se întunece. Steve Martin dispăru din cadru iar imaginea se focaliză pe sosirea unui grup de câteva limuzine. Dar în intervalul scurt dintre cele două momente, în cadru apărură câteva persoane care tocmai se dăduseră jos din mașini. Camera de luat vederi îi urmărea în timp ce pășeau pe covorul de pluș.

— Aici, spuse Connor.

Imaginea îngheță pe ecran. Un pic cam neclară. O blondă înaltă, într-o rochie neagră de seară, pășea alături de un tip bine, îmbrăcat într-un costum elegant, închis la culoare.

— Cine vă interesează, el sau ea? întreabă Jenny.

— Ea.

— Să mă gândesc puțin, zise Jenny concentrându-se. Am mai văzut-o la o petrecere la Washington, acum vreo nouă luni. A fost aleasă manechinul anului. Într-un fel, seamănă cu Kelly Emborg, fata de anul trecut; are același tip de constituție athletică, doar că e ceva mai sofisticată. O cheamă... Austin Cindy Austin. Carrie Austin... nu... Cheryl Austin! Așa o cheamă.

— Mai știți și altceva despre ea? am întrebat-o.

Jenny dădu negativ din cap.

— Știți doar cum e cu fetele astea, apar ca ciupercile după ploaie. Azi sunt, mâine nu mai sunt. Strălucesc șase luni, un an și pe urmă gata, dispar. Dumnezeu știe unde. Cine-și mai aduce aminte de ele?

— Și bărbatul care-o însoțește?

— E Richard Levitt – chirurg plastic. Trec o mulțime de staruri prin mâna lui.

— Ce caută aici?

— Deh, și el pe-aici, spuse ea ridicând din umeri, ca de altfel mulți din tipii pe care-i vedeți. Ori de câte ori o vedetă are nevoie de cineva s-o însoțească, hop și el. Dacă una din clientele lui divorțează, apelează la el când e invitată undeva. Când nu iese cu vreo clientă, îl vezi alături de un manechin renumit. Ia

uitați-vă la ei. Sunt o pereche potrivită.

Pe ecran, imaginea se derula acum foarte lent. Cheryl și însoțitorul ei făceau pași prelungi; fiecare cadru dura cam treizeci de secunde. Am remarcat că nu priveau deloc unul la altul. Ea mi se părea puțin încordată, parcă stătea la pândă.

— Așa, făcu Jenny Gonzales. Avem deci un chirurg plastic și un manechin. Pot să vă întreb care-i treaba cu ei? E lume mai importantă prin preajmă.

— Fata a fost ucisă, îi explică Connor.

— Aha, ea e? Interesant.

— Ați auzit de crimă? am întrebat-o.

— Desigur.

— A apărut știrea și în jurnalul de noapte?

— Nu, n-a mai avut loc în emisiunea de la 11. Și probabil că nici mâine nu va apărea. Asta e părerea mea, cel puțin. Nu e o știre care să intereseze lumea.

— Cum așa? am întrebat-o aruncând spre Connor o privire plină de subînțeles.

— Da' ce vă mirați așa?

— Pentru că nu înțeleg de ce spuneți că știrea n-ar prezenta interes.

— Sinceră să fiu, mă gândesc în primul rând la faptul că tipii de la Nakamoto ne-ar sări în cap. Ar spune că această crimă n-ar mai fi prezentat nici un interes pentru noi, dacă nu s-ar fi petrecut la recepția lor inaugurală. Și, într-un fel, ar avea dreptate. Vreau să spun că dacă fata ar fi fost ucisă pe stradă, știrea n-ar mai fi prezentat absolut nici un interes. La fel s-ar fi întâmplat și dacă ar fi fost ucisă în timpul jefuirii unui magazin. În fiecare noapte se petrec două sau trei cazuri de genul ăsta. Cu ea s-a întâmplat însă puțin altfel. A fost ucisă în timpul unei recepții la care fusese invitată. Ei și? Ce-i cu asta? Cui îi pasă? Nu e o știre de jurnal. O fi ea tânără și drăguță, dar nu este o persoană atât de importantă încât să merite atenție.

Connor își privi ceasul de la mână, după care o întrebă pe Jenny:

— Putem vedea și celelalte casete?

— Desigur. Tot după fata asta vreți să vă uitați?

— Exact.

— Bine. Atunci să-i dăm bătaie, zise Jenny și dădu drumul la cea de a treia casetă.

În fața noastră se desfășurau acum scene de la etajul patruzeci și cinci. Orchestra cânta, oamenii dansau. Deasupra lor erau agățate de tavan ornamente ce dădeau încăperii un aer sărbătoresc. Ne încordarăm privirea, încercând s-o zărim pe fată în înghesuială.

— În Japonia, începu Jenny, treaba asta nu se face așa rudimentar, după ochi. Japonezii au aparatură sofisticată cu celule de video-recunoaștere. Introduci de exemplu un cod de identificare în aparat și cu ajutorul lui poți repera o imagine sau o figură anume. Aparatul caută automat în locul tău. Să

zicem că e vorba de o anumită persoană; caută și după ce o găsește, îți prezintă toate cadrele care te interesează. Ți-o reperează într-un grup de persoane sau oriunde în altă parte. Astfel de aparate au până și capacitatea ca, după ce le-ai introdus în memorie imaginea unei singure fațete dintr-un obiect tridimensional, să recunoască obiectul filmat și din celelalte două unghiuri necunoscute memoriei lui. Trebuie să fie nemaipomenit să lucrezi cu așa ceva.

— Mă mir că nu aveți și dumneavoastră aici astfel de aparatură.

— Japonezii nu exportă așa ceva. Astfel de aparatură sofisticată se vinde doar pe piața internă. Noi nu avem acces la tehnologia lor de ultimă oră. Au ei grijă să ne țină cu trei, patru sau chiar cinci ani în urma lor. Un astfel de aparat performant ne-ar fi acum de mare folos.

Recepția se derula cu repeziciune pe ecran, ca un carusel de pete colorate. Brusc, Jenny apăsă „stop cadru.”

— Uitați-o! Acolo, în spate. Cheryl a voastră stă de vorbă cu Eddie Sakamura. Se putea să n-o cunoască? Sakamura ăsta nu iartă nimic. Nu e manechin pe care să nu-l cunoască. Să las pe viteză normală?

— Da, vă rog, spuse Connor nedezipindu-și ochii de pe ecran.

În momentul acela apăru o imagine de ansamblu a întregii încăperi. Cheryl Austin rămase însă în centrul imaginii. Râdea cu Eddie Sakamura, își arunca cochet capul pe spate, își sprijinea mâna pe brațul lui. Părea fericită că se afla alături de el. Eddie o făcea să râdă, strâmbându-se în fel și chip. Se părea că-i face plăcere s-o distreze. Dar din când în când, ochii lui cercetau atent încăperea, de parcă ar fi așteptat din moment în moment să se întâmple ceva ori să sosească cineva. La un moment dat, Sakamura păru să-și dea seama că un anumit lucru i-a atras atenția lui Cheryl. O apucă strâns de braț și o trase brutal spre el. Ea își întoarse capul cu violență într-o parte. Atunci el își apropie și mai mult fața de a ei și, vizibil furios, îi spuse ceva. În momentul acela, un tip cu chelie ieși dintr-un grup și se apropie foarte mult de camera de luat vederi. Lumina îi cădea din plin pe față, scoțându-i în relief toate trăsăturile. Capul lui se interpunea între aparatul de filmat și cei doi – Eddie cu fata. Apoi camera se mișcă spre stânga și grupul dispăru.

— La naiba!

— Să derulez? întrebă Jenny și, fără să mai aștepte răspunsul, dădu înapoi ca să urmărim încă o dată toată scena.

— Se pare că Eddie cam are de furcă cu ea, am remarcat eu.

— Așa s-ar zice.

Connor se încruntă.

— E greu să-ți dai seama numai după imagine, spuse el. Înregistrarea n-are sonor?

— Ba da, răspunse Jenny, dar nu cred să fie de calitate.

Apăsă pe câteva butoane și derulă din nou. Începu să se audă un murmur general, ca un zumzăit; doar din când în când reușeam să prind câte o frântură

de frază. La un moment dat, Cheryl Austin îl privi pe Eddie Sakamura și-i spuse:

— ... chiar dacă e atât de important pentru tine nu pot să...

Sunetul era atât de slab, încât mi-a fost imposibil să înțeleg ce i-a răspuns Eddie. Am reușit să prind doar câteva cuvinte:

— Nu înțeleg... totul depinde de întâlnirea de sâmbătă...

Dar atunci când Eddie a tras-o spre el, am putut distinge clar câteva cuvinte pe care acesta le-a mârâit fetei la ureche:

— ... nu fii proastă... fără șmecherii...

— A spus cumva „fără șmecherii”? am întrebat eu.

— Ceva de genul ăsta, răspunse Connor.

— Vreți s-o mai pun o dată? ne întrebă Jenny.

— Nu, spuse Connor. Altceva nici nu mai putem afla de-aici. Mergem mai departe.

— Cum doriți, zise Jenny.

Imaginile continuă să se deruleze pe ecran. Invitații se încinseseră - râdeau zgomotos și duceau tot mai des paharele la gură.

— Stop, am strigat deodată.

Jenny lăsa imaginea să meargă pe viteză normală. O blondă într-o toaletă Armani, de mătase, dădea mâna cu bărbatul cu chelie pe care îl văzuserăm cu câteva clipe în urmă.

— Ce este? zise Jenny privindu-mă.

— Asta-i nevastă-sa, îi explică Connor, arătând spre mine.

Blonda se aplecă în față și-l sărută ușor pe gură pe bărbatul cu chelie. Se dădu apoi câțiva pași înapoi și făcu câteva aprecieri la adresa costumului pe care acesta îl purta.

— Știu că doamna e avocat la Tribunalul Districtual și se numește Lauren Davis. A avut două cazuri foarte importante în cariera ei. E vorba de strangulatorul din Sunset și de cazul Kellerman. E foarte ambițioasă și inteligentă. În plus are și relații cu persoane sus-puse. Se spune că dacă va rămâne la Tribunal, va avea un viitor strălucit. Și trebuie să fie adevărat, căci Wyland nici n-o lasă să respire. După cum vedeți, este o prezență remarcabilă, dar nu dă niciodată interviuri. Tipul cu chelie, cel cu care stă de vorbă acum, e John McKenna din San Francisco: face reclamă pentru majoritatea companiilor producătoare de tehnologie avansată.

— Putem merge mai departe, am zis.

Jenny apăsă pe butonul de pornire și mă întrebă:

— Chiar este soția dumneavoastră, sau colegul glumește?

— Nu, nu e chiar soția mea. A fost.

— Ați divorțat?

— Da.

Jenny mă privi și dădu să spună ceva, dar se răzgândi și își întoarse din nou privirea spre ecran.

Gândul îmi zbură la Lauren. Când ne-am cunoscut, era inteligentă și ambițioasă, dar nu înțelegea prea bine cum e făcută viața. Avusese o copilărie lipsită de griji, frecventase colegiul „Ivy League” și credea cu convingere că ea nu greșește niciodată, că totul e așa cum își închipuie ea. Trăia într-o lume plăsmuită, nu în cea reală, lucru foarte comod, de altfel. Dar asta se întâmpla pentru că era tânără; încă mai pipăia lumea, încercând să afle cum funcționează. Era plină de entuziasm și vorbea mereu cu înflăcărare despre crezurile și speranțele ei, care însă erau altele aproape de la o zi la alta, căci era nestatornică și foarte influențabilă. Își schimba ideile așa cum își schimba părările. Dar avea o calitate: era dornică să învețe cât mai mult și era mereu la zi cu ce se întâmpla în lume. Ce m-a atras la ea era faptul că deborda de farmec și tinerețe. Cu timpul însă, a început să mă plictisească; și asta pentru că mi-am dat seama cât de superficială putea să fie. Era întocmai unui televizor – apăsai pe buton și-ți prezenta ultimele știri fără să se gândească în profunzime ori să se întrebe de ce e așa și nu altfel. Dar cel mai mare talent al Laurenei era acela de a-și da seama din ce parte bătea vântul, de care parte a baricadei să stea. Așa că nu mă surprindea de loc faptul că se afla într-o continuă ascensiune. Ideile ei și valorile după care se conducea în viață erau întocmai hainelor pe care le purta: foarte moderne și elegante.

—... locotenent, e târziu... domnule locotenent?

M-am dezmeticit. Mi-am dat seama că gândurile mi-o luaseră razna preț de câteva clipe. Jenny vorbea cu mine. Arăta cu degetul spre ecran, acolo unde Cheryl Austin, în rochia ei neagră de seară, stătea alături de cei doi bărbați mai în vârstă.

Mi-am îndreptat privirea spre Connor, dar acesta stătea cu spatele la noi și vorbea la telefon.

— Domnule locotenent, vă interesează tipii aceștia?

— Desigur. Cine sunt?

Jenny lăsa caseta să meargă pe viteză normală.

— Senatorii John Morton și Stephen Rowe. Amândoi fac parte din Comisia Financiară a Senatului, comisie care se ocupă de afacerea MicroCon.

Pe ecran, Cheryl râdea și dădea tot timpul din cap. Era deosebit de frumoasă – un amestec de inocență și sex-appeal. Câteodată însă, pe față îi apărea o expresie încordată. Nu părea să-i cunoască foarte bine pe cei doi bărbați. În afară de momentul când le-a strâns mâna, nu s-a apropiat prea mult de ei. În schimb, cei doi senatori, conștienți de faptul că aparatul de filmat era îndreptat asupra lor, se comportau într-un mod prietenos și oficial în același timp, față de Cheryl.

— Țara arde și baba se piaptână, spuse Jenny. America se duce de râpă, iar senatorii stau la taclale cu manechinele. Nici nu-i de mirare că țara asta a ajuns în așa hal. Și să știți că tipii ăștia doi sunt persoane influente. Se aude că Morton va candida chiar în postul de președinte în următoarea campanie

electorală.

— Ce date personale aveți despre ei? am întrebat-o.

— Amândoi sunt căsătoriți. Mă rog, Rowe s-a despărțit de soția lui, care a rămas acasă, în Virginia. Tipul călătorește foarte mult. Și bea de stinge.

L-am privit pe Rowe cu atenție. Era tipul cherchelit cu care mersesem în lift la Nakamoto Tower. Atunci, aproape că nu se mai putea ține pe picioare. Dar aici, pe ecran nu părea să fie băut.

— Și Morton?

— Are „dosarul” curat; a fost atlet, sănătate perfectă, bărbat de casă. E preocupat de revigorarea sectorului tehnologic al industriei americane. Vorbește mereu de revenirea produselor economiei noastre la un înalt nivel competitiv, de recucerirea valorilor americane tradiționale și alte chestii de genul ăsta. Dar, după părerea mea, nu e chiar atât de curat pe cât se crede. Am auzit că are o amantă mult mai tânără decât el.

— Da' chiar o fi adevărat?

— Știu și eu, zise ea ridicând din umeri. Adevărul e că sunt mulți cei care vor să-l distrugă. N-avem de unde să știm care e adevărul adevărat.

În acel moment, caseta se termină și ieși automat din recorder, iar în locul ei Jenny introduse alta.

— Asta-i ultima, domnilor.

Connor, care tocmai pusese receptorul la loc în furcă, interveni:

— Nu mai este nevoie. Trebuie să plecăm, *kohai*, zise și se ridică-de pe scaun.

— Dar de ce?

— Tocmai i-am sunat pe cei de la centrala telefonică în legătură cu convorbirile efectuate între opt și zece astă seară de la telefonul din hol.

— Și?

— Nu s-a efectuat nici o convorbire în acest interval de timp.

Eram sigur că John Connor crezuse că cineva părăsise biroul de pază și securitate – poate Cole, poate unul dintre japonezi – și telefonase la poliție de acolo, din hol. Acum, speranța că avea să dea de un fir se spulberase.

— Păcat, am spus.

— Păcat? făcu Connor surprins. De ce păcat? Ce-am aflat acum ne e de mare ajutor, *kohai*, ne lămurește o grămadă de chestii. Domnișoară Gonzales, aveți cumva înregistrată pe casetă plecarea invitaților de la recepție?

— Plecarea invitaților? Nu. După ce-au sosit oaspeții, cameramanii noștri au urcat să filmeze petrecerea. Apoi, înainte ca aceasta să ia sfârșit, s-au întors aici în studio cu înregistrările, ca să facem montajul pentru jurnalul de la ora 11.

— Bine. Nu-i nici o problemă. În cazul acesta, nu ne mai pierdem vremea pe aici. Vă suntem foarte recunoscători pentru bunăvoința de care ați dat dovadă. Știți o grămadă de lucruri. Nici nu știu ce ne-am fi făcut fără ajutorul

dumneavoastră. Hai să mergem, *kohai*.

Capitolul 15

Ne aflam din nou în mașină. De data asta, ne îndreptam spre Beverly Hills. Era unu și jumătate dimineața și mă simțeam obosit.

— De ce vă preocupă atât de mult telefonul acela din hol de la Nakamoto?

— Pentru că soluția cazului e legată de el, mă lămuri Connor. Telefonul prin care s-a anunțat crima a fost sau nu dat de acolo? Dar altceva mă frământă pe mine acum – și anume ce companie rivală din Japonia are interes să pună bețe-n roate concernului Nakamoto?

— Care companie din Japonia? mă mirai eu.

— Exact. E clar ca bună ziua că e vorba de o companie care ține de alt *keiretsu*. În Japonia există șase organizații de genul acesta, nu mă refer la cele mai importante, care sunt niște adevărați mastodonți. De exemplu *keiretsu*-ul Mitsubishi e format din șapte sute de companii mai mici, total independente unele de altele, dar care conlucrează între ele, încheie contracte reciproc avantajoase și se ajută financiar una pe alta. Asemenea suprastructuri nu există în America pentru că fenomenul ar veni în contradicție cu constituția americană care include o lege anti-trust. Dar în Japonia ele sunt ceva foarte normal. Tocmai pentru că în America așa ceva nu este posibil, noi ne închipuim despre companiile japoneze care au filiale și în țara noastră, că sunt niște companii de sine stătătoare. Ca să înțelegi mai bine, încearcă să-ți imaginezi o rețea de genul acesta formată să zicem din IBM, City bank, Ford și... hai să zicem Exxon. Să presupunem că între ele ar exista un acord secret de cooperare și de folosire în comun a resurselor financiare. Cam ăsta e modelul japonez. Ceea ce vreau să înțelegi e că o companie japoneză nu acționează niciodată de una singură, ci se află în permanență în relații de parteneriat cu alte câteva sute de companii, găsindu-se în același timp în competiție cu firmele care fac parte dintr-un alt *keiretsu*. Deci, atunci când vrei să afli cu ce se ocupă Nakamoto Corporation aici în America, trebuie de fapt să-ți pui întrebarea cum stau lucrurile cu *keiretsu*-ul din care Nakamoto face parte și, în același timp, cu companiile rivale care aparțin unui alt *keiretsu*. Vreau să spun că această crimă poate dăuna mult imaginii companiei Nakamoto și de aceea există posibilitatea ca această omucidere să fi fost pusă la cale de un *keiretsu* rival, un fel de lovitură sub centură.

— Un fel de lovitură sub centură? am repetat eu cu mirare.

— Păi, gândește-te și tu puțin. Nakamoto plănuiește o inaugurare măreață, o seară ca-n povești și invită o mulțime de staruri de la Hollywood. Japonezii pun la cale totul, până în cele mai mici amănunte. Vor ca totul să iasă perfect. Și iată că, din nu știu ce motiv, în clădirea lor se petrece o crimă. În mod logic, mă întreb cine a dat telefonul acela?

— Vă referiți la telefonul dat de poliție?

— Exact. La urma urmei, se aflau în clădirea lor, iar în joc era reușita recepției de inaugurare. Nu aveau decât să aștepte până la ora 11, când urma să se termine petrecerea și toți invitații ar fi părăsit clădirea. Apoi puteau bine-mersi să telefoneze la poliție. Eu dacă aș fi fost în locul lor, așa aș fi făcut. În nici un caz n-aș fi telefonat la poliție riscând astfel izbucnirea unui scandal public îndreptat împotriva companiei.

— Aha, acum înțeleg.

— Dar, contrar logicii, nu s-a întâmplat așa, continuă Connor. Dimpotrivă, cineva a telefonat la poliție la opt și treizeci și două de minute, chiar în toiul petrecerii, cu intenția vădită de a o întrerupe. Deci întrebarea e: cine a telefonat?

— Dar dumneavoastră i-ați cerut lui Ishigura să găsească această persoană, am spus. Și totuși n-a făcut-o încă.

— Exact. Pentru că nu poate.

— Vreți să spuneți că n-a aflat cine e?

— Chiar așa.

— Asta înseamnă că la telefon era un rival de-al lor?

— Mai mult ca sigur.

— Păi, și-atunci cum o să reușim noi să-l găsim pe cel care-a telefonat? am întrebat nedumerit.

Connor începu să râdă și-mi spuse:

— Păi tocmai de-asta am și verificat telefonul din hol, *kohai*. E un amănunt extrem de important în toată afacerea asta.

— De ce?

— Ia fii atent. Hai să zicem că tu lucrezi pentru o companie rivală, și vrei să afli tot ce se petrece la Nakamoto, dar n-ai cum. Asta pentru că nu poți racola pe nimeni din consiliul executiv; nici un membru nu s-ar lăsa mituit. Cei ce fac parte din conducerea unei corporații japoneze sunt angajați pe viață. Se simt făcând parte dintr-o familie. Și trebuie să știi că japonezii nu trădează niciodată familia. Așa că Nakamoto Corporation e înconjurată de un zid de apărare impenetrabil prin care nu se scurge nici cea mai mică informație, cum ar fi de pildă cine din consiliul executiv a mai venit la Los Angeles, cine cu cine se întâlnește, cine vine, cine pleacă și așa mai departe. Singura posibilitate prin care-ai putea totuși obține astfel de informații ar fi să faci o breșă în acest zid, mituind pe cineva de la biroul de pază și securitate, adică pe cineva care stă toată ziua bună ziua în fața monitoarelor și vede tot ce se întâmplă. Ți-ar fi chiar și mai ușor dacă ai racola un tip de culoare, care să fi suferit într-un fel sau altul de pe urma urii rasiale, pe care, cum se știe, japonezii o au față de negri.

— Continuați, am spus

— Se întâmplă des ca japonezii să mituiască pe cineva din serviciul de pază și securitate al unei companii rivale. Prin definiție, japonezii sunt un popor

de oameni cinstiți, dar, cu toate astea, tradiția nu le interzice astfel de practici. Toată filozofia lor în ceea ce privește viața se rezumă la iubire și război, iar pentru ei afacerile înseamnă război. Așa că dacă mituirea unei anumite persoane servește scopului lor, li se pare normal să recurgă la așa ceva. Înțelegeți?

— Da, înțeleg.

— Bun. Deci putem fi siguri că în minutele imediat următoare comiterii crimei, erau numai două persoane care știau de asta. Una dintre ele este criminalul însuși. Cealaltă este tipul de serviciu cu paza clădirii, adică Ted Cole, care a văzut pe ecran tot ce s-a întâmplat.

— Stați puțin. Cum adică, Ted Cole a urmărit crima pe monitoare? Vreți să spuneți că el știe cine e criminalul?

— Evident.

— Dar a spus că a părăsit clădirea la opt și un sfert.

— A mințit.

— Păi și dacă știați asta, atunci de ce nu...?

— Nu va recunoaște niciodată, zise Connor. Tot așa cum n-o va face nici Phillips. De-asta nu l-am arestat pe Cole. N-avea nici un rost să mai pierdem vremea cu interogatoriul. Până la urmă s-ar fi dovedit pierdere de timp, iar noi avem nevoie ca de aer de fiecare minut. Știam din start că nu va recunoaște nimic. Întrebarea care se pune este însă: a spus cuiva despre crimă?

Începusem să mă prind unde voia s-ajungă.

— Vreți să spuneți că a părăsit biroul de securitate și s-a dus la telefonul din hol de unde a anunțat pe cineva că se petrecuse o crimă la Nakamoto?

— Exact. Pentru că nu putea folosi telefonul din birou, s-a dus la cel din hol de unde a telefonat cuiva dintr-o companie rivală și l-a informat despre ceea ce se întâmplase. Cuiva anume.

— Dar știm bine acum că nu a fost înregistrată nici o convorbire de la telefonul din hol de către cei din centrală, am făcut eu nedumerit.

— Corect, mă aprobă Connor.

— Păi atunci tot raționamentul dumneavoastră cade.

— Nicidecum. Chestia asta ar putea veni chiar în ajutorul nostru. În cazul în care Cole n-a fost martor la crimă, atunci cine a telefonat la poliție? E clar că n-o putea face decât criminalul însuși.

Am simțit un fior pe șira spinării.

— Adică a ucis-o și pe urmă a sunat cu sânge rece la poliție? Și asta doar pentru a face rău unei companii rivale?

— Cam așa ceva, spuse Connor.

— Atunci de unde a sunat, dacă din hol n-a făcut-o?

— Asta n-aș putea să-ți spun încă. În orice caz, presupun că de undeva din interiorul clădirii. Și mai sunt câteva neclarități pe care ar trebui să le luăm în considerație.

— Cum ar fi?

În momentul acela, sună telefonul. Răspunse Connor.

— Pe tine te caută, îmi spuse întinzându-mi receptorul.

— Nu, nu. Stați liniștit, zise doamna Ascenio. Fetița este bine. Am fost la ea în cameră acum câteva minute. Doarme liniștită. Pentru altceva v-am sunat, domnule locotenent. A telefonat doamna Davis.

Voia să spună că telefonase fosta mea soție.

— Când a sunat?

— Să tot fie vreo zece minute.

— A lăsat un număr unde o pot găsi?

— Nu. A spus că în noaptea asta va lipsi de-acasă. Voia doar să vă comunice că a intervenit ceva și că e posibil ca la sfârșitul săptămânii să plece din oraș. A mai spus că în cazul acesta nu mai poate veni să ia fetița în weekend.

— Bine, am zis oftând.

— Mi-a spus că vă sună mâine și vă spune sigur.

— În ordine.

Nu eram deloc surprins, căci o cunoșteam bine pe Lauren. Așa era ea – acum spunea ceva, ca peste zece minute să se răzgândească și să spună altceva. Nu puteai niciodată să te bizui pe ea. Faptul că nu avea s-o mai ia pe Michelle la ea în weekend însemna că, probabil, se-ncurcase cu cineva cu care voia să-și petreacă sfârșitul de săptămână în afara orașului. Urma să se hotărască ferm de-abia mâine.

La început am crezut că schimbările astea peste noapte ale Laurenei aveau s-o afecteze emoțional pe Michelle, căci fosta mea soție proceda destul de des așa: îmi telefona spunându-mi că vine s-o ia pe fetiță, ca mai apoi să se răzgândească și să mă anunțe că nu mai vine. Mă gândeam că toanele astea i-ar putea crea copilului un sentiment de nesiguranță. Dar mă înșelam amarnic; mi-am dat seama cât de practici sunt copiii. Michelle părea să înțeleagă foarte bine faptul că așa era mama ei și nu se mai sinchisea deloc. Cel care își făcea probleme eram eu.

— Nu veniți acasă, domnule locotenent? mă întrebă doamna Ascenio.

— Nu. Se pare că o să lipsesc toată noaptea. De ce? Nu mai puteți rămâne?

— Ba da. Dar mâine dimineață la ora nouă trebuie să plec. Pot să întind canapeaua?

Aveam o canapea extensibilă în camera de zi, iar doamna Ascenio o folosea ori de câte ori rămânea cu Michelle peste noapte.

— Bineînțeles. Chiar vă rog.

— Bine Atunci la revedere, domnule locotenent.

— La revedere, doamnă Ascenio, am mai zis și am pus receptorul la loc în furcă.

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă Connor.

M-a surprins neliniștea din vocea lui.

— Nu. Ca de obicei, fosta mea soție a telefonat să mă anunțe că nu va veni să o ia pe fetiță în weekend. De ce întrebați?

— A, nu, nimic. Întrebam și eu așa, spuse Connor ridicând din umeri.

Din tonul vocii mi-am dat seama că-mi ascundea ceva.

— De ce spuneai mai devreme că lucrurile pot lua o întorsătură urâtă?

— Poate că n-o să se întâmple așa, răspunse el. Ideal ar fi să încercăm să rezolvăm cazul în următoarele câteva ore. Și cred c-o putem face. Uite. Se vede restaurantul, acolo în stânga.

Am zărit într-adevăr o reclamă luminoasă pe care scria „Bora Bora”.

— Acesta este restaurantul lui Sakamura? am întrebat.

— Da. De fapt Sakamura este unul din proprietarii lui. Nu-i da mașina băiatului de la intrare. Parchează tu într-un loc mai retras. S-ar putea să ne cam grăbim la plecare

„Bora Bora” se afla în topul restaurantelor din Los Angeles din săptămâna aceea. Pe pereți erau așezate asimetric măști decorative și scuturi polineziene. Crenguțe verzi de lămâi se înălțau undeva în spatele barului. Păreau niște dinți uriași. Sus, pe perete, pe un ecran înalt de vreo cinci metri, Prince făcea pe fantoma într-un videoclip.

Zgomotul ce domnea acolo era asurzitor. Marea majoritate a clientelei părea să fie formată din persoane, care într-un fel sau altul, aveau numele legat de industria cinematografică: stele de cinema, regizori și așa mai departe. Toată lumea era în ținută de seară.

— Arată ca după un bombardament, ce zici? spuse Connor zâmbind. Și nu te mai zgâi așa. Se vede că nu prea frecvențezi localurile de noapte.

— Nu, nu prea, am recunoscut.

Connor se întoarse cu spatele la mine și se adresă unei chelnerițe asiatice. Mi-am îndreptat privirea spre bar. Două tipe se sărutau cu înfocare pe gură; puțin mai încolo, un rocker japonez într-o jachetă neagră de piele își ținea brațul după talia unei blonde uriașe. Amândoi ascultau cu gura căscată la un tip cu părul rar, care în timp ce vorbea, făcea mișcări violente cu brațele ca și cum s-ar fi bătut cu cineva. L-am recunoscut imediat. Era regizorul...

— Hai, *kohai*, l-am auzit pe Connor. Hai să mergem.

— De ce?

— Eddie nu este aici.

— Da' unde e?

— La o petrecere. Hai să mergem.

Capitolul 16

Vila unde avea loc petrecerea se afla pe o alee șerpuită dincolo de Sunset Boulevard, în cartierul rezidențial de pe dealuri. De acolo de sus am fi putut avea o vedere de ansamblu magnifică asupra întregului oraș, dacă n-ar fi fost ceață. Pe măsură ce ne apropiam tot mai mult de vilă, se înmulțea numărul mașinilor de lux parcate de o parte și de alta a străzii; majoritatea erau limuzine Lexus, dar printre ele se aflau și câteva Mercedesuri decapotabile și câteva Bentleys. Tipii de la parcare au rămas cu gura căscată când ne-au văzut coborând din Chevy-ul meu rablagit. Ne îndreptarăm spre intrare.

Asemeni altor vile de pe stradă, și aceasta era înconjurată de un zid înalt de vreo trei metri, iar poarta era din oțel masiv, dotată cu un sistem de siguranță extrem de sofisticat. Deasupra ei era montată o cameră video, iar spre aleea care ducea la intrarea în casă am mai observat și altele. Un paznic aflat în prag ne-a controlat legitimațiile.

— Cine-i proprietarul? l-am întrebat pe Connor.

Cu zece ani în urmă, cei care aveau sisteme de securitate atât de sofisticate erau fie mafioți, fie staruri precum Stallone, ale cărui roluri de dur atrăgeau la rândul lor violența. Dar în ultimul timp, se părea că toți cei care locuiau în cartierele selecte apelau la astfel de sisteme. Părea să fie o modă. Urcarăm câteva trepte străjuite de-o parte și de alta de cactuși și ajunserăm în fața unei construcții moderne din beton, cu înfățișare de fortăreață. Dinăuntru se auzea muzică.

— Casa aparține patronului de la „Maxim Noir”, îmi explică Connor.

„Maxim Noir” nu-mi spunea nimic, iar Connor trebuie să-și fi dat seama de asta din privirea mea, căci continuă:

— „Maxim Noir” este un celebru magazin cu îmbrăcăminte de lux care își are clienții lui constanți. De acolo își cumpăra haine Jack Nicholson și Cher.

— Jack Nicholson și Cher, am repetat dând din cap ca prostul. De unde știți?

— În prezent „Maxim Noir” are foarte mulți clienți japonezi. La fel ca în cazul majorității magazinelor de lux americane, o mare parte din profitul obținut din vânzare provine din buzunarele clientelei din Tokyo. Cu alte cuvinte, fără japonezi ar da faliment.

În timp ce ne îndreptam spre ușă, în fața noastră apărură un tip într-o jachetă sport. Avea în mână o listă cu nume.

— Regret, dar se intră numai pe bază de invitație, domnilor.

Connor îi flutură legitimația pe sub nas.

— Am vrea să stăm puțin de vorbă cu unul din invitați, îi explică el.

— Care invitat, domnule?

— E vorba de domnul Sakamura.

— Așteptați aici, vă rog, zise tipul nu prea încântat.

De acolo de unde ne aflam, puteam vedea sufrageria care era înțesată de musafiri. N-am avut nevoie de prea mult timp ca să-mi dau seama că majoritatea celor aflați acolo fuseseră și la recepția de la Nakamoto. La fel ca și la Bora Bora, aproape toți erau îmbrăcați în negru. Dar mai mult decât de persoanele de-acolo, atenția mi-a fost atrasă de aspectul încăperii: era complet albă și nu avea nici un fel de ornament – nici un tablou pe pereți, nici o piesă de mobilier; nimic, doar pereți goi, albi și covoare. Invitații erau vizibil încurcați, căutând cu privirea un loc unde să pună paharele și șervețelele pe care le țineau în mână.

Un cuplu trecu pe lângă noi, îndreptându-se spre sufragerie.

Femeia spuse:

— Rod are întotdeauna niște idei grozave.

— Așa e, aprobă el. Totul este atât de elegant și totuși atât de simplu. Nu-mi dau seama cine i-a vopsit pereții. Totul este perfect. Nici o pată, nici o urmă de pensulă. O suprafață impecabilă. Pură.

— Așa și trebuia să fie, adăugă ea. Totul e făcut după planurile lui.

— E teribil de îndrăzneț. Un inovator, spuse bărbatul.

— Inovator? m-am mirat eu cu voce tare. Ce tot trăncănesc ăștia? E o cameră goală și-atâta tot.

Connor zâmbi amuzat.

— Eu aș zice că-i mai degrabă vorba de *faux zen*. Stil lipsit de substanță.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre cei aflați înăuntru.

— E și senatorul Morton aici, l-am anunțat pe Connor.

Morton stătea într-un colț al camerei, demn, fără să privească nici în stânga nici în dreapta. Arăta, într-adevăr, precum un candidat la președinție.

— Da, este, făcu Connor.

Găliganul care ne oprise la ușă nu se întorsese încă, așa că am făcut câțiva pași înăuntru. Pe când ne apropiam de senatorul Morton, l-am auzit spunând:

— Da, bineînțeles că pot să-ți explic; nu-i nici un secret. Mă deranjează faptul că japonezii cumpără din ce în ce mai multe obiective industriale americane. De ce? Pentru că, dacă ne pierdem până și capacitatea de a produce noi înșine, atunci pierdem și controlul asupra destinului nostru ca națiune în lume. E foarte simplu. În 1987 de exemplu, toată lumea a aflat că Toshiba vânduse rușilor tehnologie de vârf care permitea submarinelor rusești o deplasare silențioasă. Acum, submarinele rușilor, dotate cu armament nuclear, se află chiar în apele noastre teritoriale și suntem incapabili să le detectăm din cauza tehnologiei japoneze super-avansate de care dispun. În Congres au fost discuții aprinse atunci, iar americanul de rând, omul simplu de pe stradă a fost și el scandalizat de toată povestea. Și pe bună dreptate. Era revoltător. Congresul a luat hotărârea ca Toshiba să fie supusă unor restricții economice, dar ne-au sărit în cap acționarii companiilor americane și au pledat

în favoarea japonezilor, căci majoritatea concernurilor americane cum ar fi de pildă Hewlett-Packard sau Compaq depind în totalitate de Toshiba care le furnizează piese componente pentru computere. Nu puteau fi de acord cu boicotarea companiei Toshiba, căci aceasta este unicul lor furnizor. Până la urmă, am ajuns la concluzia că nu ne putem permite nici o sancțiune, fiindcă s-ar răzbuna și ar vinde tehnologie de vârf dușmanilor noștri. În concluzie, am fost pur și simplu legați de mâini și de picioare. Cam asta e. În momentul de față, am ajuns să depindem foarte mult de Japonia, iar după părerea mea, America n-ar trebui să depindă de nici o țară din lumea asta.

Cineva îi puse o întrebare, iar Morton dădu din cap și zise:

— Da, e adevărat că industria noastră nu merge prea bine. Salariile se află la nivelul celor din 1962. Puterea de cumpărare a muncitorului american e cea de acum treizeci de ani. Iar lucrul acesta îi afectează și pe cei bine situați din punct de vedere material, ca de pildă cei care se află acum în jurul nostru, oameni din industria cinematografică. Și știți de ce? Pentru că americanul nu mai are bani să meargă la un film, să cumpere mașini, haine și așa mai departe. Adevărul este că națiunea noastră se duce de râpă.

O tipă îi puse o altă întrebare, pe care însă n-am putut s-o aud. Morton spuse:

— Da, am spus nivelul anului 1962. Știu că nu vă vine să credeți, dar ia hai să ne întoarcem în anii '50. Muncitorul american avea propria lui casă, întreținea întreaga familie și își putea permite să-și trimită copiii la colegiu – și toate astea dintr-un singur salariu. În prezent, într-o familie de muncitori lucrează ambii părinți și totuși, în marea lor majoritate, nu-și pot permite o casă. Puterea de cumpărare a dolarului a scăzut și toate produsele s-au scumpit. Oamenii se luptă din greu să păstreze măcar ceea ce-au agonisit, căci de prosperat nici nu mai poate fi vorba.

M-am trezit dând aprobator din cap. Cu o lună în urmă, căutasem o casă care să aibă eventual și o curte pentru ca Michelle să se poată juca. Dar în Los Angeles prețurile erau pur și simplu prohibitive. N-aveam să-mi pot permite niciodată o casă, dacă n-aveam să mă căsătoresc, astfel încât să crească bugetul familiei. Și poate că nici atunci, ținând cont de faptul că...

În acel moment, am simțit o durere ascuțită în coaste. Cineva mă îmbrâncise. M-am întors și l-am văzut pe tipul care ne oprise mai devreme la ușă.

— Afară, băieți, spuse arătând categoric cu capul în direcția ușii.

Clocoteam de furie. Mi-am întors privirea spre Connor, dar acesta se îndrepta deja liniștit spre ușă.

După ce trecurăm amândoi pragul, tipul zise:

— Am verificat. Nu e nici un domn Sakamura aici.

— Domnul Sakamura, începu Connor liniștit, este domnul din partea cealaltă a camerei, cel din dreapta. Uite-l, stă de vorbă cu roșcata aceea.

Gorila dădu însă cu vehemență din cap.

— Îmi pare rău băieți, dar din moment ce nu aveți mandat, mă văd nevoit să vă cer să plecați.

— Dar nici nu se pune problema mandatului, îl asigură Connor. Domnul Sakamura mi-este prieten. Sunt sigur că vrea să vorbească cu mine.

— Îmi pare rău. Aveți mandat de percheziție?

— Nu, zise Connor.

— Atunci comiteți un abuz și vă cer să plecați.

Connor nici măcar nu se clinti din loc. Atunci, tipul se dădu câțiva pași înapoi și-și depărtă larg picioarele.

— Cred că n-ar strica să știi că am centură neagră, se împăună zdrahonul.

— Zău? făcu Connor.

— Și Jeff la fel, continuă individul, în timp ce un al doilea body-guard se apropia de noi.

— Jeff, i se adresează Connor noului sosit, ai venit ca să aibă cine să-l ducă pe prietenul tău la spital?

Jeff râse batjocoritor.

— Hei, da' știi că-mi plac glumeții? Ești nostim. Da' acum gata cu circul. Ai greșit adresa. Ți s-a mai spus o dată, da' ești cam greu de cap. Cară-te în clipa asta, mai zise el și-l împinse pe Connor punându-i o mână în piept.

— Ceea ce-ai făcut acum, Jeff, se numește atac, spuse Connor liniștit.

— Du-te dracu', amice, n-auzi? se înfurie Jeff. Ți-am mai spus o dată că ai greșit adresa...

Connor făcu un gest foarte rapid și, deodată, l-am văzut pe Jeff la pământ, urlând de durere. S-a rostogolit pe podea, poticnindu-se într-o pereche de picioare îmbrăcate în pantaloni negri. Mi-am ridicat privirea de la Jeff, și am văzut că proprietarul pantalonilor era îmbrăcat de sus până jos în negru: cămașă neagră și gesturi afectate.

— Mă numesc Rod Dwyer. Sunt gazda acestei serate, domnilor. Mi-ați putea spune ce s-a întâmplat, vă rog?

Connor se prezintă politicos, mă prezintă și pe mine și-i arată legitimația.

— Ne aflăm aici în misiune oficială. Am dori să stăm puțin de vorbă cu unul din oaspeții dumneavoastră. E vorba de domnul Sakamura, domnul acela din colț.

— Dar cu el ce s-a întâmplat? întrebă Dwyer arătând cu degetul la Jeff, care încă mai zăcea la podea, gâfâind și tușind întruna.

— M-a atacat, spuse Connor calm.

— L-am atacat pe dracu'! zise. acesta ridicându-se într-un cot și continuând să tușească.

— Te-ai atins de domnul?! făcu Dwyer.

Jeff se înroși tot și nu răspunse nimic. Dwyer se întoarse din nou către noi.

— Regret nespun ce s-a întâmplat, domnilor. Sunt angajați de curând aici.

Nu-mi dau seama ce-a fost în mintea lor. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Vă mulțumim, sunteți foarte amabil, dar ne aflăm în timpul serviciului, refuză Connor politicos.

— Scuzați-mă atunci că vă părăsesc. Mă duc să-l anunț pe domnul Sakamura că doriți să stați de vorbă cu dânsul. Cum spuneți că vă numiți?

— Connor.

Dwyer se îndepărtă. Celălalt tip îl ajută pe Jeff să se ridice. Acesta se îndepărtă șchiopătând și mârâind printre dinți.

— Javre împruțite.

L-am întrebat atunci pe Connor:

— Vă mai aduceți aminte de vremea când polițiștii mai erau încă respectați în America?

Connor își scutură capul privind în podea.

— Îmi e rușine, zise el încet.

— De ce? L-am întrebat, dar nu mi-a răspuns.

— Hei, John! John Connor! *Hisashiburi dane!* Nu te-am mai văzut de-un car de ani, bătrâne. Cum o mai duci? îl întreabă Sakamura pe Connor, bătându-l prietenește pe umăr.

Văzut de-aproape, Eddie Sakamura nu mai arăta atât de bine. Avea tenul cenușiu, cu urme de vărsat. Mirosea a scotch vechi. Făcea gesturi extrem de rapide, fără să stea o clipă locului și vorbea întruna. Eddie Rapidu' n-avea, într-adevăr, astâmpăr.

— Destul de bine, Eddie, apucă Connor să răspundă. Dar tu? Ce mai faci?

— Păi, nu prea am de ce să mă plâng, căpitane. Mă mai prind din când în când colegii dumitale băut la volan și-mi dau câte-o amendă, trece și asta și tot așa. Hei, viața merge înainte, căpitane. Da' ce faceți aici? Drăguț loc, nu-i așa? Pustiu, da' drăguț. Ultima modă – nu se mai poartă camerele mobilate. Gata cu mobila! Rod cu ideile lui grozave lansează un nou stil. Grozav! Nu mai ai pe ce să te așezi. Ha, ha, ha Grozav. Ultima modă.

Vorbea fără noimă, de parcă era nebun sau drogat. Privirea mi-a fost atrasă de cicatricea de pe brațul lui stâng; era o cicatrice lungă de vreo trei-patru centimetri, de un roșu închis. Părea să fie o arsură mai veche.

Connor coborî vocea și spuse:

— Ca să-ți spun drept, Eddie, ne aflăm aici în legătură cu *zakkaigoto* care s-a petrecut în seara asta la Nakamoto Tower.

— A, da, zise Eddie coborând și el vocea. Nici nu-i de mirare că tipa a mierlit-o. Era o *hirekureta onna*.

— Se dădea la perversiuni sexuale? De unde știi?

— N-ați vrea mai bine să ieșim puțin afară? ne întreabă Eddie. Aș avea chef să fumez o țigară, iar Rod nu ne dă voie să fumăm în casă.

— O.K., Eddie.

Am ieșit toți trei afară și ne-am oprit la marginea grădinii de cactuși. Eddie

își aprinse o țigară Mild Seven Menthol.

— Nu știu ce-ai aflat până acum, căpitane, dar fata asta... se culca cu câțiva din tipii de-aici. S-a culcat și cu Rod. Și cu mulți alții. Asta e. Nu vreți să rămânem aici? Nu ne deranjează nimeni, putem discuta nestingheriți.

— În ordine.

— O cunoșteam bine pe tipă. Foarte bine. Doar știi că sunt *hippandako*. Toate sar pe mine. Așa sunt eu. Și tipa nu s-a mai dezlipit de mine. Eram aproape tot timpul împreună.

— Știam asta, Eddie. Dar ziceai că avea probleme.

— Probleme mari, amigo. Grande problemas. Cum să-ți spun... tipa era o stricată, îi plăceau la nebunie perversiunile. Îi plăcea s-o doară, să sufere în timp ce făcea sex.

— Lumea e plină de-așa ceva, Eddie.

— Nu, nu. Nu m-ai înțeles. Altceva vreau să spun. Tipa era într-adevăr mazochistă. Abia atunci când îi provocai durere, începea să se excite cu adevărat. Și voia tot mai mult și mai mult. Și-n timpul ăsta trebuia s-o strângi cât mai tare.

— De gât? Întrebă Connor.

— Da, de gât. Trebuia s-o strângi tare de gât. Înțelegi? Iar câteodată voia și chestia cu punga de plastic. Știi, o simplă pungă transparentă de plastic. Îi plăcea să-i pui punga pe cap, să-i înfășori marginile în jurul gâtului și să le strângi cât mai tare în timp ce-i făceai treaba. În timpul ăsta, ea sugea plasticul și se-nverzea toată la față. Gâfâia și-ți înfigea unghiile-n spate. Doamne Dumnezeule. Ca să fiu sincer, mie nu prea-mi plac chestiile astea, dar trebuie să recunosc că tipa era meseriașă. Făcea cu o patimă sălbatică, violentă. Te gândea încă mult timp după aia la ea, credeți-mă. Dar, cum vă spuneam, pe mine mă depășeau chestiile astea. Mereu îmi promiteam c-o fac pentru ultima oară. Simțeam riscul, înțelegeți? Simțeam că mă aflu pe marginea unei prăpăstii. E ultima oară, îmi ziceam de fiecare dată. Înțelegeți ce vreau să spun?

Aruncă mukul de țigară între cactuși, după care continuă:

— Aș minți dacă v-aș spune că nu era mișto, că nu mă excitam. Era ca și cum ai fi jucat la ruleta rusească. Dar la un moment dat n-am mai putut să suport, căpitane. Sincer îți spun - n-am mai putut să suport. Și doar mă știi că nu sunt nici pe departe ușă de biserică.

Eram îngrozit de cele ce auzisem. Încercasem să iau notițe, dar vorbea atât de repede și de incoerent, că nu puteam să țin pasul cu el. Cu mâini tremurânde își aprinse altă țigară. Începu din nou să vorbească, tot atât de repede ca și până atunci, gesticulând întruna.

— Credeți-mă. Tipa asta o luase razna! Fată drăguță, nimic de zis. Dar câteodată arăta atât de rău că nici nu putea să iasă din casă. Trebuia să-și dea cu multă pudră, căci pielea de pe gât e foarte sensibilă, băieți. Era plină de

vânătaî. Aproape întotdeauna avea o dungă vânăta de jur împrejurul gâtului, ca un fel de guler. Da' probabil c-aţi observat asta. Ai văzut cadavrul, căpitane, nu-i așa?

— Da, l-am văzut.

— Atunci... ezită Eddie.

Părea să cântărească ceva în minte. Scutură scrumul și continuă:

— A fost strangulată, nu-i așa?

— Da, Eddie. A fost strangulată.

Sakamura trase aer adânc în piept.

— Îmi închipuiam.

— Ai văzut-o, Eddie?

— Eu? Nu. Ce tot spui? Cum puteam s-o văd, căpitane?

Expiră cu putere fumul de țigară.

— Eddie. Uită-te la mine.

Acesta se întoarse cu fața spre Connor.

— Uită-te în ochii mei și spune-mi: ai văzut cadavrul?

— Nu. Ce naiba, căpitane? Las-o baltă!

Eddie începu să râdă nervos și își aținti privirea în gol. Aruncă țigara care se rostogoli de câteva ori în aer, lăsând în urmă o dâră de scânteii.

— Ce-i asta, căpitane? continuă el. Întâlnire de gradul trei? Bineînțeles că n-am văzut cadavrul.

— Eddie...

— Jur, căpitane.

— Eddie. Ce amestec ai în toată treaba asta?

— Eu? Pe naiba. N-am nici un amestec. E-adevărat c-o cunoșteam pe tipă, nu neg asta. Mă întâlneam cu ea din când în când. Bineînțeles că mă și culcam cu ea. Ce naiba. Era ea cam ciudată, dar era simpatică. Da, da, haioasă... Și știa meserie, nu glumă. Dar asta-i tot, băieți. Asta-i tot.

Aruncă o privire în jur, își aprinse altă țigară și spuse:

— E drăguță grădina asta de cactuși, nu? Cică se cheamă Xeriscape. E ultima modă. Los Angeles-ul se-ntoarce-n deșert. Chestia e *hayat-terunosa*: tare șic.

— Eddie, făcu din nou Connor.

— La naiba, căpitane. De ce nu vrei să mă crezi când îți spun. Doar ne cunoaștem de-atâta timp.

— Asta așa este, Eddie. Dar, vezi tu, am niște nelămuriri. Ce poți să-mi spui despre casetele din camera de securitate?

Pe fața lui Sakamura nu tresări nici un mușchi.

— Casetele? Întrebă el cu nevinovăție.

— Da. Am aflat că un bărbat cu o cicatrice pe braț și cravată ca a ta a fost astă-seară devreme în biroul de supraveghere al clădirii Nakamoto și a umflat niște casete.

— La naiba. Ce birou? Ce tot spui acolo, căpitane?

— Eddie...

— Cine ți-a spus așa ceva? Nu e adevărat, bătrâne. Zice c-am luat eu casetele alea? Da' asta-i nebunie curată. N-am făcut așa ceva. Își răsuci cravata, privi eticheta de pe dos și spuse: E o cravată „Polo”, căpitane. Marca Ralph Lauren. Ți-e clar că mai sunt cu duiumu' cravate de-astea.

— Eddie. Dar despre Imperial Arms ce poți să-mi zici?

— Ce să zic?

— Ai fost acolo în seara asta?

— Nu.

— N-ai scotocit tu în apartamentul lui Cheryl?

— Ce?! exclamă Eddie vizibil șocat. Ce?! Să-i scotocesc în apartament? De unde ai mai scos-o și pe-asta, căpitane?

— Fata care locuiește în apartamentul de alături... Julia Young, zise Connor. Ea ne-a spus că te-a văzut acolo astă-seară, că erai în apartamentul lui Cheryl cu încă un tip.

Eddie își înălță brațele cu disperare în sus.

— Doamne Dumnezeule! Ascultă-mă bine, căpitane. Tipa aia n-avea de unde să știe dacă m-a văzut în seara asta sau luna trecută. Nu e decât o toxicomană nenorocită. Dacă o cauți de droguri, ai să-i găsești până și între degetele de la picioare sau sub limbă. Cred că are droguri și-n fund. E dusă rău, căpitane. Habar n-are pe ce lume trăiește. Iar dumneata te uiți în gura ei și vii să-mi torni toate bazaconiile astea. Nu-mi place, căpitane. Zău că nu-mi place deloc. Chiar nu-ți dai seama ce se petrece?

— Nu, răspunse Connor. Spune-mi tu, Eddie. Ce se petrece?

— Totu-i o aiureală, bătrâne. O îmbrobodeală, zise Sakamura trăgând fum după fum din țigară. Și știi ce se ascunde aici? Nu e vorba de o simplă târfă, bătrâne, ci de întâlnirile de sâmbătă. *Nichibei kai*, Connor-san: întâlnirile secrete, despre asta-i vorba.

Connor pocni din degete.

— *Sonna bakana*, zise el.

— Nu *bakana*, Connor-san. Nici pe departe.

— Da' ce poate să știe o fetișcană din Texas despre *nichibei kai*?

— Știa ea ceva. *Honto nanda*. Tipei îi cam plăcea să bage lumea-n rahat și să facă tărăboi.

— Eddie, cred c-ar fi mai bine să ne urmezi.

— Bine, cum vrei. Da' să știi că le faci jocul fără să-ți dai seama. Mă refer la *kuromaku*, zise privindu-l pe Connor drept în ochi. Ce naiba, căpitane. Dă-ți seama, pentru numele lui Dumnezeu. Știi doar ce înseamnă asta. Tipa asta a fost ucisă la Nakamoto. Îmi cunoști doar familia și știi că tatăl meu e Daimashi. Cum crezi că va fi, când va citi în ziarele din Osaka că la Nakamoto s-a petrecut o crimă, iar fiul lui a fost arestat ca suspect. Tocmai eu, fiul lui.

— Nu arestat, ci reținut, îl corectă Connor.

— Mă rog, reținut. Tot aia e. Știi ce o să urmeze. *Taihennakotoni naru yo*. Tata va demisiona, iar compania lui va trebui să-și ceară scuze față de Nakamoto, sau chiar să le plătească despăgubiri. *Osawagi ni naruzo*. Asta se va întâmpla dacă ai să mă arestezi, spuse Sakamura și aruncă țigara cu o mișcare bruscă. Auzi, dacă îți închipui că eu sunt criminalul, arestează-mă, nici o problemă. Atât doar că dumneata încerci să te speli pe mâini de cazul ăsta, iar pe mine mă nenorocеști. Știi bine asta, Connor-san.

O vreme, Connor nu zise nimic. Se lăsase o tăcere apăsătoare. Amândoi se plimbau în cerc în jurul grădinii. În cele din urmă, Eddie, spuse cu o voce care implora parcă mila

— Connor-san. *Matte kure yo...*

Auzindu-l, Connor oftă.

— Ai pașaportul la tine, Eddie?

— Desigur. Întotdeauna îl am la mine.

— Dă-mi-l.

— Îndată, căpitane. Poftim.

Connor răsfol pașaportul și apoi mi-l dădu mie. L-am luat și l-am băgat în buzunarul de la haină.

— Bine, Eddie. Treacă de la mine. Dar fii atent, nu care cumva să... știi tu... *murina koto*. În cazul acesta, vei fi declarat persoană non grata, Eddie. Și-ți dau cuvântul că eu personal te iau de mână și te urc în primul avion de Osaka. *Wakattaka?*

— Mulțumesc, căpitane, onoarea familiei mele este salvată, zise Eddie înclinându-se, cu amândouă brațele lipite de corp.

Connor se înclină la rândul lui, în timp ce eu mă holbam, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Connor avea într-adevăr de gând să-i dea drumul?! Îl lăsa pur și simplu să plece? Era o nebunie curată.

L-am întins lui Eddie cartea mea de vizită și i-am explicat, așa cum o făceam de fiecare dată în astfel de situații, că mă putea căuta, dacă avea să-și aducă aminte de ceva folositor anchetei. Eddie ridică din umeri și dădu drumul cărții mele de vizită în buzunarul de la cămașă, în timp ce-și aprinse altă țigară, fără să se sinchisească prea mult de mine. Cât timp discutase cu Connor, nici nu mă băgase în seamă. Eddie porni înapoi spre vilă. La un moment dat, se opri și spuse:

— Acum trebuie să plec. În seara asta m-am cuplat cu o roșcată mișto. Când plec de-aici, mă duc la vila mea de pe deal, așa că dacă aveți nevoie de mine știți unde să mă găsiți. Noapte bună, căpitane. Noapte bună, locotenente.

— Noapte bună, Eddie.

Coborâram scările, îndreptându-ne spre poartă.

— Sper că știți bine ce faceți, am spus.

— Și eu sper, îmi răspunse Connor.
— Dacă vreți părerea mea, bag mâna-n foc că e vinovat.
— Se poate, spuse Connor.
— Sunteți sigur că nu vreți să mă întorc să-l arestez? După părerea mea, ar fi mai bine să-l arestăm. Și mai sigur.

— Se poate.
— Vreți să mă duc după el?
— Nu, răspunse Connor dând din cap. *Dai rokkan*-ul meu îmi spune că este nevinovat.

Știam ce înseamnă *dai rokkan* – al șaselea simț. Japonezii sunt maeștri în materie de fler.

— Bine, am spus. Sper să aveți dreptate.
Continuarăm să coborâm scările, învăluiți de beznă.

— Oricum, zise Connor, îi sunt dator.

— Pentru ce?

— A fost o vreme, acum vreo câțiva ani, când aveam nevoie de anumite informații. Îți amintești de cazul acela cu otrava *fugu*? Nu? Ei bine, nici un japonez nu vroia să mă lămurească. Își puseseră cu toții lacăt la gură, iar eu trebuia cu orice preț să aflu ce era la mijloc. Era... era foarte important. Eddie a fost cel care mi-a spus. L-a început i-a fost frică; se temea că va afla cineva, dar până la urmă a făcut-o. Îi datorez probabil viața.

Ajunserăm la capătul scărilor.

— Și v-a adus aminte de asta?

— Nu. N-ar face-o niciodată. Eu sunt cel care nu trebuie să uite.

— Înțeleg, domnule căpitan, am spus. Toată chestia asta cu obligațiile morale sună frumos, nu zic nu, iar eu sunt pentru armonie și bună înțelegere între toate rasele pământului. Dar nu uitați că e posibil ca el să fie criminalul și tot el să fi furat casetele și să-i fi scotocit tipei prin apartament. Eddie mi s-a părut suspect. Își pierduse controlul. Parcă era o frunză purtată de vânt. Iar noi plecăm și-l lăsăm și pe el să plece.

— Așa e...

Ne îndreptam spre mașină fără să zicem nici unul nimic. Mă gândeam la cele întâmplate și mă cuprindea îngrijorarea.

— Știți, domnule căpitan, oficial eu sunt anchetatorul, am spus la un moment dat.

— Ba nu, oficial, Graham este anchetatorul.

— Mă rog. Tocmai de-aia noi doi o să cădem prost, dacă se dovedește până la urmă că Eddie este criminalul.

Connor oftă. Părea că-și pierduse răbdarea.

— Bine, *kohai*. Ia hai să-ncercăm noi să vedem care ar fi raționamentul tău. Deci, Eddie a ucis-o pe fată, așa-i?

— Exact.

— Bun. Să mergem atunci mai departe. Deoarece Eddie nu are ocazia să fie prea des împreună cu tipa, se hotărăște să facă amor cu ea pe masa sălii consiliului de administrație și o ucide. Corect? Mai departe – coboară până la etajul unde se afla biroul corpului de pază și securitate și se dă drept cineva din conducerea companiei, deși, dacă te uiți la Eddie Sakamura, e ultimul lucru cu care ar putea să semene. Dar hai să fie ca tine și să admitem că i-a păcălit. Apoi a făcut ce-a făcut și l-a trimis la plimbare pe tipul de serviciu. A luat casetele și, când tocmai se pregătea să plece, a venit Phillips. Mă rog, după aceea s-a dus la Cheryl acasă unde a făcut „curățenie”; dar nu se știe de ce a pus o poză de-a sa la oglinda din baie. Următorul pas a fost să se ducă la „Bora Bora” și să le spună celor de-acolo că era invitat la o petrecere la Hollywood, unde de altfel l-am și găsit, într-o cameră nemobilată, stând liniștit la taclale cu o roșcată pe care tocmai o agățase. Așa vezi tu filmul serii?

N-am mai spus nimic. Puse toate cap la cap, secvențele păreau să nu mai aibă mei o noimă. Pe de altă parte însă...

— Sper să n-o fi făcut el, am spus.

— Și eu la fel.

Ajunserăm în cele din urmă pe stradă. Băiatul de la parcare fugi să ne aducă mașina.

— Știți, am început eu, toate ciudățeniile alea despre care ne-a povestit Eddie, chestia cu punga de pildă, sunt înfiorătoare. Mi se făcuse pielea găinii.

— O, asta încă nu-i nimic. Japonezii vorbesc întotdeauna fără pic de jenă despre sex. Ei nu sunt de acord nici cu ideile creștine și nici cu cele ale lui Freud în ceea ce privește intimitatea vieții sexuale. Sunt complet lipsiți de prejudecăți și consideră sexul ca fiind un lucru extrem de firesc. Unora le place să facă sex într-un anume fel, altora altfel. E normal, ce naiba: sunt oameni și oameni. Ei nu pricep cum de învăluim noi în mister o funcție fiziologică atât de firească. Cum îți spuneam, japonezii cred că fiecare e liber să-și aleagă modul de a face amor, ca de altfel și sexul partenerului. La ei nu-i nici o rușine să fii homosexual, lesbiană sau să faci cine știe ce trăsniți erotice. Sunt foarte libertini, iar pe noi ne cred, și pe bună dreptate, cam încuiați, conchise Connor și își privi ceasul.

O mașină a corpului de pază al domeniului opri lângă noi și un tip în uniformă scoase capul pe geam.

— Hei! strigă individul. E vreo problemă?

— Ce fel de problemă?

— Păi am auzit că s-au încăierat niște tipi. E adevărat? Ne-a telefonat cineva și ne-a spus că e o cafteală acolo sus.

— Habar n-am, răspunse Connor Mai bine duceți-vă și verificați.

Atunci tipul cobora din mașină, luă o figură de dur și începu să urce treptele care duceau spre vilă. Connor întoarse și el privirea într-acolo și se uită îndelung la zidurile înalte.

— Știi că în momentul de față numărul celor care lucrează ca gardă personală îl depășește pe cel al polițiștilor? Toată lumea se înconjoară astăzi de ziduri și gărzi personale. Spre deosebire de Japonia, unde poți să te plimbi liniștit într-un parc la miezul nopții și să te așezi pe o bancă fără să ți se întâmple absolut nimic. Acolo te simți în siguranță zi și noapte. Poți să umbli pe unde vrei fără teamă că vei fi jefuit, bătut sau ucis. Nu-i nevoie să privești tot timpul îngrijorat în urmă ca să vezi dacă te urmărește cineva. N-ai nevoie să te înconjori de ziduri înalte ori de gărzi de corp. Siguranța ta este dată de sentimentul de siguranță al întregii societăți. Ești liber ca pasărea cerului și, crede-mă, e un sentiment minunat. Aici, la noi, trebuie să te încui în casă, să-ți încui mașina. Suntem un popor de oameni care-și petrec întreaga lor viață într-o adevărată închisoare. E pur și simplu o nebunie; asta îți ucide sufletul, personalitatea. Iar chestia asta durează de atâta amar de vreme, încât americanii au și uitat cum e să fii liber cu adevărat. În sfârșit, asta e situația, n-avem ce face. Uite și mașina noastră. Hai să ne întoarcem la sediu.

Tocmai pornisem mașina, când sună telefonul. Era dispecera de serviciu.

— Domnule locotenent Smith, începu ea, sunteți solicitat într-o intervenție.

— Sunt ocupat acum, am spus. Nu se poate să preia altcineva cazul?

Tipa mi-a explicat că la mijloc era un înalt demnitar aflat în vizită în orașul nostru.

— Înțeleg, i-am zis la rândul meu, numai că eu sunt deja implicat într-un caz în seara asta. Anunță pe altcineva care e disponibil.

— Dar e chiar pe Sunset Plaza Drive. Nu sunteți în zonă?

— Ba da, am răspuns. Înțelesesem de ce a insistat. Mă aflam doar la câteva blocuri distanță de locul respectiv. În ordine, am zis, care-i problema?

— E vorba de un demnitar de nivel G+1. Numele de familie este Rowe.

— Bine. Mă duc imediat acolo.

Am pus receptorul în furcă și am întors mașina înapoi în direcția din care venisem.

— Interesant, făcu Connor. Nivelul G+1 nu corespunde oamenilor politici?

— Ba da, am răspuns.

— E vorba de senatorul Rowe?

— Așa se pare., am spus. E reținut pentru conducere influența alcoolului.

Capitolul 17

Limuzina neagră Lincoln părăsise carosabilul și se afla acum pe gazonul uneia din casele ce mărginesc șoseaua Sunset Plaza Drive, pe porțiunea mai înclinată a acesteia. O mașină de poliție era oprită la curbă și în lumina roșie a girofarului am zărit doi polițiști. Pe gazon se aflau vreo șase persoane strânse în jurul limuzinei: un tip în halat de baie cu brațele încrucișate pe piept într-o atitudine belicoasă, două tipe în rochii sclipitoare de seară, un tip blond, chipeș, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în smoking, și un bărbat mai tânăr într-un costum bleumarin. Pe acesta din urmă l-am recunoscut. Era tânărul pe care-l întâlnisem mai devreme în lift, cel care-l însoțea pe senatorul Rowe.

Băieții de la patrulă aprinseseră un reflector, iar fascicolul puternic de lumină cădea din plin pe senatorul Rowe. Acesta stătea proptit pe botul mașinii, cu brațele ridicate în aer, încercând să se apere de lumina puternică care-i bătea drept în ochi. În timp ce eu și Connor ne apropiam, l-am auzit pe Rowe înjurând de mama focului.

Bărbatul în halat de baie ne ieși în întâmpinare zicând:

— Mie să-mi spuneți cine o să-mi plătească stricăciunile.

— O clipă, domnule, vă rog, am zis fără să mă opresc din mers.

— Da' cum e posibil, domne', să-mi distrugă gazonul în halul ăsta. Nu scapă de mine până nu-mi plătește stricăciunile.

— Aveți puțină răbdare, domnule.

— Ce răbdare să mai am, domne'? A speriat-o și pe nevastă-mea care, săraca, are cancer, domne'.

— Domnule, am spus atunci, vă rog să aveți puțină răbdare, iar după aceea vă stau la dispoziție cât doriți.

— Domne' dumneata nu înțelegi că are cancer? Cancer la ureche, declară el cu emfază.

— Desigur, domnule. Am înțeles.

Continuai să mă îndrept spre limuzină; fascicolul de lumină devenea tot mai puternic. Când am trecut pe lângă asistentul senatorului, tânărul făcu un pas spre mine și zise:

— Vă explic eu totul, domnule ofițer.

Avea în jur de treizeci de ani și rostea cuvintele cu politețea unuia obișnuit să aibă de-a face cu persoane importante.

— Sunt sigur că totul se va aranja, adăugă el.

— O clipă vă rog, i-am spus. Lăsați-mă întâi să stau de vorbă cu domnul senator.

— Mă tem că domnul senator nu se simte prea bine, insistă tânărul asistent. Este foarte obosit, adăugă el făcând un pas în fața mea și încercând să mă oprească.

L-am ocolit, dar el se luă din nou după mine continuând:

— Știți, l-a doborât diferența de fus orar.

— Trebuie să stau de vorbă cu dânsul, am spus eu cu încăpățănare, continuând să mă îndrept spre senator, care tot mai încerca să se apere de lumina puternică a reflectorului cu brațele ridicate în sus.

— Domnule senator Rowe? am zis.

— Luați căcatu' ăsta de pe mine. Ce mama dracu'! aproape că urlă acesta. Era criță; abia mai reușea să vorbească.

— Domnule senator, am spus din nou. Mă tem că va trebui să-mi răspundeți la câteva...

— Să te ia dracu' și pe tine și pe namila asta cu care ai venit.

— Domnule senator, am mai încercat eu.

— Și stingeți dracu odată reflectorul ăsta!

M-am întors spre unul din polițiști și l-am rugat să stingă reflectorul. Vrând-nevrând, acesta se conformă și brusc ne trezirăm în beznă.

— În sfârșit! Sfinte Sisoe! exclamă și mă privi cu ochi încețoșați de băătură. Vrei să-mi spui și mie ce mama dracu' se petrece aici?

După ce m-am prezentat, Rowe zise:

— Atunci dacă zici că ești copoi, de ce nu iei lighioanele astea căcăcioase de pe capul meu? Vreau să mă duc la hotelul ăla blestemat!

— Vă înțeleg perfect, domnule senator.

— Oi înțelege tu... da' io nu știu... nu înțeleg... ce dracu' se petrece aici, reuși el în cele din urmă să rostească, făcând gesturi largi și dezordonate cu brațele prin aer.

— Dumneavoastră vă aflați la volanul acestei mașini, domnule senator?

— Ia mai lasă-mă-n pace și du-te dracu'! Conducea... Jerry? strigă întorcându-se spre asistentul lui. Jerry, pentru numele lui Dumnezeu. Explică-le, Jerry.

Asistentul fu într-o clipă lângă mine.

— Îmi cer scuze pentru tot, începu el extrem de politicoasă. Domnul senator nu se simte prea bine. Tocmai ne-am întors de la Tokyo ieri seară și diferența de fus l-a dat peste cap

— Cine se afla, la volanul mașinii? l-am întrebat.

— Eu, răspunse asistentul. Să nu aveți nici cea mai mică îndoială.

Am auzit-o pe una dintre tipe chicotind.

— Minte! Nu conducea el, strigă bărbatul în halat de baie, aflat de partea cealaltă a mașinii. ăsta conducea! Când a coborât din mașină, a căzut pe jos de beat ce era.

— 'R-ați ai dracu! mormăi senatorul ștergându-și fruntea.

— Domnule ofițer, aceste două doamne pot depune mărturie că la volanul mașinii mă aflam eu, zise asistentul arătând spre cele două tipe în rochii de seară. Le-am privit o clipă.

— Minte cu nerușinare, strigă bărbatul cu halat de baie.

— Ba nu, nu minte, acesta este adevărul, interveni pentru prima oară chipeșul îmbrăcat în smoking.

Era foarte frumos bronzat și avea un aer degajat. După cum vorbea, mi-am dat seama că era obișnuit să dea ordine. Era probabil vreun barosan din Wall Street, dar asta era doar o simplă presupunere, căci tipul n-a catadixit să se prezinte.

— Eu mă aflam la volanul mașinii, repetă asistentul.

— Gata bă, mormăi Rowe, vreau să merg la hotel.

— A fost cineva rănit? am întrebat.

— Nu, îmi răspunse asistentul. Nu a pățit nimeni nimic.

— Ai vreo chitanță tip 1 —10 s-o completez, l-am întrebat pe polițistul din spatele meu.

Chitanțele tip 1-10 se foloseau pentru procesele verbale ce consemnau stricăciunile provocate unei proprietăți în urma unui accident de mașină.

— Nu e cazul, îmi explică polițistul. La mijloc este o singură mașină, iar pagubele sunt minore.

Avea dreptate. Asemenea chitanțe se foloseau numai atunci când daunele depășeau două sute de dolari.

— Avem la noi numai chitanțe tip 5-0-1. Dacă doriți, puteți folosi una din acestea.

Am refuzat. Unul din lucrurile pe care le învățasem în cadrul Serviciilor Speciale era să răspund adecvat fiecărei situații. Asta însemna în primul rând că atunci când aveai de a face cu un om politic sau cu o celebritate, era mai bine să-i dai drumul până să te trezești cu presa pe cap. Astfel că, în cazuri minore, așa cum era cel de față, nu se operau arestări.

— Vă rog să notați numele și adresa proprietarului, ca să-i puteți plăti ulterior daunele provocate, i-am cerut asistentului.

— Le are deja, zise atunci bărbatul în halat de baie. Dar asta nu mă încălzește cu nimic.

— l-am explicat că-i vom plăti toate stricăciunile. l-am dat toate asigurările, dar pare să fie...

— la mai scutește-mă domne' cu cuvântu' de onoare! Uitați-vă, toate răsadurile de flori sunt distruse. Iar soția mea are cancer la ureche, domne', la ureche.

— Vă rog să aveți puțină răbdare, domnule. Cine va conduce acum mașina? am întrebat, întorcându-mă spre asistent.

— Eu, răspunse acesta.

— El, el, se grăbi să mă asigure senatorul Rowe. Tu ai să conduci, Jerry, auzi?

— În acest caz, m-am adresat eu asistentului, vă rog să luați fiola...

— Cu plăcere, răspunse Jerry fără să mă lase să termin.

— Și aș dori să-mi arătați permisul de conducere.

— Desigur, domnule.

Asistentul suflă în fiolă, după care îmi întinse carnetul de conducere. Îi fusese eliberat în Texas... Tânărul din fața mea se numea Gerrold D. Hardin, avea treizeci și patru de ani și locuia la Austin, statul Texas. Mi-am notat numele și adresa și i-am dat permisul înapoi.

— E-n regulă, domnule Hardin. Acum îl las pe domnul senator în grija dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, domnule locotenent. Vă rămân îndatorat.

Atunci, bărbatul în halat de baie spuse:

— Cum adică, îl lași să plece?

— O clipă vă rog, domnule, am zis și m-am adresat din nou lui Hardin:

— Vă rog să-i dați domnului cartea dumneavoastră de vizită și să țineți legătura cu dânsul. Sper că îl veți despăgubi cum se cuvine.

— Desigur, domnule locotenent. Fiți fără grijă, mă asigură Hardin și băgă mâna în buzunar după o carte de vizită, dar când scoase mâna afară avea în ea ceva alb, ca o batistă.

Băgă mâna la loc în buzunar cu mare grabă și apoi se îndreptă spre tipul în halat de baie, înmânându-i cartea sa de vizită.

— Va trebui să-mi plătiți toate straturile de begonii.

— Prea bine, domnule, zise Hardin.

— Toate!

— Desigur, domnule.

Senatorul Rowe se ridică de pe capota mașinii, abia ținându-se pe picioare.

— Fac ceva pe begoniile lui, bălmăji senatorul. Ce noapte-mpuțită!! Ești însurat?

— Nu, am răspuns.

— Eu da, zise Rowe. Să le ia dracu' de begonii.

— Pe aici, domnule senator, îl îndrumă Hardin, ajutându-l să se așeze pe locul de lângă șofer.

Fetele se urcară și ele în spate, de-o parte și de alta a frumusețului din Wall Street. Hardin se urcă la volan și îi ceru cheile lui Rowe. În capătul străzii, mașina de poliție lua deja curba. Hardin coborî geamul mașinii și-mi zise privindu-mă în ochi:

— Vă mulțumesc pentru tot.

— Aveți grijă cum conduceți, domnule Hardin, l-am sfătuit.

Scoase mașina cu spatele de pe gazon, trecând peste alte răsaduri de flori.

— Nu se poate! Și irișii! exclamă păgubitul, în timp ce mașina tocmai părăsea gazonul. De ce nu vreți să mă credeți când vă spun că ăla beat conducea mașina? mă întrebă ținându-mă cu privirea.

— Iată, aici aveți cartea mea de vizită. Dacă aveți vreo nemulțumire, vă rog să mă căutați.

Privi cartea de vizită, dădu din cap și o porni tăcut spre casă. Eu și Connor ne-am întors în mașină și am demarat.

— Și tu tot la asistent te gândești? mă întrebă Connor în timp ce coboram dealul.

— Da, am răspuns.

— Ce crezi că era chestia aia pe care-a scos-o din buzunar?

— Aș zice că erau niște chiloți de damă.

— Și eu la fel, spuse Connor.

Amândoi ne dădusem seama că erau niște chiloți, dar în același timp știam că nu putem face nimic. Dacă ar fi fost după mine, l-aș fi pus pe nenorocitul acela cu labele pe mașină și l-aș fi percheziționat pe loc. Realizam însă că nu aveam nici un motiv temeinic să-l percheziționez, sau să-l arestez pe Hardin; eram pur și simplu legat de mâini și de picioare. Din moment ce Hardin călătorea cu două tinere în mașină, chiloții puteau fi ai oricăreia dintre ele. În plus, în mașină se mai afla și un ditamai senator al Statelor Unite, fie el și beat. Singurul lucru rezonabil pe care l-aș fi putut face era să-i dau drumul. Ce mai, o seară cu ghinion! Îi lăsasem pe toți suspectii în plata Domnului.

În momentul acela sună telefonul. Am apăsat pe buton fără să ridic receptorul și am spus:

— Locotenentul Smith.

— Salut, bătrâne, se auzi în mașină vocea lui Graham. Sunt la morgă și ce să vezi?! Un japonez s-a lipit de mine ca o ploșniță și mă tot bate la cap că vrea musai să asiste la autopsie. Vrea să stea cu fundul pe scaun și să se zgâiască. A mai pomenit așa ceva? E foc și pară că am început autopsia fără el. Dar autopsia și celelalte teste de laborator se apropie de sfârșit. Așa că, vii odată sau ce faci?

I-am aruncat o privire lui Connor. Acesta dădu aprobator din cap.

— Venim chiar acum, i-am spus lui Graham.

Pentru a ajunge cât mai repede la morgă, am luat-o prin sala de urgențe a spitalului County General. Pe unul din paturile metalice, un tip de culoare plin de sânge, așezat în capul oaselor, striga din toate puterile, cu furia specifică toxicomanilor:

— Omorâți-l pe papă! Puneți mâna pe el! Să-l ia naiba!

Șase infirmieri se străduiau din răputeri să-l liniștească și să-l întindă pe pat. Tipul era împușcat în umăr și în braț. Podeaua și pereții erau împrăștiați cu sânge, iar un om de serviciu venise să șteargă pe jos. De-o parte și de alta, înșirați lângă pereți, se aflau negri și sud-americieni, unii dintre ei cu copii în brațe. Când omul de serviciu trecu printre ei cu cârpa murdară de sânge, își mutară toți privirile în altă parte. Din capătul celălalt al sălii se auzeau alte urlete.

Am intrat în lift. În sfârșit, aici era liniște.

— La fiecare șapte minute se întâmplă un viol, continuă el, iar o dată la patru ore este ucis un copil. Nici o altă țară din lumea asta nu tolerează asemenea manifestări de violență.

Ușile liftului se deschisera. Spre deosebire de sala de urgențe, holul care ducea spre morgă era foarte liniștit. În aer se simțea un miros puternic de formol. Ne îndreptarăm spre biroul unde medicul de gardă, Harry Landon, un tip slab cu față osoasă, studia niște hârtii și mânca dintr-un sandvici.

— Salut, băieți, zise el fără să-și ridice nasul din hârtii.

— Salut Harry.

— Ce vă aduce pe-aici? Cheryl Austin?

— Da.

— Au început să-i facă autopsia cam acum jumătate de oră și nici nu vă puteți da seama ce zor era pe ei.

— Ce vrei să spui?

— Șeful l-a scos pe doctorul Tim din pat și i-a cerut să termine repede cu tipa. Ceea ce nu-i de ici de colo... Știți cum e doctorul Tim... zise Harry Landon zâmbind. L-a băgat în priză și pe cei de la laborator. Cine a mai pomenit o autopsie făcută așa, în grabă, tocmai în toiul nopții? Vă dați seama cât o să coste toate orele astea suplimentare?

— Pe Graham l-ai văzut? L-am întrebat eu.

— Da, era pe-aici mai devreme, cu un japonez care se ținea scai de el. Trebuie să apară amândoi. Japonezul răsare aici din jumătate în jumătate de oră, dă un telefon, vorbește nițel în japoneză și-apoi se-ntoarce să-l călărească pe Graham. Nu-l slăbește nici o clipă. Poate n-o să vă vină să credeți, da' ținea morțiș să asiste și el la autopsie. Ne-a făcut capul calendar cu chestia asta. Dar acum zece minute, când a vorbit ultima oară la telefon, s-a întâmplat ceva cu el. Eram chiar aici la birou și-i puteam vedea fața. Făcuse o mutră de parcă nu-i venea să creadă ce auzea și repeta întruna „*mojo mojo*!”. După ce-a închis, a ieșit ca vijelia de-aici.

— Unde se face autopsia?

— La sala 2.

— Mulțumesc, Harry, am spus.

— Închide ușa!

— Bună, Tim, am spus, în timp ce intram în sala de autopsie.

Tim Haller, căruia toată lumea îi spunea „doctor Tim”, era aplecat deasupra unei mese de oțel. Deși era două fără douăzeci dimineața, Tim arăta ca de obicei – proaspăt, pus la punct din cap până-n picioare. Avea părul pieptănat cu grijă, iar nodul de la cravată era perfect. În buzunarul de la piept al halatului său impecabil apretat erau aliniate câteva pensete.

— N-ai auzit ce-am spus?

— Am închis-o, Tim.

Ușa era dotată cu un sistem de închidere pneumatică, dar se părea că pentru doctorul Tim nu era suficient de rapid —voia s-o închid cu mâna mea.

— Ți-am spus s-o închizi, pentru că nu vreau ca japonezu' ăla să-și bage nasul aici.

— A plecat, Tim.

— Adevărat? Numai de nu s-ar întoarce. E incredibil de sâcâitor și enervant. Da' ăsta cine mai e? Întrebă aruncând o privire peste umăr. N-o fi chiar John Connor în persoană? Nu te-am mai văzut de-un secol, John.

— Salut, Tim.

Ne apropiarăm amândoi de masă. Mi-am putut da seama că autopsia începuse de mult – tăietura în formă de Y fusese făcută, iar organele fuseseră scoase și așezate cu grijă pe tava de oțel.

— Poate-mi zice și mie acumă careva ce-i cu toată tevatura asta, zise Tim. Graham e cu fundu-n sus și nu poți să scoți o vorbă de la el. S-a dus deja la laborator ca să afle primele rezultate. Dar aș vrea să știu de ce-am fost scos din pat în toiul nopții. De fapt, de serviciu era Mark, dar au spus că nu-i destul de bun pentru treaba asta. Și bine-nțeles că M.E. e plecat din oraș ca de obicei, la o conferință în San Francisco. Fie vorba între noi, de când o are pe gagica aia nouă, pleacă tot timpul din oraș. Așa că m-au chemat pe mine. Nici nu-mi mai aduc aminte de când n-am mai fost trezit în miez de noapte.

— Chiar nu-ți mai aduci aminte? I-am întrebat mirat, căci doctorul Tim era vestit pentru memoria sa.

— Ba da. Ultima oară a fost acum trei ani, în ianuarie. Dar atunci era cu adevărat nevoie de mine. Majoritatea doctorilor erau acasă în pat, bolnavi de gripă și nu mai avea cine să lucreze aici. Până la urmă, într-o noapte am descuiat sertarele frigorifice și am scos afară toate cadavrele. Erau grămezi; ca bagajele în gară. Trebuia făcut ceva, căci miroseau îngrozitor. Dar nu-mi amintesc să fi fost chemat doar pentru că nu știu ce caz ascundea implicații politice, ca acum.

— Nu suntem prea siguri că e vorba de implicații politice, zise Connor.

— Ați face mai bine să aflați totuși ce se ascunde în spatele acestui caz, căci s-au făcut o mulțime de presiuni asupra mea. M.E. m-a sunat de la San Francisco și m-a bătut la cap: „Dă-i bătaie, Tim, și fă autopsia în noaptea asta. Dă-i zor, nu mai sta” „O.K., Bill”, l-am asigurat, iar el a mai spus: „Ascultă, Tim. Procedează așa cum scrie la carte. Fă fotografiile și așterne toate concluziile pe hârtie. Ai grijă, folosește două aparate de fotografiat. Presimt că toată lumea care are de-a face cu cazul asta poate să intre într-un mare rahat.” Așa că e normal să-mi fac probleme și să vă întreb ce-i cu toată chestia asta.

— La ce oră te-au sunat acasă? îl întrebă Connor.

— Pe la zece și jumătate, unsprezece.

— Dar pe el, pe M.E., cine l-a sunat? Ți-a spus?

— Nu. Dar nu poate fi vorba decât de două persoane: șeful

Departamentului de Poliție ori primarul.

Tim cercetă cu atenție ficatul, despărți lobii și îi puse cu grijă pe tava metalică, alături de celelalte organe. Asistentul fotografia fiecare organ și apoi îl punea deoparte.

— Ce-ai descoperit până acum?

— Sincer să fiu, prea mare lucru nu rezultă în urma autopsiei. Mi-a atras în schimb atenția faptul că era puternic fardată pe gât. Sub fard am descoperit câteva contuzii puternice – niște vânătăi de fapt. Unele dintre ele păreau să fie mai vechi, dar erau și câteva mai recente. N-am intrat încă în posesia curbei spectroscopice a hemoglobinei din cheaguri, dar sunt aproape sigur că aceste contuzii au fost provocate la momente diferite în timp, cea mai veche datând probabil de vreo două săptămâni sau poate chiar mai mult. Contuziile au fost toate provocate în același mod; și au antrenat traume cervicale. Din punctul meu de vedere, nu există nici un fel de îndoială că ne aflăm în fața unui caz de asfixiere în timpul actului sexual.

— Deci s-a sufocat?

— Exact.

Și Kelly spusese același lucru. În sfârșit, a avut și el dreptate o dată.

— Chestia asta e mai obișnuită la bărbați, dar se întâlnește și la femei. Indivizii care practică așa ceva se simt satisfăcuți sexual numai în momentul producerii fenomenului de hipoxie, adică atunci când sunt aproape strangulați. Astfel de specimene cer partenerilor sexuali să-i strângă de gât sau să le înfășoare capul într-o pungă de plastic. Când sunt singuri, își leagă o sfoară în jurul gâtului și trag de ea în timp ce se masturbează. Deoarece ajung în starea de extaz dorită doar în momentul apropiat strangulării totale, e foarte posibil să-i ia apa, să facă o greșală și să o mierrească. De cele mai multe ori așa se și întâmplă.

— Dar în cazul de față?

Tim ridică din umeri și spuse:

— Păi, e clar că avem de-a face cu un caz de asfixiere în timpul actului sexual. Am descoperit secreții în vagin iar labiile externe sunt ușor rănite, ceea ce mă face să cred că a întreținut un raport sexual forțat chiar în seara asta.

— Ești sigur că rănila de pe labii au fost produse înainte de moarte?

— Foarte sigur. Sunt niște contuzii antemortem. Nu încapă nici o îndoială că a întreținut un raport sexual forțat înainte de a muri.

— Vrei să zici că a fost violată?

— Nu, n-aș merge chiar atât de departe. După cum vedeți, contuziile nu sunt foarte pronunțate și nu există nici o urmă de violență în altă parte a corpului. De fapt nu există nici o urmă de luptă fizică. După părerea mea, contuziile se datoresc unei penetrări premature, neurmată de o lubrificare a labiilor externe.

— Adică nu se umezise? I-am întrebat.

— Poți să-i zici și-așa dacă vrei, spuse Tim strâmbând din nas.

— Ai idee cu cât timp înainte de a muri a avut loc toată treaba asta?

— Se poate să fie vorba de cel mult o oră sau două. În orice caz, actul sexual nu s-a petrecut chiar înainte de moarte. Îmi pot da seama de asta după faptul că inflamația nu e prea puternică. Dacă moartea ar fi survenit imediat după producerea contuziilor, din cauza opririi circulației sângelui, inflamația ar fi fost minoră sau chiar inexistentă. Dar, după cum vedeți și voi, inflamația este destul de pronunțată.

— Și sperma?

— Am trimis o mostră la laborator și, împreună cu ea, câte una din toate celelalte lichide. N-avem decât să așteptăm rezultatele, zise Tim ridicând din umeri. Bun... Acum mă puneți și pe mine în temă? Tipa asta oricum ar fi dat de belea, mai devreme sau mai târziu... Arată bine, dar nu-i decât o târfă... Deci nu pricep de unde toată tevatura asta. De ce m-au sculat în toiul nopții ca să fac o autopsie minuțioasă unei pipițe oarecare?

— Să ne bați și nu știm despre ce-i vorba.

— Hai, băieți, nu fiți răi. Serviciu contra serviciu, zise Tim. Eu v-am spus tot ce știam, acum spuneți-mi și voi.

— Dar înțelege odată, Tim... spuse Connor.

— Să vă ia naiba, izbucni Tim. Îmi datorați asta.

— Mă tem că Peter a vorbit serios, îi spuse Connor. Ceea ce știm e doar că această crimă a avut loc în timpul unei mari recepții dată de japonezi și că aceștia sunt nerăbdători ca totul să se clarifice cât mai repede cu putință.

— Acum se mai leagă, zise Tim. Vă aduceți aminte de cazul Takashima? Răpirea aceea... Dacă nu, atunci să vă amintesc eu – ziarele n-au scris nici măcar un rânduleț atunci. Japonezii au învăluit totul în tăcere. Deci: un tip din corpul de pază a fost ucis în împrejurări foarte ciudate și două zile s-au făcut presiuni asupra noastră. Am fost pur și simplu uimit de puterea și relațiile pe care le au japonezii. Senatorul Rowe, în persoană, ne-a sunat și ne-a dat lecții ce și cum să facem. Închipuiți-vă! Până și Guvernatorul ne-a sunat! Ce mai încolo și încoace, zbârnâiau telefoanele ca la Casa Albă. Ai fi zis că era vorba de odrasla președintelui, nu de un simplu body-guard. Ascultați la mine, băieți, japonezii sunt niște tipi tare influenți.

— Ba bine că nu. Doar aruncă găleți de bani pentru asta, se auzi vocea lui Graham, care tocmai intra.

— Închide ușa! exclamă Tim.

— De data asta nici Dumnezeu din ceruri nu-i mai poate salva, continuă Graham. Îi avem la mână! Vin de la laborator. Testele spun limpede că ucigașul este un japonez!

Capitolul 18

Laboratorul se afla chiar alături de sala unde se făcea autopsia. Era o încăpere mare, luminată de niște șiruri de tuburi fluorescente. Pe mese, erau rânduite cu grijă câteva microscopae. Orele fiind înaintate, în vasta încăpere a laboratorului nu se mai aflau decât doi tehnicieni pe care Graham îi sorbea din ochi, nu altceva.

— la uitați-vă, băieți; aici pe lamelă avem niște păr pubian, ușor ondulat, care, în urma testelor, s-a dovedit a proveni de la un bărbat asiatic. După prima analiză a lichidului seminal, a reieșit că are grupa de sânge AB, grupă destul de rară la noi, albi, dar foarte des întâlnită la asiatici. În urma studierii proteinelor din lichidul seminal s-a înregistrat absența... cum îi zice?

— Etanol dehidrogenetic, răspunse unul dintre laboranți.

— Așa, așa... deci absența etanolului dehidrogenetic. Asta-i o enzimă pe care japonezii nu o au și care lipsește și din proba de lichid seminal. Iar aici avem așa numita componentă Diego, proteina care este specifică acestei grupe de sânge. Asta e tot până acum. Mai aștept și rezultatele celorlalte teste, dar pentru mine e clar că fata asta a fost silită să facă sex cu un japonez care, imediat după aceea, a omorât-o.

— Ce-i de netăgăduit e că toate chestiile astea s-au găsit în vaginul ei. Numai asta e clar deocamdată, repetă Connor.

— Măiculiță mamă - da' tare încăpățânat mai ești! izbucni Graham. Spermatozoizi japonezi, păr pubian japonez, caracteristicile sângelui japonez. Dar e clar că bună ziua că e vorba de un japonez.

Scoase din buzunar câteva fotografii făcute la locul crimei: o înfățișau pe Cheryl întinsă pe masa sălii din clădirea Nakamoto; le răsfiră pe masă și începu să se plimbe încoace și-ncolo neluându-și ochii de la ele.

— Voi credeți că eu nu știu pe unde-ați hoinărit și cum ați pierdut vremea, drăgălașilor? făcu Graham la noi. V-ați dus după casete, dar nu mai erau acolo, așa-i? Apoi v-ați dus acasă la tipă, dar făcuse altcineva „curățenie” înaintea voastră, am dreptate? Nici nu vă puteați aștepta la altceva, din moment ce la mijloc e-un japonez. A aranjat totul cum nu se poate mai bine. Uite-o și pe tipa noastră, zise el arătând spre fotografii. Cheryl Austin din Texas. Fată atrăgătoare, tânără, frumoasă. Arată ca o actriță. Lucrează ca model pentru diferite firme publicitare. Poate chiar și pentru Nissan. Cunoaște diverși oameni, își face anumite relații. Mă urmăriți?

— Desigur, i-am răspuns eu.

Connor privea cu atenție fotografiile.

— Așa... Face ce face Cheryl a noastră și uite-o că apare, îmbrăcată într-o luxoasă rochie de seară Yamamoto, la recepția de inaugurare a clădirii Nakamoto, însoțită de un tip - poate un prieten, poate coaforul ei. Poate

cunoaște și alte persoane de la petrecere, poate nu. Dar în timpul serii, un barosan îi propune să tragă o fugă cu el până sus. Tipa acceptă. De ce nu? O tentează aventura, adoră pericolul și nu s-ar da în lături de la o bumbăceală. Așa că urcă la etajul de deasupra, poate singură, poate o dată cu tipul, nu știu. În orice caz, e sigur că s-au întâlnit sus și-au început să caute un loc unde s-o facă. Un loc care să-i excite; și hotărâsc – el probabil vine cu ideea – s-o facă chiar pe masa sălii consiliului de administrație. Așa că se pun pe treabă, dar, la un moment dat, situația le scapă de sub control. Tipul nu-și mai dă seama ce face, Ori poate e țicnit și... o strânge puțin cam prea tare de gât. Tipa dă ortul popii. Mă urmăriți?

— Da, da.

— Așaaa. Iubărețul nostru a dat de bucluc, A urcat aici ca să se simtă bine cu tipesa, dar spre ghinionul lui a omorât-o. Ce-i de făcut? Coboară, se distrează în continuare la zaiafet. Și din moment ce este cel mai tare samurai din parcare, își cheamă oamenii și le spune că are o mică problemă, că, din păcate, a luat viața unei târfe autohtone. Chestie sâcâitoare și care nu rimează deloc cu programul lui și așa foarte încărcat. Prin urmare, slugile dau fuga să-l scoată pe șef din încurcătură; tipii fac să dispară toate probele incriminatorii de la locul faptei, înlocuiesc casetele din biroul de pază și securitate și aleargă acasă la tipă să facă „curățenie”. Totul merge șnur, numai că ia ceva timp. Cineva trebuie să-i rețină deci pe cei de la poliție. Și așa intră în scenă pișăciosu' ăla de Ishigura, care ne ține pe loc mai mult de o oră și jumătate. Asta e. Cum vi se pare?

După ce termină de vorbit, pentru câteva momente se lăasă liniștea. Așteptam să vorbească Connor.

— Ei bine, începu acesta într-un târziu, jos pălăria, Tom. Scenariul se leagă destul de bine.

— Cred și eu că se leagă, pufni Graham, mândru de el. Normal că am dreptate.

Telefonul sună și unul dintre laboranți strigă la noi:

— E pentru căpitanul Connor...

Căpitanul se îndreaptă spre telefon.

— Ascultă la mine, Petey-san, îmi spuse Graham, tipa asta a fost ucisă de un japonez împuțit și nu mă las până nu-l prind și-l jupoi de viu. Auzi? Îl jupoi de viu.

— În fond și la urma urmei ce-ai cu el? I-am întrebat.

Graham îmi aruncă o privire de gheață și spuse:

— Ce vrei să zici?

— Te întrebam de ce îi urăști atâta pe japonezi?

— Hei, ia ascultă, făcu Graham. Hai să lămurim odată chestia asta, Petey-san. Eu nu urăsc pe nimeni. Asta-i meseria mea. Negri, albi, galbeni – pentru mine toți oamenii sunt la fel.

— Bine, Tom. Cum zici tu, am încercat să-l liniștesc, căci eram obosit și nu prea aveam chef de ceartă.

— Nici un bine. Nu-mi astupa gura. Știu ce gândești despre mine – că sunt un tip cu prejudecăți, așa-i?

— Hai s-o lăsăm haltă, Tom.

— Nu, nici gând. N-o lăsăm baltă. Nu acum, după ce-ai deschis discuția. Dă-mi voie să-ți zic ceva, Petey-san. Tu singur ai făcut cererea pentru postul ăsta de ofițer de legătură, nu-i așa?

— Așa e, Tom.

— De ce-ai făcut-o? Din prea mare dragoste pentru poporul și civilizația japoneză?

— Păi, vezi tu, lucrăm ca purtător de cuvânt și...

— Scutește-mă, te rog, zise Connor. Știi bine că nu-i adevărat. Ți-ai dorit slujba asta pentru că se plătește mai bine, adevărat? Două, trei mii în plus pe an – un așa zis „salariu educațional”. Excedentul e băgat în buzunarul departamentului de către „*Fundația de Prietenie Japonezo-Americană*”. Iar departamentul acceptă acești bani care rotunjesc salariile celor care lucrează cu japonezii, pentru ca angajații să-și poată permite să continue studiile de limbă și cultură japoneză. Asta e. Cum merge studiul, Petey- san?

— Merge.

— Cât de des mergi la cursuri?

— O seară pe săptămână.

— Aha, o dată pe săptămână. Și dacă lipsești, ți se taie din salariu?

— Nu.

— Cred și eu că nu. În fond, îi doare-n cot dacă te duci la cursuri sau nu. Chestia e, amice, că ești mituit. Cei trei mii de dolari care intră în buzunarul tău vin direct din Țara soarelui răsare. Desigur, nu-i cine știe ce. Nimeni nu te poate cumpăra cu trei miare. Siiigur că da...

— Ascultă, Tom...

— Da, ai dreptate. Nu te-au cumpărat, încearcă doar să te influențeze; încearcă doar să te facă să gândești de două ori; să te facă să-i privești, dacă se poate, cu bunăvoință. Și de ce n-ar face-o? Doar oameni suntem, nu? Ei îți oferă o viață mai bună, contribuie la bunăstarea ta, a familiei tale, a fetei tale. Ei îți fac un serviciu, așa că de ce nu le-ai face și tu lor unul? Nu-i așa, Petey-san?

— Nu, nu-i așa, am zis eu mânios.

— Ba da, așa e, continuă Graham. Așa funcționează sistemul de influențare, nu poți să negi. Iți zici ție însuși că nu-i așa, dar te amăgești. Ca să rămâi curat, trebuie să fii curat, bătrâne. Dacă n-ai avea nici o miză în joc, dacă n-ai avea nici un avantaj de la ei, atunci da! ai putea vorbi. Dar așa, bătrâne, ei te plătesc și ești al lor, te au.

— Ia stai puțin...

— Așa că nu-mi spune tu mie că-i urăsc, bătrâne. Țara asta se află în război; unii înțeleg lucrul ăsta, dar alții nu, trec de partea inamicului. Se întâmplă exact ca în timpul celui de-al doilea război mondial, când unii erau plătiți de nemți ca să facă propagandă nazistă. Anumite ziare din New York publicau articole care parcă ieșiseră pe gura lui Adolf Hitler. Câteodată nici nu-și dădeau seama ce fac. Așa e la război, amice. Iar matale ești un colaboraționist împruțit!

Noroc cu Connor, care tocmai se întorcea de la telefon Altfel i-aș fi zis vreo două lui Graham, să-l usture.

— Spune-mi, te rog, Tom, începu Connor calm, conform scenariului tău, ce crezi că s-a întâmplat cu casetele?

— Oh, să le ia naiba de casete. Pur și simplu au dispărut, spuse Graham. N-o să le mai vedem niciodată.

— Interesant. Tocmai am vorbit cu cei de la departament. Se pare că Ishigura este la ei... cu casete cu tot.

Connor se urcă în mașina mea, iar Graham în a lui.

— De ce mi-ați spus că japonezii nu se vor atinge niciodată de Graham? L-am întrebat pe Connor.

— Din cauza unchiului său, care a fost prizonier în Japonia în timpul celui de-al doilea război mondial. A fost dus la Tokyo, dar de acolo i s-a pierdut urma, a dispărut pur și simplu. Tatăl lui Graham s-a dus acolo după terminarea războiului ca să afle ce s-a întâmplat. Se pare că întrebările lui i-au cam pus în încurcătură pe japonezi. Știi probabil că prizonierii americani au fost folosiți drept cobai în experimentele efectuate de medicii japonezi. Se mai spune că după ce prizonierii mureau, ofițerii japonezi puneau să li se servească soldaților lor ficatul americanilor, așa, doar ca să se distreze. Așa că, vezi...

— N-am știut toate astea, am spus.

— Eu cred c-ar fi mai bine să uităm cu toții acele vremuri, continuă Connor, și să privim înainte. Așa cred eu că e bine. Japonezii sunt cu totul și cu totul alți oameni acum. S-au schimbat radical. Da' ce-ai discutat cu Graham?

— Despre salariul meu de ofițer de legătură

— Mirai spus că ai cincizeci de dolari în plus pe săptămână, zise Connor.

— E vorba de ceva mai mult.

— Cât?

— Cam o sută pe săptămână. Cinci mii cinci sute pe an. Dar asta ca să-mi pot plăti cursurile, cărțile, femeia care stă cu Michelle cât sunt plecat, totul.

— Ai deci cinci miare pe an, zise Connor. Și ce-i cu asta?

— Graham spunea că asta mă poate influența, că japonezii m-au cumpărat.

— Păi, nu încapă nici o îndoială că asta urmăresc, și o fac extrem de subtil.

— Au încercat și cu dumneavoastră?

— Bineînțeles, răspunse Connor.

După un moment de pauză, continuă:

— Adesea, am acceptat. Să oferi daruri, favoruri ca să fii sigur că te poți baza pe bunăvoința oamenilor, e ceva ce japonezii fac din instinct. Cam așa facem și noi. De pildă atunci când ne invităm șeful la cină. Intenția e bună! Nu-l invităm la noi atunci când dorim o promovare, ci o facem cu mult timp înainte, când nici vorbă nu poate fi de așa ceva. Deci gândurile ne sunt, pasă-mi-te, curate. La fel procedează și japonezii. Ei spun că darurile trebuiesc oferite din timp, ca să nu pară mită. Să pară pur și simplu un cadou, un mijloc prin care pot crea o relație cu tine înainte să aibă nevoie de ajutorul tău.

— Și dumneavoastră credeți că e normal?

— Eu nu cred decât că așa e făcută lumea.

— Da' nu sunteți de părere că asta s-ar putea numi corupere a celui ce acceptă aceste favoruri?

— Dar tu? mă întrebă Connor privindu-mă drept în ochi.

Am cumpănit îndelung înainte să răspund.

— Da. Poate că da.

— Ha, ha, izbucni Connor în râs. Mi-ai luat o piatră de pe inimă, *kohai*. Altfel, japonezii și-ar fi irosit banii cu tine.

— Da' nu înțeleg ce-i de râs.

— Confuzia ta, *kohai*.

— Graham zice că suntem în război.

— Da, asta-i adevărat, spuse Connor. Nu mai încape nici o îndoială că între noi și japonezi se duce un război, în momentul de față. Dar hai mai bine să-i dăm bătaie și să vedem ce surpriză ne-a mai pregătit domnul Ishigura de când nu ne-am văzut.

Capitolul 19

Cu toate că era deja două dimineața, antecamera aflată la etajul al cincilea al Departamentului de Poliție din Los Angeles era plină. Polițiștii forfoteau grăbiți printre grupurile de prostituate și traficanți de droguri. Într-un colț, un bărbat într-o bluză de trening urla cât îl ținea gura la o femeie ofițer:

— Ți-am mai spus să mă lași dracu' în pace!

În toată harababura de-acolo, Kasaguro Ishigura își sărea în ochi de la o poștă. Ședea retras într-un colț, într-un costum cu dungi înguste, cu capul plecat și cu genunchii strâns lipiți, pe care legăna o cutie de carton.

De cum ne văzu, sări imediat în picioare. Făcu o plecăciune adâncă, cu mâinile lipite de corp, în semn de mare respect. Stătu așa, cu capul plecat preț de câteva clipe, după care își îndreptă corpul, dar se înclină din nou și de data asta rămase neclintit cu ochii ațintiți în podea, până când Connor îi zise ceva în japoneză; nu știu ce, că n-am înțeles. Ishigura îi răspunse tot în japoneză pe un ton calm și respectuos, fără să-și ridice însă privirea.

Tom Graham mă trase într-o parte lângă frigiderul unde se țineau răcoritoarele.

— Dumnezeule, zise. Se pare că vom asista la o mărturisire.

— Da, se poate, am spus eu fără prea multă convingere, căci îl mai văzusem o dată pe Ishigura schimbându-și radical atitudinea.

Îi priveam pe cei doi în timp ce stăteau de vorbă. Japonezul continuă să privească podeaua, cu un aer vinovat.

— Nu mi-aș fi putut închipui în vecii vecilor că el e criminalul, zise Graham. Era ultima persoană la care m-aș fi așteptat.

— Ce vrei să zici?

— Cum adică? Faci mișto de mine? Individul are nervi de oțel nu glumă. Ce, crezi că-i ușor să ucizi pe cineva și apoi să te ții țeapăn chiar la locul crimei, așa cum a făcut el? Ia uită-te, acum mai are puțin și plânge, Dumnezeule.

Era adevărat – ochii lui Ishigura înotau în lacrimi. După ce luă cutia de carton din mâinile lui Ishigura, Connor se întoarse și se îndreptă spre noi. Îmi întinse cutia zicându-mi:

— Ține asta puțin. Mă duc să iau o declarație de la Ishigura.

— Deci, încep Graham, a mărturisit, nu-i așa?

— Ce să mărturisească?

— Că el e ucigașul.

— Doamne, ce-ți trece prin cap? se miră Connor. Bineînțeles că nu. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Păi, făcea temenele, părea încurcat...

— E doar *sumimasen*, explică Connor. Sincer să fiu, eu nu prea l-aș lua în serios.

— Dar plângea de-a dreptul! exclamă Connor.

— A, asta făcea parte din scenariu. S-a gândit că-l ajută, că-i ușurează situația.

— Și zici că n-a mărturisit?

— Nicidecum. Dar până la urmă a ajuns și el la concluzia că benzile au fost înlocuite. După ce că nu verificase acest lucru, ne-a mai și contrazis și-a făcut pe grozavul cu noi, mai ales în fața primarului. Ar putea fi acuzat de tăinuire de probe și adus în fața instanței. În cazul acesta, compania lui ar cădea în dizgrație. Ishigura se află într-o mare încurcătură și el știe asta.

— De-asta se umilește în asemenea hal ăsta? am întrebat.

— Da. În Japonia, dacă ți se-ntâmplă să calci strâmb, cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut e să dai fuga la autorități și să le oferi un show pe cinste, încercând să-i convingi cât de rău îți pare, cât de mizerabil te simți și să promiți că te faci băiat cuminte. Toată chestia asta-i doar de formă, dar poliția rămâne impresionată de cât de bine ți-ai învățat lecția. Asta se numește în japoneză *sitmimasen* – să-ți ceri iertare la nesfârșit. Este, dacă vreți, versiunea japoneză a modului în care americanii cer clemență juraților. E considerată cea mai sigură cale de a obține indulgență. Asta explică comportamentul lui Ishigura.

— Deci nu-i decât o comedie? întrebă Graham cu o privire plină de ură.

— Și da și nu, răspunse Connor. E greu de explicat. Priviți. Ne-a adus benzile și un adaptor de imagine, căci benzile nu au dimensiuni standard și s-a temut că nu le vom putea viziona. Acum e-n ordine?

Am deschis cutia. Înăuntru se aflau douăzeci de casete mici, de opt milimetri, asemănătoare cu cele audio și o cutiuță de mărimea unui Walkman – adaptorul, probabil. Avea și un cablu pentru a putea fi conectat la televizor.

— E-n ordine, am zis. Hai să vedem ce-i pe ele.

Prima casetă cu imagini din holul etajului patruzeci și șase fusese înregistrată cu o cameră video amplasată foarte sus. Imaginile, în alb-negru, înfățișau o zi obișnuită de muncă. Am derulat pe viteză mare această secvență. Deodată, am observat că razele soarelui deveneau din ce în ce mai slabe, ca niște umbre. Pătrundeau pe geam și, după ce se reflectau o vreme pe podea, dispăreau cu totul. Lămpile de pe birouri se aprindeau una după alta. În timp ce funcționarii începeau să plece, am observat ceva ciudat. Camera de luat vederi se mișca la întâmplare, fixându-se pe câte o persoană, în timp ce aceasta trecea prin dreptul ei. Până atunci însă, camera video nu se mișcase. Ne-am dat astfel seama că aparatul era dotat cu un sistem automat de focalizare și urmărire a imaginii; dacă persoanele din încăpere se mișcau în direcții diferite, atunci camera de luat vederi rămânea fixată într-un punct anume. Dacă însă cadrul era aproape gol, atunci se focaliza pe o anumită persoană, urmărindu-i fiecare mișcare.

— Simpatice sistem, zise Graham.

— E și normal, din moment ce camerele video veghează la securitatea clădirii, am spus eu. Îi interesează mai degrabă persoanele aflate singure pe etaj, decât grupurile.

În timp ce priveam, pe ecran începuseră să apară semnele iluminatului nocturn. Toți funcționarii plecaseră. Deodată imaginea începu să pâlpâie rapid, ca un stroboscop.

— E ceva în neregulă cu caseta? Or fi umblat la ea? Întrebă Graham cu suspiciune.

— Habar n-am. Nu, stai așa. Nu e vorba de asta. Uită-te la ceasul de pe ecran.

Pe peretele cel mai îndepărtat din imagine se zărea un ceas.

Limba care indica minutele se mișca ușor de la șapte și jumătate spre opt.

— Avem și certitudinea orei acum, am spus.

— Da' ce se-ntâmplă? Parcă face poze intermitent?! Întrebă contrariat Graham.

— Probabil că atunci când nu detectează nici o persoană preț de câteva vreme, preia imagini fixe la intervale de zece sau douăzeci de secunde.

— Hei, asta ce mai e?

Pâlpăitul încetase. Camera de luat vederi începuse să se miște spre dreapta, către capătul opus al etajului, care acum era pustiu. Apărură în imagine câteva birouri goale; ici și colo, licărirea câte o lampă.

— Poate că are un senzor special care detectează prezența unei persoane aflată în afara cadrului și pe care, deci, noi nu o putem vedea, am zis. Sau poate că mișcarea aparatului e comandată de la pupitrul din biroul de pază.

Acum, în cadru, undeva în dreapta, apărură ușile liftului, cufundate în întuneric. Tavanul era mai scund pe porțiunea aceea, astfel că vederea ne era obturată.

— Măiculiță, ce beznă e, făcu Graham. O fi cineva acolo?

— Greu de spus. Nu se vede nimic, am zis.

Imaginea începu deodată să se miște când la stânga când la dreapta, când în sus când în jos.

— Acum ce-o mai fi? Întrebă Graham.

— Se pare că sistemul de focalizare automată are necazuri. Poate că nu s-a hotărât pe ce anume să se fixeze. Poate că tavanul ăsta dublu îl deranjează. Atunci când nu-i clar ceea ce filmează, sistemul de focalizare o ia razna.

— Așa se întâmplă și acum? Nu mai văd nimic – doar o pată neagră, continuă Graham.

— Ba nu. Ia uitați-vă. E cineva acolo. Uite, se zăresc niște picioare. Foarte vag, dar se zăresc.

— Isuse! exclamă Graham. E tipa noastră. Stă lângă lift. Nu, nu, uite-o că vine.

O clipă mai târziu, Cheryl Austin pășea dincolo de tavanul-obstacol. Pentru

întâia oară o vedeam limpede.

Era o femeie frumoasă și foarte sigură de sine. Pași în încăpere cu pași hotărâți, mișcându-se provocator, fără să dea dovadă de stângăcia și lipsa de siguranță specifice în general tinerelor de vârsta ei.

— Doamne, ce bine arată, făcu Graham.

Cheryl Austin era înaltă și suplă. Părul blond, tuns scurt, o făcea să pară și mai înaltă. Avea o ținută mândră. Se întoarse încet într-o parte și aruncă o privire de jur-împrejur, de parcă ar fi fost la ea acasă.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor, zise Graham.

Înțelegeam foarte bine ce voia să spună. Fata pe care tocmai o priveam fusese ucisă doar cu câteva ore în urmă, iar noi eram acum martorii ultimelor ei clipe de viață.

Pe ecran, Cheryl luă în mână un presse-papier, îl întoarse pe toate părțile, după care îl puse la loc pe birou. Își deschise apoi poșeta, dar o închise la loc fără să scoată nimic din ea. Se uită la ceas.

— Începe să-și piardă răbdarea, am spus.

— Nu prea-i place să aștepte, zise și Graham. Pun pariu că nu i s-a întâmplat niciodată ca un bărbat să întârzie la întâlnire. E normal pentru o tipă ca ea.

Cheryl începu să bată o măsură cu degetele în birou, mișcându-și capul în același ritm.

— Ce face? Vorbește? Zice ceva? mă întreabă Graham, zgâindu-se la ecran.

— Așa se pare, am zis.

Cheryl continuă să miște ușor din buze și brusc mi-am dat seama; am corelat ritmul degetelor cu mișcările buzelor și în capul meu se făcu lumină: „*M-ai răvășit cu totul, nici nu mai pot să dorm, prea multă dragoste face din om neom*”.

— Isuse! exclamă Graham. Ai dreptate. Cum de nu mi-am dat seama?

„*Oh, iubito, m-ai scos din minți*”.

Brusc, Cheryl se opri din cântat și se întoarse cu fața spre lift.

— Oho, acum i-acum, făcu Graham.

Cheryl se îndreptă spre lift. Se opri chiar lângă tavanul buclucaș și își încolăci brațele în jurul unui bărbat, care tocmai sosise. Se îmbrățișau și se sărutau pătimaș, dar bărbatul continua să rămână ascuns de tavan. Îi puteam vedea doar brațele încolăcite în jurul lui Cheryl, nu și fața.

— La naiba! exclamă Graham.

— Liniștește-te, i-am spus. Îl vom vedea îndată. Dacă nu pe caseta asta, atunci pe alta. După părerea mea, nu pare să fie o cunoștință recentă; trebuie să fie un prieten mai vechi.

— Nu ne putem da seama până nu devine *cu adevărat prietenoasă* cu el.

Maică măicuță. Ia uitați-vă. Tipul nu-și pierde vremea.

Măinile bărbatului alunecau în jos pe rochia neagră. O ridicară și se opriră pe fesele tipei. Cheryl se lipi strâns de el, într-o încheștare pasională. Se afundară interiorul camerei, rotindu-se cu lentoare. Acum, bărbatul stătea cu spatele la noi. Rochia tipei era mototolită toată în jurul taliei; mâna ei începu să alunece tandru pe trupul lui, iar atunci când ajunse în dreptul sexului se opri și începu să-l mângâie încetisor. Continuă să meargă așa înlănțuiți până când se împiedică de un birou. Atunci bărbatul încercă s-o întindă pe spate, dar fata începu brusc să se împotrivească, și să-l împingă.

— Ooo! făcu Graham. Așa de repede? Are și fata pretențiile ei.

Mă întrebam de ce se purta așa. În fond, ea fusese cea care îl ațâțase, iar acum se răzgândise. Remarcasem cât de neașteptată fusese schimbarea și mă întrebam dacă până acum nu jucase cumva teatru, dacă nu își simulase ațâțarea.

Bărbatul nu părea prea surprins de schimbarea ei. Se dădu jos de pe ea, dar rămase tot cu spatele la noi. Imediat ce el începu să bată în retragere, Cheryl serăzgândi din nou, îi zâmbi și începu să se alinte ca o pisică. Se dădu jos de pe birou cu mișcări lente și începu să-și aranjeze rochia, privind în jur și unduindu-și provocator trupul. Acum, bărbatul era întors puțin într-o parte și îi puteam vedea urechea și foarte puțin din profil, suficient de mult însă pentru a observa că i se mișca maxilarul. Probabil, îi spunea ceva lui Cheryl. Ea îi zâmbi provocator și îi cuprinse gâtul cu brațele. Începură din nou să se sărute și să se mângâie cu înfrigurare, îndreptându-se spre sala consiliului de administrație.

— Așa, deci. Să nu fi vrut ea decât acolo? întrebă Graham.

— Greu de spus.

— La naiba. Tot nu-i putem vedea fața.

Se aflau deja în mijlocul camerei. Nu zăream decât creștetul bărbatului, căci se aflau chiar sub camera de luat vederi.

— După tine pare să fie japonez? I-am întrebat pe Graham.

— Să-l ia dracu'! Cine poate ști? Câte camere de luat vederi or mai fi în cameră?

— Încă patru în afară de asta.

— Asta-i bine. Una din ele tot trebuie să-i fi surprins fața. Nu mai are cum să ne scape.

— Știi, Tom, i-am spus, mie tipul mi se pare destul de înalt, chiar mai înalt decât ea. Iar Cheryl era o fată foarte înaltă...

— Din unghiul ăsta n-ai cum să-ți dai seama. Eu nu sunt sigur decât de faptul că tipul poartă un costum, atât. Da' fii atent acolo la porumbeii noștri.

Când tocmai să treacă pragul sălii de consiliu, Cheryl începu să se zbată în brațele lui.

— Hopaaa! făcu Graham. Iar a apucat-o. Cam năbădăioasă mititica, nu credeți?

De data asta, bărbatul o înhăță strâns. Ea se răsuca, încercând să se elibereze din strânsoare, dar el o ridică de subsuori și începu să o târască spre interiorul sălii. Într-o ultimă zbatere, fata se agăță de ușă, apărându-se cu strășnicie.

— Oare aici și-o fi pierdut poșeta?

— Se poate. Nu-mi dau seama.

Sala consiliului era amplasată chiar vis-à-vis de locul unde era montată camera de luat vederi, astfel că aveam o privire de ansamblu asupra întregii încăperi. Dar înăuntru era întuneric beznă, așa că siluetele celor doi abia se conturau în lumina palidă venită de la zgârie-norii dimprejur. Bărbatul o ridică pe Cheryl în brațe și apoi o întinse pe masă. Ca prin farmec, fata se transformă într-o adevărată mielușică. El îi ridică fusta până mai sus de coapse, iar tipa nu se împotrivi. Îl trase spre ea și, deodată, ceva zbură prin aer.

— Ia uite cum zboară chiloțeei, zise Graham.

Căzuseră undeva pe jos, dar nu eram foarte sigur unde. Dacă erau într-adevăr chiloții, atunci erau negri sau în orice caz închiși la culoare. „Norocul dumitale, domnule senator Rowe”, mi-am spus în gând.

— Chiloții dispăruseră când am ajuns noi acolo, zise Graham privând țință pe ecran. Pur și simplu dispăruseră toate probele, continuă frecându-și mâinile una de alta. Dacă știți ceva ce eu nu știu, dați-i drumul, băieți. Dacă nu rezolvăm cazul până mâine la prânz, putem să ne luăm adio de la el.

Pe ecran, Cheryl trăgea, febrilă, de fermoarul de la pantalonii tipului, când, deodată, făcu o mișcare bruscă, încercând să se ridice și-l plezni cu putere pe obraz.

— Începe iar show-ul, zise Graham. E mai picant așa.

Bărbatul îi înșfăcă strâns mâinile și încercă să o sărute, dar ea se împotrivi, întorcându-și capul.

Atunci o împinse din nou pe spate și se lăsă cu toată greutatea peste ea. Picioarele fetei se smuceau, încercând să-l lovească.

Cele două siluete ba se apropiau, ba se îndepărtau una de alta și era foarte greu să-ți dai seama ce se întâmplă de fapt. Se părea totuși că Cheryl încă mai încerca să se ridice în capul oaselor, dar de fiecare dată bărbatul o împingea la loc. Reuși s-o proptească de masă, punându-i mâna în piept; dar Cheryl continua să se zvârcolească și să-l izbească cu picioarele. Cu toate că stăteau întinși pe masă, scena părea mai degrabă încordată, decât ațâțătoare. Mă uitam și nu înțelegeam nimic – era oare un viol în toată regula, sau tipa juca teatru?

Cheryl continua să dea din picioare și să se zbată, fără să izbutească să-l înlăture. Cu toate că tipul părea să fie mai puternic decât ea, impresia mea era că dacă ar fi vrut cu adevărat, fata s-ar fi putut elibera de sub el. Ba aveam impresia că mâinile ei cuprindeau cu tandrețe gâtul bărbatului, ba mi se părea că vrea să-l împingă. Era foarte dificil să-ți dai seama ce se petrecea de fapt.

— Aha. A dat de belea.

Bărbatul își încetă brusc mișcările ritmice. Sub el, Cheryl avu un spasm, mâinile îi alunecară de pe umerii lui și-i căzură inerte pe masă, iar picioarele i se descleștară dimprejurul lui.

— Asta a fost? Întrebă Graham. Acum s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur.

Bărbatul o bătu ușor cu palma pe obraz, după care începu să o scuture din ce în ce mai violent. Părea că-i vorbește. Rămase nemișcat un timp, poate vreo treizeci de secunde; apoi se dădu jos de pe ea, dar Cheryl rămase nemișcată. Atunci el începu să dea ocol mesei cu pași înceți privind-o și nevenindu-i parcă să creadă.

Tresări brusc și privi la stânga – auzise probabil un zgomot. Ieși din starea de inerție care-l cuprinsese și începu să cerceteze camera cu atenție. Se aplecă și luă ceva de jos.

— Chiloții.

— Deci el îi luase, zise Graham. La naiba.

Tipul începu să dea din nou ocol mesei. Se opri în capătul cel mai îndepărtat și se aplecă deasupra fetei.

— Ce face?

— Nu știu. Nu pot să văd.

— La naiba.

Bărbatul străbătu camera cu pași grăbiți și ieși în hol. Acum, silueta i se distingea clar. Aveam în sfârșit posibilitatea să-l identificăm. Din păcate, continua să privească înapoi. Înapoi spre moartă.

— Hei, amice, strigă Graham la el. Uită-te la mine!

În timp ce străbătea holul, bărbatul continua însă să privească înapoi la fată. Apoi mări pasul, și o cârmii spre stânga.

— Parcă nu se duce spre lift, am spus cu voce tare.

— Așa e. Și tot nu pot să-i *văd fața*. La naiba.

— Unde s-o duce oare?

— E o scară la capătul coridorului, îmi explică Graham; ieșirea în caz de incendiu.

— Dar de ce n-o lua liftul?

— Cine știe? Eu vreau să-i văd fața. Măcar o dată.

Dar acum bărbatul se afla deja la marginea cadrului, undeva în stânga de tot și cu toate că se întorsese cu fața, nu-i mai puteam vedea decât urechea și o mică parte din obrazul stâng. În curând, avea să iasă cu totul din cadru, căci se îndrepta spre porțiunea aceea din hol unde tavanul era mai scund.

— La naiba! făcu Graham exasperat. Unghiul ăsta nu e bun. Hai să punem altă casetă.

— Stai puțin, am zis.

Omul nostru se îndrepta acum spre locul mai întunecat al holului, acolo

unde se afla scara de serviciu. În timp ce se îndepărtă, trecu pe lângă o oglindă cu ramă aurită, agățată pe perete – chiar atunci când mai avea doar câțiva pași de făcut și l-ar fi înghițit întunericul.

— Oprește! Oprește! am strigat.

— Ce te-a apucat? De ce naiba să oprim taman acum?!

Am început să apăs la întâmplare pe butoanele de pe pupitru până când, în cele din urmă, imaginea dispăru de pe ecran. Am derulat înapoi și din nou înainte. Imaginea reapăru. L-am urmărit încă o dată pe tip străbătând holul cu pași mari și grăbiți. Trecu pe lângă oglindă și, pentru o clipă, pentru o fracțiune de secundă doar, i-am putut vedea fața reflectată acolo; o vedeam cum nu se poate mai clar. În momentul acela am apăsă pe un buton, imaginea a înghețat pe ecran și...

— Evrika! am exclamat.

— Un nenorocit de japonez, zise Graham. Ce vă spuneam eu?

Pe ecran, fața criminalului se vedea clar. Nu mi-a fost deloc greu să recunosc figura încordată a lui Eddie Sakamura.

Capitolul 20

— Al meu e, băieți, strigă Graham sărind în sus. E cazul meu. Mă duc să-l înhaț pe ticălos.

— Normal, zise Connor.

— Vreau să zic că e mai bine să mă duc singur.

— Desigur, spuse din nou Connor. Doar e cazul tău, Tom. Fă ceea ce crezi că e mai bine, adăugă și îi notă pe o bucată de hârtie adresa lui Eddie Sakamura.

— Nu care cumva să credeți că nu vă sunt recunoscător, băieți, încercă Graham s-o scalde, dar e mai bine să mă duc singur. Mă descurc. Și dacă stăm și ne gândim, voi ați vorbit în seara asta cu el și nu l-ați arestat, așa-i?

— Așa e, Tom.

— Mă rog. Dar fiți fără grijă, n-am să menționez asta în raport. N-o să aveți nici o problemă, vă promit.

Graham nu-și mai încăpea în piele de bucurie că avea să-l aresteze pe Sakamura.

— Am reușit schema A, continuă el aruncând o privire la ceas. N-au trecut nici șase ore de când ne-a fost comunicată crima și l-am prins deja pe făptaș. Nu e rău deloc.

— Încă nu l-am prins, îi tăie Connor elanul. În locul tău n-aș mai pierde nici o clipă și m-aș duce după el.

— Gata, am plecat, mai zise Graham îndreptându-se spre ușă.

— A, Tom, strigă Connor după el, ai grijă. Eddie Sakamura e un tip ciudat, dar nu violent. Mă îndoiesc c-ar fi înarmat. Probabil că nu are deloc armă. A plecat de la petrecere cu o roșcată și cred că acum trebuie să fie cu ea în pat. Părerea mea e c-ar fi de preferat să-l prinzi viu.

— Hei, băieți, se înfurie Graham. Ce v-a apucat?

— Nimic. N-am făcut altceva decât să-ți dau un sfat, îl liniște Connor.

— Voi chiar credeți că am de gând să-mi prăpădesc gloanțele pe nemernicul ăsta?

— Ai să te duci însoțit de un echipaj, nu-i așa? îl întrebă Connor. Polițiștii își pierd cumpătul câteodată. Să nu zici că nu te-am avertizat.

— Ha, ha. Mulțumesc pentru sfat, spuse Graham îndreptându-se spre ușă.

Era atât de gras, că a trebuit să se întoarcă într-o parte ca să poată ieși.

— De ce l-ați lăsat să se ducă fără noi?, l-am întrebat pe Connor.

— E cazul lui, răspunse acesta ridicând din umeri.

— Dar ați depus atâta efort! De ce vă opriți tocmai acum?

— Lasă-l pe Graham să culeagă laurii, zise Connor. În fond, ce nevoie avem noi de cazul ăsta? Eu sunt un polițist pe picior de pensionare, iar tu nu ești altceva decât un ofițer de legătură corupt. Vrei să derulezi caseta, înainte să

mă conduci acasă? mă întrebă arătând spre video.

— Desigur, am spus și am pornit aparatul.

— Cred că nu ne-ar strica și o ceașcă de cafea, mai spuse Connor. Lângă laboratorul SID se vinde o cafea grozavă. Cel puțin așa era pe vremuri.

— Vreți să mă duc să iau câte-o cafea în timp ce vă mai uitați dumneavoastră o dată la casetă? l-am întrebat.

— Ar fi drăguț din partea ta, *kohai*.

— Cu plăcere, am spus și am dat drumul la casetă.

— *Kohai*, strigă el după mine. Dacă tot cobori, întreabă-l pe ofițerul de serviciu ce metode de duplicare avem pentru probele video. Trebuie să facem niște copii după casetele astea. S-ar putea să avem nevoie de prim-planuri, mai ales dacă încep japonezii să facă scandal în legătură cu arestarea lui Sakamura. Avem nevoie de niște imagini clare cu care să le astupăm gura.

Avea dreptate.

— În ordine, am spus. O să întreb.

— Prefer cafeaua neagră cu o singură linguriță de zahăr, mai spuse și se întoarse cu spatele începând să privească pe ecran.

Divizia de investigații științifice sau SID, cum i se mai spune, se afla la subsolul Parker Center-ului. Când am ajuns acolo, majoritatea laboratoarelor erau închise, căci era trecut de două dimineața. SID-ul își desfășoară activitatea de la nouă dimineața la cinci după-amiază. Desigur că o mulțime de probe erau strânse de către poliție în timpul nopții, dar rămâneau încuiate în niște dulăpioare, fie la sediu, fie la vreo circă din oraș, până a doua zi dimineață.

M-am îndreptat spre automatul din micuța cafenea de lângă laboratorul unde erau analizate și comparate amprentele digitale. Peste tot pe pereți erau afișe pe care scria:

V-AȚI SPĂLAT PE MÂINI? DA, DA, LA DUMNEAVOASTRĂ MĂ REFER. NU-I EXPUNEȚI RISCULUI PE COLEGII DIN ALTE DEPARTAMENTE. SPĂLAȚI-VĂ PE MÂINI.

Motivul acestor inscripții era următorul: cei de la SID, în special cei de la criminalistică, foloseau diverse substanțe otrăvitoare, cum ar fi de pildă mercurul, arsenicul și praful de crom. Se întâmplase mai demult ca unor ofițeri să le fie rău după ce băuseră din ceștile folosite mai înainte de cei de la SID. Dar în ultimul timp nu se mai întâmplase așa ceva, fiindcă tipii de la laboratoare începuseră să fie mai atenți.

După ce am luat două cești de cafea, m-am îndreptat spre biroul ofițerului de gardă. În noaptea aceea era de serviciu Jackie Levine. Era o tipă solidă care purta întotdeauna o perucă portocalie și pantaloni de toreador. Lăsând deoparte înfățișarea ei ciudată, era considerată de toată lumea ca fiind cea mai

bună expertă în materie de amprente. Avea picioarele cocoțate pe birou și răsfoia un număr din „Modern Bride”.

— Ai de gând să-ți pui din nou pirostriile pe cap, Jackie?

— Doamne ferește, zise ea. Se căsătorește fiică-mea.

— Cu cine?

— Hai să vorbim despre lucruri mai plăcute. Mi-ai adus cafea? Ce drăguț ești.

— Îmi pare rău, dar nu e pentru tine. Am venit să te întreb ceva. Cine se ocupă de probele video?

— Probele video?

— Da. E vorba de o casetă video înregistrată în biroul de pază și securitate al unei clădiri. Aș vrea s-o analizez să fac copii... știi și tu – tot tacâmul.

— Păi, nu știu ce să-ți spun. Nu prea suntem solicitați pentru așa ceva. Înainte, se ocupau cei de la laboratorul de electronică de chestia asta, dar cred c-au renunțat. În prezent, casetele video sunt trimise la Valley sau la Medlar Hall, zise ea lăsându-se pe spate și începând să răsfoiască o carte de telefon. Dacă vrei, poți lua legătura cu Bill Harrelson de la Medlar. Dar dacă e vorba de ceva mai important, ar fi bine să apelezi la cei de la JPL ori de la Advance Imaging Lab-USC. Vrei să-ți dau numerele lor de telefon sau te duci la Harrelson?

Tonul cu care a spus-o mi-a dat de înțeles cam ce trebuie să fac.

— Dă-mi numerele alea de telefon, te rog.

— La fel aș proceda și eu...

Mi-am notat numerele de telefon și am pornit-o spre scări. Când am ajuns sus, Connor terminase de vizionat caseta și o derula înapoi dorind să revadă cadrul în care fața lui Eddie Sakamura se reflecta în oglindă.

— Ei? am spus.

— Nu încape nici o îndoială – este Eddie, spuse Connor calm, aproape indiferent. De necrezut, mai zise, luând ceașca de cafea și începând să soarbă ușor.

— Da, știu.

— Nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva din partea lui.

Puse ceașca la loc pe masă, stinse monitorul și începu să se întindă.

— Ei bine, continuă el, cred c-am făcut o treabă bună. Ce-ai zice să tragem și noi un pui de somn? Măine dimineață mă duc la o partidă de golf în Sunset Hills.

— E-n ordine, am spus.

Am băgat casetele la loc în cutia de carton, iar deasupra am pus cu grijă adaptorul de imagine.

— Ce-ai de gând să faci cu casetele astea? mă întrebă Connor.

— Le pun în dulăpiorul de probe.

— Dar astea sunt originalele și nu avem copii după ele.

- Știu, dar trebuie să așteptăm până mâine dimineață.
- Tocmai la asta mă gândeam și eu. De ce nu le iei cu tine?
- Să le iau acasă?

Există un regulament foarte strict în privința probelor și ar fi însemnat să-l încalc dacă le luam acasă.

— Eu nu le-aș lăsa așa la voia întâmplării. Ia-le mai bine cu tine și mâine te poți ocupa chiar tu de copii.

Am băgat cutia sub braț și am spus:

- Nu credeți că cineva de la departament ar...?
- Desigur că nu, zise Connor. Gândește-te că este o probă extrem de importantă. Doar nu vrei să se strecoare cineva aici și să demagnetizeze banda în timp ce noi dormim liniștiți, nu?

Așa că, până la urmă, am luat casetele cu mine. Când am trecut pe hol, l-am găsit pe Ishigura în același loc în care îl lăsasem. Connor i-a turuit ceva în japoneză, iar Ishigura a sărit în picioare, a făcut o plecăciune adâncă și a părăsit rapid încăperea.

— E chiar așa de înspăimântat?

— Da, răspunse Connor.

În fața noastră, Ishigura cobora în fugă scările cu capul plecat. Era speriat ca un șoricel care simte pisica în spatele lui.

— Dar de ce? l-am întrebat pe Connor. Doar a trăit destul de mult timp în SUA ca să-și dea seama că nu-i putem aduce acuzații prea serioase în legătură cu tănuirea probelor. Și cu atât mai puțin am putea acuza compania Nakamoto.

— Nu aici e buba, zise Connor. Nu-i e teamă de un eventual proces, se teme de un scandal public. Dacă ar fi fost în Japonia mai mult ca sigur că ar fi izbucnit un scandal monstru.

Dădurăm colțul și-l văzurăm pe Ishigura așteptând liftul. Ne oprirăm lângă el. După câteva clipe de așteptare penibilă, ușile liftului se deschisero și Ishigura ne invită extrem de amabil să coborâm noi primii. Pășirăm înăuntru și, înainte ca ușile să se închidă la loc, Ishigura ne mai făcu o plecăciune. Liftul începu să coboare.

— În Japonia, începu Connor să-mi explice, o chestie ca asta l-ar fi distrus și pe el și compania.

— De ce?

— Pentru că, în Japonia, un scandal public e calea cea mai bună de a-ți plăti polițele. Ocazia ideală ca să scapi de un rival puternic. Acolo e ceva banal. Odată ajuns obiectul unui scandal, devii vulnerabil și în mod automat ești distrus. Atunci când încep investigațiile autorităților și presa începe și ea să scormonească, scandalul este inevitabil și, cum îți spuneam, distrugerea persoanei și a organizației respective este iminentă. În felul ăsta a fost doborât și primul ministru Takeshita, atunci când a izbucnit scandalul Recruit. La fel s-a

întâmplat și cu primul ministru Tanaka, al cărui nume a fost implicat în marele scandal financiar din anii 70. Un alt exemplu pe care ți l-aș putea da este cazul General Electric, o poveste de acum câțiva ani.

— General Electric?

— Da. Atunci când a izbucnit scandalul Yokogawa. N-ai auzit de el? Păi, cazul ăsta reprezintă exemplul perfect al modului în care se trag sforile în Japonia. În urmă cu câțiva ani, compania General Electric a produs cel mai evoluat sistem de scanning medical din lume. GE a creat o companie mai mică - Yokogawa Medical care să furnizeze spitalelor din Japonia acest tip de echipament. Stilul în care a demarat afacerea era cel adoptat în genere de japonezi: prețuri mult sub nivelul pieței, calitate deosebită, crearea unei clientele permanente. Suportau până și cheltuielile de călătorie ale virtualilor cumpărători. La noi asta s-ar chema mită, dar în Japonia așa se fac de regulă afacerile. Într-un timp record, Yokogawa a devenit leader-ul pieței de echipament medical, lăsând în urmă până și o companie ca Toshiba. Companiilor japoneze de același profil nu prea le-a picat bine treaba asta și s-au plâns de lipsă de fair-play din partea companiei General Electric. Până la urmă, într-o bună zi, agenții guvernamentali au făcut un raid prin birourile de la Yokogawa și au descoperit niște probe din care reieșea că dăduseră mită. Au operat câteva arestări și asta numele companiei a ieșit cam terfelit. Toată treaba asta n-a afectat nicidecum afacerile făcute de companiile japoneze cu General Electric. Nu era nici prima, nici ultima companie japoneză care oferea mită. Nu, motivul anchetei nu a fost ăsta. Din motive obscure, s-a urmărit să se lovească în companiile străine care făceau afaceri cu GE. E de necrezut, dar așa s-a întâmplat.

— Chiar așa fac? I-am întrebat.

— Japonezii pot fi extrem de duri atunci când vor. Ei au o vorbă: „*Afacerile înseamnă război*” și nu exagerează cu nimic când spun asta. Știi și tu cum se laudă-n gura mare că piața lor e deschisă oricăror produse de fabricație străină. Ei bine, pe vremuri, dacă un japonez cumpăra o mașină de proveniență americană, era verificat de o comisie guvernamentală, așa că-i pierdea omului cheful să mai cumpere așa ceva. Oficialitățile au ridicat din umeri a neputință: „*Ce putem face noi dacă oamenii nu vor să cumpere mașini americane? Piața japoneză este deschisă oricărui tip de produse.*” Și obstrucționarea asta continuă și-n zilele noastre. Fiecare mașină importată trebuie să fie testată individual pentru a exista certitudinea că se află la nivelul standardelor japoneze. Medicamentele străine, înainte de a fi puse în vânzare, sunt testate în laboratoarele lor. Odată a fost interzisă chiar importarea de schiuri, pe motiv că zăpada japoneză ar fi mai moale decât zăpada europeană și americană. ăsta e stilul în care tratează ei celelalte țări, așa că nu-i de mirare că se tem să fie tratați de alții în același mod.

— Înseamnă că Ishigura se așteaptă la un scandal? Așa cum s-ar fi

întâmplat în Japonia?

— Exact. Se teme că Nakamoto ar putea fi distrusă dintr-o singură lovitură. Dar mă îndoiesc că se va întâmpla așa ceva. Măine, viața orașului Los Angeles va merge înainte nestingherită.

L-am condus pe Connor acasă.

— Mi-a făcut plăcere să vă conduc, domnule căpitan, i-am spus pe când se pregătea să coboare din mașină. Vă mulțumesc că ați acceptat să mă însoțiți.

— Și mie mi-a făcut plăcere, spuse el. Sună-mă ori de câte ori ai nevoie de mine.

— Sper că nu trebuie să vă treziți prea devreme pentru partida de golf.

— Păi, trebuie să fiu pe teren la șapte, dar la vârsta mea nu ai nevoie de prea mult somn. Voi juca la Sunset Hills.

— Terenul de la Sunset Hills nu e acum al japonezilor? I-am întrebat.

Modul în care japonezii puseseră mâna pe „Sunset Hills Country Club” fusese absolut revoltător. Terenul de golf, aflat în partea de vest a Los Angeles-ului, fusese vândut pentru o sumă fabuloasă – două sute de milioane de dolari —1990, bani gheață. Atunci când au cumpărat terenul, japonezii spuseseră că nu aveau să opereze nici un fel de modificări. Dar, încet-încet, numărul membrilor americani ai clubului fusese redus printr-un procedeu destul de simplu: ori de câte ori un american se retrăgea, locul lui era oferit unui japonez. Calitatea de membru al clubului Sunset Hills se vindea la Tokyo pentru suma de un milion de dolari, iar admiterea era considerată a fi o adevărată afacere. Lista de cereri era nesfârșită.

— Ba da, răspunse Connor. Fac o partidă cu niște japonezi.

— Vă duceți des?

— După cum știi, japonezii sunt nebuni după golf, iar eu încerc să ajung acolo de câte două ori pe săptămână. E un loc ideal de informare – mai auzi una, mai auzi alta... Noapte bună, *kohai*.

— Noapte bună, domnule căpitan, am spus și-am pornit-o spre casă.

Mă aflam pe autostrada Santa Monica atunci când a sunat telefonul. Am ridicat receptorul. Era dispecerul de serviciu.

— Au sunat cei de la Serviciile Speciale, domnule locotenent. Ofițerii de pe teren solicită un ofițer de legătură.

— E-n ordine, am zis eu oftând.

După ce tipa îmi dădu numărul echipajului, i-am sunat.

— Salut, bătrâne.

Era Graham.

— Salut, Tom, i-am răspuns.

— Ai rămas singur?

— Da. Mă duc acasă. De ce?

— Mă gândeam, începu Graham, că ar trebui să am lângă mine un

translator de japoneză când îl arestez pe nemernicul ăla.

— Credeam că vrei s-o faci singur.

— Mda, dar acum cred c-ar fi mai bine să-mi dai și tu o mână de ajutor. În felul acesta, totul va fi făcut așa cum scrie în regulament.

— Încerci în felul ăsta să-ți asiguri spatele?

— Ia ascultă, mă ajuți sau nu?

— Desigur, Tom. Am pornit.

— Te așteptăm, atunci.

Capitolul 21

Eddie Sakamura locuia pe una din străduțele întortocheate de pe dealurile Hollywood-ului, într-o vilă mică, cochetă, din apropierea autostradei 101. Era trei fără un sfert dimineața, când am dat colțul și am intrat pe aleea lui Eddie. Lângă bordură, erau parcate două mașini de poliție, cu farurile stinse, iar lângă ele limuzina lui Graham. Acesta, cu o țigară în colțul gurii, stătea de vorbă cu polițiștii. Am dat înapoi vreo zece metri până am găsit un loc unde să parchez. Am coborât apoi din mașină și m-am îndreptat spre ei.

Am privit în sus spre casa lui Eddie, construită deasupra garajului aflat la nivelul străzii. Era una din vilele acelea cu două dormitoare, îmbrăcată în stucatură albă, care se construiseră prin anii '40. Luminile erau aprinse în toată casa și vocea lui Frank Sinatra răzbătea până la noi.

— Nu cred că e singur, spuse Graham. Și-a adus probabil niște târfe.

— Cum vrei să acționezi? l-am întrebat.

— Pe băieți îi lăsăm aici, zise el. Stai liniștit. Le-am spus să nu facă uz de armă. Noi doi mergem sus și-l umflăm.

O scară cam abruptă pornea din garaj și ducea la intrarea principală.

— În ordine. Rămâi tu aici și eu o iau prin spate?

— La naiba, nu, se răsti Graham. Vreau să stai lângă mine, bătrâne. Doar n-o să faci figuri, nu? Parcă așa spunea Connor.

La una dintre ferestre se zări silueta unei femei. Nu părea să fie îmbrăcată.

— Da, așa spunea, am răspuns.

— O.K. Atunci, hai să-i dăm bătaie.

Am luat-o în sus pe scări, unul în spatele celuilalt. Continua să se audă vocea lui Frank Sinatra, care acum cânta „My Way”. Se auziră râsete de femei.

— l-auzi. Norocul nostru dacă-i găsim nițel drogați.

M-am gândit și eu că, într-adevăr, n-ar fi fost rău deloc. Ne îndreptam spre capătul scării și ne furișam ghemuiți, ca să nu fim văzuți prin ferestre.

Am ajuns în cele din urmă la ușă. Aceasta era greoaie, din lemn masiv, așa cum au de regulă casele spaniole. Graham a rămas pe loc, în timp ce eu am făcut câțiva pași în spatele casei, unde apa verzuie a piscinei licărea în lumina lunii. Mi-am dat seama că mai trebuia să existe o ieșire în spate și am încercat s-o descopăr.

Atunci am simțit o mână pe umărul meu; era Graham. Ne întoarserăm la intrarea principală. Graham răsuci ușor clanța și ușa de deschise. Își scoase revolverul și mă privi. L-am scos și eu pe-al meu. Graham rămase nemișcat cu trei degete ridicate în sus. Numără până la trei după care izbi ușa cu piciorul și dădu buzna în casă strigând:

— Poliția! Măinile sus! Rămâneți pe loc!

Înainte să apucăm să intrăm în living, femeile au început să urle ca din

gură de șarpe.

În camera de zi erau două femei, goale pușcă. Alergau de colo până colo ca apucatele și zbierau cât le ținea gura:

— Eddie, Eddie!

Dar Eddie nu era acolo.

— Unde e? strigă Graham la ele. Unde este Eddie Sakamura?

Roșcovana înhăță o pernă de pe canapea și-și acoperi goliciunea urlând:

— Cară-te de-aici, împutitule! și aruncă cu perna în Graham.

Cealaltă țipă, o blondă, o zbughi țipând în dormitor. Ne-am luat după ea, iar roșcovana aruncă o altă pernă după noi.

Blondina se împiedică și căzu urlând de durere, în dormitor. Graham se aplecă cu arma ațintită asupra ei.

— Nu trage! strigă ea. N-am făcut nimic!

Graham o înhăță de o gleznă și tipa începu să se zvârcolească, cuprinsă de un acces de isterie.

— Unde-i Eddie? o întrebă Graham. Unde e?

— La o întâlnire! strigă tipa printre sughițuri.

— Unde?!

— La o întâlnire! urlă ea și, rostogolindu-se puțin într-o parte, îl lovi pe Graham în boabe cu piciorul rămas liber.

— Auu! Isuse! strigă Graham dându-i drumul și trântindu-se pe jos de durere.

M-am întors în sufragerie. Roșcovana își încălțase pantofii cu tocuri înalte, dar în rest nu pusese nimic altceva pe ea.

— Unde e? am întrebat-o.

— Jigodie! urlă ea la mine. Jigodie împutită ce ești!

Am lăsat-o în pace și m-am îndreptat spre ușa din celălalt capăt al camerei. Era încuiată. În momentul acela, roșcovana se repezi la mine și începu să mă lovească cu pumnii în spate.

— Lasă-l în pace! Lasă-l în pace!

Am încercat să forțez ușa, în timp ce tipa continua să-mi care pumni cu nemiluita, trăgându-mă de păr și urlându-mi obscenități la ureche. La un moment dat, mi s-a părut că aud voci de cealaltă parte a ușii. În următoarea secundă, matahala de Graham îmi veni în ajutor și izbi cu toată puterea în ușă, fisurând-o. Pătrunserăm în bucătăria luminată doar de scânteierile verzui ale apei din bazin. Nu era nimeni acolo, dar ușa din dos era deschisă.

— La naiba.

Deodată, roșcovana îmi sări în spate și-și încolăci picioarele în jurul meu, trăgându-mă ca o apucată de păr. Am început să mă rotesc, încercând s-o arunc de pe mine. Era unul din momentele acelea ciudate când, în iureșul evenimentelor, mai aveam totuși puterea să gândesc și să-mi spun: „Fii atent

să n-o rănești”, căci nu i-ar fi stat deloc bine unei fete drăguțe ca ea să iasă din încăierare cu o mână ruptă sau cu coastele sfărâmate. Asta ar fi dat apă la moara celor care acuzau poliția că face uz de violență. M-am abținut deci s-o vatăm cu toate că îmi smulgea părul din cap. M-a lovit peste ureche de-am văzut stele verzi și atunci n-am mai putut suporta. M-am izbit cu spatele de perete și-am auzit-o horcăind de parcă-și dădea sufletul. În cele din urmă îmi dădu drumul.

Prin geamul ferestrei, am zărit o siluetă coborând scările în grabă. O observă și Graham.

— La naiba! exclamă el și o luă la fugă.

Am luat-o după el, dar tipa trebuie să-mi fi pus piedici, pentru că m-am trezit pe jos. Pe când încercam să mă ridic, am auzit sirenele mașinilor de poliție și zgomotul motoarelor pornite.

Am reușit să ies afară și m-am năpustit pe scări. Eram la vreo zece metri în spatele lui Graham, când văzurăm amândoi mașina Ferrari a lui Eddie ieșind cu spatele din garaj și demarând apoi cu toată viteza.

Cele două mașini de poliție porniră în trombă după el. Graham alergă spre limuzină. Pornise deja motorul, și eu tot nu ajunsesem în mașină, fiindcă o parcasem mai departe. Limuzina lui Graham trecu ca o vijelie pe lângă mine, și, preț de o clipă, i-am putut zări fața contorsionată de furie.

Am urcat și eu în mașina mea și l-am urmat.

Era foarte greu să iau legătura telefonică cu Graham; mergeam cu viteză mare, iar drumul era prea abrupt. Așa că nici măcar n-am încercat. Distanța dintre mine și Graham era de vreo jumătate de kilometru, iar el se afla undeva în spatele mașinilor de poliție. Când am ajuns la poalele dealului, acolo pe unde trece autostrada 101, am zărit girofarurile și mi-am dat seama că o luaseră pe autostradă. Am dat puțin înapoi, am întors mașina și am luat-o după ei.

După ce traficul de pe șosea a început să se rărească, mi-am instalat și eu girofarul și am apăsat pe accelerație.

Am ajuns în dreptul zidului de beton de pe marginea șoselei, cam la vreo treizeci de secunde după ce mașina lui Eddie se izbise de el cu o viteză de o sută șaizeci de kilometri pe oră. Probabil că rezervorul mașinii explodase chiar în momentul impactului cu zidul, căci flăcările se înălțau acum cam la cincisprezece metri în sus. Aerul era îngrozitor de fierbinte. Aveam senzația că toată vegetația de pe deal luase foc. Mi-a fost imposibil să mă apropiu de rămășițele mașinii.

Începură să-și facă apariția primele mașini de pompieri urmate de alte câteva mașini de poliție. Era plin de girofaruri aprinse și de sirene urlând.

Am dat mașina înapoi, ca să poată trece pompierii; am coborât și m-am dus spre Graham. Acesta trăgea nervos dintr-o țigară, uitându-se la pompierii care împrăștiau spuma albă pe rămășițele fumegând.

— Doamne, murmură. Uită-te ce-a mai rămas din el.

— De ce nu l-au oprit polițiștii când încă se mai afla în garaj? l-am întrebat.

— Pentru că le-am spus să nu tragă în el. Noi nu eram prin preajmă ca să ne întrebe ce să facă, așa că până să se hotărască ei, individul o și întinsese. Chestia asta o să sune ca naiba în raport, mai zise el dând cu amărăciune din cap.

— Totuși, am încercat eu să-l liniștesc, va fi apreciat faptul că n-ai tras nici un foc asupra lui.

— Așa o fi, mormăi el aruncând țigara.

Pompierii stinseseră deja focul. Din Ferrari nu mai rămăsese decât o epavă fumegândă, strivită de zidul de beton. Mirosul de carne arsă îți înțepa nările.

— Păi, nu mai are nici un rost să stăm aici, zise Graham la un moment dat. Eu mă întorc la vilă să văd dacă mai sunt tipele alea acolo.

— Te mai pot ajuta cu ceva? l-am întrebat.

— Nu. Mai bine du-te acasă. Mai e și mâine o zi. La naiba, până să apucăm noi să facem raportul, or să urle toate ziarele.

Apoi se uită la mine și mă întrebă șovăitor:

— Ești de partea mea?

— La naiba. Evident.

— Doar ai văzut și tu că nu puteam proceda altfel, mai zise el.

— Așa e, am spus eu. Așa a fost să fie.

— O.K., bătrâne. Ne vedem mâine.

— Noapte bună, Tom.

Ne-am despărțit și am urcat fiecare în mașina lui. Am pornit motorul și am luat-o spre casă.

Capitolul 22

Am intrat în apartament. Doamna Ascenio sforăia pe canapeaua din sufragerie. Era patru fără un sfert. Am străbătut sufrageria în vârful picioarelor și am intrat în camera lui Michelle să văd ce face. Fetița mea dormea cu fața în sus și cu mâinile pe pernă, deasupra capului. Se dezvelise și păturica zăcea boțită într-o parte. Picioarele îi ieșiseră printre barele de lemn ale pătuțului. Am învelit-o și m-am dus în camera mea.

Televizorul era încă aprins. L-am închis și mi-am scos cravata. M-am așezat pentru o clipă pe pat, ca să-mi scot pantofii și în momentul acela am realizat cât de obosit eram. Mi-am scos pantalonii și haina și le-am aruncat pe televizor. Ar fi trebuit să-mi dau jos și cămașa, căci o simțeam lipită de corp din cauza transpirației. Mi-am cufundat însă capul în pernă și am închis ochii. Simțeam niște înțepături în pleoape, și globii oculari îmi zvâcneau. Auzeam un ciripit în urechi și o clipă am avut groaznicul sentiment că mii de păsări îmi ciugulesc ochii.

Ca prin vis, am auzit o voce spunând:

— Deschide ochii, tati. Deschide ochii.

Era Michelle care încerca să-mi ridice pleoapele cu degețelele ei.

— Mmm, am făcut eu somnoros.

Lumina zilei m-a izbit în ochi ca un fulger. M-am întors pe partea cealaltă și mi-am cufundat fața în pernă.

— Tati? Deschide ochii. Deschide ochii, tati.

— Tati s-a culcat târziu, i-am explicat. Tati este obosit.

Nu s-a sinchisit de ce-i spuseseam.

— Tati, deschide ochii. Deschide ochii. Tati? Deschide ochii, tati.

Știam că avea să continue așa la nesfârșit. Ca să nu-mi pierd mințile, am deschis ochii; m-am întors cu fața la ea și am căscat. I-am închis la loc.

— Tati este obosit, Shelly. De ce nu te duci să vezi ce face doamna Ascenio?

— Tati, deschide ochii.

— Nu vrei să-l lași pe tăticu' să mai doarmă puțin? În dimineața asta tati vrea să doarmă nițel mai mult ca de obicei.

— S-a făcut dimineață, tati. Deschide ochii, deschide ochii.

Am deschis ochii. Avea dreptate – era deja dimineață. Fir-ar să fie!

A doua zi

Capitolul 23

— Mănâncă-ți clătitele.

— Nu mai pot.

— Încă puțin, Shelly.

Razele soarelui pătrundeau pe fereastra bucătăriei. Am căscat somnoros. Era doar șapte dimineața.

— Vine mami azi?

— Nu schimba subiectul. Hai, Shelly, încă puțin, te rog.

Ne aflam amândoi la măsuța ei mică, de copil, din colțul bucătăriei. Îi plăcea mult măsuța asta și datorită ei, câteodată, reușeam s-o fac să mănânce tot din farfurie. Dar ziua aceea nu părea să fie tocmai ziua mea norocoasă. Michelle nu voia în ruptul capului să mai mănânce.

— Vine mami? mă întrebă ea, privindu-mă fix.

— Așa cred. Nu sunt sigur, am spus nedorind s-o dezamălesc. O să vedem.

— Mami pleacă din nou din olaș?

— Poate, am zis întrebându-mă în sinea mea ce-o fi oare în mintea unui copil de doi ani atunci când întreabă: „Mami pleacă din nou din olaș?”

— Pleacă cu unchiu' Lick?

„Cine-o mai fi și unchiu' Rick ăsta?” m-am întrebat. Rămăsesem cu furculița în aer.

— Nu știu, Shel. Hai, gurița mare. Încă o bucățică și gata.

— Unchiu' Lick ale o mașină nouă, zise Michelle dând din cap cu solemnitate, așa cum făcea de fiecare dată când considera că-mi spune ceva foarte important.

— Nu, zău?

— Îhâm. Una neagă.

— Ahaa. Și ce fel de mașină e?

— Des.

— Aaa, Des.

— Nu! Des!

— Mercedes?

— Îhâm. Un Des neglu.

— Drăguț, am zis.

— Când vine mami?

— Hai, încă o bucățică, Shel.

Deschise gurița și când tocmai eram pe cale să-i mai dau un duminat, întoarse capul într-o parte și strânse buzele.

— Nuuu, tati.

— Bine, am spus. Mă dau bătut.

— Țe vrei tati, dacă nu mi-e foame?

— Observ.

Doamna Ascenio făcea curat prin bucătărie, după care urma să plece. Mai era un sfert de oră până să vină Elaine, menajera, care avea grijă și de Michelle, iar eu n-o îmbrăcasem încă pe fetiță. Tocmai aruncam clătitele rămase la gunoi, când sună telefonul. Era Ellen Farley, purtătoarea de cuvânt a primarului.

— Nu te uiți?

— La ce?

— La televizor. Se transmit știrile pe canalul șapte. Chiar acum arată imagini de la locul accidentului.

— Zău?

— Da. Sună-mă după ce se termină.

M-am dus în dormitor și-am deschis televizorul. O voce comenta pe fondul imaginilor: „... o urmărire spectaculoasă pe șoseaua de legătură din sudul Hoolywood-ului care a avut un final tragic – mașina sport a suspectului s-a izbit de zidul de beton de pe marginea autostrăzii, în apropiere de Hollywood Bowl. Martorii afirmă că, în momentul impactului, mașina avea o viteză mai mare de o sută cincizeci de kilometri pe oră, și a izbucnit pe loc în flăcări. Când pompierii au sosit la fața locului, era deja prea târziu. Trupul suspectului arsese complet, topindu-i-se până și ochelarii. Ofițerul însărcinat cu urmărirea – detectivul Tom Graham – afirmă că șoferul mașinii, domnul Edward Sakamura, săvârșise o crimă, undeva în centrul orașului, victima fiind de sex feminin. Dar astăzi, câțiva prieteni ai domnului Sakamura și-au exprimat indignarea în legătură cu această acuzație și au afirmat că poliția a recurs la o tactică de forță care l-a determinat pe suspect să intre în panică, iar acest fapt i-a provocat moartea. Există voci care afirmă că incidentul ar fi avut de fapt o motivație rasială. Nu se știe cu certitudine dacă poliția avea probe împotriva domnului Sakamura. Pe de altă parte, martori oculari afirmă că aceasta este a treia urmărire în mare viteză care a avut loc pe autostrada 101 în ultimele două săptămâni. Primul semnal de alarmă, cu privire la aceste urmărituri ca-n filme, a fost tras cu câțva timp în urmă, când o femeie a decedat în timpul unei astfel de acțiuni. Nu am avut până acum ocazia de a-i intervieva nici pe detectivul Graham și nici pe locotenentul Peter Smith. Așteptăm în continuare știri, de la Departamentul de Poliție privind o eventuală sancționare sau chiar suspendare a ofițerilor în cauză. „

„Dumnezeule!”

— Tatii...

— O clipă, Shel.

Urmăream pe ecran cum scheletul turtit, fumegând al mașinii era ridicat cu ajutorul unei macarale și încărcat în remorca unui camion, pentru a fi eliberată șoseaua. Rămăsese o pată neagră pe cimentul zidului, acolo unde se

izbise mașina.

Legătura reveni în studio. Crainica își continua informarea:

„Am mai aflat că domnul Sakamura a fost interogat ieri seară în legătură cu crima menționată de către doi ofițeri de poliție, care însă nu l-au arestat. E posibil ca amândoi ofițerii – căpitanul John Connor și locotenentul Smith – să fie supuși unei anchete disciplinare ca urmare a încălcării procedurii de anchetare. Dar avem și o veste bună pentru dumneavoastră – pe autostrada 101 circulația a reintrat în normal. Ai legătura, Bob.”

Priveam înmărmurit pe ecran.

„Anchetă disciplinară?!”

Sună telefonul. Era tot Ellen Farley.

— Ai auzit?

— Da, am auzit. Nu-mi vine să cred Ce se întâmplă, Ellen?

— Să știi că primarul nu are absolut nici un amestec, dacă asta vrei să spui. Se pare că membrii comunității japoneze de aici au mai avut probleme cu Graham. Spun că e rasist. Acum se pare că le-a picat în mână și nu-i mai dau drumul.

— Dar eram acolo, Ellen. Graham a procedat absolut corect.

— Da, știu că erai acolo, Pete. Sinceră să fiu, mai bine nu erai. Nu vreau să te văd băgat în aceeași oală cu Graham.

— Dar Graham a procedat corect, am repetat eu cu încăpățănare.

— Mă ascuți, Pete?

— Ce-i cu toate chestiile astea cu „suspendarea” și cu „ancheta disciplinară”? am întrebat-o

— Habar n-am; acum am auzit și eu prima dată, răspunse Ellen. S-ar putea să vină chiar din interiorul departamentului tău. Că veni vorba, chiar l-ai întâlnit pe Sakamura aseară?

— Da.

— Și nu l-ai arestat?

— Nu. Atunci când am dat de el întâia oară nu aveam nici o probă. Abia mai târziu am făcut rost de ea.

— Ești sigur că el a comis crima? mă întrebă Ellen.

— Da, sunt sigur. Crima a fost filmată.

— Crima a fost filmată? Vorbești serios?

— Foarte serios. Totul a fost filmat de una din camerele de luat. vederi care asigură securitatea clădirii Nakamoto.

Pe fir nu se mai auzi nimic preț de câteva secunde.

— Ellen?

— Bine, dar rămâne între noi.

— Fii fără grijă.

— Nu înțeleg deloc ce se petrece, Pete. E peste puterile mele.

— De ce nu mi-ai spus aseară cine era fata? am întrebat-o.

— Îmi cer scuze, dar aveam o grămadă de treburi pe cap.

— Ellen...

Urmară din nou câteva clipe de tăcere.

— Ascultă, Pete, spuse Ellen în cele din urmă, tipa asta cunoștea o mulțime de persoane importante.

— Îl cunoștea și pe primar?

Liniște.

— Cât de bine îl cunoștea?

— Ascultă, zise Ellen. Hai să zicem doar că era o fată drăguță și-i cunoștea pe mulți din orașul ăsta. Părerea mea e că tipa era cam zănatică, dar arăta al naibii de bine și atrăgea bărbații ca un magnet. Trebuia s-o fi văzut în viață ca să-ți dai seama. Acum însă se fac tot soiul de presupuneri. Ai citit „Times”-ul de astăzi?

— Nu.

— Atunci, aruncă o privire prin el. Dacă vrei un sfat prietenesc, ascultă la mine - încearcă să nu faci nici o greșală în următoarele câteva zile. Încearcă să nu te mai abați de la regulament. Ai grijă de tine, da?

— Așa o să fac, Ellen. Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi și uită că te-am sunat. Ai grijă de tine, spuse încă o dată, cu tandrețe în glas și închise.

— Tatii...

— Așteaptă puțin. Shel.

— Pot să mă uit la desene animate?

— Desigur, scumpo.

I-am găsit un post pe care se transmiteau desene animate și m-am întors în sufragerie. Am deschis ușa de la intrare și am ridicat ziarul lăsat de poștaş.

Mi-a luat ceva timp să găsesc articolul despre care vorbea Ellen. Era tocmai pe ultima pagină.

POLIȚIA ACUZATĂ DE RASISM

RECEPȚIA INAUGURALĂ A CLĂDIRII NAKAMOTO UMBRITĂ DE COMPORTAMENTUL GROSOLAN AL POLIȚIȘTILOR

Am citit în fugă primul paragraf. Conducerea companiei Nakamoto se plângea de comportamentul „*inuman și lipsit de cel mai elementar bun simț*” al polițiștilor care, spuneau ei, a prejudiciat imaginea inaugurării festive a noului lor zgârâie-nori de pe Figueroa la care au fost invitate atâtea și atâtea staruri. În final, unul din oficialii japonezi și-au exprimat părerea că acțiunea poliției avusese „*motivații rasiale*”, iar purtătorul de cuvânt al companiei afirma: „*Credem că poliția nu ar fi acționat în această manieră, dacă la mijloc n-ar fi fost o companie japoneză. E clar acum că acțiunile poliției reflectă în general comportamentul pe care îl adoptă oamenii politici americani vis-à-vis de*

conaționalii noștri". Domnul Hiroshi Ogura, președintele consiliului administrativ al concernului Nakamoto, fusese și el prezent la recepție, întreținându-se cordial cu Madonna, Tom Cruise și alte staruri ale ecranului american, dar nu putuse fi contactat de reporterii ziarului pentru a i se cere părerea cu privire la acest incident. Purtătorul de cuvânt declarase:

„Domnul Ogura este profund dezamăgit din cauza faptului că eșecul recepției s-a datorat tocmai unui for oficial. Domnia sa regretă foarte mult nefericitul eveniment.”

Potrivit celor afirmate de martori, primarul Thomas își trimisese un reprezentant care să trateze cu ofițerii prezenți, dar fără succes. Echipa de poliție a continuat să se comporte în același mod, în ciuda faptului că, de față era și un ofițer de legătură, locotenentul Peter Smith, a cărui sarcină era tocmai aceea de a dezamorsa o situație conflictuală generată de probleme rasiale... Și așa mai departe.

Trebuia să parcurgi vreo patru paragrafe ca să-ți dai seama că, de fapt, acolo se comisese o crimă. Acest amănunt părea să fie aproape lipsit de importanță. M-am uitat sub titlu. Articolul nu era semnat.

Îmi ieșisem din fire, așa că m-am hotărât să-l sun pe Kenny Shubik, vechea mea cunoștință de la „Times”, care era șeful secției de reportaj. Lucra de multă vreme la ziar și era la curent cu tot ce se întâmpla. Cum nu trecuse de opt, l-am sunat acasă.

— Alo, Ken? La telefon Pete Smith.

— Oh, salut, zise el. Mă bucur că mi-ai găsit mesajul.

Am auzit o voce – care părea să fie a unei adolescente – zicând: *„Hai tăticule, te rog! De ce nu pot să mă duc?”*

Se auzi apoi vocea lui Ken.

— Jennifer, lasă-mă te rog să vorbesc la telefon.

— Ce mesaj? l-am întrebat.

— Te-am sunat aseară pe la unsprezece și jumătate, îmi răspunse el, pentru că am crezut că trebuia să afli chiar atunci. E clar că e vorba de un atac necurat. Dar ai idee cine se află în spatele afacerii?

— Ce afacere? am întrebat din nou.

Habar n-aveam despre ce tot vorbea, așa că i-am mărturisit.

— Îmi pare rău, Ken. N-am primit mesajul tău.

— Zău? se miră el. Te-am căutat aseară pe la unsprezece jumate. Dispecera de la DHD mi-a spus că te ocupi de un caz, dar că poți fi sunat la telefonul din mașină. l-am spus că este important și am rugat-o să-ți comunice să mă cauți acasă.

Se auzi din nou vocea adolescentei:

„Hai, tată, trebuie să mă hotărâsc ce pun pe mine”.

— La naiba, Jennifer. Mai taci odată. Și tu ai o fată, nu-i așa? mi se adresă.

— Da. Dar are numai doi ani.

— Așteaptă să crească și-ai să vezi tu, zise Ken. Ascultă, Pete. Chiar nu ți s-a transmis mesajul meu?

— Nu. Te-am sunat pentru altceva. E vorba de povestea din numărul de dimineață al ziarului.

— Ce poveste?

— Articolul despre Nakamoto, de pe pagina a opta. Cel care începe cu „*Comportamentul brutal și lipsit de cel mai elementar bun simț al poliției*”.

— Isuse! Știu că Jodie a fost prezentă la recepție, dar articolul urma să apară abia mâine. Știi, la petrecerile japonezilor vin o mulțime de celebrități. Dar nu știam că a apărut un articol despre Nakamoto. Ieri, Jeff nu avea nimic programat pentru pagina mondenă.

Jeff era responsabilul paginii în care era descrisă viața mondenă a orașului.

— Bine, dar în ziarul de azi dimineață a apărut articolul despre crimă.

— Ce crimă? mă întrebă el cu o voce ciudată.

— S-a petrecut o crimă la Nakamoto aseară pe la opt și jumătate. Una dintre invitate a fost ucisă.

La celălalt capăt al firului nu se mai auzi nimic. Ken își puna probabil gândurile în ordine. În cele din urmă spuse:

— Ești implicat?

— Cei de la criminalistică m-au chemat în calitate de ofițer de legătură cu japonezii.

— Hmmm, făcu Ken. Ascultă, ai puțină răbdare să mă duc la birou și să văd ce pot afla. Mai vorbim peste o oră. Și dă-mi numărul tău ca să te pot suna direct.

— S-a făcut.

Își dresă vocea și spuse:

— Ascultă, Pete. Rămâne între noi: ai cumva probleme?

— Ca de pildă?

— Probleme de moralitate, să zicem. Sau poate că e ceva legat de contul tău din bancă, vreo discrepanță între suma comunicată la depunere și... Ce Dumnezeu, îți sunt prieten! E ceva ce nu știu eu?

— Nu, am răspuns.

— Nu-i nevoie să-mi dai amănunte. Dar dacă e vreo problemă...

— Niciuna, Ken.

— Știi de ce te-ntreb? Pentru că dacă va trebui să-ți iau apărarea și să mă bat pentru tine, nu vreau să descopăr că m-am băgat în rahat.

— Dar ce se întâmplă, Ken?

— Nu vreau să intru în detalii, acum. Pe scurt, află că cineva încearcă să ți-o tragă pe la spate.

„*Tati, cum poți să vorbești așa!*” se auzi glasul fetei.

— Cine te pune să asculți? Pete?

— Da. Sunt la telefon.

- Sună-mă peste o oră, zise Ken.
- Mulțumesc. Ești un adevărat prieten, am spus. Îți rămân dator.
- Bineînțeles că-mi rămâi dator, zise Ken și închise.

Am privit în jurul meu prin apartament, totul arăta la fel ca înainte de a vorbi la telefon – razele soarelui de dimineață pătrundeau prin ferestre, Michelle stătea în fotoliul ei preferat uitându-se la desene animate cu degetul mare în gură. Dar, în același timp, totul era diferit. Mă trecură fiorii. Era ca și cum întreaga lume s-ar fi prăbușit.

Aveam multe de făcut și era deja târziu. Trebuia s-o îmbrac pe Michelle înainte să vină Elaine. Am luat-o cu binișorul, dar ea s-a pornit pe plâns. Am închis televizorul în timp ce Michelle se tăvălea pe jos, dând din picioare și strigând:

- Nu, tati! Vleau deseneeee! Desene, tati!

Am ridicat-o de pe jos și, ținând-o strâns la subraț, am pornit spre dormitor ca s-o schimb. Țipa ca din gură de șarpe. Sună din nou telefonul. De data asta era dispecera de la divizie.

— Bună dimineața, domnule locotenent. Am câteva mesaje pentru dumneavoastră.

- Numai puțin să iau un pix, am spus, punând-o pe Michelle jos.

Începu să țipe și mai tare.

- Nu te duci să-și alegi pantofiorii pentru azi?
- Țipă de parcă-ar omorî-o cineva, glumi dispecera.
- Nu vrea să se îmbrace pentru grădiniță.
- Nu, tati, țipă Michelle trăgându-mă de picior. Nu vleau la glădiniță, tati.

— Ba trebuie să mergi la grădiniță, am spus cu fermitate, la care Michelle se puse iar pe urlat.

- Te ascult, i-am spus dispecerei.

— Deci. Azi-noapte la unsprezece patruzeci și unu v-a căutat Ken Subotik sau Subotnik de la „Los Angeles Times”. V-a rugat să-l sunați. Mesajul pe care vi l-a lăsat este următorul:” *Te verifică Weasel.*” A spus că știți dumneavoastră ce înseamnă. Puteți să-l sunați acasă. Aveți numărul?

- Da.

— E-n regulă. La unu patruzeci și doi, v-a căutat domnul Eddie Saka... parcă Sakamura Spunea că este urgent și că vă roagă să-l sunați acasă – 555.8434. Spunea că e vorba de casetele dispărute.

„La naiba!” – mi-am zis.

- La ce oră a sunat?

— La unu patruzeci și doi. L-am pus să sune la sediu, dar cred că nu v-au localizat. Probabil că erați la morgă.

- Da.

— Îmi pare rău, domnule locotenent, dar atunci când sunteți în mașină trebuie să apelăm la intermediari.

— Bun. Altceva?

— Azi dimineață la șase patruzeci și trei, căpitanul Connor a lăsat un număr unde să-l sunați. Spunea că se duce să joace golf în dimineața asta.

— Bine.

— Iar la șapte și zece am primit un telefon de la Robert Woodson. Spunea că lucrează pentru senatorul Morton. Acesta dorește să vă întâlnească pe dumneavoastră și pe căpitanul Connor astăzi la ora unu la Los Angeles Country Club. Woodson v-a rugat să sunați și să-i comunicați dacă puteți sau nu să vă duceți la întâlnirea cu senatorul. Am încercat la dumneavoastră, dar suna ocupat. Îl sunați pe senator?

I-am spus că aveam să-l sun. I-am mai zis să-l caute pe Connor din partea mea la terenul de golf și să-l roage să mă sune la telefonul din mașină. În momentul acela, am auzit deschizându-se ușa din față. În cameră apărut Elaine.

— Bună dimineața, zise ea.

— Mă tem că Shelly nu e îmbrăcată încă.

— Nu-i nimic, spuse ea. O îmbrac eu. La ce oră vine doamna Davis s-o ia?

— Ne dă întâi telefon.

Elaine auzise chestia asta de multe ori până atunci.

— Hai, Michelle. Hai să alegem hăinuțele cu care să ne îmbrăcăm astăzi. E timpul să ne pregătim pentru grădiniță.

Mi-am privit ceasul de la mână; tocmai mă duceam să-mi mai pun o ceașcă de cafea, când sună din nou telefonul.

— Cu locotenentul Peter Smith, vă rog.

Era adjunctul șefului, Jim Olson.

— Bună, Jim.

— 'Neața, Pete, zise el prietenos, dar știam că Jim Olson nu suna niciodată pe nimeni înainte de zece dimineața fără un motiv întemeiat. Se pare că ne-am cam băgat în gura lupului. Ai citit ziarele de dimineață?

— Da.

— Ai văzut cumva și jurnalul la televizor?

— Foarte puțin.

— Șeful m-a sunat de-acasă și mi-a ordonat să aflu ce s-a întâmplat. Înainte să vorbesc din nou cu el, voiam să iau legătura și cu tine.

— În ordine.

— Tocmai am vorbit cu Tom Graham; a recunoscut că azi-noapte ați cam dat-o-n bară. Nu prea s-a acoperit nimeni de glorie.

— Asta cam așa e.

— E adevărat că două târfe goale-pușcă au reușit să împiedice doi polițiști zdraveni ca voi să-l aresteze pe suspect? Așa e?

Suna al naibii de ridicol.

— Trebuia să fi fost acolo, Jim, și pe urmă să vorbești.

— Mi-ai zis-o. Oricum, continuă el, e și ceva bun în toată povestea asta. Am

verificat dacă a fost urmată procedura legală de urmărire și se pare că da. A fost înregistrată pe computere și s-a ținut și legătura prin radio S-a procedat așa cum scrie la carte, slavă Domnului. Nu are nimeni ce să spună în privința asta. Dacă situația ia o întorsătură urâtă, prezentăm aceste înregistrări în toată mass-media. Așa că, în privința asta, suntem acoperiți. Dar ghinionul e că a murit Sakamura.

— Da.

— Graham s-a întors să le pună câteva întrebări fetelor, dar a găsit casa pustie; tipele pleaseră.

— Înțeleg.

— Nu s-a gândit nimeni să le identifice?

— Mă tem că nu.

— Asta înseamnă că nu avem martori pentru evenimentele petrecute în casă. În punctul ăsta suntem vulnerabili.

— Îhâm.

— Azi-dimineață au scos cadavrul lui Sakamura din șasiul mașinii și-au dus la morgă ce-a mai rămas din el. Graham mi-a spus că, în ceea ce-l privește, cazul e încheiat. Cică există niște înregistrări video în care se vede clar că Eddie Sakamura este ucigașul fetei. A mai zis că e gata să tragă concluziile finale pentru raport. Tu ce părere ai? Cazul e încheiat?

— Eu așa zic, șefule. Desigur.

— Atunci, ieșim noi din rahatul ăsta. Comunitatea japoneză a găsit că ancheta de la Nakamoto s-a desfășurat fățiș împotriva lor, și asta i-a deranjat. Vor s-o încheiem cât mai repede posibil. Dacă reușim să facem asta chiar azi, e nemaipomenit.

— Îmi convine, am spus. E-n ordine.

— Atunci așa rămâne, Pete, zise el. O să vorbesc și cu șeful, să vedem dacă putem să renunțăm la măsurile disciplinare.

— Mulțumesc, Jim.

— Încearcă să te liniștești. Părerea mea e că nu se vor lua nici un fel de măsuri disciplinare Totul e în ordine, din moment ce avem casetele video care demonstrează că Sakamura este criminalul.

— Da, le avem.

— Apropo de casete, zise el. Am pus-o pe Mary astăzi să se uite în dulapul de probe și nu le-a găsit.

Am tras adânc aer în piept și-am zis:

— Casetele sunt la mine.

— Vrei să spui că nu le-ai lăsat aseară în seiful de probe?!

— Am vrut să fac mai întâi copii după ele, am zis eu.

— Pete, începu el dregându-și glasul. Ar fi fost mai bine dacă ai fi urmat procedura legală.

— Am vrut să fac copii, am repetat.

— Fii atent, zise el. Fă copiile și la ora zece să fii cu originalele la mine în birou. O.K.?

— S-a făcut.

— Câteodată îți ia destul timp să cauți probele. Știi și tu cum e.

Voia să zică că avea să mă acopere.

— Mulțumesc, Jim.

— N-am făcut nimic special, n-ai de ce să-mi mulțumești. Din câte știu eu, au fost urmate toate procedurile legale.

— Corect.

— Dar chestia asta rămâne între noi. Dă fuga și fă ce ți-am spus. Pot să te acopăr doar câteva ore. Și să-ți mai spun ceva: simt că se petrece ceva aici. Nu știu ce și nu știu exact de unde vine toată treaba. Așa că dă-i bătaie O.K.?

— S-a făcut, Jim. Plec chiar acum.

Am închis telefonul și am plecat să fac copiile.

Capitolul 24

Pasadena arăta ca un oraș în miniatură, aflat pe fundul unui pahar de lapte bătut. Jet Propulsion Laboratory era cuibărit la poalele dealurilor din împrejurimile orașului, aproape de Rose Bowl. Deși era opt și jumătate dimineața, munții nu se zăreau încă, din cauza unei perdele de ceață alb-gălbuie.

M-am dat jos din mașină și m-am îndreptat spre intrare, având la subraț cutia cu casete. Am arătat legitimația, am semnat în registrul portarului și am jurat că sunt cetățean american. Portarul m-a îndrumat spre clădirea principală, care se afla în partea cealaltă a curții interioare.

De zece ani, Jet Propulsion Laboratory servea drept centru de comandă al activității americane de cercetări spațiale. Fotografiile făcute de sateliți planetei Jupiter și inelelor lui Saturn, erau transmise pe pământ sub formă de imagini video. Aici fusese inventat sistemul modern de procesare a imaginii video.

Dacă exista vreun loc unde puteam face copii cu adevărat bune după casete, atunci cu siguranță că acesta era J.P.L.

Mary Jane Kelleher, secretara însărcinată cu relațiile cu presa, m-a condus la etajul al treilea, unde am trecut printr-un coridor zugrăvit în verde, am intrat pe mai multe uși și am străbătut câteva birouri goale. Am iscodit-o pe Mary în legătură cu acest fapt.

— Da, zise ea dând din cap, am pierdut oameni de valoare, Pete.

— Unde lucrează acum? am întrebat.

— Majoritatea în industrie și tot continuă să plece – unii la IBM, alții la Bell Loss în New Jersey. Dar nici laboratoarele acestea nu mai sunt cele mai bune în materie de echipament și nici fonduri nu mai au. Acum, în vârful piramidei sunt laboratoarele de cercetare ale japonezilor, cum ar fi Hitachi în Long Beach, Sanyo în Torrance, ori Canon în Inglewood. În prezent la ei se angajează majoritatea cercetătorilor americani.

— Și vă îngrijorează asta?

— Bineînțeles, răspunse ea. E la mintea cocoșului că, angajându-ne cercetătorii, japonezii pun mâna și pe tehnologia noastră. Dar ce putem face? zise ea ridicând din umeri, după care continuă:

— Cercetătorii vor să-și facă cu adevărat meseria. Iar guvernul american nu mai pare a fi atât de interesat de domeniul cercetării și, ca o consecință firească, au scăzut și fondurile alocate. Așa că e mai bine să lucrezi pentru japonezi. Ești plătit bine, iar atunci când ai nevoie de ceva pentru laborator, obții imediat. Japonezii au un adevărat cult pentru cercetare. Așa mi-au spus prietenii mei care lucrează acum la companiile lor. Am ajuns.

Mă introduse într-un laborator plin de aparatură video. Pe mesele și rafturile metalice se aflau înșirate cutii negre, iar pe podea șerpuiau cabluri

electrice. De jur împrejurul camerei se aflau ecrane și monitoare de comandă. Iar în mijlocul acestei harababuri, stătea un bărbat cam la vreo treizeci și cinci de ani, cu barbă, pe care Mary mi l-a prezentat ca fiind Kevin Howzer. Pe ecranul din fața lui se vedea imaginea unui mecanism în mișcare, a cărui culoare se schimba trecând prin toată gama de nuanțe a curcubeului. Biroul îi era plin de cutii goale de Coke și învelitoare de bomboane. Mi-am dat seama că muncise toată noaptea.

— Kevin, ți-l prezint pe locotenentul Smith de la Departamentul de poliție din L. A. Are niște casete mai speciale și vrea să le copieze.

— Doar atât? Întrebă Howzer dezamăgit. Nu vreți să „umblu” pe ele?

— Nu, Kevin, zise Mary. Nu dorește

— În regulă.

I-am arătat lui Howzer una dintre casete. O întoarse pe-o parte și pe alta și ridică din umeri.

— Se pare că are bandă de opt milimetri. Cine folosește așa ceva?

— Provine dintr-un sistem TV japonez.

— Vreți să spuneți că are semnal HD?

— Da, așa cred.

— Atunci nu e nici o problemă. Aveți un adaptor de imagine?

— Da. Am scos aparatul din cutie și i l-am întins.

— Isuse, ce lucruri drăguțe fac japonezii ăștia, nu-i așa? E un aparat grozav, zise Kevin examinându-i butoanele de pe partea superioară. Da, e grozav. Știu să-l folosesc.

Îl întoarse pe cealaltă parte și se uită cu atenție la ștecăr, apoi se încruntă. Aprinse lampa de birou și desfăcu clapa de plastic a casetei privind banda cu atenție; avea o ușoară nuanță argintie.

— Hm. E ceva important pe casetele astea, ceva care poate ajuta la aplicarea legii?

— Da, exact.

— Îmi pare rău, spuse dându-mi caseta înapoi. Nu pot să fac copie după ea.

— De ce?

— Vedeți această ușoară nuanță argintie? Provine de la praful de metal evaporat la fabricație. Asta înseamnă o densitate deosebit de ridicată, iar noi, cu aparatura noastră nu putem reda semnalul original, deci nu vă pot garanta fidelitatea copiilor. Să nu credeți că mi-e greu să copiez casetele, dar vă repet că nu vor reda cu fidelitate originalul. Iar dacă la mijloc e ceva atât de serios, mai bine mergeți în altă parte.

— Unde anume?

— Cred că banda are la bază o structură chimică nouă: D-4. Dacă e așa, singurul loc unde poți face copii după ele este Hamaguri.

— Hamaguri?

— Laboratorul de cercetare din Glendale, patronat de Kaikatsu Industries. Ei posedă aparatură de ultimă oră în domeniu.

— Credeți că mă vor ajuta? am întrebat eu.

— Pentru niște simple copii? Desigur. Îl cunosc pe unul dintre directorii laboratorului, Jim Donaldson. Pot să-i dau un telefon, dacă doriți.

— Ar fi grozav.

— Cu plăcere, atunci.

Capitolul 25

Hamaguri Research Institute era o clădire cu ziduri de sticlă, impersonală, amplasată într-o zonă industrială, la nord de Glendale. Am intrat în hol. În spatele biroului de recepție se zărea holul central al clădirii, iar de jur împrejurul lui se găseau laboratoare cu pereți de sticlă fumurie.

Am spus că îl caut pe doctorul Jim Donaldson și am luat loc în hol. În timp ce așteptam, intrară doi bărbați în costum, o salutară pe secretară dând din cap, cu familiaritate, apoi se așezară lângă mine pe canapea. Fără să mă bage în seamă, scoaseră pe măsută câteva broșuri lucioase.

— Privește, zise unul dintre ei, despre asta-ți spuneam. Asta o să fie imaginea finală. Cu asta o să încheiem.

Mi-am aruncat privirea spre fotografia din mâna lui, în care se zăreau vârfuri înzăpezite de munți și flori sălbatice. Bărbatul își trecu ușor degetele pe suprafața pozei și continuă:

— Parcela asta de pământ se află în Munții Stâncoși, amice. Înțelegeți? Pământ din belșug, chiar în inima bătrânei Americi.

— Cât de mare spuneau că este suprafața?

— O sută treizeci de mii de acri. Cea mai mare suprafață din cele care mai sunt de vânzare. Se află cam la zece, douăzeci de kilometri de prima fermă. Ce mai, e mare cât un parc național și în plus are o priveliște minunată. Calitatea întâi! Cel mai potrivit loc pentru un consorțiu japonez.

— Ți-au spus prețul?

— Nu încă. Dar știi că fermierii trec printr-o perioadă dificilă în prezent. S-a dat o lege prin care ni se permite acum să exportăm carne de vacă la Tokyo. În Japonia, carnea de vacă costă cam douăzeci, douăzeci și doi de dolari kilogramul. Dar nimeni în Japonia nu va cumpăra carne de vacă americană. Dacă această carne va fi exportată direct de americani, va putrezi în docuri. Treaba se schimbă însă dacă ferma e vândută unor japonezi. Atunci carnea poate fi exportată, pentru că cei din Japonia vor cumpăra carne provenită de la o fermă aflată în proprietatea unor japonezi. Japonezii vor fi dispuși să facă afaceri cu compatrioții lor. Fermele de peste tot din Montana și Wyoming au fost vândute, iar fermierii care au rămas îi vor vedea pe cowboy-ii japonezi străbătând călare ferma de la un capăt la altul, vor vedea îmbunătățirile făcute, hambarele reconstruite, aparatura modernă care va fi adusă, și așa mai departe. Pentru că bani vor fi; carnea vândută de fermierii japonezi putând atinge prețuri înalte în Japonia. Și cum fermierii americani nu sunt proști, vor înțelege situația și-și vor da seama că nu pot face față competiției, iar în final vor începe să vândă cu toții.

— Și după aia, ce-o să facă?

— Vor rămâne în continuare la fermele respective și vor lucra pentru

japonezi. Asta nu-i o problemă. Japonezii au nevoie de oameni care să-i învețe cum merg treburile la o fermă. Vor crește vite în continuare și nu se vor simți dați la o parte. Japonezii sunt oameni sensibili și vor continua să-i păstreze în slujba lor.

— Știu, dar sincer să fiu nu-mi prea place, zise cel de-al doilea bărbat. Nu-mi place deloc.

— Asta e, Ted. Ce vrei să faci? Să scrii scrisori pline de indignare vreunui deputat american? Oricum, sunt cu toții oamenii japonezilor. La naiba, Ted. Nu înțelegi că japonezii au acordul tacit al guvernului să cumpere fermele astea? zise bărbatul jucându-se cu brățara de aur de la mână. Ascultă, Ted, zise el aplecându-se spre prietenul său. Hai să lăsăm la o parte resentimentele și să nu mai despicăm firu-n patru ca să aflăm dacă e moral sau nu. Nu pot să sufăr treaba asta și nici tu nu poți, cred. Aici e vorba de un profit de 4% provenit din vânzare. Hai să încercăm să uităm asta, da? Numai profitul tău va fi de două milioane patru sute de mii în primul an. Plus suma care-ți revine o dată la fiecare cinci ani. Corect?

— Știu, dar nu mă simt prea bine făcând asta.

— Fii om de înțeles, Ted. Când ai să te vezi cu banii în buzunar, nu cred c-o să-ți mai faci atâtea procese de conștiință. Dar mai sunt câteva amănunte pe care trebuie să la punem la punct...

În momentul acela își dădură seama că-i ascultam. Se ridicară și se duseră puțin mai încolo. Îl auzeam pe primul bărbat spunând ceva de genul: „asigurări că guvernatorul statului Montana va facilita...” în timp ce al doilea bărbat aproba ușor cu capul. Celălalt îl bătu ușor pe umăr încercând să-l înveselească.

— Domnul locotenent Smith?

Am întors capul și am văzut o femeie stând lângă fotoliul meu.

— Da?

— Sunt Kristen, asistenta doctorului Donaldson. Kevin de la JPL ne-a sunat să ne spună că veniți. Zicea ceva de niște casete.

— Da. Trebuie să fac niște copii după ele.

— Îmi pare rău că nu eram aici, să fi discutat eu cu Kevin. A vorbit una din secretare și ea nu prea a înțeles despre ce este vorba, ca să nu vă mai fi deranjat până aici de pomană.

— Nu înțeleg.

— Din păcate, doctorul Donaldson nu este aici. Participă la o conferință în dimineața aceasta.

— Înțeleg.

— Iar fără dânsul nu prea ne descurcăm.

— Dar e vorba numai de niște copii. Poate că mă va ajuta altcineva din laborator, am spus.

— În oricare altă zi, da, dar mă tem că astăzi este imposibil.

Refuz în stil japonez. Foarte politicoș formulat, dar tot refuz. M-am lămurit.

Fusese o nebunie din partea mea să-mi închipui că un institut japonez avea să mă ajute. Până și într-o treabă atât de nevinovată cum era copierea unor casete.

— Înțeleg.

— Nu e absolut nimeni în laborator în această dimineață. Au lucrat cu toții azi-noapte la un proiect important și presupun că vor veni mai târziu. Secretara nu a înțeles prea bine ce doreați. Asta e. Nu știu ce să vă spun.

Am mai făcut o ultimă încercare.

— După cum știți, superiorul meu direct este șeful Departamentului Poliției. Acesta este deja al doilea institut la care m-am adresat în dimineața aceasta, iar șeful mi-a spus să nu mă întorc până nu fac copii după aceste casete.

— Vă înțeleg și regret nespus că nu vă pot ajuta. Sunt sigură că dacă ar fi aici, doctorul Donaldson v-ar sta la dispoziție. Am mai colaborat și altă dată cu poliția și sunt sigură că vă putem copia casetele. Poate mai târziu. Sau dacă doriți să le lăsați la noi...

Mă tem că nu pot face asta.

— Desigur. Înțeleg. Îmi pare rău domnule locotenent, zise ea ridicând din umeri. Poate veniți totuși mai târziu?

— Nu cred, am răspuns. Ghinionul meu e că toată lumea a lucrat târziu azi-noapte.

— Da. E o situație mai specială.

— S-a întâmplat ceva? Probleme de cercetare?

— Sinceră să fiu, nu știu. Avem o dotare video de excepție, așa că se întâmplă des să se apeleze la noi în situații mai deosebite – atunci când o reclamă TV are nevoie de niște efecte speciale, de pildă. În momentul de față, lucrăm la clipul publicitar al firmei Sony în care apare Michael Jackson. Sunt situații în care ni se cere să refacem imaginea de pe o casetă care a fost aproape distrusă; știți, să-i refacem semnalul. Dar nu știu despre ce a fost vorba azi noapte. Știu doar că au muncit foarte mult. Au avut de lucru la vreo douăzeci de casete. Și totul a fost făcut în grabă. Am auzit că au terminat abia după miezul nopții.

„Nu se poate!” mi-am zis în sinea mea.

Arh încercat să-mi dau seama ce-ar fi făcut Connor dac-ar fi fost în locul meu, cum s-ar fi descurcat. Am hotărât că merită să dau un ultim atac.

— În cazul acesta, sunt sigur că cei de la Nakamoto vă sunt recunoscători pentru munca depusă, am spus.

— Da, așa e. Le-am făcut o treabă foarte bună. Erau extrem de mulțumiți.

— Spuneți că domnul Donaldson ține o cuvântare...

— Da.

— Unde?

— Are loc un seminar la Bonaventura Hotel, cu tema „Managementul în

domeniul cercetării științifice”. E obosit fără îndoială, dar, fiind un bun vorbitor, o să se descurce.

— Mulțumesc, i-am spus și dacă doriți să-mi comunicați ceva, căutați-mă, vă rog.

— Perfect, zise ea privindu-mi cu atenție cartea de vizită. Vă mulțumesc.

M-am întors și m-am îndreptat spre ieșire. Un american de vreo douăzeci și opt, douăzeci și nouă de ani, într-un costum Armani, mândru de înfățișarea lui, genul de tip care stă tot timpul cu nasul în revistele de modă, se îndreptă spre cei doi bărbați și le spuse:

— Domnilor? Domnul Nakagawa vă pofteste la dânsul.

Cei doi săriră din fotolii, înșfăcă ră fotografiile și broșurile lucioase și îl urmară pe asistent, care se îndreptă cu pași mari și siguri spre lift.

Am ieșit afară. Ceața încă mai persista.

Capitolul 26

În hol se afla un afiș pe care scria:

COMUNICAREA A DOUĂ STILURI MANAGERIALE:
JAPONEZ ȘI AMERICAN

Am aruncat o privire în sala de conferințe. Înăuntru se desfășura unul din acele seminarii obscure cu bărbați și femei stând laolaltă în jurul unor mese cenușii și luând notițe în timp ce de la tribună se aude zumzăitul unui vorbitor.

În timp ce stăteam și priveam, în fața unei mese pe care se găseau invitațiile celor care întârziaseră, o femeie cu ochelari se apropie de mine și mi se adresă:

— Ați semnat în registru?

M-am întors ușor spre ea și i-am arătat legitimația.

— Aș dori să stau de vorbă cu domnul Donaldson, am spus.

— Îmi pare rău, dar urmează la microfon peste vreo șapte, opt minute. Nu vă poate ajuta altcineva?

— Nu-l rețin decât un minut.

Femeia ezită.

— Dar mai are puțin și...

— Atunci ar fi mai bine să-l chemați chiar acum.

Se uită la mine de parcă i-aș fi tras o palmă. Nu știu ce naiba voia. Eram totuși un ofițer de poliție și îi ceream să cheme pe cineva cu care doream să vorbesc. Ce-și închipuia? Că am timp să duc tratative?

Am simțit că-mi ies din pepeni amintindu-mi de bărbatul elegant în costum Armani. Cum mergea cu pași siguri, de persoană importantă, în timp ce-i conducea pe negustorii ăia de pământ. Oare ce-l făcea pe mucosul ăla să se creadă atât de important? Era doar ușierul șefului lui japonez, atâta tot.

Acum o priveam pe tipa cu ochelari cum ocolește sala de conferințe și se îndreaptă spre podiumul unde patru vorbitori așteptau să le vină rândul. Auditorii continuau să ia notițe, iar bărbatul cu părul de culoarea nisipului spunea de pe podium:

— Există posturi libere în companiile japoneze și pentru străini. Nu posturi de conducere, desigur, poate nici posturi care implică o anumită responsabilitate. Dar cu siguranță există *posturi*. Trebuie să fiți conștienți de faptul că locul pe care dumneavoastră ca străin îl dețineți într-o companie japoneză are importanța lui, că sunteți respectați, iar lucrul care contează cel mai mult e că aveți o slujbă. Ca străini, vă veți lovi de câteva obstacole la început, dar puteți trece peste ele. Puteți reuși, dacă veți ști să vă vedeți lungul nasului.

Am privit la cei din sală, îmbrăcați în costumele lor de oameni de afaceri, luând notițe cu capetele plecate. Mă întrebam ce-or fi scriind? Despre cum să-și vadă lungul nasului?

Vorbitorul continuă:

— De multe ori i-ați auzit pe manageri zicând: „În cutare companie japoneză nu aveam posibilitatea să ocupăm un post de conducere, așa că am plecat de la ei”. Sau îi veți auzi pe alții spunând: „Nici măcar nu-mi ascultau părerile, așa că nu aveam nici o șansă să-mi văd aplicate ideile, nici o șansă să avansez”. Acești oameni nu înțeleg însă care este rolul unui străin într-o companie japoneză. Ei nu sunt în stare să se integreze, așa că sunt nevoiți să plece, să renunțe. Dar aceasta este problema lor. Japonezii sunt gata să primească americani și alți străini în companiile lor. Mai mult, sunt chiar dornici să-i angajeze. Și, cu toate că expresia folosită de mine nu e tocmai academică, vă repet: veți fi acceptați de ei, atâta timp cât vă veți vedea lungul nasului.

O femeie ridică mâna și întreabă:

— Ce părere aveți despre modul în care sunt nedreptățite femeile în cadrul unei corporații japoneze?

— Nu există așa ceva, spuse vorbitorul.

— Am auzit că femeile nu pot avansa.

— Pur și simplu nu este adevărat.

— Atunci de ce au loc atâtea procese? Sumito Bank tocmai a fost implicată într-un proces de genul acesta, fiind acuzată de discriminare. Am citit că o treime din companiile japoneze sunt date în judecată de angajații lor americani. Ce părere aveți despre asta?

— E perfect explicabil, spuse vorbitorul. Ori de câte ori o companie străină își începe activitatea într-o țară nouă, e posibil să facă greșeli. Ei sunt totuși obișnuiți cu modul de lucru specific țării de baștină. Când companiile americane și-au extins activitatea în Europa, prin anii '50, '60, s-au văzut confrunțați cu aceleași dificultăți în țările respective și au avut de asemenea loc procese. Așa că nu-i de mirare că și corporațiile japoneze au avut nevoie de o perioadă de acomodare aici, în America. Trebuie să avem răbdare.

Un bărbat spuse în glumă:

— Există oare vreun moment sau vreo situație în care să nu trebuiască să fii răbdător cu japonezii? și în glasul lui se întrezărea mai degrabă tristețe.

Ceilalți continuau să ia notițe.

— Domnule ofițer? Sunt Jim Donaldson. Despre ce este vorba?

M-am întors. Doctorul Donaldson era un bărbat înalt, slab, cu ochelari; afișa un aer de siguranță, chiar de superioritate. Era îmbrăcat ca un profesor universitar, într-o jachetă sport de tweed, iar la gât avea o cravată roșie. În buzunarul de la cămașă, se zăreau mai multe stilouri.

— Aș dori să vă pun câteva întrebări în legătură cu casetele de la Nakamoto.

- Casetele de la Nakamoto?
- Cele la care ați lucrat în laborator azi noapte.
- În laborator? Domnule...
- Smith. Locotenentul Smith, i-am spus înmânându-i cartea de vizită.
- Îmi pare rău, domnule locotenent, dar nu înțeleg despre ce vorbiți.

Spuneți că am lucrat la niște casete azi noapte în laborator?

— Secretara dumneavoastră, Kristen, mi-a spus că toată lumea din laborator a avut treabă cu niște casete până târziu în noapte.

— Da. Este adevărat că majoritatea personalului a lucrat târziu azi- noapte.

— La casetele de la Nakamoto.

— De la Nakamoto?! zise dând negativ din cap. Cine v-a spus asta?

— Chiar secretara dumneavoastră.

— Vă asigur, domnule locotenent, că benzile nu proveneau de la Nakamoto.

— Am înțeles că erau în număr de douăzeci.

— Da, în jur de douăzeci. Nu sunt sigur. Dar proveneau de la McCann-Erickson. Erau clipuri publicitare pentru berea Asahi și a trebuit să le transformăm pe toate, acum că berea Asahi este numărul unu în America.

— Dar problema cu Nakamoto...

— Domnule locotenent, zise el nerăbdător, cu privirea spre tribună. Dați-mi voie să vă explic un lucru. Eu lucrez la laboratoarele de cercetare Hamaguri care sunt patronate de Kaikatsu Industries, rivala companiei Nakamoto. Competiția între corporațiile japoneze este foarte dură. Cruntă. Credeți-mă pe cuvânt: în laboratorul meu nu s-a lucrat nimic azi-noapte pentru Nakamoto. Nu s-ar putea niciodată întâmpla un asemenea lucru, sub nici un motiv. Secretara mea s-a înșelat. Așa ceva este absolut imposibil. Acum trebuie să iau cuvântul. Mai doriți să-mi spuneți ceva?

— Nu. Mulțumesc.

Izbucni un ropot de aplauze, căci vorbitorul de la tribună își încheiase prelegerea. M-am întors și am părăsit încăperea.

Tocmai pornisem mașina, când sună Connor; era pe terenul de golf și, după voce, părea nervos.

— Am primit mesajul de la tine. Ar fi bine să nu-mi dai vreo știre proastă, căci mi-am întrerupt jocul ca să te sun.

I-am spus de întâlnirea de la ora unu cu senatorul Morton.

— În ordine, spuse el. Vino să mă ieși de aici la zece și jumătate. Altceva?

I-am povestit despre vizita mea la Hamaguri și despre conversația cu Donaldson.

Connor oftă.

— A fost o pierdere de timp.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că Hamaguri este fondată de Kaikatsu, concern aflat în competiție cu Nakamoto. Sub nici un chip n-ar ridica nici măcar un deget ca să-i ajute pe cei de la Nakamoto.

— Așa mi-a spus și Donaldson.

— Unde te duci acum?

— La laboratoarele video USC. Mai încerc să fac copii după casete.

Connor făcu o pauză, după care zise:

— Mai ai ceva să-mi spui?

— Nu.

— În ordine. Ne vedem atunci la zece și jumătate.

— De ce așa devreme?

— La zece și jumătate, zise el și închise telefonul.

De îndată ce-am pus receptorul în furcă, telefonul sună din nou.

— Parcă rămăsese vorba să mă suni.

Era Ken Shubik de la Times; părea întors pe dos.

— Îmi cer scuze, dar n-am avut timp nici să răsuflu. Putem sta de vorbă acum?

— Desigur.

— Ai informații pentru mine?

— Ascultă, zise el după care făcu o pauză. Ești pe undeva prin apropiere?

— Da. Cam la cinci blocuri de tine.

— Atunci vino să bem o ceașcă de cafea.

— Nu vrei să vorbim la telefon?

— Păi...

— Hai, Ken. Știu cât de mult îți place să trăncănești la telefon.

Shubik era la fel ca toți ceilalți reporteri de la Times; stătea la birou în fața computerului și vorbea la telefon cât era ziua de lungă. Era modul său preferat de a-și rezolva problemele. În timp ce vorbea la telefon, avea toate materialele în față și introducea date pe computer. Pe vremea când lucram ca purtător de cuvânt, aveam biroul la sediul poliției în Parker Center, la numai două blocuri distanță de clădirea unde își avea sediul ziarul „Times”. Chiar și atunci, Ken prefera să vorbim la telefon decât să ne vedem personal.

— Hai, Pete, vino.

Era destul de clar. Ken nu voia să vorbească.

— În ordine, am spus. Sunt la tine în zece minute.

Capitolul 27

„Los Angeles Times” este cel mai vândut ziar din America. Sectorul de prelucrare și clasare a știrilor ocupă un întreg etaj al clădirii Times. Locul a fost divizat cu pricepere, astfel că n-ai cum să-ți dai seama de adevărata lui dimensiune, egală cu perimetrul unui bloc, sau câte sute de oameni lucrează acolo; chiar și așa, tot ți se pare că au trecut veacuri de când mergi printre echipele de reporteri îngrămădiți unul în altul în fața ecranelor luminoase ale computerelor și a telefoanelor zbârnâind în continuu.

Biroul lui Ken se afla în aripa de est a clădirii și când am pătruns acolo, l-am găsit măsurând cu pași nervoși camera. Mă aștepta.

— Hai să mergem să bem o cafea, mi-a spus, apucându-mă de cot.

— Ce-i cu tine?! I-am întrebat. Nu vrei să fim văzuți împreună?

— Vorbești prostii. Vreau doar să nu ne vadă Weasel. Uite-l acolo cum o asaltează pe fata cea nouă de la știri externe, care nu prea a avut timp să afle ce-i poate pielea.

Prin peretele de sticlă, am zărit figura familiară a lui Willy Wilhelm, cunoscut de toată lumea sub numele de Weasel Wilhelm.

Chipul prelungă de dihor a lui Willy era tot numai zâmbet și sollicitudine la adresa unei fete blonde aflate în fața unui computer.

— E drăguță.

— Are fundul cam mare, zise Ken. E olandeză și a venit de o săptămână. Nu i-a ajuns încă la urechi ce se spune despre el.

În toate colectivele există câte o persoană ca Weasel: un individ cu ambiții mari și total lipsit de scrupule, unul care găsește întotdeauna o cale să se facă folositor celor ce au puterea, și în același timp să se facă urât de toată lumea din jurul lui.

Ca majoritatea oamenilor necinstiți, Weasel credea tot ce-i mai rău despre toată lumea. Atunci când relata ceva în ziar, puteai fi sigur că afli de la el doar partea neplăcută a întâmplării; pentru el, restul nu conta. Mirosea de la o poștă slăbiciunea omenească și avea o puternică înclinație spre melodramă. Nu încerca să afle niciodată adevărul, indiferent de situație și nici nu-i păsa de el, considerând ca semn de slăbiciune încercarea de a te situa undeva la mijloc, între cele două extreme. După părerea lui Weasel, adevărul era de partea celor tari. Pe asta se baza toată filozofia lui, motiv pentru care toți ceilalți reporteri de la „Times” îl disprețuiau.

Împreună cu Ken m-am îndreptat spre holul central al clădirii; Ken nu s-a oprit însă lângă automatul de cafea, ci a continuat să meargă, conducându-mă spre bibliotecă. Amplasată chiar la mijlocul etajului, biblioteca ziarului „Times” era mult mai mare și mai bine dotată decât bibliotecile multor universități.

— Ce e cu Wilhelm, deci? I-am întrebat pe Ken.

— A fost aici aseară târziu, îmi răspunse acesta. Am trecut pe la birou, după ce-am ieșit de la teatru, ca să-mi iau câteva însemnări de care aveam nevoie a doua zi pentru un interviu luat de acasă prin telefon. Ei bine, l-am văzut pe Wilhelm în bibliotecă. Să fi fost vreo unsprezece seara. Știi cât de ambițios e viermele ăsta. Îi puteam vedea chipul de acolo de unde stăteam. Avea o expresie de animal de pradă care adușmea mirosul de sânge. Cred că ești curios să afli ce făcea.

— Bineînțeles, am spus.

Weasel era un maestru în a lovi pe la spate. Cu un an în urmă, făcuse ce făcuse și reușise să-l înlăture de la „Sunday Calendar” pe directorul de atunci. Nu știu ce s-a întâmplat, dar chiar în ultimul moment a ratat șansa de a pune mâna pe postul acela.

Ken continuă.

— Așa că am întrebat-o în șoaptă pe Lilly, bibliotecara de serviciu: „Ce s-a întâmplat? Ce caută Weasel?” Iar ea mi-a răspuns: „Caută dosarul unui polițist”. În primul moment am răsuflat ușurat, dar apoi am început să-mi pun întrebări. Mă refer la faptul că încă mai sunt cel mai vechi reporter de pe aici. Încă mai scriu câteva articole pe lună despre Park Center. Știe el ceva despre care eu să nu știu nimic? Având în vedere datele pe care le am, dacă era cu adevărat vorba de un caz, atunci trebuia să fie al meu. Așa că am întrebat-o pe Lilly numele polițistului.

— Lasă-mă să ghicesc, am zis eu, lămurit.

— Bine, spuse Ken. Peter J. Smith.

— Ce oră zici că era?

— Vreo unsprezece.

— Grozav, am zis.

— M-am gândit că e bine să afli.

— Mulțumesc.

— Așa că, pe urmă am întrebat-o pe Lily: „Ce fel de informații caută?” Lilly mi-a răspuns că tipul n-avea preferințe. Răvășise totul: de la constatări vechi făcute la morgă, până la molestarea unui copil. Se pare că are o sursă la voi de unde îi vin informații strict secrete din dosarele polițiștilor. Îl interesa deci zvonul ăsta despre molestarea unui copil – o acuzație mai veche, de acum câțiva ani se pare.

— La naiba, am spus.

— E adevărat? mă întrebă Ken.

— A fost o simplă acuzație, lipsită de fundament. Dar a făcut ceva vâlvă.

— Hai povestește-mi, zise Ken, privindu-mă cu atenție.

— S-a întâmplat acum trei ani, am început eu. Lucram ca detectiv. M-am deplasat împreună cu colegul meu în Ladera Height în urma unui telefon care ne anunțase un scandal între soți. Când am ajuns acolo i-am găsit beți turtă, bătându-se zdravăn. Erau de origine spaniolă. Femeia mi-a cerut să-l arestez pe

bărbat și când am refuzat să fac asta mi-a spus că acesta abuzase sexual de copil. M-am dus să-i arunc o privire copilului, dar nu părea să i se fi întâmplat nimic. Am refuzat deci în continuare să-l arestez pe bărbat. Femeia s-a răzbunat venind a doua zi la poliție și acuzându-mă pe mine de data asta că aș fi abuzat sexual de copil. Aceasta a fost acuzația, dar a căzut ca neîntemeiată.

— În ordine, zise Ken. Acum să te întreb altceva. Ai făcut vreo călătorie mai costisitoare?

M-am încruntat profund contrariat.

— Călătorie?

— Weasel încerca azi-noapte să găsească ceva de genul ăsta: călătorii cu avionul, petreceri deochiate, cheltuieli pe care nu ți le-ai fi putut permite...

— Poate să caute mult și bine, am zis eu clătinând din cap.

— Da, mi-am închipuit eu că se înșeală în privința asta. Îți crești copilul singur, n-ai tu timp de petreceri.

— Exact.

— Atunci e-n în ordine.

Pătrunserăm mai adânc în bibliotecă. Ajunserăm într-un colț de unde puteam vedea întreaga secție unde se preluau știrile de pe faxuri. Weasel continua s-o țină de vorbă pe fata cea nouă.

— Ceea ce nu înțeleg, Ken, este: de ce tocmai eu? Vreau să spun că sunt curat ca lacrima. Nu există nimic controversat în cariera mea. Nu mai lucrez ca detectiv de trei ani. Nici măcar purtător de cuvânt nu mai sunt. Acum lucrez ca ofițer de legătură, deci am de-a face în special cu oamenii politici. Așa că de ce ar vrea să mă pună la zid un reporter de la „Times”?

— Nu pricepi că asta se întâmpla tocmai azi-noapte la unsprezece? făcu Ken holbându-se la mine ca la un idiot.

— Crezi că în spatele lui se află japonezii? mi-a picat în cele din urmă fisa.

— Cred că Weasel e tipul potrivit pentru astfel de servicii. Îi lasă gura apă după așa ceva. E omul unor studiouri de înregistrare și al unor agenții de vânzare-cumpărare și mai știu eu cui. Face pe consilierul. Știi, acum are un Mercedes 500 SL.

— Într-adevăr?

— O mașină cam scumpă pentru salariul unui reporter, nu crezi?

— Da, așa e.

— Să revenim deci. Ai călcat pe cineva pe bățatură aseară?

— Se poate.

— Te întreb, pentru că e clar că cineva l-a pus pe Weasel să găsească ceva în legătură cu trecutul tău.

— Nu pot să cred așa ceva, am zis.

— Ba să crezi, spuse atunci Ken. Singurul lucru care mă înspăimântă este că Weasel are o sursă de informații în Parker Center. Cineva de la Departament îi dă date din dosarele voastre. Te-ai certat vreodată cu vreun coleg?

— Nu, din câte îmi aduc aminte.

— Asta e bine, căci Weasel ar fi în stare să exploateze și o chestie ca asta, e una din șmecheriile lui. Azi dimineață am stat de vorbă cu Roger Bascomb.

— Și?

— Ghici cine l-a deranjat azi-noapte la telefon! Weasel. Și vrei să știi ce l-a întrebat?

N-am zis nimic.

— L-a întrebat: e normal ca un civil oarecare să fie jignit în public de un ofițer de poliție? În acest caz; nu cumva ofițerul poate fi dat în judecată?

— Isuse! Am făcut eu.

— Exact.

— Și răspunsul care a fost?

— Ce mai contează răspunsul? Doar știi cum e treaba asta. E suficient ca Weasel să sune câteva persoane și să le spună: „Bună. La telefon Bill Wilhem de la «Los Angeles Times». În ziarul nostru de mâine o să apară un articol despre agresarea unui copil de către un ofițer de poliție – locotenentul Peter Smith. Care este părerea dumneavoastră?”. Doar câteva telefoane la cine trebuie și nici nu mai e nevoie ca articolul să apară. Editorii pot să-l și omoare, tot degeaba: răul a fost deja făcut, iar bulgărele va începe să se rostogolească la vale.

N-am mai zis nimic. Știam că era perfect adevărat ceea ce spunea Ken. Nu o dată fusesem martorul unor astfel de înscenări.

— Ce e de făcut? L-am întrebat pe Ken.

Acesta începu să râdă.

— Îi stâlcești mutra, ca să aibă măcar un motiv real cei care acuză poliția de violență.

— N-ai nici un haz, Ken, să știi.

— Îți promit că nimeni de la ziar n-o să-i ia apărarea. Poți să bagi și cuțitu-n el dacă vrei. Poți să chemi și televiziunea când o s-o faci. Cunosc oameni care ar plăti să vadă așa ceva la televizor.

— Ken...

Acesta oftă.

— Of, de ce nu mă lași și pe mine să visez puțin? Bine, bine. Ascultă. E o chestie care merită atenție. Anul trecut, după ce Wilhelm a fost implicat în schimbarea conducerii ziarului „Sunday Calendar”, am primit prin poștă un pachet de la un anonim. La fel și ceilalți colegi. Dar n-am făcut nici unul nimic atunci. E o poveste destul de murdară. Te interesează?

— Da.

Atunci Ken scoase din buzunarul interior al jachetei sale sport un plic din hârtie aspră, maronie. Era legat cu o sforică. Înăuntru erau câteva fotografii identice: Willy Wilhelm gol-goluț, într-o poziție intimă cu un tip brunet. Willy al nostru avea capul undeva prin zona sexului celuilalt.

— Fața lui Weasel nu se vede prea bine din toate unghiurile, dar nu încapе nici o îndoială că el e! continuă Ken. Săracul reporter cum se mai spetește să-și mulțumească ciripitorul: ce mai, dă în brânci.

— Cine-i tipul?

— Ne-a luat ceva timp să aflăm. Se numește Barry Barman. Este șeful departamentului vânzări pentru zona de sud a Californiei, al firmei Kaisei Electronics.

— Și ce-aș putea face cu fotografiile? am întrebat.

— Îmi dai cartea ta de vizită, spuse Ken, iar eu am s-o lipesc frumușel pe plic și am s-o trimit lui Weasel.

Am scuturat cu putere din cap.

— Nu-mi place treaba asta.

— Dacă ai să procedezi așa, ai să-l faci să se gândească de două ori înainte să-ți facă vreun rău.

— Nu, nu, am spus. Nu e genul meu.

— Cum vrei, zise Ken ridicând din umeri. Oricum, s-ar fi putut să nu ne folosească la nimic. Chiar dacă l-am fi oprit pe Wilhelm, japonezii ar fi găsit altă cale să te atace. Încă n-am reușit să aflu cum s-a petrecut toată treaba aseară la Nakamoto. Tot ceea ce mi s-a spus a fost: „Ordin de sus, ordin de sus”. Ce-o vrea să însemne asta, habar n-am. Poate să însemne orice.

— Dar tot trebuie să fi scris vreun ziar despre povestea asta.

— Dacă-ți spun că nu s-a aflat nimic. Știi bine că japonezii au o mare influență asupra ziarelor. Nu e vorba doar de faptul că au acaparat reclamele, nici doar de neobosita lor mașină de propagandă ce se aude de la Washington, sau de lobby-urile locale, sau de donațiile lor pentru campaniile unor figuri și organizații politice. E vorba de toate astea și de ceva în plus. Infiltrarea lor e teribil de perfidă. Uite, de pildă: stai la o ședință cu toată redacția despre cutare articol pe care ai vrea să-l publici și deodată, îți dai seama că nimeni nu vrea să-i jignească. Nu se pune problema dacă subiectul e bun sau nu, dacă e de actualitate sau nu. Aici nu e o simplă ecuație de tipul „*Nu spune asta, pentru că renunță la serviciile noastre*”. E ceva mult mai subtil. Mă uit câteodată la șefii mei și văd că ocolesc anumite subiecte din teamă. Teamă de cine? Nici ei n-ar putea spune.

— Și se mai bate atâta toba despre libertatea presei.

— Stai așa, zise Ken. Nu e cazul să vorbești ca un licean cu coșuri pe față. Știi foarte bine cum merg treburile. Presa americană consemnează opiniile care prevalează în societate, iar opiniile care prevalează aparțin celor de la putere. În momentul de față, japonezii dețin puterea. Nu le face nimeni nici o favoare, aceasta e mecanismul după care funcționează presa. Nu trebuie să te surprindă nimic. Și, te rog, ai grijă de tine.

— O să am.

— Și nu te sfii să mă suni, dacă te răzgândești în privința plicului

compromițător...

Simțeam nevoia să vorbesc cu Connor. Acum începusem să înțeleg de ce își făcuse atâtea griji și de ce ținuse atât de mult să încheiem ancheta cât mai repede: pentru că o campanie de denigrare e un lucru înspăimântător. Un tip care se pricepe la așa ceva – iar Weasel era meșter – poate aranja în așa fel încât povestea să apară în paginile ziarelor în fiecare zi, chiar dacă nu e nimic adevărat. Ți se rezervă titluri precum: COMISIA SUPREMĂ DE ANCHETĂ E NEHOTĂRĂTĂ ÎN CEEA CE PRIVEȘTE VINOVĂȚIA POLIȚISTULUI, când de fapt comisia nici nu s-a întrunit. Dar lumea, citind astfel de titluri zi de zi, intră la idei.

Adevărul e că tipii știu întotdeauna și cum s-o întoarcă. Dacă la sfârșitul campaniei de denigrare, respectivul e declarat nevinovat de forurile competente, în ziare apar în continuare articole sub titluri de tipul: COMISIA SUPREMĂ DE ANCHETĂ EȘUEAZĂ ÎN TENTATIVA DE A DOVEDI VINOVĂȚIA POLIȚISTULUI sau JUDECĂTORUL FEDERAL REFUZĂ SĂ-L TRIMITĂ ÎN JUDECATĂ PE POLIȚISTUL VINOVAT. Asemenea titluri sunt tot atât de dăunătoare ca o sentință de condamnare.

Și nu există nici o cale de a șterge amintirea unei asemenea campanii de presă, desfășurată săptămâni de-a rândul împotriva ta. Nimeni nu uită și nimeni nu iartă. Așa e firea omului. O dată ce ești acuzat, e greu să mai schimbi părerea oamenilor.

Gândindu-mă la toate astea, am simțit cum mă ia cu furnicături. Aveam o presimțire.

Tocmai încercam să parchez mașina lângă Departamentul de Fizică al U.S.C, când sună din nou telefonul. Era Olson, adjunctul șefului.

— Peter!

— Da, șefule.

— E aproape ora zece. Parcă trebuia să fii la mine în birou cu casetele. Așa mi-ai promis.

— Am avut greutăți la copiere.

— Ești sigur că numai de asta te-ai ocupat?

— Bineînțeles. De ce?

— Pentru că, din telefoanele pe care le-am primit, am înțeles că tot mai continui ancheta, spuse Jim Olson. Acum o oră ai fost la un institut de cercetare japonez, unde ai pus întrebări... Apoi ai interogat un om de știință care lucrează la acel Institut, ducându-te la sala unde se ținea un seminar. Fii sincer, Peter. S-a încheiat ancheta sau nu?

— S-a încheiat, am răspuns. Încerc doar să fac copii după casete.

— Sper, spuse el.

— Desigur, Jim.

— Pentru binele întregului departament și al fiecăruia dintre noi în parte,

aș vrea ca ancheta de aseară să fie un capitol încheiat.

— În ordine, Jim.

— Nu vreau să scăpăm situația de sub control.

— Înțeleg.

— Sper că într-adevăr înțelegi, spuse el. Fă copiile alea odată și mișcă-ți mai repede fundul aici, mai zise el și închise.

Am parcat mașina și m-am îndreptat spre clădirea Institutului de Fizică.

Capitolul 28

Ședeam în ultimul rând al amfiteatrului, așteptând ca Sanders să-și termine cursul. Acesta stătea în picioare, în fața unei table negre, plină de formule complicate. Erau vreo douăzeci de studenți în sală, majoritatea așezați în primele rânduri, astfel că, de acolo de unde stăteam, le vedeam doar spatele.

Doctorul Sanders avea vreo patruzeci de ani și era un tip plin de energie. Străbătea fără încetare, de la un capăt la altul, podiumul din fața tablei, nota rapid cu creta ecuații pe tablă, folosind expresii de genul „*semnalul covariant al mediei determinante*” sau „*factorul delta al frecvenței sunetului*”. Nu numai că nu înțelegeam nimic, dar nici măcar nu-mi puteam da seama care era subiectul cursului. Să fi fost vorba de inginerie electrică?

Când a sunat de pauză, studenții s-au ridicat și au început să-și strângă lucrurile. Am tresărit: aproape toți, băieți sau fete, erau asiatici. Cei care nu erau din Extremul Orient erau fie indieni, fie pakistanezi. Din cei peste treizeci de studenți, numai trei erau albi.

— Asta e, îmi spuse Sanders mai târau, în timp ce străbăteam amândoi coridorul care ducea la laboratorul său. Un astfel de curs de fizică nu atrage studenții americani. Așa e de ani de zile. Și nici în industrie n-ai să prea găsești fizicieni americani. Am fi în aer, dacă n-am avea studenți extrem-orientali și indieni care să vină aici să-și dea doctoratul în matematică sau inginerie și apoi să rămână să lucreze pentru companiile americane.

Am coborâi câteva trepte, după care am luat-o la stânga pe un coridor aflat la subsol. Sanders mergea foarte repede.

— Dar necazul e că și situația aceasta începe să se schimbe, continuă el. Studenții mei asiatici au început să plece acasă. Coreenii se întorc în Coreea. La fel și taiwanezii. Până și indienii se duc acasă. Nivelul de trai din țările lor e în continuă creștere și au mai multe șanse acum. Câteva din aceste țări străine dispun de un mare număr de specialiști foarte bine pregătiți, zise el în timp ce cobora în fugă treptele. Știi care e orașul cu cei mai mulți specialiști fizicieni pe cap de locuitor?

— Boston?

— Seul, Coreea. Și gândește-te că secolul douăzeci și unu bate la ușă.

Am ajuns pe alt condor, după care am dat de lumină străbătând o pasarelă acoperită, iar apoi am pătruns într-o altă clădire. Sanders continuă să privească la mine peste umăr, ca și cum îi era teamă că mă pierde, dar nu se oprea o clipă din vorbit.

— Și pentru că studenții străini se întorc acum acasă, nu avem suficienți ingineri care să lucreze în cercetare, care să creeze tehnologie americană nouă. Acesta este bilanțul în clipa de față. Ne lipsesc specialiștii. Până și

companii cum ar fi IBM încep să aibă necazuri. Pur și simplu nu există specialiști. Fii atent la ușă!

Ușa era cât pe ce să mă izbească. Am trecut pragul și am spus:

— Dar dacă toate posturile acestea oferă atâtea posibilități, de ce nu sunt atrași studenții de ele?

— Pentru că nu se compară totuși cu posibilitățile oferite de domeniul bancar sau juridic. America duce lipsă de ingineri și oameni de știință, dar suntem cap de serie în lume în ceea ce privește „producția” de avocați, zise Sanders râzând. America deține jumătate din numărul de avocați existenți în întreaga lume. Gândește-te la asta, adăugă dând din cap. Deținem patru procente din populația mondială și optsprezece din economia planetei. Dar cincizeci la sută din numărul total de avocați din lume se află în America. Și în fiecare an alți treizeci și cinci de mii ies de pe băncile universităților. În direcția aceasta ne îndreptăm. Asta e meseria pe care și-o doresc majoritatea americanilor. Jumătate din emisiunile de televiziune sunt despre avocați. America a devenit „Țara Avocaților”. Toată lumea se judecă, toată lumea are ceva de împărțit. Tribunalele sunt pline. La urma urmei, trei sferturi de milion de avocați americani trebuie să aibă și ei ceva de făcut. Trebuie să-și producă cele trei sute de mii de dolari pe an. Și de-asta celelalte țări ne cred nebuni.

Descuie o ușă pe care scria cu vopsea: LABORATOR DE TEHNOLOGIE VIDEO AVANSATĂ, iar alături se afla o săgeată. După ce intrăm. Sanders mă conduse pe un condor lung.

— Până și cei mai străluciți elevi și studenți americani sunt slab pregătiți. Cei mai buni copii ai noștri se află pe locul 12 în lume după țările puternic industrializate ale Asiei și Europei. Și reține că ei reprezintă „crema” studenților americani. De ceilalți, ce să mai vorbim! O treime din absolvenții de gimnaziu nu sunt în stare să citească orarul autobuzelor din stații, cu alte cuvinte sunt analfabeți.

Ajunserăm în capătul condorului și-o luarăm la dreapta.

— Copiii din ziua de azi sunt leneși, nu le place munca. Eu sunt profesor de fizică și mi-au trebuit ani și ani ca să ajung la situația pe care o am acum. Dar copiii de azi vor să se îmbrace ca Charlie Sheen și să facă milionul înainte să împlinească douăzeci și opt de ani. Iar singurele domenii în care poți câștiga mult și repede sunt cel juridic sau cel al investițiilor bancare. Aici banii se câștigă cât ai bate din palme. N-ai ce să le faci, asta le place puștilor din ziua de azi.

— Poate că numai în Los Angeles se întâmplă asta.

— Crede-mă, știu ce spun. Situația este valabilă peste tot în America. Doar toți se uită la televizor.

Deschise o altă ușă și pătrunserăm pe un alt coridor. Aici mirosea puternic a igrasie.

— Știu, știu, ai să spui probabil că sunt demodat, zise Sanders. Mai am

încă naivitatea să cred că fiecare ființă umană trebuie să aibă un ideal, să reprezinte o entitate distinctă. Tu ai rolul tău în societate, în lumea asta, eu îl am pe-al meu. Fiecare om reprezintă ceva. Și în colțul ăsta de lume, laboratorul ăsta are menirea lui – analizăm știrile din rețeaua de televiziune, studiem reclamele TV și le descoperim chichițele...

Sanders se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat? am spus.

— Unde e? întrebă el. Nu mai era cineva cu tine?

— Nu. Am venit singur.

— Aha, bine, și continuă să meargă cu capul întors spre mine. Întotdeauna mă tem să nu se rătăcească cineva pe aici. Iată, am ajuns. Țasta-i laboratorul. Bun... Ușa e la locul ei – zise Sanders și o împinse cu o mișcare bruscă.

Cred că mi-a observat uimirea din priviri, căci spuse.

— Știu că nu ți se pare cine știe ce, după cum arată.

„Chiar că nu pare cine știe ce”, mi-am spus în sinea mea.

Din tavan, fel de fel de fire electrice atârnavă la întâmplare, iar țevile din cameră erau ruginite. Linoleumul verde de pe podea se umflase în câteva locuri scoțând la iveală cimentul de dedesubt. De jur împrejurul încăperii se aflau mese de lemn, pe fiecare era îngrămădită tot felul de aparatură, de-o parte și de alta a meselor atârnavă firele electrice ale aparatelor. La fiecare masă se afla câte un student întors cu fața spre monitorul său. Ici, colo, erau așezate găleți în care cădeau picături de apă din tavan.

Sanders spuse:

— Singurul spațiu pe care l-am putut obține a fost aici, la subsol. N-avem bani, așa că nici măcar tavanul nu-l putem repara. Dar pe noi nu ne deranjează prea mult, bine c-avem unde să ne facem lucrările. Fii atent să nu te lovești la cap.

Trecu pragul ușii fără nici o dificultate, dar eu, cu cei un metru optzeci ai mei, a trebuit să aplec capul ca să pot intra. De undeva din tavan, se auzea un zgomot strident și continuu.

— Patinele, îmi explică Sanders.

— Poftim?

— Ne aflăm dedesubtul unui patinoar. Ai să te obișnuiești imediat cu zgomotul. De fapt, acum nici nu e așa de pronunțat ca altădată. Să vezi după-amiază, când sunt antrenamentele de hochei.

Continuam să străbatem încăperea: aveam senzația că mă aflu într-un submarin. L-am privit cu atenție pe studenți; erau atât de cufundați în studiu că nici măcar nu au ridicat ochii de pe monitoare când am trecut printre ei.

— Ce fel de casete ai? mă întrebă Sanders.

— E o casetă japoneză cu bandă de opt milimetri; o am din biroul de pază și securitate al unei clădiri japoneze. S-ar putea să aveți probleme la copierea ei.

— Să avem probleme?! Mă cam îndoiesc, făcu Sanders. Știi, în tinerețea mea am scris mult despre algoritmi de mărire a imaginii video. Toată lumea începuse să folosească algoritmi Sanders, zise el cu mândrie. Abia terminasem facultatea și îmi făceam specializarea la Cal Tech. În timpul liber lucram la JPL. Nu, nu, fii fără grijă. Ai să vezi că o să reușim să facem copiile.

I-am întins caseta. O luă și, după ce o cercetă cu atenție, spuse:

— Deșteaptă chestie!

— Dar ce s-a întâmplat cu algoritmi dumneavoastră? I-am întrebat.

— Nu li s-a găsit nici o folosință comercială, îmi explică Sanders. Prin anii '80, companii americane cum ar fi RCA sau GE au început să se retragă complet din comerțul electronic. Programul meu nu prea a prins în America. Asta e, spuse și ridică din umeri. Așa că am încercat să-l vând în Japonia companiei Sony.

— Și?

— Japonezii aveau deja patentul produselor.

— Vreți să spuneți că aveau deja studiul dumneavoastră algoritmic?

— Nu, doar patentul. În Japonia obținerea unui patent reprezintă o luptă pe viață și pe moarte, ce mai, un război în toată regula! Japonezii patentează într-o veselie și au un sistem tare ciudat de-a o face. Pentru a obține un patent în Japonia îți trebuie opt ani, dar cererea îți este făcută publică după un an și jumătate, iar după asta drepturile de autor încep să fie disputate. Iar Japonia nu are un acord în ceea ce privește licențele cu America. E un mod de a ne ține departe de ei, de a-și menține supremația.

Ce mai încolo și-ncoace, când am ajuns în Japonia, am avut surpriza să descopăr că Sony și Hitachi aveau deja niște patente înrudite cu al meu, și că realizaseră deci o „inflație de patente”. Asta înseamnă că invenția era ca și a lor, cu toate că nu aveau dreptul să folosească algoritmi mei. Dar am aflat cu stupeoare că nici eu nu aveam acest drept, căci ei aveau patentul asupra aplicației practice a invenției mele, zise el ridicând din umeri. E cam greu de explicat. Oricum, e o poveste veche. De atunci, japonezii au progresat mult în tehnica software, ne-au lăsat cu mult în urmă. Sunt cu ani și ani înaintea noastră, în momentul de față. Dar și noi ne zbatem aici, în laboratorul ăsta. A, uite-l pe Dan. Tocmai persoana de care avem nevoie. Ești ocupat?

O tânără își ridică privirea de pe consola computerului. Avea ochii mari, părul negru și purta ochelari. Fața îi era parțial ascunsă de țevile care coborau din tavan.

— Am crezut că e Dan, făcu Sanders surprins. Unde e Dan, Theresa?

— Susține un colocviu. Au ajuns cu materia la jumătate, îi explică Theresa. Mă ocup eu de progresia timpului real până vine. Trebuie s-apară.

N-aș fi putut spune de ce, dar mi-a făcut impresia că era mai mare decât ceilalți studenți. Cu siguranță nu după haine mi-am dat seama de asta – avea o bentiță colorată în jurul capului, purta un tricou cu U 2 și o jachetă de jeans.

Altceva era. Avea un aer deosebit de calm. Asta o făcea să pară ceva mai în vârstă decât colegii ei.

— Nu vrei să lași asta și să te ocupi de altceva? o întrebă Sanders, dând ocol mesei cu ochii pe monitor. Avem o treabă de făcut, ceva ce nu suferă amânare. Trebuie să ajutăm poliția.

Am luat-o după Sanders pe după țevile ruginite.

— Cu plăcere, spuse fata și începu să facă ordine pe masă.

Se întoarse spre mine și, în sfârșit, i-am putut vedea fața. Avea tenul măsliniu, trăsături exotice. Era frumoasă, chiar deosebit de frumoasă. Semăna cu manechinele euro-asiatice, acelea cu pomeți proeminenți, care apar de obicei prin reviste. Pentru o clipă, am rămas uimit, căci fata era prea frumoasă ca să lucreze într-un laborator de electronică aflat în subsolul acela nenorocit. Nu înțelegeam deloc de ce făcea asta.

— Salut-o pe Theresa Asakuma, spuse Sanders. Singura studentă japoneză care vrea să rămână să lucreze aici după terminarea facultății.

— Bună, am spus înroșindu-mă.

Mă simțeam groaznic de penibil. Faptul că era japoneză mă șocase. Parcă mă lovise cineva în moalele capului. Gândindu-mă la tot ce mi se întâmplase până atunci, mi-era nu știu cum să las caseta pe mâna unei japoneze. Dar prenumele nu-i era japonez și nu arăta deloc ca o japoneză, poate că doar unul din părinți era japonez. Arăta totuși atât de exotic, poate că era chiar...

— Bună dimineața, domnule locotenent.

M-am mirat când mi-a întins mâna stângă. Probabil că era rănită la dreapta.

— Bună dimineața, domnișoară Asakuma, i-am spus, strângându-i mâna.

— Spuneți-mi, vă rog, Theresa.

— S-a făcut.

— Nu-i așa că e frumoasă? mă întrebă Sanders cu un ton ce nu putea fi contrazis. Foarte frumoasă.

— Așa e, am spus. Sincer să fiu, mă mir că nu ești manechin ori fotomodel.

Urmă un moment penibil. Nu știu de ce, dar cuvintele mele îi puseră pe amândoi în încurcătură. Theresa spuse în cele din urmă, întorcând repede capul:

— Nu m-a interesat niciodată așa ceva.

Sanders îi sări îndată în ajutor și zise:

— Theresa, domnul locotenent Smith are nevoie de niște copii după câteva casete. Iată-le, mai spuse și scoase una din cutie, întinzându-i-o.

Theresa luă caseta, tot cu mâna stângă și o ridică în lumină. Ținea mâna dreaptă îndoită din cot, strâns lipită de corp. În momentul acela am văzut ieșind din mâneca jachetei un ciot, de fapt o mână insuficient dezvoltată. Era infirmă.

— Interesant, făcu ea privind cu atenție caseta. Are bandă de opt milimetri, densitate deosebit de mare. Cred că e formatul acela digital despre

care am auzit vorbindu-se atâta. Cel cu imagine în timp real.

— Îmi pare rău, dar nu mă pricep, am spus.

Mă simțeam groaznic pentru că o întrebam de ce lucra aici și nu era model. Am băgat mâna în cutie și am scos adaptorul de imagine.

Theresa luă o șurubelniță și îl desfăcu. Se aplecă deasupra lui cercetându-l cu atenție. M-am aplecat și eu și am văzut niște circuite pe o plăcuță verde, un motor negru și trei cilindri mici de cristal.

— Da, e formatul de care vă spuneam. Extrem de mic. Ia priviți, domnule profesor, au folosit doar trei cilindri. Plăcuța trebuie să fie generatoare de componente RGB căci ia uitați aici – vedeți? Nu credeți că este circuit de comprimare?

— Probabil că e un sistem digital analog convertizorului, spuse Sanders.

Se întoarse către mine și-mi spuse arătând înspre cutia cu casete și cu adaptorul:

— Știi de ce japonezii reușesc să facă asemenea minunății și noi nu? Ei le fac *kaizen* – adică le supun unui proces continuu de îmbunătățire până la cel mai mic amănunt. Fac totul cu multă răbdare. Produsele lor se îmbunătățesc pe an ce trece – le fac mereu mai bune, mereu mai mici și tot mai ieftine. Americanii nu gândesc în modul acesta, n-au răbdare pentru așa ceva. Americanii vor să producă cât mai mult și acordă mai multă atenție cantității decât calității. În plus, americanul nu stă un minut la serviciu peste program – se aruncă în mașină și pornește în trombă spre casă, în timp ce japonezul muncește de dimineață până noaptea. Când te uiți la minunăția asta atât de mică, poți chiar să le înțelegi filosofia după care se conduc în viață. Te ajută mai mult decât orice studiu sofisticat.

Mai dădu din gură o vreme, învârtind cilindrii și pe-o parte și pe alta, nemaicontenind să-i admire. În cele din urmă o întrebă pe Theresa:

— Crezi că poți face copii după casete?

— Desigur, răspuse aceasta. Putem scoate din convertizor semnalul de înregistrare și-l putem aplica oricărei frecvențe vrem Doriți în sistem 3/4, în sistem optic ori VHS?

— VHS, am răspuns.

— O nimica toată, zise fata.

— Dar copiile vor fi fidele originalului? Cei de la JPL mi-au spus că nu-mi pot garanta acuratețea.

— O, la naiba cu JPL, zise Sanders. Ți-au spus așa pentru că lucrează pentru guvern. Noi aici facem treabă serioasă! Nu-i așa, Theresa?

Dar Theresa nu ne mai asculta. O priveam cum conecta fel de fel de fire și cabluri, făcând totul extrem de rapid, doar cu mâna sănătoasă. De ciot se ajuta ținându-l așezat pe adaptor, în timp ce cu stânga introducea firele. Ca majoritatea infirmilor, avea mișcări iuți și sigure. Abia de-ți puteai da seama că nu avea mâna dreaptă. Nu trecu mult, și adaptorul era deja conectat la un

recorder și la câteva din monitoarele aflate în fața noastră.

— Ce-i cu toate astea? am întrebat-o.

— Verific semnalul.

— Pentru playback?

— Nu. Pe monitorul mare va apărea imaginea, iar celelalte îmi vor furniza caracteristicile semnalului, adică tipul de sistem în care au fost înregistrate casetele.

— Și chiar e nevoie să faci asta? am întrebat-o.

— Nu. Vreau doar să-mi bag puțin nasul. Sunt curioasă cum de-au realizat formatul acesta cu o densitate atât de mare.

— De unde ai de fapt casetele? mă întrebă Sanders.

— V-am mai spus. Provin dintr-un sistem de pază și securitate - mai multe camere de luat vederi împrăștiate prin clădire.

— Și sunt înregistrările originale?

— Așa cred. De ce?

— Păi, în cazul în care sunt originalele, trebuie să fim foarte atenți cu ele, îmi explică Sanders.

Se întoarce apoi spre Theresa și începu să-i dea instrucțiuni:

— Fii atentă să nu faci banda vreo buclă când derulezi ori să slăbești semnalul din cilindri, că s-a dus totul.

— Nu vă faceți griji, îl liniști fata. Mă descurc, doar știu să umblu cu așa ceva, mai spuse, arătând spre monitor. Vedeți butonul ăsta? Mă avertizează dacă ceva nu-i în ordine. În plus, am la dispoziție și procesorul central.

— În ordine, zise Sanders zâmbindu-i prietenește, ca un tată mândru de fata lui.

— Cât o să dureze? am întrebat.

— Nu prea mult. Scoatem semnalul folosind derularea rapidă. De obicei, viteza de derulare e limitată de calitatea benzii. Copiile le facem tot pe derulare rapidă. O să ne ia cam trei minute la fiecare casetă.

M-am uitat la ceas.

— Am o întâlnire la zece și jumătate la care nu pot întârzia, dar n-aș vrea să las casetele...

— Ai nevoie de copii după toate casetele?

— De fapt, numai cinci sunt importante.

— În regulă. Atunci hai să le facem pe-astea pentru început.

Am urmărit rând pe rând fiecare casetă, preț de câteva secunde, căutându-le pe cele cinci ale căror imagini fuseseră filmate de camerele de luat vederi de la etajul patruzeci și șase. Imaginile apăreau pe monitorul central de pe masa Theresei, iar pe celelalte monitoare mai mici semnalul tremura sărind când în sus când în jos. Am întrebat de ce se întâmpla așa.

— Așa și trebuie să se întâmple, îmi explică Theresa. Depinde de intensitatea semnalului pe parcursul înregistrării.

Scoase caseta, introduse alta și dădu drumul la aparat.

— Hopaa! Spuneați că sunt casetele originale? Vă înșelați, sunt doar niște copii.

— De unde știi?

— Pentru că semnalul se află prea sus pe monitor, spuse aplecându-se asupra consolei și privind cu atenție semnalul, în timp ce încerca să-l regleze învârtind diferite butoane.

— Da, cred că are dreptate, spuse și Sanders întorcându-se spre mine. Vezi tu, doar după imaginea de pe ecran e foarte greu să deosebești o copie de original. Vechea aparatură video degradează treptat imaginea, atunci când faci copii succesive. Când e vorba însă de o înregistrare în sistem digital, e practic imposibil să-ți dai seama. Copia este perfect identică cu originalul.

— Atunci dumneavoastră de unde știți că sunt doar niște copii?

— Când ți-a spus asta, Theresa nu s-a luat după calitatea imaginii. A urmărit semnalul pe monitor. Chiar dacă nu avem încă aparatura necesară pentru a deosebi o copie de original, câteodată ne dăm seama că imaginea pe care o avem în fața noastră nu provine direct de la o cameră de luat vederi, ci a fost înregistrată de pe un alt video.

— Cum vă dați seama de asta? am întrebat.

— Ne luăm după calitatea semnalului în primele treizeci zecimi de secundă ale înregistrării. Dată aparatul de înregistrare e pornit înaintea celui de redare, apare o ușoară fluctuație în semnalul de ieșire, atunci când se pornește motorul player-ului. E o consecință a sistemului mecanic —motorul aparatului de redare nu ajunge instantaneu la viteza normală. E adevărat că un circuit electronic din aparat asigură reducerea efectului, dar există întotdeauna un interval infim care marchează intrarea în viteză.

— Deci asta ați observat acum?

Theresa dădu aprobator din cap.

— Exact. Asta se cheamă „semnătură indescifrabilă”.

— Și lucrul acesta nu se întâmplă niciodată dacă imaginea provine direct de la o cameră de luat vederi, îmi explică Sanders, căci aceasta are o viteză de înregistrare constantă.

— Deci casetele astea sunt niște copii, am spus încruntându-mă.

— E chiar așa de grav? mă întrebă Sanders.

— Nu știu nici eu. Dacă sunt copii, asta înseamnă că s-au putut aduce anumite schimbări înregistrării, corect?

— Teoretic, da, zise Sanders. Practic, nu putem fi siguri până nu cercetăm casetele cu grijă. Și nici atunci... Casetele sunt ale unei companii japoneze?

— Da.

— Nakamoto?

Am dat din cap.

— Da.

— Sincer să fiu nu mă surprinde că nu ți-au dat originalele, spuse Sanders. Japonezii sunt extrem de precauți și nu prea se încred în străini. Companiile japoneze se comportă în America așa cum am face-o noi în Nigeria – se cred în mijlocul unor sălbatici.

— Hei, spuse Theresa.

— Scuză-mă, zise Sanders, dar știi bine ce vreau să zic. Japonezii cred că nu prea are rost să ne trateze ca pe niște egali. În ochii lor nu suntem decât niște mototoli stupizi și incapabili. Asta îi determină să-și ia măsuri de precauție. Așa că, dacă aceste casete prezintă o importanță deosebită și ar putea servi drept probe în fața unui tribunal, ultimul lucru pe care japonezii l-ar fi făcut ar fi fost să le dea pe mâna unui polițist barbar ca tine. Nu, nu, nici să nu te gândești că ți-au dat originalele. Le-au păstrat pentru ei, în caz că vor trebui să se apere, pe deplin încrezători că tu cu video-tehnologia ta americană atât de rămasă în urmă, n-ai să fi niciodată în stare să afli că ți-au dat niște simple copii.

— Cât timp credeți că a durat copierea casetelor? am întrebat încruntat.

— Nu prea mult, îmi răspunse Sanders, dând din cap. Cred că japonezii o pot face mult mai repede decât noi. Dacă Theresei îi ia cinci minute de casetă, să zicem că ei reușesc în două minute.

— În cazul ăsta, au avut timp berechet să le copieze.

În timp ce noi doi discutăm, Theresa continua să verifice casetele, privind cu atenție primele imagini de pe fiecare. Când imaginile apăreau pe monitor, ridica întrebător privirea spre mine, iar eu făceam semn să treacă mai departe. Erau imagini provenite de la alte etaje ale clădirii Nakamoto, în cele din urmă, apără imaginea familiară a etajului patruzeci și șase.

— Asta e.

— În regulă. Pornim. Înregistrăm în sistem VHS.

Theresa începu să înregistreze prima casetă. Lăsă caseta să meargă pe viteză rapidă, imaginile derulându-se cu repeziciune una după alta. Pe monitoarele mai mici, dintr-o parte, semnalul oscila-n sus și-n jos cu iuțeală.

— Casetele astea au vreo legătură cu crima petrecută azi-noapte? mă întrebă Theresa.

— Da. De unde știi de crimă?

— Am aflat de la buletinul de știri că ucigașul a murit într-un accident de mașină, răspunse ea ridicând din umeri. Așa e?

— Așa e, am zis.

Se întoarse din nou cu fața la monitoare. Frumusețea deosebită a profilului ei era înnobilită de linia pronunțată a pomeților. Mi-a venit atunci în minte Eddie Sakamura, playboy-ul. Am întrebat-o:

— Îl cunoșteai pe criminal?

— Nu, răspunse ea și după o clipă adăugă: Era japonez.

Se lăsă din nou o tăcere penibilă între noi trei. Se părea că Theresa și

Sanders îmi ascundeau ceva, dar nu știam cum să-i întreb despre ce era vorba, așa că mi-am îndreptat privirile spre ecran.

Pentru a doua oară, am urmărit asfințitul de soare care își trimitea ultimele raze pe mocheta de la etajul patruzeci și șase. Apoi luminile de pe birouri începură să se stingă una câte una, pe măsură ce angajații plecau. Acum, întregul etaj era gol. Dar deodată, cu viteză mare, apăru Cheryl Austin, urmată la puțin timp de bărbatul acela. Începură să se sărute pasional.

— Aha, făcu Sanders. Aici e punctul interesant?

— Da.

În timp ce privea ce se întâmpla pe ecran, începu să se încrunte din ce în ce mai tare.

— Vrei să zici că a fost filmată? Crima a fost filmată?

— Da, am răspuns. De mai multe camere de luat vederi.

— Glumești.

Sanders tăcu brusc și continuă să privească pe ecran. Din cauza vitezei cu care se derulau imaginile, era greu să percepi toate amănuntele. Cei doi se îndreptară spre sala consiliului de administrație, urmă apoi lupta, el o împinse pe masă, o forță, se ridică brusc de pe ea și părăsi în grabă camera.

Priveam toți trei pe ecran fără să scoatem o vorbă. M-am uitat la Theresa. Fața ei era golită de orice expresie. Am observat că imaginile desfășurate pe ecran se oglindeau în lentilele ochelarilor ei.

Pe ecran, Eddie trecu pe lângă oglinda din hol și apoi dispăru în beznă. Caseta mai merse câteva secunde și apoi ieși automat din recorder.

— Una la mână. Spuneai că au fost mai multe camere de luat vederi. Câte sunt în total?

— Cinci, cred, am răspuns.

Theresa făcu un semn cu creionul pe eticheta primei casete. Introduse alta în recorder și începu s-o copieze, tot cu viteză mărită.

— Copiile sunt perfect fidele?

— Desigur.

— Asta înseamnă că sunt legale, nu?

Sanders se încruntă.

— În ce sens legale? mă întrebă.

— Păi, ca probe pentru tribunal...

— A, nu, spuse Sanders. Nu te vei putea prezenta în fața nici unui judecător cu așa ceva.

— Bine, spuneai că sunt copii fidele ale...

— N-are nici o legătură cu asta. Nu știai că nici probele fotografice și nici cele video nu mai sunt admise la tribunal?

— Nu, n-am știut, am spus.

— Nu s-a dat încă nici o lege în sensul ăsta, îmi explică Sanders. Legislația juridică americană e cam încurcată în momentul de față, dar se discută despre

asta. În zilele noastre, genul ăsta de probe nu mai prezintă siguranță, căci s-a ajuns la concluzia că pot fi falsificate perfect tocmai cu ajutorul acestui tip de sistem digital, în care au fost înregistrate și casetele pe care ți le-au dat japonezii. Perfect. Ți aduci aminte cum obișnuiau rușii, cu ani în urmă, să falsifice fotografiile în care apăreau conducătorii lor politici, vrând să dovedească că, vezi Doamne, se aflau între oamenii din popor? Erau niște spații goale între umerii lor și ai celor din jur și puteai să-ți dai ușor seama că era un fals grosolan. Existau și niște porțiuni decolorate sau niște urme rămase după retuș. Oricum, era foarte ușor să-ți dai seama că era un fals. Nu reușeau decât să se facă de râs în fața Occidentului.

— Da, îmi aduc aminte, am spus.

— Tocmai de asta, pentru că fotografiile nu puteau fi truate fără greș, erau admise ca probe în fața unui tribunal. Dar de câțiva ani încoace a început să devină posibilă falsificarea perfectă a fotografiilor – cu ajutorul computerului. Acum vreo doi sau trei ani, în „National Geographic” a apărut o fotografie a Piramidei lui Keops, chiar pe copertă. Numai că editorilor nu le-a plăcut locul unde era amplasată piramida și s-au gândit că ar da mai bine în pagină, dacă ar muta-o nițel. Așa că au mutat-o, dar puteai să juri că era în noul amplasament încă de pe vremea când fusese construită. Nimeni nu și-a dat seama de fals. Dar dacă te duci în Egipt și vrei să fotografiezi piramida, n-ai s-o găsești în locul din poză. Cum îți spuneam, în ziua de azi nu mai poți fi sigur că fotografia reprezintă realitatea. Și asta nu-i decât un exemplu minor.

— Și cu casetele video s-ar putea întâmpla același lucru?

— Da, teoretic orice imagine video poate fi falsificată.

Pe ecran, crima se petrecu într-o singură secundă. Imaginea fusese luată de una din camerele de luat vederi aflate în capătul celălalt al încăperii. În timpul cât s-a petrecut crima, ucigașul nu se vedea prea bine. După aceea, în momentul în care Sakamura s-a îndreptat spre camera de luat vederi, figura i-a apărut clar.

— Dar cum de poate fi falsificată o imagine? am întrebat.

Sanders râse.

— Spune-mi ce nu e posibil în ziua de azi?

— S-ar fi putut schimba chiar identitatea criminalului?

— Din punct de vedere tehnic, da! zise Sanders. Poate fi ștersă fața unei persoane și schimbată cu alta. Dar în situația noastră numai un ticălos putea face așa ceva.

Am tăcut. Oricum, situația nu s-ar fi schimbat cu nimic. Sakamura, suspectul numărul unu, era mort. Iar șeful voia să încheiem odată cazul; la fel și eu.

— Desigur că japonezii dețin tot felul de algoritmi video pentru analiza suprafețelor și pentru transformările tridimensionale. Țștia sunt în stare să facă lucruri care nici nu-ți trec prin minte, zise el bătând cu degetele în masă. Care e

povestea acestor casete? mă întrebă.

— Crima s-a petrecut aseară pe la opt și jumătate, așa cum ne arată și ceasul din imagine. Pe la nouă fără un sfert, am aflat că din camera de securitate a clădirii au fost sustrate, mai bine spus schimbate, aceste casete. Am încercat să aflăm ce s-a întâmplat cu ele, dar... liniște totală.

— Ca de obicei când e vorba de japonezi, spuse Sanders. Și până la urmă cum ați intrat în posesia lor?

— Ni le-a adus un japonez la departament, cam pe la unu și jumătate azi-noapte.

— Aha, făcu Sanders. Asta înseamnă că de la nouă fără un sfert și până la unu și jumătate casetele au fost la ei.

— Exact. Ceva mai puțin de cinci ore.

Sanders se încruntă.

— Adică să fi falsificat cinci casete filmate din cinci unghiuri diferite în mai puțin de cinci ore? Imposibil, zise el dând din cap cu neîncredere. Nu se poate așa ceva, locotenente.

— Da, spuse și Theresa. E imposibil. Chiar și pentru ei. Ar lua mult mai mult timp.

— Pari foarte sigură de asta, am spus.

— Păi, începu Theresa, o asemenea treabă, într-un timp atât de scurt, nu poate fi făcută decât cu un program automat, dar până și cele mai sofisticate programe necesită o finisare cu mâna a detaliilor. O singură umbră greșită și se duce totul de râpă.

— Umbră greșită? am făcut cu mirare.

Mi-am dat seama că-mi făcea plăcere să-i pun întrebări. Că-mi plăcea să-i privesc chipul.

— E vorba de umbra unui corp în mișcare, interveni Sanders. Viteza benzii video este de 30 de cadre pe secundă. Poți să-ți imaginezi că fiecare cadru video este o fotografie făcută cu o deschidere a diafragmei de o treizecime de secundă. Dacă pozezi un alergător, folosind această viteză de obturare, o să observi în fotografie că picioarele lui sunt ca niște străfulgerări. Niște umbre care se estompează. Dacă încerci să faci o modificare printr-un procedeu mecanic, cadrul începe să arate nefiresc. Imaginea pare prea aspră, prea stridentă. Contururile își pierd fluiditatea. Amintește-ți exemplul cu rușii: schimbarea îți sare în ochi. Pentru ca mișcarea să pară naturală, distribuirea umbrei trebuie făcută cu mare finețe.

— Înțeleg.

— Mai e vorba și de variația de nuanță, de degradeul cromatic, adăugă Theresa.

— Exact, spuse Sanders. Chiar în interiorul umbrei de care vorbeam, există o anumită variație de nuanță. Ca să înțelegi mai bine, uită-te acolo pe monitor, la bărbatul în costum închis. Uite cum se mișcă haina când se luptă cu fata prin

cameră. Acum, dacă apăsăm pe stop-cadru și descompunem imaginea până la pixeli, vom observa că haina este neagră, dar pata lăsată de ea în mișcare este de un gri mai deschis și se decolorează încet- încet spre margine; ajunge să fie aproape transparentă, astfel că numai dintr-un singur stop-cadru nu poți să-ți dai seama unde se termină de fapt haina și unde începe fundalul.

Nu înțelegeam prea bine.

— Aha... am spus cu jumătate de gură.

— Dacă marginea sacoului s-ar termina brusc fără să aibă acea umbră colorată de care-ți spuneam, ți-ai da seama imediat că e vorba de un fals. Ca să modifici câteva secunde de bandă, îți trebuie ore în șir. Noi avem aici experiența reclamelor. Așa că dacă japonezii ar fi modificat banda în pripă ne-am fi dat seama cât ai zice pește, spuse el pocnind din degete.

— Deci, chiar dacă au copiat casetele, n-au avut cum să le falsifice...

— Nu în cele cinci ore pe care le-au avut la dispoziție, zise Sanders. Pur și simplu n-au avut când.

— Deci, noi vedem acum pe ecran ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Nu încape nici un fel de îndoială, spuse Sanders. Oricum noi o să mai scormonim. Putem purica până mâine casetele astea. Le poți lăsa aici. După câte-mi dau seama, Theresa abia așteaptă să se mai joace nițel cu ele. Am s-o ajut și eu. Caută-ne mai târziu să-ți spunem dacă am găsit ceva ciudat. Dar repet, în principiu, așa ceva nu putea fi făcut.

Capitolul 29

În timp ce garam mașina în parcare circulară de lângă Sunset Hills Country Club, l-am zărit pe Connor stând în fața clădirii albe a clubului. Se înclina în fața a trei jucători de golf japonezi, iar aceștia îi răspundeau la plecăciune. Apoi dădu mâna cu fiecare dintre ei și se îndreptă spre mine. Puse crosele pe bancheta din spate și se urcă în mașină.

— Ai întârziat.

— Îmi cer scuze, dar n-am întârziat decât câteva minute. Am fost reținut la U.S.C.

— Întârzierea ta ne-a pus în încurcătură pe toți. Din politețe, s-au simțit obligați să-mi țină companie cât te-am așteptat. Unor astfel de oameni nu le place să-și piardă vremea; sunt persoane importante, cu multe treburi pe cap. Dar s-au simțit obligați, cum îți spuneam, să-mi țină companie. Ne-ai pus într-o situație neplăcută. Și purtarea ta necuviincioasă ar putea să se răsfrângă asupra întregului departament.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

— Altă dată să-ți dai seama, *kohai*. Nu trăiești singur pe lume, trebuie să ții seamă și de cei din jurul tău.

Am pornit motorul și am demarat în viteză. L-am privit pe japonezi în oglinda retrovizoare. Făceau cu mâna în urma noastră și nu păreau deloc enervați sau grăbiți să plece.

— Cu cine ați jucat?

— Aoki-san este directorul companiei Tokyo Marine din Vancouver. Harada-san este unul dintre vice-președinții băncii Mitsui din Londra. Iar Kenichi Asaka conduce toate sucursalele companiei Toyota din sud-estul Asiei până la Singapore. Sediul lui se află la Bangkok.

— Și ce fac aici?

— Sunt în vacanță, răspuse Connor. Au venit în America într-o scurtă vacanță, ca să joace golf. Preferă să se destindă pe meleagurile noastre, mai ales că voiajul până aici nu durează prea mult.

Am luat-o pe strada în serpentină care dădea în Sunset Boulevard, iar atunci când am oprit la semafor, l-am întrebat:

— Unde mergem?

— La Four Seasons Hotel.

Am luat-o la dreapta spre Beverly Hills.

— Și de ce joacă tipii aceștia golf cu dumneavoastră?

— Oh, le-am făcut câteva servicii de-a lungul anilor, răspuse el. Nu că aș fi cine știe ce persoană importantă, dar relațiile trebuiesc menținute. Așa că îmi mai dau câte un telefon din când în când, îmi mai fac câte o mică atenție, mai joacă golf cu mine. Nu știi niciodată când ai nevoie de o relație. În concepția

japonezilor, relațiile sunt o sursă de informații, o supapă de siguranță, un sistem de alarmă foarte prompt.

— Cine v-a invitat să jucați?

— Harada-san. Iar eu i-am acceptat invitația. Știi... sunt un jucător de golf destul de bun.

— De ce ați acceptat invitația?

— Pentru că voiam să aflu mai multe despre întâlnirile de sâmbătă, răspunse Connor.

Mi-am adus atunci aminte de „*întâlnirile de sâmbătă*”. În studioul de televiziune unde văzusem imaginile de la recepția japonezilor, Sakamura o înșfăcase de braț pe Cheryl Austin și-i spusese: „*Nu înțelegi? Este vorba de întâlnirile de sâmbătă*”.

— Și ați aflat ceva?

Connor dădu din cap.

— Se pare că au început să funcționeze prin 1980. La început se desfășurau în Century Plaza, apoi la Sheraton, ca până la urmă locul de întâlnire să se stabilească la Biltmore.

Connor privea țintă pe geamul mașinii. Trecurăm peste o groapă și mașina se zdruncină.

— Timp de câțiva ani, întâlnirile se țineau cu regularitate. Personalitățile industriei japoneze care se nimereau să fie în oraș luau parte la aceste întâlniri, discutând ce-ar trebui făcut cu economia americană, cum ar trebui ea condusă.

— Ce?

— Ce-ai auzit.

— Dar e scandalos!

— De ce? Întrebă Connor.

— De ce? Pentru că asta este țara noastră. Nu se poate ca o mână de străini să se întâlnească în secret și să decidă cum să fie condusă America!

— Dar japonezii nu văd lucrurile așa, spuse Connor.

— Sigur că da... Au impresia că e dreptul lor.

Connor ridică din umeri.

— O să râzi, dar chiar așa stau lucrurile. Japonezii cred că și-au câștigat dreptul să hotărască...

— Isuse...

—... pentru că au investit foarte mult în economia noastră. Ne-au împrumutat o mulțime de bani, Peter, o mulțime de bani – sute de miliarde de dolari. De mai bine de cincisprezece ani, Statele Unite au un deficit comercial în relația cu Japonia de un miliard de dolari. Cu acest miliard de dolari pe care-l câștigă săptămânal, japonezii trebuie să facă ceva. Ei n-au nevoie de atâția bani, iar banii le vin gârlă. Ce-ar putea face cu atâtea miliarde și miliarde de dolari? Așa că au decis să ni le împrumute nouă înapoi. Bugetul nostru devenea an de an mai deficitar. Nu mai aveam bani să ne finanțăm propriile programe.

Așa că japonezii au început să ne cârpească bugetul. Au început să facă investiții. Ne-au împrumutat bani pe baza unor garanții guvernamentale. Washington-ul i-a asigurat pe japonezi că vom pune lucrurile la punct, că vom încerca să micșorăm deficitul financiar, că vom îmbunătăți sistemul educațional, că vom reface infrastructura, că vom mări chiar impozitele, dacă este necesar. Pe scurt, că vom face „*curățenie*” la toate nivelele, pentru că numai așa mai merita să faci o investiție în America.

— Aha!

— Dar n-am făcut nimic din toate astea. Am lăsat ca deficitul bugetar să sporească și am devalorizat dolarul. Valoarea lui a scăzut la jumătate față de anul 1985. Știi ce înseamnă asta pentru japonezi? Banii pe care i-au investit se întorc la ei înjumătățiți din cauza devalorizării.

Parcă îmi aminteam câte ceva despre asta.

— Credeam că s-a recurs la asemenea măsuri ca să reducem deficitul comercial și să încurajăm exportul, am spus.

— Am făcut-o, dar n-a mers. Balanța relațiilor comerciale cu japonezii s-a înrăutățit. În mod normal, dacă moneda națională se devalorizează la jumătate, costul tuturor mărfurilor de import se dublează. Ca replică, japonezii au redus vertiginos prețul la mărfurile lor și-au continuat să păstreze controlul asupra pieței. Nu uita: afacerile înseamnă război. Tot ceea ce-am reușit să realizăm a fost să oferim pe tavă pământul american și companiile noastre japonezilor. Iată, yen-ul japonez este acum de două ori mai puternic decât era înainte. Am făcut din băncile japoneze cele mai puternice bănci din lume. Iar din America, o țară săracă.

— Și ce are asta de-a face cu întâlnirile de sâmbătă?

— Păi, zise Connor, să presupunem că ai un unchi bețiv care îți promite că, dacă-i împrumuți bani n-o să mai bea. Dar nu se lasă de băutură, iar tu vrei banii înapoi, vrei să salvezi cât mai e de salvat din neinspirata investiție pe care ai făcut-o. Știi, de asemenea, că unchiul tău, fiind bețiv, e în stare să rănească pe cineva cu pistolul pe care-l poartă la el. Unchiul tău e iresponsabil. Așa că trebuie făcut ceva. Și atunci se adună întreaga familie să hotărască ce-i de făcut în privința unchiului. La fel au procedat și japonezii.

— Aha.

Connor trebuie să fi remarcat scepticismul din vocea mea căci adăugă:

— Ascultă. Scoate-ți din cap ideea c-ar fi vorba de o conspirație. Tu ai dori să devii stăpânul Japoniei, să le conduci țara? Bineînțeles că nu. Nici un popor cu scaun la cap nu vrea să conducă un altul. Să facă afaceri, da. Să întrețină relații, da. Dar nu să-și asume responsabilități. Nimeni nu-și dorește asta, nimeni nu-și dorește bătaie de cap. La fel ca în povestea cu unchiul bețiv – recurgi la aceste întâlniri atunci când ești forțat de împrejurări, ca o ultimă soluție.

— Deci așa văd japonezii problema?

— Ei văd numai sutele lor de miliarde de dolari, *kohai*; niște dolari investiți într-o țară care se află la ananghie. Într-o țară cu oameni individualiști care nu știu să se unească la greu; care vorbesc întruna, care se ceartă fără răgaz. O țară cu oameni nu prea bine pregătiți, care nu știu prea multe despre lumea în care trăiesc, care își ciupest informațiile de la televizor; oameni care nu prea se dau în vând după muncă, care îngăduie violența și drogurile, fără să le pese nici cât negru sub unghie. Japonezii au investit miliarde de dolari în această țară ciudată și vor ca măcar o sumă decentă să le fie înapoiată. Și chiar dacă economia americană se află pe o curbă descendentă – în curând se va afla pe locul trei în lume după Japonia și Europa – pentru ei este important să încerce s-o redreseze. Asta este tot ce încearcă să facă.

— Chiar așa? am întrebat. Fac totul numai din dragoste pentru America? Ca s-o salveze?

— Cineva trebuie să facă asta, răspunse Connor. Nu se mai poate așa.

— O să ne descurcăm noi.

— Asta e replica englezului dintotdeauna, zise dând din cap. Dar acum Anglia este o țară săracă iar America îi merge pe urme.

— De ce? am întrebat ridicând vocea mai mult decât aș fi dorit.

— Japonezii spun că asta se va întâmpla pentru că America a devenit o societate neproductivă. Am lăsat ca producția manufacturieră să se ducă de râpă. Nu mai producem nimic. Atunci când ai o producție de bunuri, sporești prin ea valoarea materiilor tale prime și creezi un anumit nivel de prosperitate. Dar America a încetat demult să mai procedeze așa. America scoate acum bani din speculații financiare iar japonezii sunt de părere că ne întindem singuri o cursă, căci un asemenea profit nu reflectă adevăratul grad de prosperitate. Ei cred că mirajul Wall-Street-ului ne-a luat mințile.

— Și de-aia ar trebui să ne conducă ei economia?

— Ei cred că cineva tot trebuie s-o facă. Culmea e că ar prefera s-o facem noi înșine.

— Ce să-ți spun...

Connor se înalță în scaun și continuă:

— Nu te-nfierbânta, *kohai*. După spusele lui Hanada-san, întâlnirile de sâmbătă au încetat în 1991.

— Da?

— Da. Atunci când japonezii au decis să nu le mai pese dacă America se va redresa sau nu. Și-au dat seama că ei nu au decât de câștigat în ambele cazuri. America doarme. America se vinde pe mai nimic.

— Nu se mai țin de întâlnirile de sâmbătă?

— Doar din când în când. Asta din cauza *nichibei*-ului, adică a modului în care decurg relațiile nipono-americane. Economiiile celor două țări sunt strâns legate una de alta în momentul actual. Chiar dacă ar fi dorită, o ruptură n-ar fi posibilă. Așa că întâlnirile nu mai sunt importante. S-au transformat în simple

reuniuni. Deci ce i-a spus Sakamura lui Cheryl Austin nu contează. Iar moartea ei nu are nici o legătură cu întâlnirile de sâmbătă.

— Dar cu ce are legătură?

— Se pare că prietenii mei cred că e vorba de ceva personal, că această crimă e o *ninjozata*, adică o crimă pasională în care au fost implicați o femeie *kichigai* și un bărbat gelos.

— Și îi credeți?

— Păi, toți au fost de această părere; toți acești trei oameni de afaceri. Desigur că japonezilor nu le prea convine să-și exprime dezacordul unul față de celălalt, fie și pe terenul de golf al unei țări subdezvoltate, al unei țări de cowboy. Dar am învățat, cu timpul, că atunci când există unanimitate față de un *gaijin*, asta poate însemna că doresc să ascundă o grămadă de lucruri necurate.

— Credeți că au mințit?

— Nu chiar, zise Connor scuturând din cap. Am avut impresia că tăcerea lor era grăitoare, că, nespunându-mi nimic, îmi spuneau de fapt ceva. Partida de dimineață a fost un joc de *hara no naka o misenai*. Prietenii mei n-au fost prea vorbăreți.

Connor îmi descrie partida de golf. Jocul fusese însoțit de tăceri prelungi toată dimineața. Fiecare dintre ei s-a purtat politicos și prevenitor, dar comentariile au fost rare și rezervate. Mai tot timpul, jucătorii au străbătut terenul într-o tăcere deplină.

— Și doar vă dusesetți acolo ca să mai aflați câte ceva, am spus. Cum ați suportat?

— Nici o grijă, am aflat câte ceva.

Așa cum îmi explicase, a fost un dialog fără cuvinte. Prin firea și educația lor, întemeiată pe secole de cultură, japonezii au darul de a înțelege și de a comunica ceva fără a avea nevoie de cuvinte. Această însușire poate fi comparată cu apropierea afectivă care există în America între un părinte și copilul său: copilul înțelege adesea totul doar dintr-o privire a părintelui. Dar americanii nu se bazează pe comunicarea din priviri, nu o consideră o regulă fundamentală, așa cum fac japonezii. Japonezii se comportă de parcă ar fi cu toții membri ai aceleiași familii și pot comunica doar din priviri, fără a rosti o vorbă. Pentru un japonez, tăcerile sunt pline de înțeles.

— N-are nimic de-a face cu misticul, nu e o minune, spuse Connor, așa cum cred marea majoritate a străinilor. Asta pentru că japonezii sunt atât de încorsetați de reguli și convenții încât le este imposibil câteodată să vorbească despre un anume subiect. Din politețe, pentru a salva aparențele, cealaltă persoană este obligată să deducă mesajul din context; dacă nu din context, atunci din mișcările sau pozițiile pline de înțeles ale trupului sau din expresia feței. Rostirea fiind inhibată, comunicarea se realizează în alte moduri.

— Așa v-ați petrecut dimineața? Tăcând? I-am întrebat.

Connor dădu afirmativ din cap.

Comunicase se pare destul de clar cu japonezii și nu fusese deloc încurcat de lipsa cuvintelor.

— Pentru că le-am cerut să-mi vorbească despre alți japonezi – membri ai marii lor familii – a trebuit să-mi formulez întrebările cu multă delicatețe. Ca și cum te-aș fi întrebat dacă sora ta a fost la închisoare. Sau, mă rog, dacă te-aș fi descusut în legătură cu oricare alt subiect dureros ori incomod ce te privește. Aș fi fost atent la cât de mult timp îți pregătești răspunsul, la pauzele dintre propoziții, la tonul vocii. La toate acele nuanțe complementare vorbirii propriuzise. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Asta înseamnă să intuiești anumite gânduri și sentimente.

— Și dumneavoastră ce-ați intuit astăzi?

— Japonezii mi-au spus: *„Suntem conștienți de faptul că ne-ați făcut anumite servicii în trecut și de aceea dorim să vă ajutăm la rândul nostru. Dar această crimă este o problemă strict japoneză și de aceea ne este imposibil să vă spunem tot ceea ce am dori să vă spunem. Din reticența noastră, puteți trage concluzii folositoare despre acel amănunt pe care am pus accentul în discuție”*. Asta mi-au spus.

— Și care-i amănuntul cu pricina?

— Păi, au menționat de câteva ori numele companiei MicroCon, spuse Connor.

— Compania aia care produce tehnologie de vârf?

— Da. E pe cale să fie vândută. La prima vedere, e vorba de o micuță companie din Silicon Valley care produce computere pentru diferite ramuri de specialitate. Vânzarea ei ridică însă niște probleme politice. Japonezii s-au referit la aceste probleme în mai multe rânduri.

— Deci crima are legătură cu MicroCon?

— Așa cred, zise, înălțându-se în scaun. Apropo, ce-ai aflat la USC despre casete?

— În primul rând că nu sunt originalele.

— Îmi închipuiam, zise el dând din cap.

— Serios?

— Ishigura nu ne-ar fi dat niciodată originalele. Japonezii cred că cine nu e japonez, e în mod automat barbar. Chiar așa, barbar în sensul literal al cuvântului: prost, vulgar, care pute a nespălat. Se poartă însă politicos cu străinii, căci își dau seama că aceștia, săracii, nu sunt vinovați că nu s-au născut în Japonia. Asta nu înseamnă că în sinea lor nu ne consideră totuși niște barbari.

Am dat din cap, în semn că înțeleg. Într-un fel sau altul, același lucru spusese și Sanders.

— Pe de altă parte, continuă Connor, japonezii sunt oamenii care reușesc,

care cunosc succesul, dar asta nu face din ei niște îndrăzneți, niște combativi. Acționează încet și pe ascuns. Așa că n-or să ne dea originalele, pentru că nu vor să riște. Bun. Acum spune-mi ce altceva ai mai aflat despre casete?

— Ce vă face să credeți c-am mai aflat și altceva? am întrebat.

— Când le-ai vizionat, spuse el, sunt sigur că ai remarcat un amănunt important care...

Fu întrerupt de telefonul care începuse să sune.

— Domnul căpitan Connor? se auzi o voce veselă. La telefon Jerry Orr, de la Sunset Hills Country Club. Vă amintiți de mine? Ați uitat să luați hârtiile cu dumneavoastră când ați plecat.

— Hârtiile?

— Da, cererea, spuse Orr. Trebuie să o completați, domnule căpitan. Vă asigur că nu veți întâmpina nici un fel de problemă. Doar aveți niște susținători pe cinste.

— Susținători? se miră Connor.

— Da, domnule, spuse Orr. Și dați-mi voie să vă felicit. După cum probabil știți, în prezent e aproape imposibil să fii admis ca membru la Sunset Club. Dar compania domnului Hanada cumpărase deja un loc de membru cu câțva timp în urmă și s-au hotărât să-l treacă pe numele dumneavoastră. Trebuie să recunosc că e un gest foarte frumos din partea prietenilor dumneavoastră.

— Da, așa este, spuse Connor încruntându-se.

Îl priveam cu atenție.

— Dânșii știu cât de mult vă place să jucați aici, continuă Orr. Știți procedura - Hanada va deține locul de membru cinci ani pe numele dânsului, după care va fi trecut pe numele dumneavoastră. Deci atunci când vă veți retrage, veți fi liber să-l vindeți. Veniți dumneavoastră să luați formularele sau vi le trimit acasă?

— Domnule Orr, spuse Connor, vă rog să-i transmiteți recunoștința mea sinceră domnului Hanada pentru marea sa generozitate. Nici nu știu ce să spun. Am să vă mai caut eu în legătură cu acest lucru.

— E perfect. Doar să ne informați unde să vă trimitem formularele.

— Vă mai sun eu, spuse Connor.

Apăsă butonul telefonului pentru a întrerupe convorbirea și rămase cu privirea ținută înaintea, încruntat. Se lăsă o tăcere îndelungă.

— Cât costă un loc de membru la Club? am întrebat.

— Șapte sute cincizeci de mii. Poate chiar un milion.

— Drăguț cadou din partea prietenilor dumneavoastră, am spus.

Îmi venise în minte Graham și modul insistent în care îmi dăduse de înțeleș că John Connor se afla în buzunarul japonezilor. Acum, până și mie mi se risipiseră îndoielile.

— N-am să accept, zise Connor scuturând din cap.

— Ce să acceptați? l-am întrebat. Isuse! Domnule căpitan! Dar pentru mine

e clar ca bună ziua.

— Nu, n-o să accept.

În momentul acela sună din nou telefonul. De data aceasta era pentru mine.

— Domnul locotenent Smith? La telefon Louise Cerber. Mă bucur atât de mult că am reușit să vă gădesc.

Numele nu-mi spunea nimic.

— Vă ascult, am spus.

— Din moment ce mâine e sâmbătă, mă gândeam că poate aveți puțin timp la dispoziție să vedeți casa.

Atunci mi-am adus aminte cine era. În urmă cu o lună, mersesem împreună cu funcționarul unei agenții imobiliare să văd o casă. Michelle crește pe zi ce trece și voiam să scap de apartamentul acela, să gădesc o locuință cu curte, dacă era posibil. Dar mă cam dezumflasem. Cu toate că prețurile scăzuseră, până și cele mai mici case costau patru, cinci sute de mii, iar la salariul meu nu-mi puteam permite așa ceva.

— Este o ofertă deosebită și m-am gândit la dumneavoastră și la fetiță, spuse ea. E o casă mică în Palms, foarte mică, dar are un colț de pământ; o curte încântătoare cu flori și o pajiște drăguță. Costă trei sute de mii. Dar cred că proprietarul e gata să mai lase ceva la preț. M-am gândit că e o ocazie cu care nu te întâlnești în fiecare zi. Doriți să o vedeți?

— Cine este proprietarul? am întrebat.

— Ca să fiu sinceră, nu prea știu. E o situație specială. Proprietara casei este o doamnă în vârstă, care acum se află însă într-un azil, iar fiul ei care locuiește la Topeka intenționează să vândă casa. El preferă însă un venit regulat decât să primească toți banii odată. Casa nu e scoasă la vânzare oficial, dar știu că proprietarul are această intenție fermă. Dacă ați putea veni mâine, cred că s-ar aranja totul. Și credeți-mă, curtea este încântătoare. Mi-o și închipui pe fetița dumneavoastră jucându-se acolo.

Connor mă privea cu atenție.

— Domnișoară Gerber, am spus, am nevoie de mai multe detalii. Cine este proprietarul și tot tacâmul.

— Isuse, făcu ea surprinsă. Credeam că nici n-o să stați pe gânduri. Nu te întâlnești în fiecare zi cu așa ceva. Nu vreți măcar să mergem s-o vedem?

Connor îmi făcu semn să spun „da”.

— Va trebui să mă mai gândesc și-am să vă sun, am zis.

— Cum doriți, domnule locotenent, rosti ea cu voce șovăitoare. Vă ros; să mă anunțați ce-ați hotărât.

— Așa voi face, am spus și am închis. Ce naiba se întâmplă? am făcut spre Connor. Între noi fie vorba, ce-i cu grămada asta de parale care ni se tot oferă? De ce?

— Habar n-am, zise Connor.

— O avea legătură cu MicroCon?

— Nu știu. Credeam că MicroCon e o companie prea mică. Nu prea se leagă.

Mă privi stingherit și continuă;

— De fapt, ce naiba e MicroCon cu adevărat?

— Cred că știu de la cine putem afla, am spus.

Capitolul 30

— MicroCon? zise Ron Levine aprinzându-și un trabuc imens. Desigur că știu ce-i cu MicroCon. E o poveste urâtă.

Ne aflam în studioul de știri prin cablu de la American Financial Network, aflat lângă aeroport. Prin fereastra biroului lui Ron vedeam antenele parabolice albe, amplasate pe acoperișul garajului de alături. Ron pufăia din trabuc și rânjea la noi. Fusesse reporter financiar la „Times”, înainte de a se angaja aici. AFN era unul din puținele posturi de televiziune din țară unde crainicii nu citeau, ci vorbeau liber în fața camerelor de luat vederi. Iar Ron era unul dintre cei mai buni.

— MicroCon, începu el, a luat naștere acum cinci ani, în urma fuzionării mai multor companii americane producătoare de computere. Compania intenționa să producă și să dezvolte o nouă generație de aparate de litografiat cu raze X pentru circuite integrate. La vremea când s-a înființat MicroCon, nu exista absolut nici o companie americană care să producă aparatură de litografiat. Existaseră înainte, dar dăduseră faliment prin anii '80, din cauza competiției acerbe cu companiile japoneze. MicroCon a dezvoltat o tehnologie nouă și a început să construiască aparatura pentru companiile americane. Înțelegeți?

— Da, am răspuns eu.

— Acum doi ani, MicroCon a fost vândută companiei Darley-Higgins din Georgia, care la rândul ei s-a hotărât s-o vândă cu bani gheață. A găsit un cumpărător – firma Akai Ceramics din Osaka, o companie care deja producea aparatură de litografiat în Japonia. Akai se scaldă în bani și a fost de acord cu prețul fixat. Dar Congresul american s-a opus acestei vânzări.

— De ce?

— Declinul economiei americane a început, să-i deranjeze până și pe senatori. Am pierdut întâietatea în prea multe ramuri industriale în favoarea Japoniei – industria oțelului și de construcții de vapoare în anii '60, industria electronică producătoare de computere și aparatură de televiziune în anii '70 și construcția de mașini, prin 1980. Dar într-o bună zi, cineva se dezmeticește și-și dă seama că aceste ramuri industriale sunt vitale pentru apărarea Americii. Am pierdut capacitatea de a produce noi înșine componentele esențiale pentru securitatea noastră națională. Depindem în întregime de japonezi, importând toate astea de la ei. Așa că Congresul a început să-și facă griji. Dar am auzit că tranzacția tot va avea loc. De ce vă interesează? Aveți vreo legătură cu afacerea asta, băieți?

— Într-un anume sens, da, spuse Connor.

— Norocoșilor, zise Ron pufăind din trabuc. Dacă sunteți implicați într-o vânzare către japonezi, e ca și cum ați fi dat de petrol. Toată lumea se

îmbogățește de pe urma lor. Presupun că vă iese ceva baban la afacerea asta.

— Foarte baban, zise Connor dând din cap.

— Sunt sigur, spuse și Ron. Or să aibă ei grijă de voi: vă cumpără o căsuță sau o mașină, vă aranjează niște înlesniri financiare, ceva de genul ăsta.

— De ce-ar face asta? am întrebat.

— De ce mănâncă *sushi*? spuse Ron râzând. Asta e stilul în care fac ei afaceri.

— Dar MicroCon nu e o afacere minoră? îl întrebă Connor. Mă refer la prețul de vânzare.

— Da, asta cam așa e. Compania valorează o sută de milioane. Akai o cumpără cu o sută cincizeci. În plus, vor cheltui probabil alte douăzeci de milioane ca stimulente pentru funcționarii corporației, vreo zece milioane vor fi cheltuieli juridice, alte zece sub formă de onorarii pentru consultații la Washington, și în sfârșit vreo zece milioane vor reprezenta diverse atenții pentru cei ca voi. Așa că una peste alta, suma se ridică la vreo două sute de milioane.

— Două sute de milioane pentru o companie care valorează o sută? am întrebat cu mirare. De ce plătesc mai mult decât face?

— Nu se pune așa problema, zise Ron. Pentru ei afacerea e un chilipir.

— Cum asta?

— Pentru că dacă tu, să zicem, ești proprietarul unor utilaje care produc integratele pentru computere, devii implicit și proprietarul companiilor ale căror afaceri depind de ceea ce produci tu. MicroCon le va oferi japonezilor controlul asupra întregii producții americane de computere. Și, ca de obicei, închidem ochii. Exact cum s-a petrecut și cu industria producătoare de aparatură de televiziune sau cea de utilaje industriale.

— Dar ce s-a întâmplat cu industria care produce aparatura de televiziune? am întrebat.

Se uită la ceas, după care începu să ne explice:

— După al doilea război mondial, America era producătorul de televizoare numărul unu în lume. Douăzeci și șapte de companii americane cum ar fi Zenith, RCA sau Emerson erau net superioare, din punct de vedere tehnologic, companiilor din alte țări. Aparatura americană avea succes peste tot în lume, cu excepția Japoniei. Companiile noastre nu puteau penetra piața lor închisă. Li s-a spus însă că dacă vor să intre pe piața japoneză trebuie să vândă licențele tehnologice firmelor nipone. Nu prea le-a convenit, dar au făcut-o sub presiunea guvernului american care dorea să aibă Japonia aliată împotriva Rusiei. Ați înțeles?

— Perfect.

Vânzarea de licență a fost o idee proastă. Asta înseamnă că s-au folosit de tehnologia noastră și că noi i-am pierdut ca piață de desfacere. N-a trecut mult, și japonezii au început să producă televizoare alb-negru mai ieftine ca ale

noastre și să le exporte în America. Ceea ce noi n-am mai putut face în Japonia. Înțelegeți? În 1972, șaiszeci la sută din televizoarele existente în America erau importate, iar în 1976 importul a ajuns să reprezinte sută la sută. Ne-am pierdut piața de desfacere până și în propria noastră țară și, o dată cu asta, muncitorii americani au rămas fără lucru. Am zis că nu contează, iar companiile noastre au început să producă televizoare color. Dar și japonezii s-au pus pe treabă și guvernul lor a inițiat un program de producere a televizoarelor color. Și istoria se repetă – televizoarele color americane nu pot pătrunde pe piața japoneză, în timp ce televizoarele japoneze inundă piața externă, inclusiv cea americană. Cum spuneam – istoria se repetă și companiile americane sunt pur și simplu măturate de japonezi. Prin anii '80 mai erau doar trei companii americane producătoare de televizoare color, iar din 1987 a rămas una singură – Zenith.

— Dar televizoarele japoneze sunt mai bune și mai ieftine, am spus.

— Or fi ele mai bune, nu zic eu, spuse Ron, dar ieftine sunt doar pentru că se vând sub prețul de fabricație, cu scopul de a-i înlătura pe competitorii americani. Asta se cheamă dumping și este ilegal, din punct de vedere al legilor americane și internaționale.

— Atunci de ce nu i-am împiedicat să continue?

— Bună întrebare. Cu atât mai mult cu cât dumpingul era doar una din multele tehnici ilegale de marketing la care recurgeau japonezii. Aveau obiceiul să fixeze prețurile, în urma discuțiilor purtate de Grupul celor Zece Zile. Managerii japonezi se întâlneau o dată la zece zile, într-un hotel din Tokyo ca să stabilească prețurile produselor lor pe piața americană. America a protestat, dar adunările au continuat bine-mersi. Se mai spune că produsele lor intrau pe piața noastră pe baza unor contracte dubioase. Cică au dat mită în valoare de milioane unor distribuitori cum ar fi Sears săvârșind fraude incalculabile. Pe scurt, au distrus industria americană care n-a putut ține pasul cu ei.

Desigur că firmele noastre au protestat și au pretins despăgubiri – vezi toate cazurile aflate în tribunalele federale. Japonezii erau acuzați de dumping și fraudă. De obicei, cazurile în care e vorba de dumping sunt rezolvate în mai puțin de un an. Guvernul nu prea s-a sinchisit însă la momentul respectiv, iar japonezii, vulpi bătrâne, au știut cum să tragă de timp. Au plătit celor în stare să exercite trafic de influență milioane și milioane de dolari ca să le susțină cauza. Astfel, procesele s-au lălit vreme de doisprezece ani și între timp bătălia pentru piața de desfacere se încheiase. Bineînțeles, companiile americane nu și-au mai putut recâștiga poziția pe piața japoneză. Toate ușile erau închise.

— Vrei să spui că japonezii au pus mâna pe industria de televizoare pe căi ilegale...

Ron ridică din umeri.

— Păi, cum să vă spun, fără ajutorul nostru, n-ar fi reușit, zise el. Guvernul

nostru a ajutat Japonia în care vedeau o țărișoară pe cale de afirmare. În același timp, credeau că industria americană nu are nevoie de sprijin guvernamental. Poate sună ciudat, dar gustul americanului pentru afaceri n-a fost niciodată prea accentuat, iar guvernul nostru se pare că n-a realizat lucrul ăsta. Atunci când Sony a creat mini-casetofonul Walkman, ar fi trebuit să spunem: „Ce drăguț e. Acum trebuie să vindeți licența către GE și să distribuiți casetofoane prin intermediul unei companii americane”, dar n-am făcut-o. Iar atunci când au început distribuirea, ar fi trebuit să punem punctul pe „i” și să zicem: „Ne pare rău, dar magazinele americane au încheiat deja contracte cu furnizorii americani. Vă veți putea vinde produsele pe piața noastră, numai și numai prin intermediul unei companii americane”. Dar nici asta n-am făcut-o. Și nici atunci când și-au patentat produsul n-am procedat așa cum s-ar fi convenit. După cum nu le-am spus nici că: „patentarea unui produs durează opt ani, timp în care respectivul produs trebuie testat pe piață, astfel încât companiile americane să fie sigure că intenționați să permiteți copierea scutită de taxe a patentului”. Dacă am fi procedat așa, companiile noastre ar fi avut timp să-și realizeze produsele după o versiune proprie a tehnologiei lor.

Nu, n-am făcut nimic din toate astea, în vreme ce Japonia chiar așa a acționat. Și-au închis piața, în timp ce a noastră a rămas deschisă oricărui tip de produse – ca o curte fără câini.

Până acum, în țara asta n-am făcut decât să ne tăiem singuri craca de sub picioare. Companiile americane le-au oferit japonezilor pe tavă mai întâi patentul televizoarelor alb-negru, iar apoi al celor color. Iar atunci când și-au dat seama ce făcuseră, guvernul american a refuzat să le ajute să lupte împotriva practicilor ilegale ale comerțului japonez. Așa s-a întâmplat și când Ampex a inventat adaptorul de imagine – nici măcar n-au încercat să-l scoată pe piață. Au vândut licența japonezilor și cu asta-basta. O să constăți că majoritatea companiilor americane nici măcar nu mai face muncă de cercetare. Și pe bună dreptate. La ce bun să mai dezvolti o tehnologie proprie, atunci când propriul tău guvern se arată ostil eforturilor tale de a ieși pe piață cu un produs sau altul?!

— Asta nu înseamnă că managerii americani sunt incompetenți?

— Asta e placa lor preferată, răspunse Ron. Așa spun japonezii și cei care le caută în coarne. Dar lumea nici nu-și imaginează cât de josnici pot fi. Cunoașteți cazul Houdaille? Houdaille era o companie producătoare de mașini-unelte, care s-a plâns la un moment dat că patentele și licențele îi fuseseră violate de anumite companii din Japonia. Un judecător federal l-a trimis pe avocatul angajat de Houdaille să adune probe, dar japonezii au refuzat să-i dea viza.

— Glumești?

— Nu, nu glumesc. Și credeți că i-a păsat cuiva de treaba asta? Nu, nicidecum. Atunci când cazul Houdaille a fost supus atenției administrației

Reagan, cei de la Casa Albă n-au mișcat nici măcar un deget. Așa că Houdaille a rămas cu buza umflată, și era bine să fi fost numai atât, dar a dat în cele din urmă faliment, căci n-a mai putut face față competiției; japonezii își vindeau produsele la prețuri mult mai reduse.

— Dar dacă vinzi sub prețul pieței asta nu înseamnă că ieși în pierdere?

— O bucată de vreme, da. Dar prin faptul că vinzi milioane și milioane de produse, faci rost de bani cu care îți modernizezi secțiunile de producție – produci astfel mai mult și mai repede – și implicit, prețul de producție scade. În urmă cu câțiva ani, lucrul ăsta era foarte ușor de realizat. Astfel că japonezii au făcut-o, și între timp și-au eliminat competitorii și au ajuns să controleze întreaga piață. Vedeți voi, japonezii gândesc numai în viitor; planifică totul în mod strategic. Chiar dacă știi că o afacere va da roade abia peste cincizeci de ani, nu întârzie s-o pună la punct, pe când o companie americană se gândește la profitul pe care-l va obține în trei luni de la inițierea afacerii. Vedeți, aici e diferența. Japonezilor nu le pasă de profiturile pe termen scurt. Ei se gândesc cum să acopere piața în timp. Afacerile aduc mai mult a război pentru ei. Pun la punct anumite strategii pentru a câștiga din ce în ce mai mult teren – așa cum la război se fac cuceriri teritoriale. Vor să dețină controlul total asupra pieții și să înlăture competitorii. Asta fac de treizeci de ani încoace.

Japonezii ne-au lovit pe la spate și au acaparat tot – industria metalurgică, electronică, de televizoare și computere, precum și cea producătoare de mașini unelte – și nimeni n-a mișcat un deget ca să-i oprească. Companiile japoneze, ca de altfel și guvernul japonez au ținut doar anumite ramuri – cele mai importante de fapt – pe care încet, încet, au pus mâna. Industrie după industrie, an după an, în timp ce noi ne țineam de întruniri și pălăvrăgeam despre piața liberă și comerțul liber. Dar comerțul liber e doar o vorbă-n vânt, dacă nu se face pe căi și cu mijloace cinstite. Iar în ceea ce-i privește, japonezii nu prea dau doi bani pe comerțul făcut cu spirit de fair-play. Știți, japonezii au un motiv foarte serios să-l iubească pe Reagan. În timpul mandatului lui, s-au aranjat bine aici; în numele unui comerț liber, profitând de acest slogan atât de iubit de administrația lui Reagan, ne-au ruinat pur și simplu economia.

— Și americanii cum de n-au înțeles toate astea? am întrebat.

Connor râse.

— De ce mănâncă americanii hamburger? Așa sunt americanii făcuți, *kohai*.

Din studioul de actualități, a voce de femeie strigă:

— E un oarecare Connor pe-aici? Îl caută cineva de la Four Season Hotel.

Connor își privi ceasul și se ridică de pe scaun.

— Scuzați-mă, vă rog.

Se îndreaptă spre studioul de actualități. Îl puteam vedea prin peretele de sticlă cum lua notițe în timp ce vorbea la telefon.

— Nu știi dacă-ți dai seama, începu Ron, dar toată situația asta continuă.

De ce costă un aparat de fotografiat japonez mai puțin la New York decât la Tokyo? Cum e posibil, când vaporul care îl transportă străbate aproape jumătate din globul pământesc, când se plătesc taxele de import și se cheltuiesc o mulțime de bani cu distribuirea. Cum e posibil să fie mai ieftin după toate aceste cheltuieli? Cum e posibil? Până și turiștii japonezi își cumpără propriile produse aici, în America, căci sunt mai ieftine ca la ei. Iar produsele americane care se desfac în Japonia costă cu șaptezeci la sută mai mult decât aici. De ce nu ia guvernul american niște măsuri restrictive, dure chiar? Habar n-am. O parte din răspunsuri se află aici, spuse și arată spre monitor. Pe ecran se zărea un bărbat distins, vorbind în microfon. Nu putem auzi ce spune căci sonorul era oprit.

— Îl știi pe individul ăsta? mă întrebă Ron. Este David Rawlings – profesor de economie la Stanford, specialist în economia țărilor din zona Pacificului. Este exemplul tipic de... vrei să-l dai puțin mai tare? Poate vorbește despre MicroCon.

Am dat sonorul mai tare și l-am auzit pe Rawlings spunând:

„—... cred că atitudinea americanilor e pur și simplu irațională. La urma urmei, companiile japoneze crează locuri de muncă pentru americani, în timp ce companiile noastre își extind activitatea mai mult în străinătate, lipsindu-i pe conaționalii lor de atâtea și-atâtea locuri de muncă. Tocmai de aceea japonezii nu pot înțelege de ce ne plângem”.

— Ce le mai bulibăsește și ăsta, spuse el.

Pe ecran profesorul Rawlings continuă:

„Scuzați-mă, dar părerea mea e că poporul american e lipsit de recunoștință față de ajutorul oferit de investitorii străini”.

Ron râse.

— Rawlings face parte din grupul pe care noi aici îl numim „Pupători în fund” – experți universitari care fac propagandă asiduă japonezilor. De fapt, nu prea au de ales, căci se duc destul de des la specializări în Japonia și ar pierde șansa asta dacă ar începe să critice. Li s-ar trânti ușa în nas. Mai mult, japonezii ar șopti în anumite urechi că ofensatorul e o persoană nedemnă de încredere ori că părerile sale sunt cam „prăfuite”. Ori și mai rău de atât – că e rasist. N-ar dura mult și acești mari specialiști ar începe să-și piardă slujbele și prestigiul în lumea universitară. Ei știu bine ce-au pățit colegii lor care au rupt tăcerea. Nu vor să facă aceeași greșală și să pățească și ei la fel.

Connor se întoarse în biroul lui Ron și-i spuse:

— Crezi că vânzarea MicroCon-ului e ilegală?

— Nici nu mai încapă vorbă, zise Ron. Dar totul depinde acum ce vor hotărî cei de la Washington. Akai Ceramics deține deja șaiszeci la sută din piața americană. Dacă pune mâna pe MicroCon, va deține un monopol aproape absolut. Dacă Akai ar fi fost o companie americană, guvernul ar fi blocat vânzarea fără să mai stea pe gânduri, motivându-și acțiunea prin legea anti-

trust. Dar din moment ce Akai nu este o companie americană, vânzarea MicroCon-ului nu ridică atâtea probleme. Probabil că, în cele din urmă va fi permisă.

— Nu înțeleg. Vrei să spui că o companie japoneză poate deține monopolul pe piața americană, iar o companie autohtonă, nu?

— Ce vrei, așa stau lucrurile în zilele noastre, spuse Ron. Dar legislația americană a permis întotdeauna vânzarea companiilor noastre către străini. De aceea a fost posibil ca Matsushita să cumpere Universal Studios în urmă cu câțiva ani. La vremea respectivă, erau mai multe companii americane care doreau să cumpere Universal Studios, dar nu s-a putut. Westinghouse a încercat asta în 1980, dar nu i s-a permis, căci a fost invocată legea anti-trust. A încercat și RCA, dar n-a fost chip. S-ar fi încălcat, pasămite, legea cu privire la conflictul de interese. Dar atunci când a intrat și Matsushita în scenă, nu mai era nici o lege care să se opună vânzării, dispăruseră ca prin minune toate, căci Matsushita nu era o companie americană. În ultimul timp însă legile s-au mai schimbat. În conformitate cu legislația actuală, RCA ar fi putut cumpăra Universal. La timpul convenit, n-a fost însă posibil. În momentul de față, afacerea MicroCon ilustrează perfect brambureala din legislația americană.

— Dar ce părere au companiile americane producătoare de computere în legătură cu afacerea MicroCon? I-am întrebat.

— Nu le prea convine treaba asta, îmi răspunse Ron. Dar nici ei nu pot face nimic.

— De ce?

— Motivul este următorul: companiile americane se simt supravegheate de guvern. Patruzeci la sută din exportul american se află sub control guvernamental. De exemplu, guvernul nu permite companiilor producătoare de computere să exporte în Europa de Est. E adevărat că Războiul Rece a luat sfârșit, dar restricțiile încă mai există. Între timp, Japonia și Germania exportă acolo computere într-o veselie, așa că americanii vor și ei să scape de atâtea legi și regulamente restrictive. Iar blocarea afacerii MicroCon ar fi privită ca un amestec grosolan al guvernului.

— Tot nu înțeleg, am spus.

— Nici nu-i de mirare, făcu Ron. În următorii câțiva ani, companiile americane vor fi pur și simplu strivite. Căci dacă Japonia va deveni singura sursă producătoare de integrate pentru computere, japonezii sunt în stare să ne blocheze producția.

— Ar fi în stare să facă așa ceva?

— Să fii tu sănătos de când o fac, zise Ron. Așa au procedat cu generatoarele de ioni și cu multă aparatură. Marele păcat al companiilor americane e că nu sunt în stare să se unească la greu. Se mănâncă între ele, în timp ce japonezii tot cumpără companii producătoare de tehnologie super avansată – cam una la zece zile. Și fac asta de șase ani încoace. Economia

noastră e vlăguită, se dezmembrează pe zi ce trece. Iar guvernului nu-i pasă, căci există un soi de organism numit CFIUS, adică un comitet național pentru investițiile străine care dirijează vânzarea companiilor producătoare de tehnologie super-avansată. În afară de acest comitet, nimeni nu se bagă. Din ultimele cinci sute de vânzări, doar una a fost blocată. Companiile au fost revândute una după alta și cei de la Washington n-au zis nici păs. Dar uite că senatorul Morton a luat până la urmă atitudine și-a zis: „la stați așa!” dar nu l-a luat nimeni în seamă.

— Asta înseamnă că afacerea MicroCon merge mai departe?

— Așa am auzit chiar mai devreme. Mașina de propagandă japoneză s-a pus zdravăn pe treabă. Iar japonezii sunt tenaci, nu se lasă cu una cu două. Vor să fie mereu cei mai buni. În toate domeniile...

Se auzi un ciocănit, după care o blondină băgă capul pe ușă.

— Scuză-mă că te deranjez, Ron, spuse ea. Tocmai a sunat Keith, reprezentantul Televiziunii Naționale Japoneze la Los Angeles. Vrea să știe de ce crainicul nostru îi jignește pe japonezi.

Ron se încruntă.

— Îi jignește pe japonezi? Ce tot spui acolo?

— Zice că unui din crainici a spus în emisie: „Blestemații ăștia de japonezi pun laba pe țara noastră”.

— Hai, hai, făcu Ron. Nimeni n-ar fi zis așa ceva în emisie. La cine se referă?

— La Lenny din New York, spuse femeia. Resturi de imagini parazit.

Ron se ridică de pe scaun.

— Of, fir-ar să fie, spuse el. A verificat casetele?

— Da, răspunse blondina. Băieții din camera de control tocmai se ocupă de asta. Dar cred că-i adevărat.

— La naiba.

Atunci l-am întrebat:

— Resturi de imagini parazit?

— În fiecare zi, începu Ron, interceptăm prin satelit imagini de la televiziunile din New York și Washington. Dar și înainte și după înregistrarea respectivă, există câteva momente când, să zicem, crainicul se piaptănă sau vorbește cu cineva. Bineînțeles că noi nu dăm asta pe post. Intrăm în emisie la momentul potrivit. Dar există posibilitatea ca ceea ce noi nu prezentăm pe post să fie interceptat de oricine cu o simplă antenă personală care ne caută semnalul. Și o fac mulți. Îi atenționăm adesea pe crainici să aibă grijă ce fac și ce spun în fața camerei de luat vederi. Chiar anul trecut, Louise și-a deschis nasturii de la bluză în timp ce făcea proba de microfon. Au sunat oameni din toată țara să ne atragă atenția.

Telefonul de pe birou începu să piuiască. Ron răspunse, ascultă tăcut câteva clipe, și spuse:

— Bine. Înțeleg.

Apoi închise.

— Au verificat casetele, ne explică el. Lenny era la microfon înainte de a intra în emisie și i-a spus lui Louise: „Împuțiii ăștia de japonezi or să ne încalece definitiv, dacă nu ne deșteptăm odată”. Nu era în direct, dar a spus-o. Dădu amărât. Nu i-ai explicat tipului de la telefon că n-am transmis asta? zise el dând amărât din cap.

— Ba da, răspunse blondina. Dar zice că oricine ar fi putut intercepta transmisia prin satelit și că jignirea tot jignire rămâne.

— La naiba, spuse Ron. ăștia ne controlează până și transmisiile prin satelit. Și ce vrea Keith să fac?

— Keith zice că s-a săturat să-și bată gura de pomană cu cei de la New York. Vrea să te ocupi tu de treaba asta.

— Vrea să-i sun pe japonezi?

— Spune să faci cum crezi de cuviință, dar să ai în vedere că avem un contract cu televiziunea niponă și că n-ar fi bine să riscăm. S-ar putea să nu ne mai preia spectacolul acela de jumătate de oră pe care îl transmit în fiecare zi. Spune că ar fi bine să-ți ceri scuze.

Ron oftă.

— Deci trebuie să-mi cer scuze pentru ceva ce nici măcar n-a fost spus în emisie. Dar-ar Dumnezeu să ardă cu toții în focul iadului! izbucni Ron, după care își îndreaptă privirea înspre noi și continuă: îmi pare rău, băieți, dar trebuie să plec. Mai doriți să aflați ceva?

— Nu, am spus. Îți doresc noroc, Ron.

— Auzi? Cu toții avem nevoie de noroc. Știți bine că televiziunea japoneză a băgat un miliard de dolari în Global News Network. Acum sunt gata-gata să pună mâna pe CNN. Așa că trebuie să nu uităm că istoria se repetă... Căci dacă uităm, putem să ne luăm adio de la o rețea de televiziune cu totul și cu totul americană.

Pe când ne îndreptam spre ușă, l-am auzit pe Ron spunând, la telefon:

— Domnul Kasaka? La telefon Ron Levine de la American Financial Network. Da, domnule. Da, domnule Kasaka. Voiam să vă cer scuze, domnule, să-mi exprim profunda dezolare în legătură cu ceea ce a spus crainicul nostru în transmisia prin satelit...

Am deschis ușa și am ieșit.

— Încotro mergi acum? l-am întrebat pe Connor.

Capitolul 31

Four Seasons este hotelul preferat al starurilor și politicienilor. Are o intrare grandioasă, dar noi am parcat mașina după colț, lângă intrarea personalului. Pe rampa de descărcat marfa se afla un ditamai camionul din care personalul de la bucătărie descărca sticle cu lapte. Am așteptat vreo cinci minute. La un moment dat, Connor se uită la ceas.

— De ce stăm aici? I-am întrebat.

— Ne supunem exigențelor Curții Supreme de Justiție, *kohai*.

Pe rampa de descărcare apăru o femeie într-un costum sobru, bleumarin, care privi în jurul ei și ne făcu cu mâna. Connor îi răspunse, iar femeia dispăru. După aceea, Connor își scoase portofelul din buzunar și luă din el câteva bancnote de douăzeci de dolari.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat cât am lucrat ca detectiv, spuse Connor, e că personalul hotelurilor poate fi extrem de folositor. Mai ales în zilele noastre, când poliției i se impun atâtea restricții. Nu putem intra într-o cameră de hotel fără mandat. Dacă am face-o, orice descoperire relevantă n-ar fi acceptată ca fiind valabilă, înțelegeți?

— Da.

— Dar personalul poate s-o facă. Mă refer la cei de la room-service și la cameriste.

— Aha.

— Așa că am învățat să-mi păstrez relațiile la toate marile hoteluri, spuse deschizând ușa mașinii. Lipsesc doar o clipă.

Se îndreptă către rampa de descărcare și rămase acolo așteptând. Stăteam cu mâinile pe volan, când, deodată, îmi reveni iar în minte cântecul acela: „M-ai răvășit cu totul nici nu mai pot să dorm, prea multă dragoste face din om neom”.

Pe rampă, apăru o cameristă în uniformă și vorbi câteva clipe cu Connor. În timp ce el își nota ceva în agendă, tipa învârtea un obiect auriu în palmă. Connor a privit obiectul cu atenție, fără să-l atingă, și a dat din cap. Femeia a băgat obiectul la loc în buzunar. Apoi Connor i-a dat banii și ea a plecat.

„Să știi că m-am răzgândit, iubirea noastră îmi convine. Doamne Dumnezeule, nici nu mai știu ce-i cu mine, prea multă dragoste face din om neom”.

Un valet ieși atunci pe rampă, ducând un costum albastru bărbătesc pe un umerăș. Connor i-a pus o întrebare, iar valetul, înainte să-i răspundă, s-a uitat la ceas. Apoi Connor s-a lăsat pe vine și a început să cerceteze cu atenție partea de jos a sacoului, după care i-a desfăcut nasturii și a examinat și pantalonii care erau agățați pe umerăș.

Valetul a dispărut cu costumele și după câteva clipe a apărut cu altul.

Connor procedă la fel. Deodată, mi-am dat seama că a găsit ceva pe sacou, o pată, ceva, căci a început să răzuie cu grijă materialul, ținând dedesubt o pungă de plastic cu gura deschisă. Apoi îi dădu șpagă valetului și se întoarse în mașină.

— L-ați verificat pe senatorul Rowe? l-am întrebat.

— Am verificat eu mai multe, dar și pe senatorul Rowe într-adevăr, îmi răspunse el.

— Asistentul lui Rowe avea azi-noapte o pereche de chiloți albi în buzunar, dar Cheryl Austin purta unii negri.

— Așa e, spuse Connor. Dar, oricum, cred c-am început să facem progrese.

— Ce-ați răzuit în pungă?

Scoase atunci punga din buzunar și o ridică în lumină. Prin plasticul transparent am zărit câteva fire închise la culoare.

— Cred că sunt fibre dintr-un covor, închise la culoare ca și carpeta din sala de consiliu de la Nakamoto. Trebuie însă să verificăm la laborator ca să fim siguri. Dar până atunci, trebuie să mai rezolvăm ceva. Pornește mașina!

— Unde mergem?

— La Darley-Higgins. Compania care patronează MicroCon-ul.

Capitolul 32

În hol, pe peretele de deasupra recepției, un muncitor monta niște litere mari, aurii: DARLEY-HIGGINS INC. Dedesubt scria: CEI MAI BUNI ÎN MANAGEMENT. Alți câțiva muncitori așezau o carpetă. Am arătat legitimațiile și am spus că vrem să vorbim cu Arthur Greiman, președintele companiei.

Secretara, o tipă cu nasul cârn, vorbea cu un accent sudic.

— Domnul Greiman este ocupat toată ziua. Vă așteaptă?

— Am venit aici în legătură cu vânzarea MicroCon.

— Atunci puteți discuta cu domnul Enders, vice-președintele, care conduce sectorul de publicitate. Dânsul dă relații în legătură cu MicroCon.

— În regulă, spuse Connor.

Ne așezarăm pe o canapea de lângă birou. Pe canapeaua din cealaltă parte a încăperii ședea o tipă drăguță, îmbrăcată într-o fustă scurtă. Ținea la subsoară niște planuri făcute sul. Muncitorul care fixa literele continua să bată cu ciocanul.

— Credeam că firma are necazuri financiare, am spus. De ce fac toate schimbările astea?

Connor ridică din umeri fără să zică nimic.

Secretara răspundea la telefon și dădea legăturile.

— Darley-Higgins, o clipă, vă rog. Darley-Higgins... Oh, așteptați vă rog o secundă, domnule senator... Darley-Higgins, da, vă mulțumesc.

Am luat o broșură de pe masuță. Era un raport anual al concernului Darley-Higgins Management Group și din el am aflat că aveau birouri la Atlanta, Dallas, Seattle, San Francisco și Los Angeles. Am găsit și o fotografie a lui Arthur Greiman. Părea un tip fericit și mulțumit de sine. Raportul includea un eseu semnat de el, cu titlul: „Pariul cu perfecțiunea”.

— Domnul Enders vă va primi în câteva clipe, ni se adresă secretara.

— Vă mulțumim, spuse Connor.

Câteva minute mai târziu, doi bărbați în costum bleumarin intrară pe ușă. Tipa care stătea pe canapea se ridică în picioare și spuse:

— Bună ziua, domnule Greiman.

— Bună, Beverly, îi răspunse bărbatul mai în vârstă. Stăm de vorbă imediat.

Connor se ridică la rândul lui, iar secretara spuse:

— Domnule Greiman, domnii aceștia...

— Doar o secundă, zise Greiman.

Se întoarse către bărbatul care îl însoțea, un tip mai tânăr decât el, până-n treizeci și cinci de ani, și-i spuse:

— Rezolvă treaba aia cu Roger.

Bărbatul mai tânăr dădu din cap, zicându-i:

— Nu cred c-o să-i placă.

— Știu că n-o să-i placă, dar te rog să-i spui că minimul de compensație pentru CEO este de 6,4 milioane.

— Dar, Arthur...

— Te rog să-i spui.

— Bine, Arthur, așa o să fac, spuse acesta frământându-și cravata în mâini. Apoi adăugă cu voce scăzută: Dar să știi că e posibil ca tipii din consiliul de administrație să se opună ridicării sumei la mai mult de șase milioane, din moment ce profitul companiei e atât de scăzut.

— Dar aici nu e vorba de profit, spuse Greiman. Aici e vorba de compensație. N-are nimic de-a face cu profitul. Consiliul trebuie să fie de acord. Iar dacă Roger nu reușește să-i convingă, o să anulez ședința din martie și am să propun câteva schimbări. Să nu uiți să-i spui asta.

— Bine, o voi face, Arthur, dar...

— Vezi cum te descurci și dă-mi un telefon diseară.

— Bine, Arthur.

Își strânseseră mâinile, iar bărbatul mai tânăr plecă nu tocmai fericit. Secretara spuse din nou:

— Domnule Greiman, acești domni...

Atunci Greiman se întoarse spre noi:

— Domnule Greiman, am dori să stăm de vorbă câteva minute despre MicroCon, îi zise Connor și îi arătă legitimația.

— Pentru numele lui Dumnezeu, izbucni Greiman furios. Iarăși?! Ce-i cu hăituiala asta?

— Hărțuială?

— Dar cum ați vrea să-i spun? Întâi mi-au venit pe cap niște senatori, pe urmă FBI-ul. Iar acum și poliția? Nu suntem criminali. Compania este a noastră și e dreptul nostru s-o vindem. Unde este Louis? o întrebă el pe secretară.

— Domnul Enders vine imediat, răspunse aceasta.

— Domnule Greiman, interveni calm Connor, îmi pare rău că vă deranjez. Am dori să vă punem o singură întrebare. Nu durează decât un minut.

Lui Greiman parcă-i mai veni inima la loc.

— Ce doriți să știți?

— Câte oferte ați avut pentru MicroCon?

— Nu e treaba dumneavoastră, răspunse el. Oricum, în contractul pe care l-am semnat cu firma Akai se stipulează că nu pot fi făcute publice amănuntele vânzării, sub nici o formă.

— Au existat mai multe oferte? întrebă din nou Connor.

— Uitați ce este. Dacă aveți întrebări, vă rog să discutați cu Enders. Eu sunt ocupat. Se întoarse către femeia cu planurile. Beverly? Ai ceva pentru mine?

— Am refăcut planurile pentru sala de consiliu și v-am adus niște mostre

pentru faianța de la baie. M-am gândit că v-ar place culoarea gri, domnule Greiman.

— Bine, bine, zise și plecară împreună, întorcându-ne spatele.

Connor privi după ei și apoi, brusc, se răsuci pe călcâie și o luă spre lift.

— Hai, *kohai*. Hai să luăm puțin aer.

Capitolul 33

— Ce importanță are dacă au mai fost și alte oferte? I-am întrebat pe Connor în mașină.

— Putem afla, astfel, răspunsul la problema de bază, zise el. Cine vrea să-i pună bețe-n roate lui Nakamoto? Știm că vânzarea companiei MicroCon are o importanță strategică. De aceea sunt congressman-ii supărați. Dar asta mai înseamnă că și alte părți interesate sunt afectate.

— Vă referiți la cele din Japonia?

— Exact.

— Și unde mergem acum?

— La Akai.

Secretara japoneză chicoti când văzu legitimația lui Connor. Acesta spuse:

— Am dori să stăm de vorbă cu domnul Yoshida.

Yoshida era directorul companiei.

— Un moment, vă rog, zise secretara ridicându-se de pe scaun și îndepărtându-se în fugă, aproape alergând.

Compania Akai Ceramics se afla la al cincilea etaj al unui bloc lipsit de personalitate, pe El Segundo. Interiorul era spațios și destul de sever. De lângă biroul secretarei, puteam vedea întinzându-se în fața noastră un spațiu larg necompartimentat, în care erau răspândite o mulțime de birouri metalice. Aproape tot personalul de acolo vorbea la telefon. Se auzea bâzâitul vătuit al computerelor.

— Cam modest, am zis privind în jurul meu.

— Ce vrei, un simplu loc de muncă, spuse Connor. În Japonia, luxul e un moft. Dă de înțeles că nu ești serios. Pe când bătrânul domn Matsushita era președintele celei de-a treia companii - ca mărime și importanță - din Japonia, folosea pentru deplasări de la sediul său din Osaka la cel din Tokyo, un simplu avion de pasageri. Conducea o companie valorând cincizeci de miliarde de dolari și totuși nu avea avion personal.

În timp ce așteptam, priveam funcționarii de la birouri. Numai câțiva erau japonezi. Marea majoritate erau albi. Toți purtau costume bleumarin. Printre ei, aproape nici o femeie.

— Dacă în Japonia o companie nu merge bine, spuse Connor, prima măsură pe care o iau conducătorii e să-și reducă propriile salarii. Se simt răspunzători de soarta companiei și consideră că averea lor trebuie să crească sau să scadă în funcție de succesele sau insuccesele firmei.

Secretara se întoarse și se așeză tăcută la birou. Aproape imediat, un japonez într-un costum bleumarin se îndreptă spre noi. Avea părul grizonat, purta ochelari cu rame metalice și avea un aer solemn.

— Bună dimineața, spuse. Mă numesc Yoshida.

Connor făcu prezentările. Ne-am înclinat cu toții și am schimbat cărțile de vizită. Domnu Yoshida luă cărțile noastre de vizită cu ambele mâini, înclinându-se conform etichetei de fiecare dată. Am făcut și noi la fel. Am remarcat că John Connor nu i s-a adresat tipului în japoneză.

Yoshida ne conduse în biroul său prin ferestrele căruia se vedea aeroportul. Încăperea era modest mobilată, chiar auster.

— Doriți cafea sau ceai?

— Nu, nimic. Mulțumim frumos, spuse Connor. Ne aflăm aici în calitate oficială.

— Înțeleg, spuse și ne pofti să luăm loc.

— Am dori să stăm puțin de vorbă despre vânzarea companiei MicroCon.

— Ah, da. O problemă cam încurcată. Dar nu-mi dau seama de ce ar fi de competența poliției.

— Poate că nici nu este, spuse Connor. Ne puteți vorbi puțin despre această vânzare sau este un subiect tabu?

— Tabu? Întrebă Yoshida surprins. Nu, nicidecum. Afacerea a fost făcută publică chiar de la început. Am fost contactați de către domnul Kobayashi, reprezentantul companiei Darley-Higgins din Tokyo, anul trecut în septembrie. Atunci am aflat că firma este de vânzare. Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, trebuie să vă spun că am fost surprinși de ofertă. Am început negocierile la începutul lui octombrie. Reprezentanții noștri au ajuns la o înțelegere abia la jumătatea lui noiembrie, după care am intrat în faza finală a negocierilor. Dar tocmai atunci, pe șaisprezece noiembrie, Congresul a început să ridice obiecții.

— Ați spus că ați rămas surprins de ofertă? îl întrebă Connor.

— Da. Desigur.

— De ce?

Domnul Yoshida își puse mâinile pe birou și începu să vorbească rar:

— Cunoaștem faptul că MicroCon este o companie controlată la nivel guvernamental, finanțată în parte din fondurile guvernului american. Dacă-mi aduc bine aminte, e vorba de treisprezece la sută din capitalul lor. În Japonia, o astfel de companie ar fi considerată ca fiind a guvernului și, de aceea, în mod firesc, am fost cam sceptici cu privire la începerea negocierilor. Nu voiam ca, în vreun fel sau altul, să jignim pe cineva. Dar am primit asigurări din partea unor oficiali de la Washington că nu avea să se ridice nici o obiecție.

— Înțeleg.

— Dar, așa cum ne-am temut, au apărut greutățile. Simt că am devenit o problemă. Anumite persoane de la Washington sunt supărate pe noi și e ultimul lucru pe care-l dorim.

— Nu vă așteptați ca Washington-ul să aibă obiecții?

Domnul Yoshida ridică neîncrezător din umeri.

— Aparținem unor țări diferite. În Japonia știi la ce să te aștepți. Aici, în schimb, oricine care are o părere diferită, și există întotdeauna cineva, și-o

exprimă. Iar Akay Ceramics nu dorește o publicitate nefavorabilă. Întreaga situație a devenit penibilă în momentul de față.

Connor dădu din cap cu înțelegere.

— Mi se pare mie, sau vreți să vă retrageți din această afacere? întrebă el.

— Conducerea de acasă a companiei mă acuză că nu mi-am dat seama la timp de ce se va întâmpla. Le-am tot explicat că era imprevizibil. Washington-ul nu duce o politică stabilă; își schimbă părerile după cum bate vântul, după interesele care sunt în joc, zise el zâmbind și apoi adăugă: Cel puțin aceasta este impresia noastră.

— Credeți că vânzarea va merge înainte?

— Nu știu ce să zic, ținând cont de faptul că se întetesc certurile la Washington. După cum știți, guvernul de la Tokyo dorește prietenia americanilor. Se fac tot timpul presiuni, ca nu cumva să inițiem afaceri care i-ar putea deranja pe americani. Faptul că am cumpărat Rockefeller Center și Universal Studios ne-a atras o serie de critici. Ni se cere mereu să fim *yojinbukai*. Asta înseamnă...

— Discreți, spuse Connor.

— Da... Grijulii, prudenți, continuă el privindu-l cu atenție pe Connor. Vorbiți japoneza?

— Puțin.

Yoshida dădu din cap și stătu puțin pe gânduri; am crezut c-o să vorbească în japoneză, dar n-a făcut-o.

— Noi dorim să fim prieteni cu toată lumea, spuse el. Toate criticile acestea ni se par profund nedrepte. Compania Darley-Higgins trece printr-o perioadă dificilă din punct de vedere financiar. Poate că n-au o conducere pricepută, poate că altele sunt motivele. Nu știu ce să zic. În nici un caz nu este însă vina noastră. Nu noi suntem responsabili. Și nu noi am fost cei care ne-am dus la MicroCon. Ei au venit cu oferta. După ce că dorim să-i ajutăm, mai suntem și criticați, spuse el și oftă.

Geamurile începură să zăngăne. Afară, pe pistă, un avion imens decola.

— Dar ce-mi puteți spune în legătură cu ceilalți ofertanți? îl întrebă Connor. Când au renunțat?

— Nu au existat alți ofertanți, spuse domnul Yoshida încruntându-se. Propunerea primită din partea companiei Darley-Higgins a fost secretă. Nu doreau să facă publice dificultățile financiare prin care trec. Așa că ne-am gândit să cooperăm. Dar acum... Presa a denaturat toată situația. Ne simțim... *kega o shita*. Răniți se spune în engleză, nu?

— Da.

Ridică din umeri.

— Așa ne simțim. Sper că înțelegeți engleza mea nu tocmai grozavă.

Făcu o pauză. De fapt, în următorul minut nici unul dintre noi nu mai scoase o vorbă. Ședeam lângă Connor care se afla față-n față cu Yoshida. Un

alt avion își luă zborul și geamurile începură din nou să vibreze. Continuam să tăcem toți trei. Yoshida oftă profund. Connor dădu din cap, iar Yoshida se ridică puțin în scaun punându-și mâinile pe burtă. Connor oftă și el și se încruntă. Oftă și Yoshida. Amândoi păreau foarte concentrați. Ceva se întâmpla, dar nu prea înțelegeam ce. Am ajuns până la urmă la concluzia că trebuie să fie vorba de comunicarea aceea fără cuvinte.

În cele din urmă, Yoshida spuse:

— N-aș dori să mă înțelegeți greșit, domnule căpitan. Akai Ceramics este o companie respectabilă. Nu suntem cu nimic vinovați de... complicațiile apărute. Poziția noastră este dificilă. Dar vă voi ajuta atât cât îmi va sta în puteri.

— Vă sunt recunoscător, spuse Connor.

— Pentru puțin, zise Yoshida după care se ridică de pe scaun.

Ne-am ridicat și noi. Am făcut toți câte o plecăciune și neam strâns mâinile.

— Dacă simțiți că vă mai pot fi de folos, vă rog să mă contactați.

— Vă mulțumesc, zise Connor.

Yoshida ne-a condus spre ieșire. Am făcut din nou câte o plecăciune, iar el ne-a deschis ușa.

Afară, aștepta un american cu ten proaspăt, de vreo patruzeci de ani. L-am recunoscut imediat. Era tipul blond care se afla noaptea trecută în mașina senatorului Rowe. Cel care nu se prezentase.

— Ah, Richmond-san! exclamă Yoshida. Ce noroc că ați venit aici. Domnii aceștia se interesează de *baishu* MicroCon, spuse întorcându-se către noi. Dacă doriți, puteți sta de vorbă cu domnul Richmond. Dânsul vorbește o engleză mult mai bună ca a mea. Vă poate da multe alte detalii utile.

— Sunt Bob Richmond de la Myers, Lowson and Richmond, zise strângându-mi mâna cu hotărâre.

Era bronzat; arăta de parcă juca tenis toată ziua.

— Ce mică e lumea, nu-i așa? continuă el zâmbind vesel.

Connor se prezentă. Mi-am spus și eu numele după care am adăugat:

— Domnul senator Rowe a ajuns cu bine azi-noapte?

— Oh, da, spuse Richmond. Vă mulțumesc pentru ajutor, adăugă zâmbind. Nici nu vreau să mă gândesc la cum se simte în dimineața asta. Dar presupun că nu e pentru prima dată.

Se lăsă puțin în spate sprijinindu-se pe călcâie, ca un jucător de tenis așteptând serviciul adversarului. Părea puțin neliniștit.

— Trebuie să vă spun, continuă el, că sunteți ultimele persoane din lume pe care mă așteptam să le întâlnesc aici. Vă pot oferi vreo informație? Eu reprezint firma Akai la negocierile cu MicroCon.

— Nu, nu e vorba de așa ceva, spuse Connor cu blândețe. Ne interesează doar cadrul general.

— Are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat aseară la Nakamoto?

— Nu chiar, spuse Connor. Ne interesează doar câteva generalități.

— Dacă doriți, putem discuta în sala de consiliu.

— Din păcate am întârziat deja la o întâlnire, zise Connor. Poate că o să izbutim să stăm de vorbă puțin mai târziu.

— Bineînțeles, spuse Richmond. Mi-ar face o deosebită plăcere. Mă întorc la birou cam peste o oră, mai zise el și ne dădu cartea sa de vizită.

— E-n ordine, făcu Connor.

Richmond continua să mi se pară crispat. Ne conduse până la lift și spuse:

— Domnul Yoshida e cam de modă veche. Sunt sigur că, din politețe, a păstrat aparențele. Dar la fel de sigur sunt că, de fapt, e foarte furios pentru chestia cu MicroCon. A luat multe șuturi în fund de la Tokyo. Și nu-i drept... Cei de la Washington chiar l-au amețit. La început, a primit asigurări că nu sunt probleme cu vânzarea, ca mai apoi Morton să-i tragă preșul de sub picioare.

— Chiar așa? Întrebă Connor.

— N-am nici cea mai mică îndoială, răspunse Richmond. Nu știu ce probleme are Johnny Morton, dar exagerează opunându-se cu atâta înverșunare acestei afaceri. Am făcut tot ce trebuia. Până și CFIUS a fost de acord. Nu se pot încheia afaceri în stilul ăsta. Sper ca John să-și dea seama, și să lase treburile să intre pe făgașul lor normal. Pentru că, uite, în momentul de față a ajuns să fie etichetat drept rasist.

— Rasist? Chiar așa?

— Exact. Exact ca în cazul Fairchild. Vă aduceți aminte? În 1986, Fijibu a încercat să cumpere Fairchild Semiconductor, dar Congresul a blocat vânzarea, motivând că este împotriva securității naționale. Congresul nu a fost deci de acord ca Fairchild să fie vândut unei companii străine. Câțiva ani mai târziu, Fairchild este vândută unei companii franceze, iar Congresul nu zice nici păs. Se pare deci că vânzarea către companii străine e O.K. – dar nu când e vorba de una japoneză. Aș zice că miroase a politică rasistă. Oricum, aștept să mă sunați, spuse el când ajunserăm lângă lift. O să-mi fac timp pentru dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, spuse Connor.

Pășirăm în lift iar ușile se închiseră.

— Lua-te-ar dracu, făcu același Connor.

Capitolul 34

Conduceam mașina către nordul orașului spre Wilshire, la întâlnirea cu senatorul Morton.

— De ce să-l ia dracu'? I-am întrebat pe Connor.

— Până anul trecut, Bob Richmond a fost asistentul Amandei Marden în negocierile comerciale cu japonezii. Era prezent la toate întâlnirile, strategice ale guvernului american. Dar acum un an a făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade și a început să lucreze pentru japonezi, care îl plătesc acum cu cinci sute de mii pe an și care i-au promis o primă, dacă reușește să încheie această afacere. Cinstit vorbind, merită toți banii ăștia, căci știe tot ce se poate ști – e dracul gol.

— E legală chestia?

— Bineînțeles. E procedura standard. Toți fac așa. Dacă, să zicem, Richmond ar lucra pentru Microsoft, ar trebui să semneze un angajament, care i-ar interzice să lucreze pentru o companie rivală timp de cinci ani. În felul acesta se elimină posibilitatea divulgării unor secrete către firme concurente. Dar guvernul nostru are legi mai blânde.

— Totuși, de ce l-ați înjurat?

— Îi tot dădea cu rasismul, mârâi Connor. Știe el mai bine care e adevărul. Richmond cunoaște până-n cele mai mici detalii ce s-a întâmplat cu vânzarea Fairchild și mai știe că n-a avut nici o legătură cu ura rasială.

— Nu?

— Și mai știe ceva, și anume că japonezii sunt cel mai rasist popor de pe fata pământului.

— Chiar așa?

— Fără nici o îndoială. De fapt, când diplomații japonezi...

Sună telefonul. Am apăsat pe buton și am spus:

— Locotenentul Smith.

— Isuse, în sfârșit, se auzi o voce de bărbat. Unde naiba ați fost, băieți? Vreau să merg și eu la culcare.

Am recunoscut imediat vocea. Era Fred Hoffmann, comandantul de serviciu din noaptea trecută.

— Îți mulțumim că ne-ai sunat, Fred, spuse Connor.

— De ce? Ce vreți?

— Păi, vreau să aflu câte ceva despre telefoanele pe care le-ai primit azi-noapte în legătură cu Nakamoto, zise Connor.

— Nu numai tu ești curios. Toată lumea din orașul ăsta vrea să știe același lucru, spuse Hoffman. Jumătate din departament mă bate la cap cu chestia asta. Jim Olson s-a instalat pur și simplu în biroul meu și-mi cotrobăie prin hârțoage, de parcă ar fi la el acasă.

— Poate că, totuși, ai să vrei să-mi treci în revistă toate...

— Desigur. Primul mesaj a fost de la criminalistică. Nu prea înțeleseseră cei de acolo despre ce era vorba, pentru că individul care-i sunase avea un puternic accent asiatic și părea fâstâcit. O fi fost drogat. Îi dădea întruna cu „poziția în care se află cadavrul”. Băieții nu prea au înțeles ce voia să spună. Oricum, am trimis o mașină cu un echipaj acolo pe la opt treizeci. Când aceștia mi-au confirmat că era vorba de o crimă, i-am însărcinat cu anchetarea cazului pe Tom Graham și Roddy Merino, chestie pentru care am luat șuturi în fund mai târziu.

— Îhâm.

— Ce dracu' să fac?! Erau la rând pe lista de planificări. Doar știi și tu că trebuie să respectăm ordinea și să-i solicităm pe detectivi prin rotație. Asta ca să nu se creadă că umblăm cu nepotisme. Așa e regula. Eu n-am făcut decât s-o aplic.

— Îhâm.

— În sfârșit. Apoi, la nouă, m-a sunat Graham și mi-a spus că se iviseră niște probleme, și că japonezii solicitau un ofițer de legătură de la Serviciile Speciale. Am verificat încă o dată lista. De serviciu era Pete Smith; așa că i-am dat lui Graham numărul lui. Și presupun că acesta te-a sunat la rândul lui pe tine, Pete.

— Da, am zis eu, așa a făcut.

— În ordine, spuse Connor. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Cam la câteva minute după ce-a sunat Graham, poate pe la nouă și cinci, a sunat cineva, cu un puternic accent străin. N-aș băga mâna-n foc, dar cred că era asiatic. Tipul mi-a zis că a fost însărcinat de compania Nakamoto să ceară numirea căpitanului John Connor la conducerea anchetei.

— Nu s-a prezentat?

— Desigur că s-a prezentat. Eu i-am cerut s-o facă. I-am și notat numele, Koichi Nishi.

— Zicea că e de la Nakamoto?

— Da, așa zicea, spuse Hoffmann. Eu nu aveam de unde naiba să știu dacă era adevărat sau nu. Chestia e că, azi dimineață, conducerea concernului Nakamoto a protestat în mod oficial în legătură cu încredințarea cazului lui John Connor. Ziceau că nu lucrează nici un Koichi Nishi la ei. Pretindeau că totul e o înscenare. Dar, crede-mă, tipul chiar a sunat. Nu inventez.

— Sunt sigur de asta, spuse Connor. Spuneai că [tipul de](#) la telefon vorbea cu accent?

— Da. Știi, vorbea destul de bine engleza, chiar foarte bine aș putea spune, dar avea un accent străin. Singurul lucru care mi s-a părut ciudat a fost că știa o mulțime de lucruri despre tine.

— Da?

— Da. Mai întâi de toate, m-a întrebat dacă știu numărul tău. Dacă nu, se

oferea să mi-l dea el. I-am răspuns că-l știam. Auzi chestie... Să primesc eu informații despre oamenii de la un japonez oarecare! Mi s-a părut culmea! Apoi mi-a spus: „Știți, domnul căpitan Connor nu răspunde întotdeauna la telefon. Mai bine ați trimite pe cineva să-l ia; e mai sigur așa”.

— Interesant, zise Connor.

— Așa că l-am sunat pe Pete Smith și i-am spus să treacă să te ia. Ținând seamă de încurcăturile de la Nakamoto și de faptul că Graham nu prea-i are la suflet pe japonezi, m-am gândit că era mai bine să te duci tu. M-am gândit că poate mai sunt și alții ca el printre oamenii noștri. În plus, toată lumea știe că tu ai relații mai strânse cu ei, că-i cunoști mai bine. Așa că l-am rugat pe Pete să te ia și pe tine. Iar acum toate se întorc împotriva mea. Toți lovesc în mine.

— Adică...? întrebă Connor.

— Totul a început azi noapte, cam pe la unsprezece, când m-a sunat șefu' și m-a întrebat de ce l-am însărcinat cu anchetarea cazului pe Graham. I-am explicat de ce, dar a continuat să mă bată la cap. Pe la cinci dimineața m-a luat în șuturi în legătură cu tine. De ce te-am convocat, cum de s-a putut întâmpla asta și așa mai departe. Am văzut că a apărut și un articol în „Times” despre rasismul de care a dat dovadă poliția. Nu știu ce întorsătură vor lua lucrurile. Tot încerc să la explic că am urmat procedura uzuală, că am procedat exact așa cum scrie la carte și nimeni nu vrea să mă creadă. Dar ăsta e adevărul! Crede-mă!

— Sunt sigur, spuse Connor. Încă un lucru aș vrea să știi, Fred. Ai ascultat înregistrarea primului apel telefonic?

— La naiba. Bineînțeles. Am ascultat-o chiar acum o oră. De ce?

— Nu seamănă vocea cu cea a domnului Nishi?

Hoffmann râse.

— Isuse. Cine știe, căpitane. Poate. Mă întrebi dacă o voce cu accent asiatic seamănă cu altă voce cu accent asiatic pe care am auzit-o cu multe ore înainte. Cam greu să-mi dau seama. Sincer să fiu nu știu. Vocea celui care a telefonat prima dată părea precipitată și confuză. Poate că individul era în stare de așa șoc sau poate se drogase, nu-mi dau seama. Tot ce știau e că, oricine ar fi fost domnul Nishi ăsta, avea al naibii de multe informații despre tine.

— Ei bine, poate că amănuntul ăsta ne va fi de folos. Acum du-te să te culci, Fred, mai spuse Connor după care îi mulțumi și închise.

Am ieșit de pe autostradă, îndreptându-ne spre Wilshire, unde urma să ne întâlnim cu senatorul Morton.

Capitolul 35

— Foarte bine, domnule senator, acum priviți aici, vă rog... Încă puțin... asta e. Aveți o privire dură; foarte masculină. Îmi place la nebunie. Vă mai rețin doar trei minute.

Regizorul, un bărbat nervos, agitat, îmbrăcat într-o jachetă de camuflaj, cu o șapcă de baseball pe cap, mișca aparatul de luat vederi în sus și în jos, la stânga și la dreapta, lătrând ordine către cei din echipa lui cu un puternic accent britanic.

— Jerry, pune un paravan acolo. E prea puternic soarele. Și nu putem face nimic cu ochii? Vreau lumina mai puternică pe ochi. Ellen? Nu vezi strălucirea de pe umărul drept? Lumina mai mică, iubito. Iar gulerul e prea țeapăn și i se vede microfonul pe cravată. Vreau să-i scoatem mai mult în relief firele albe din păr. Umblă tu cu pieptănul. Așa, iubito. Și îndreptați covorul ăla, oameni buni, să nu se împiedice. Vă rog. Hai să-i dăm drumul că pierdem lumina asta minunată.

Eu și Connor stăteam deoparte, lângă asistentul regizorului, un tip drăguț, numit Debbie. Ținea la piept o planșetă cu clamă.

— Regizorul este Edgar Lynn, spuse acesta cu subînțeles.

— Ar trebui să ne spună ceva numele lui? întrebă Connor.

— Este cel mai bine plătit și cel mai căutat regizor de clipuri publicitare din lume. E un mare artist. Edgar a făcut reclama aceea fantastică „Apple 1984” și... oh, foarte multe alte reclame. A regizat și filme renumite. Edgar este cel mai bun, spuse, iar după o pauză adăugă: Și nu e chiar așa de scrântit. Serios.

În fața aparatului de filmat, senatorul Morton stătea calm, în timp ce patru persoane se agitau în jurul lui aranjându-i cravata, haina, părul, retușându-i machiajul. Morton era îmbrăcat în costum. Stătea sub un copac, pe poteca care ducea la terenul de golf, având ca fundal zgârie-norii din Beverly Hills. Pe jos fusese întinsă o carpetă lungă și îngustă pe care să pășească spre camera de luat vederi.

— Cum vi se pare domnul senator? l-am întrebat pe asistent.

— Destul de bun, dădu Debbie din cap. Cred că o să dea lovitura.

— Vă referiți la postul de președinte? îl întrebă Connor.

— Da. Mai ales dacă o să-i iasă lui Edgar vrăjitoriile. Adevărul e, de ce să n-o spunem, că senatorul nu prea seamănă cu Mel Gibson, nu? Are nasul cam mare și un început de chelie, iar pistrii de pe față sunt o problemă, căci ies prea tare în evidență și îți distrag atenția de la ochi. Iar ochii sunt totul pentru un candidat la președinție.

— Da, ochii, spuse Connor.

— Exact. Lumea alege în funcție de ochi, zise el ridicând din umeri, de parcă ar fi rostit un adevăr ținând de evidență. De vreme însă ce senatorul s-a

dat pe mâna lui Edgar... Edgar e un mare artist. O să izbutească și de data asta.

Edgar Lynn trecu pe lângă noi, dădăcindu-l întruna pe cameraman.

— Isuse! Faceți ceva cu pungile de sub ochi, spuse Lynn. Și aveți grijă de bărbie. Mai dați-i cu puțină pudră ca să pară mai hotărâtă.

— O.K., spuse cameramanul docil.

Asistentul de platou își ceru scuze și plecă, iar noi rămăsesem pe loc, privind. Morton se afla la oarecare distanță de noi, înconjurat de câteva tipe care-l machiau și-i aranjau ținuta.

— Domnule Connor? Domnule Smith?

Ne-am întors.

În față se afla un bărbat înalt, într-un costum bleumarin cu dungulițe. După înfățișare, părea a fi funcționar politic. Era îmbrăcat impecabil, manierat, politicos.

— Mă numesc Bob Woodson. Lucrez pentru domnul senator. Vă mulțumesc că ați venit.

— Plăcerea e de partea noastră, zise Connor.

— Domnul senator este nerăbdător să vă vorbească, începu Woodson, dar din păcate filmarea merge cam încet. Îmi pare rău. Trebuia să se termine până la unu. Cred însă că va mai dura, spuse, aruncând o privire spre ceas. Oricum, domnul senator vrea neapărat să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Știți cumva pe ce temă? întrebă Connor.

— Gata, strigă cineva. Ieșiți din cadru și faceți liniște.

Toți cei din jurul lui Morton dispărură, iar Woodson își îndreptă atenția spre camera de luat vederi, din spatele căreia Edgar Lynn striga:

— Tot nu i se vede îndeajuns părul cărunt. Ellen, dă-i cu ceva pe păr să-l mai albești. Trebuie să-i creăm o figură mai expresivă.

— Sper că n-o să-l faceți să arate prea în vârstă, spuse Woodson.

Debbie, asistentul de platou începu să-i explice:

— Nu iese în evidență în cadru, de asta îi dă cu puțin gri pe la tâmpile. Și îl face să pară și mai distins.

— Înțeleg, dar n-aș vrea să pară bătrân. Mai ales când e obosit, arată îmbătrânit.

— Nu vă faceți griji, îl liniști asistentul.

— E perfect acum, strigă Lynn, încercăm din nou, domnule senator?

— Unde rămăsesem? întrebă senatorul.

— La ce rând rămăsesem? întrebă și regizorul

O fată care avea niște hârtii în mână spuse:

— „Poate ca și mine...”

— Asta înseamnă că am terminat deja prima parte? întrebă Morton.

— Mulțumesc, iubire, zise regizorul către fată, iar apoi i se adresă lui Morton: Când începem, vă întoarceți spre cameră și priviți către noi. Vreau o

căutătură foarte directă, foarte *masculină*, și începeți de ta „Poate ca și mine. „ O.K.?

— O.K., spuse Morton.

— Nu uitați: Sunteți *puternic*, sunteți *masculin* și aveți situația sub control.

— Putem începe odată? întrebă Morton.

— Lynn a început să-l calce pe nervi, șopti Woodson spre noi.

Atunci se auzi glasul lui Edgar Lynn.

— În ordine. Pregătiți-vă începem.

— Probabil că, la fel ca și mine, începu senatorul Morton îndreptându-se spre camera de luat vederi, și dumneavoastră sunteți îngrijorați în legătură cu pierderea poziției de leader a Americii din ultimii ani. America este încă cea mai mare putere militară, dar securitatea noastră nu depinde numai de capacitatea de a ne apăra din punct de vedere militar, ci și economic. Iar America tocmai din punct de vedere economic a decăzut. Cât de mult a decăzut? Ei bine, în timpul ultimelor două administrații, America a ajuns din poziția de cel mai mare creditor internațional, cea mai datoare națiune din câte au existat vreodată în lume. Industria noastră a rămas în urma restului lumii. Muncitorii noștri sunt mai puțin instruiți decât muncitorii altor națiuni. Investitorii noștri aleargă după câștiguri pe termen scurt, distrugând astfel posibilitățile de dezvoltare în viitor. Ca urmare a acestui fapt, nivelul nostru de trai se află într-o continuă degradare. Viitorul copiilor noștri este sumbru.

— Uite că are cineva curajul s-o zică, murmură Connor.

— Și în aceste vremuri de criză națională, continuă Morton, americanul de rând mai are și alte griji. Deoarece puterea noastră economică slăbește, suntem expuși unui nou tip de invazie. Mulți americani se tem că vom deveni o colonie economică a Japoniei sau a Europei. Dar în special a Japoniei. Sunt mulți cei care au sentimentul că, încet-încet Japonia pune stăpânire pe industria noastră, pe locurile noastre de distracție, chiar și pe orașele noastre.

Făcu un gest spre terenul de golf și spre zgârie-norii care se zăreau în fundal, după care continuă:

— Și din toate astea izvorăște temerea că Japonia are acum puterea să plănuiască și să influențeze viitorul Americii.

Când ajunse sub copac, Morton făcu o pauză. Părea dus pe gânduri.

— Vă veți întreba poate cât de întemeiată este această temere, până unde trebuie să meargă teama noastră. Sunt unii care vor încerca să vă liniștească spunându-vă că investitorii străini sunt o binecuvântare, că ei nu fac nimic altceva decât să ne ajute. Alții se află la cealaltă extremă și sunt de părere că ne vindem pur și simplu drepturile pe care ni le conferă faptul că ne-am născut aici, că suntem americani. Cine are dreptate? Pe cine... pe cine să... cine... La naiba. Ce urmează?

— Tăiați, tăiați, strigă Edgar Lynn. Toată lumea ia o pauză de cinci minute.

Trebuie să pun la punct câteva lucruri. Continuăm pe urmă. Foarte bine, domnule senator. Mi-a plăcut.

Fata cu scenariul spuse:

— „Pe cine să credem?” urmează domnule senator.

— „Pe cine să credem...” repetă Morton, dând nemulțumit din cap. Nici nu-i de mirare că nu țin minte chestia asta. Hai să modificăm puțin, Margie, vrei? Hai să schimbăm rândul ăsta. Bine, lasă, dă-mi scenariul, că mă ocup eu singur.

Liota de tipe tăbărit din nou pe el, pigulindu-i de sus până jos hainele și pudrându-i fața.

— Așteptați aici, vă rog, ne spuse Woodson. Încerc să-l răpesc pentru câteva minute ca să puteți sta de vorbă cu dânsul.

Ne aflam acum lângă o rulotă plină vârf cu aparate de tot felul, din care ieșeau cabluri electrice. Pe când Morton se apropia de noi, doi asistenți veniră în fugă agitând câteva faxuri.

— Vrei să te uiți puțin aici, zise primul.

— Vreau să te întreb ceva, spuse și al doilea.

Morton întrebă:

— Ce-i asta?

— Ultimele estimări în ce-i privește pe Gallup și Fielding, zise unul.

— Și aici avem situația potențialilor alegători pe grupe de vârstă, zise celălalt.

— Și ce-i cu asta?

— Președintele nu stă rău deloc, făcu și celălalt.

— Nu-mi spune mie asta. Eu candidez *împotriva* președintelui.

— Fii înțelegător – nu pronunța cuvântul „economisire”.

— Cum adică, nu pot să folosesc cuvântul „economisire”?

— Nu, nu poți, spuse unul.

— Ar însemna să-ți tai singur craca de sub picioare, zise și celălalt.

— Cifrele astea ne arată c-ar fi pur și simplu catastrofal...

— Vrei să nu ținem cont de ele, John?

— Nu, răspunse Morton, după care privi înspre mine și Connor și ne spuse zâmbind: Vin imediat.

— Dar uită-te puțin aici, zise unul.

— E foarte clar, spuse și celălalt. Economisire, înseamnă reducere a nivelului de trai. Americanii știu ce-nseamnă să strângi cureaua și nu mai vor așa ceva.

— Dar se înșeală, spuse Morton. Nu așa stau lucrurile.

— Dar alegătorii așa cred, John.

— Se înșeală.

— Dar nu poți să te apuci acum și să le faci educație alegătorilor.

— Ba da, vreau să-i educ. Cuvântul „economie” nu este neapărat sinonim cu o viață austeră. Economisirea înseamnă mai multă bogăție, putere și

libertate. Nu poate fi vorba nici pe departe de strânsul curelei. Ideea e să facem tot ceea ce facem și acum – să ne încălzim casele, să ne conducem mașinile, dar folosind mai puțin gaz sau mai puțină benzină. Hai să facem instalații de încălzire mai eficiente în casele noastre, mașini mai eficiente pe străzile noastre. Hai să depoluăm aerul, să fim sănătoși. Putem face toate astea. Și alte țări au reușit. Japonia, de pildă, a reușit.

— Te rog, spuse primul.

— Nu începe iar cu Japonia, îl rugă al doilea.

— În ultimii douăzeci de ani, spuse Morton, Japonia a redus cu 60% energia necesară producerii bunurilor de larg consum. Așa că, acum, japonezii scot pe piață bunuri mai ieftine decât ale noastre, pentru că au știut să investească în tehnologie slab consumatoare de energie. Economisirea ajută competitivitatea. Iar noi nu suntem competitivi...

— Bine, dar dacă începi cu statistici și cu „economisire” devii *de-a dreptul* plictisitor.

— Nimănui nu-i pasă de așa ceva, John.

— Ba le pasă. Americanilor le pasă de așa ceva, zise Morton cu încăpățănare.

— Înțelege odată: nu le pasă nici cât negru sub unghie.

— Și n-or să te asculte. Uite ce e, John. Majoritatea alegătorilor e constituită de oameni în vârstă, oameni de peste cincizeci și cinci de ani. Ei sunt baza iar ei nu doresc să mai audă de așa ceva. Nu doresc.

— Dar oamenii în vârstă au copii, au nepoți. Nu se poate să nu le pese de viitorul acestora.

— Îi doare undeva pe oamenii în vârstă de viitor. Uite, scrie aici negru pe alb. Ei cred că nepoților și copiilor lor nu le pasă de ei, și au perfectă dreptate. Așa că nici lor nu le pasă de copiii și nepoții lor. E foarte simplu.

— Dar, cu siguranță, copiii...

— Copiii nu votează.

— Te rugăm să faci așa cum îți spunem noi.

— Fără „economie”, John. „Competitivitate”, da. Grijă față de viitor, da. Felul în care vrei să înfrunți tu problemele naționale, și asta merge, la fel ca și noul spirit pe care vrei să-l insuflă americanilor. Dar nu „economie”. Uită-te la ce spun statisticile. Nu face asta.

— Te rugăm.

— O să mă mai gândesc, băieți, spuse Morton.

Cei doi asistenți începură în sfârșit să priceapă că asta era tot ce aveau să scoată de la el. Își închiseră zgomotos dosarele.

— Vrei s-o punem pe Margie să-ți refacă discursul?

— Nu. Am spus că mă mai gândesc.

— Numai să taie câteva rânduri.

— Nu.

— Bine, bine.

— Știți, le spuse Morton celor doi asistenți aflați pe picior de plecare, într-o bună zi, un politician american va face ceva ce crede el că-i mai bine, nu ceea ce îi dictează alegătorii. Lumea îl va considera revoluționar.

Cei doi asistenți își întoarseră capetele.

— Hai, fii om de-nțele. Probabil că ești obosit, de-aia te încăpățânezi, zise unul.

— A fost o călătorie lungă. Te înțelegem.

— Crede-ne, cifrele vorbesc, spuse și celălalt. Ai, te rugăm, încredere în noi. Toate statisticile astea reflectă modul de a simți al oamenilor; marja de eroare e de numai cinci la sută.

— Știu eu mai bine ce simt oamenii. Se simt frustrați. De ce? Pentru că America n-a mai avut de cincisprezece ani încoace o conducere adevărată.

— Hai să n-o luăm de la capăt. Trăim în secolul douăzeci. Conducătorii unei țări trebuie să aibă o calitate fundamentală – să spună oamenilor ceea ce aceștia vor să audă.

Apoi se îndepărtară. Cum plecară ei, veni Woodson cu un telefon portabil în mână. Dădu să spună ceva, dar Morton ridică mâna și-l opri.

— Nu acum, Bob.

— Domnule senator, credeam că doriți să...

Woodson plecă.

— Sunteți domnii Connor și Smith? întrebă Morton privindu-și ceasul.

— Da, răspunse Connor.

— Haideți să facem câțiva pași, răspunse Morton.

O pornirăm pe potecă, îndepărtându-ne de echipa de filmare. Vedeam în fața noastră terenul de golf. Fiind vineri, nu se înghesuiau prea mulți jucători. Ne-am oprit la vreo cincizeci de metri de echipa de filmare.

— V-am rugat să veniți, începu Morton, căci înțeleg că dumneavoastră sunteți ofițerii însărcinați cu anchetarea cazului Nakamoto.

Eram gata-gata să-i spun că se înșeală, că ofițerul însărcinat cu ancheta era Graham, când Connor spuse:

— Da așa e, noi suntem.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări în legătură cu cazul acesta. Presupun că a fost deja rezolvat, nu?

— Așa se pare.

— Ancheta s-a încheiat?

— În linii mari, da, răspunse Connor. Ancheta s-a încheiat.

Morton dădu din cap.

— Mi s-a spus, domnilor, că dumneavoastră cunoașteți foarte multe despre japonezi, așa este? A trăit vreunul dintre dumneavoastră în Japonia?

Connor făcu o ușoară plecăciune.

— Nu sunteți dumneavoastră cel care juca astăzi golf cu Hanada și Asaka?

întrebă Morton.

— Sunteți bine informat.

— Am vorbit cu domnul Hanada azi-dimineață. Pe vremuri, obișnuiam să ținem legătura. Întrebarea mea este următoarea, spuse el întorcându-se brusc, afacerea Nakamoto are vreo legătură cu MicroCon?

— Ce vreți să spuneți? întrebă Connor.

— Problema vânzării MicroCon-ului către japonezi a fost avansată Comisiei Financiare a Senatului, comisie pe care o prezidez. Ni s-a cerut o recomandare din partea Comitetului pentru Știință și Tehnologie care, de fapt, trebuie să autorizeze vânzarea. După cum cred c-ați aflat deja, această afacere este foarte controversată. Din mai multe motive, eu m-am opus vânzării MicroCon-ului. Presupun că sunteți la curent cu toate astea, nu?

— Da, am auzit câte ceva, spuse Connor.

— După cum vă spuneam, m-am opus vehement ca MicroCon-ul să fie vândut japonezilor, continuă Morton. MicroCon este o companie producătoare de tehnologie avansată, o companie a cărei dezvoltare s-a sprijinit, în mare parte, pe impozitele contribuabililor americani. Mi se pare scandalos ca o muncă de cercetare realizată pe banii cetățenilor noștri să fie vândută japonezilor, care apoi, se vor sluji de ea ca să ne concureze propriile companii. Opunându-mă vânzării MicroCon-ului, mă gândesc că astfel pot proteja, cât de puțin, domeniul cercetării americane. Cred c-ar trebui să facem cu toții asta, cred c-ar trebui să protejăm resursele intelectuale ale Americii. Ar trebui să limităm drepturile străinilor de a investi în companiile și universitățile noastre. Dar se pare că sunt singur și că mă lupt cu morile de vânt. Nu sunt susținut de nici un alt coleg senator ori de vreo altă companie. Nici din partea Ministerului Comerțului nu mă pot aștepta la vreun ajutor, căci are alte „griji” pe cap. Îl preocupă prețul orezului. Auzi! – prețul orezului. Până și pe cei de la Pentagon i-a deranjat atitudinea mea. Și din moment ce Akai Ceramics este o filială a concernului Nakamoto, mă întreb dacă nu cumva evenimentele de azi-noapte au o legătură cu afacerea „MicroCon”.

Tăcu. Ne privea cu atenție, încercând să-și dea seama cât de multe știm.

— A intervenit cumva Nakamoto în afacerea MicroCon? A recurs cumva la metode mai puțin ortodoxe?

— Nu, din câte știu eu.

— Din punct de vedere legal, ancheta dumneavoastră e încheiată?

— Da.

— N-aș vrea să mă înțelegeți greșit. Vă pun toate întrebările astea căci vreau să știu ce mă așteaptă. Nu vreau să mă trezesc singur în bârlogul lupului. Ar putea ieși vorba că am fost invitat la recepția de aseară tocmai ca să fiu convins să renunț. O schimbare de atitudine din partea mea ar putea părea ciudată. Dacă s-ar crea senzația că aș fi fost mituit, mi-aș putea pierde fotoliul senatorial.

— Să înțeleg că v-ați răzgândit în legătură cu afacerea MicroCon? îl întrebă Connor.

Înaintând înspre noi, pe pajiște, unul dintre asistenții lui Morton strigă:

— Toată lumea vă așteaptă, domnule senator.

— Vin acum, răspunse Morton și ridică neputincios din umeri. Cum vă spuneam, mă lupt singur cu morile de vânt. Nu mă susține absolut nimeni. După părerea mea, situația de față seamănă cu cea a companiei Fairchild. Dar dacă tot lupt pentru o cauză pierdută, m-am gândit c-ar fi mai bine să renunț. Oricum, ne așteaptă multe asemenea bătălii de acum încolo, mai spuse și-și îndreptă ținuta, netezindu-și haina cu mâinile.

— Veniți, domnule senator? strigă din nou asistentul. Trebuie să vă grăbiți căci în curând soarele va intra în nori.

— Va intra în nori, repetă Morton dând din cap.

— Nu vrem să vă reținem, domnule senator, îi zise Connor.

— Oricum, noi vrem să știm și părerea voastră, spuse Morton. Din câte înțeleg, evenimentele de azi-noapte nu au nici o legătură cu afacerea MicroCon. Sper că n-am să aflu din ziare luna viitoare că totul a fost o înscenare, o încercare de a grăbi sau bloca vânzarea companiei – nimic de genul ăsta, nu?

— Nu. Din câte am aflat până acum, nu reiese așa ceva.

— Vă mulțumesc că v-ați deranjat, domnilor, zise Morton.

Ne strânse mâna și se îndepărtă.

Deodată se întoarse și spuse:

— V-aș fi recunoscător dacă discuția noastră ar rămâne strict confidențială. Pentru că... vedeți dumneavoastră, trebuie să fim extrem de precauți – ne aflăm în stare de război cu japonezii. Știți cum sunt ei – pe față numai miere iar pe la spate fiere, zise zâmbind amar.

— Exact, zise Connor. Ca la Pearl Harbor – atac neprevăzut.

— Da, chiar așa au procedat blestemații, spuse Morton cu voce scăzută de parcă ar fi fost muncit de amintiri. Știți, continuă el, am colegi în Senat care spun că până la urmă va trebui să lansăm o nouă bombă atomică în Japonia, că, mai devreme ori mai târziu, tot la asta se va ajunge. Dar eu nu doresc asta. Nu întotdeauna, adăugă zâmbind.

O porni spre echipa de filmare, fără ca zâmbetul să-i dispară de pe buze. Pe când se îndrepta spre operator, cei ce-l așteptau, i se alăturară unul câte unul – mai întâi fata cu scenariul, apoi un bărbat care-i aranja ținuta din mers, un alt tip care-i fixa microfonul pe cravată și bateria de curea pantalonilor, apoi fata cu trusa de machiaj. În cele din urmă, dispăru. Mai zăream doar un grup de oameni mișcându-se dezordonat pe pajiște.

Capitolul 36

— Îmi place tipul, am spus.

Ne aflam pe drumul de întoarcere spre Hollywood. Clădirile oraşului erau învăluite de ceaţă.

— Cum să nu-ţi placă? zise Connor. Doar e politician. Meseria lui e să te facă să-l placi.

— În cazul ăsta e un bun meseriaş.

— Foarte bun, cred.

Connor privea tăcut pe geam. Mi-am dat seama că-l frământă ceva.

— Nu v-a plăcut ce-a spus în faţa camerei de luat vederi? l-am întrebat. Părea un discurs rupt din cugetările dumneavoastră.

— Ba da. Mi-a plăcut.

— Atunci ce vă frământă?

— Nimic, zise Connor. De fapt mă gândeam la ce-a spus adineaori.

— A menţionat afacerea Fairchild.

— Exact, spuse Connor. Ştie totul despre ea în cele mai mici amănunte.

Nici n-am apucat să-i cer lămuriri, că se şi pornise să-mi explice.

— Ai auzit vreodată de Seymour Cray? Ani de zile a fost cel mai bun designer de super-computere. Cray Research producea cele mai bune computere din lume. Japonezii încercau să ţină pasul, dar pur şi simplu nu reuşeau. Ai noştri erau absolut străluciţi. Dar pe la jumătatea anilor '80, din pricina dumping-ului aplicat la circuitele integrate, japonezii i-au înlăturat din afaceri pe toţi furnizorii lui Cray. Astfel, Cray s-a văzut obligat să se aprovizioneze de la companiile japoneze. Dar companiile furnizoare din Japonia îi onorau comenzile cu mare întârziere. Ciudat, nu-i aşa? La un moment dat, le-a luat un an ca să-i trimită anumite integrate pe care le comandase. Între timp, companiile din Japonia, rivale lui, au făcut mulţi paşi înainte. S-a crezut chiar că i-au furat tehnologia de fabricaţie. Cray era furios la culme. Şi-a dat seama că-l trăseseră pe sfoară. A hotărât atunci să se asocieze cu o companie americană producătoare de integrate. A ales compania Fairchild Semiconductor cu toate că nu stătea prea bine la capitolul finanţe şi era departe de a fi una dintre cele mai bune în domeniu. Dar Cray a făcut această alegere, căci nu se mai putea încrede în japonezi. Trebuia să se mulţumească cu Fairchild. Tocmai când era în fabricaţie noua generaţie de plăci integrate, Cray a aflat că Fairchild urma să fie vândută companiei Fujitsu, marea sa rivală. Implicaţiile, ţinând de siguranţa naţională, au determinat însă Congresul să blocheze vânzarea către Fujitsu.

— Şi apoi?

— Păi, vezi tu, blocarea vânzării companiei Fairchild nu i-a adus acesteia şi rezolvarea problemelor financiare. Compania se afla încă în impas, aşa că una din soluţiile de remediere era totuşi vânzarea. Dar a fost cumpărată de Bull, o

companie franceză necompetitivă în materie de supercomputere. Și uite-așa Congresul a fost de acord cu vânzarea.

— Să înțeleg că afacerea MicroCon este identică cu cea Fairchild?

— Da, în sensul că MicroCon le-ar oferi japonezilor monopolul asupra aparatelor producătoare de integrate, adică asupra unui sector vital. Și odată ce-ar deține acest monopol, ar putea bloca producerea computerelor americane. Dar acum cred că

În momentul acela sună telefonul. Era Lauren, fosta mea soție.

— Peter?

— Bună, Lauren, am spus.

— Peter, te-am sunat să te anunț că vin s-o iau pe Michelle astăzi, îmi spuse; avea o voce nervoasă, oficială.

— Da? Credeam că nu mai vii deloc.

— N-am spus niciodată asta, Peter. Bineînțeles că vin s-o iau.

— Bine. E-n ordine, am spus. Apropo, cine e Rick?

Tăcu câteva clipe, după care zise:

— Nu e treaba ta, Peter.

— De ce? am întrebat. Sunt și eu curios. Michelle mi-a vorbit de el azi dimineață. Mi-a spus că are un Mercedes negru. E noul tău prieten?

— Peter. Nu cred că e cazul să începem cu chestii de-astea!

— Ce vrei să zici?

— Hai să ne comportăm ca niște oameni maturi, Peter, spuse ea. Nu face situația și mai grea decât este. Te-am sunat să-ți spun că trec s-o iau pe Michelle mai devreme decât de obicei, pentru că trebuie s-o duc la doctor.

— De ce? I-a trecut răceala.

— Vreau să-i fac un control, Peter.

— Ce să-i faci?

— Un control.

— Te-am auzit, am zis. Dar...

— Doctorul care o va examina este Robert Strauss. Mi s-a spus că e un mare specialist. Am verificat, și e cel mai bun. Nu știu ce-o să iasă de-aici, Peter, dar vreau să aflu că sunt foarte îngrijorată. Mai ales dacă stau să mă gândesc la toată povestea aia a ta.

— Despre ce tot vorbești, Lauren?

— Despre abuz sexual. Față de copii...

— Ce?

— Nu încape nici o îndoială. Știi bine că ai fost acuzat de așa ceva...

Am simțit că mă lovește ceva în moalele capului. De fiecare dată când se strică relația dintre un bărbat și o femeie, răbufnesc resentimentele, amărăciunea și furia. În felul ăsta, ies la iveală o sumedenie de amănunte intime, pe care le poți folosi împotriva fostului partener. Dacă într-adevăr vrei să faci așa ceva. Lauren n-o făcuse niciodată.

— Lauren, doar știi că acuzația asta s-a dovedit neîntemeiată. Știi toate amănuntele – doar eram căsătoriți pe vremea aceea.

— Știu doar ce mi-ai povestit tu.

Vorbea pe un ton distant, moralizator, ușor ironic. Era vocea ei de procuror.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lauren. Dar e ridicol! Ce se întâmplă?

— Ba nu e ridicol deloc. Ca mamă, am anumite responsabilități.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu! Până acum, nu prea ți-a păsat de responsabilitățile tale materne. Și deodată...

— E adevărat că am o meserie care îmi răpește mult timp, spuse ea pe un ton de gheață, dar copilul s-a aflat întotdeauna pe primul plan. Acum îmi pare rău, nespun de rău, dacă purtarea mea din trecut a influențat cumva starea asta de lucruri.

Aveam senzația că vorbește cu altcineva, nu cu mine, că face o repetiție; că-și alege cu grijă cuvintele ca să-și dea seama cum ar suna în fața unui judecător.

— Să fie clar, Peter, continuă ea, dacă ai abuzat în vreun fel de Michelle, ea nu mai poate locui cu tine. Nici măcar să te vadă nu va mai fi posibil.

Am simțit un junghi în capul pieptului.

— Ce tot spui acolo? Cine ți-a băgat în cap că aș fi abuzat de Michelle?

— Peter, nu cred că mai e cazul să discutăm despre asta.

— Cine te-a sunat, Lauren? Wilhelm?

— Peter, n-are nici un sens să mai stăm la discuții. Te anunț oficial că la patru după-amiaza trec s-o iau pe Michelle. Vreau să fie pregătită.

— Lauren...

— Trebuie să-ți spun că secretara mea, domnișoara Wilson, ne ascultă de la un alt telefon și stenografiază conversația. Ți-am anunțat deci în mod oficial intenția de a-mi duce fiica la un control medical. Ai vreo obiecție?

— Nu.

— Ne vedem la patru fix, atunci. Ți mulțumesc pentru cooperare. Și-acum vreau să-ți spun ceva personal, Peter. Îmi pare rău că s-a ajuns la așa ceva. Apoi îmi închise telefonul.

Pe când lucram ca detectiv, avusesem de rezolvat câteva cazuri de abuz sexual. Știam deci cum mergeau lucrurile. De obicei, nu se putea trage nici o concluzie în urma examenului medical care este cu totul și cu totul nerelevant. Copilul este apoi dus la un psihiatru care-l bombardează cu întrebări. Până la urmă, țâncul se lasă strunit și, ca să scape, inventează răspunsurile dorite. Procedura legală cere ca psihiatrul să facă o înregistrare video a discuției cu copilul, pentru a dovedi că răspunsurile nu au fost sugerate de el. Dar, de cele mai multe ori, atunci când se ajunge, în sfârșit, în fața instanței, probele administrate sunt încă ambigue. Așa că judecătorul trebuie să ia o hotărâre preventivă, profilactică. Ceea ce înseamnă că părintelui acuzat i se interzice

contactul cu propriul copil, chiar dacă șansele ca un abuz sexual să fi avut loc sunt simple prezumții. În cel mai bun caz, nu i se permit întâlnirile cu copilul decât sub supravegherea unei alte persoane, nu i se permite să rețină copilul peste noapte, sau poate nici chiar...

— Destul, zise Connor de pe scaunul din dreapta mea. Vino-ți în fire!

— Scuzați-mă, am spus eu. Sunt întors pe dos!

— Te înțeleg perfect Acum te rog să-mi spui dacă mi-ai ascuns ceva.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu acuzația de molestare care ți s-a adus mai demult.

— Nimic. În privința asta nu mai e nimic de adăugat.

— *Kohai*, spuse el încet. Dacă nu-mi spui, n-am cum să te ajut.

— N-are nimic de-a face cu molestarea sexuală, am zis. A fost cu totul și cu totul altceva. A fost vorba de niște bani.

Connor nu spuse nimic. Mă privea în tăcere așteptând să încep.

— La naiba, am zis.

Și-am început să-i povestesc.

Ți se întâmplă uneori în viață să crezi că știi ce faci, dar de fapt te-nșeli. Mai târziu, când poți privi înapoi, îți dai seama că n-ai procedat deloc cum trebuia. Îți dai seama că te-ai lăsat în voia soartei, că ai fost lipsit total de discernământ. Dar la vremea respectivă credeai că procedezi așa cum trebuie.

Iată, mie mi s-a întâmplat să mă îndrăgostesc. Lauren era o fată cu maniere aristocratice, grațioasă, fragilă și neînțeleasă. Se purta de parcă trăise până atunci într-o lume imaginară. Era mai tânără decât mine. Și foarte frumoasă.

Întotdeauna am fost conștient că relația noastră nu avea să dureze, dar m-am străduit din răputeri s-o salvez. Abia ne căsătorisem și începusem să trăim împreună, când a și început să fie nemulțumită. Nu-i plăcea apartamentul meu, nu-i plăcea nici cartierul și era nemulțumită de banii pe care îi câștigam. Era nemulțumită de tot. Își făcea fără încetare sânge rău. Îi sărea muștarul când ne aflam în mașină, când ne aflam în pat; oriunde ne aflam, îi răbufneau insatisfacțiile. Era atât de nefericită, încât încercam s-o mulțumesc cu lucruri mărunte. Îi aduceam mici cadouri, pregăteam masa, făceam treaba în casă. Nu era stilul meu, dar pe atunci eram îndrăgostit. Mă luase apa. Nu știam ce să mai fac ca s-o văd fericită; mă străduiam cum puteam mai bine, dar tensiunea creștea. Voia mereu mai mult. Mai mult din asta, mai mult din aia, mai mulți bani, mai mult, tot mai mult.

Aveam și o problemă mai deosebită. Banii pe concediul prenatal nu acopereau cheltuielile pe care le aveam. După ce ne căsătorisem, nu mai fusesem în stare să ne plătim cotizația lunară pentru asigurarea medicală, ca să putem sta liniștiți atunci când avea să se nască copilul. Spitalizarea avea să coste opt mii de dolari și trebuia să fac în vreun fel rost de ei. Nici unul dintre

noi nu avea bani. Tatăl Laurenei câștiga bine, era doctor în Virginia, dar ea nu voia să-i ceară bani – în primul rând pentru că el nu fusese de acord cu căsătoria noastră. Iar familia mea nu e bogată. Așa deci. Nu aveam nici un ban. Ea lucra la Tribunalul Districtual iar eu la departament. Ea își făcuse o groază de datorii în bancă și mai avea de achitat banii pentru mașină. Trebuia să facem neapărat rost de opt mii de dolari. Devenise obsedant și nu știam cum aveam să ne descurcăm. Ea nu putea face rost de bani, așa că trebuia să rezolv eu problema.

Într-o noapte de august, am fost convocat în Ladera Heights, unde avusese loc un scandal într-o familie de sud-americani. Se îmbătaseră zdravăn și se luaseră la bătaie – ea avea o buză spartă iar el un ochi învinețit. Copilul țipa din camera de alături. L-am liniștit de îndată ce am ajuns și am constatat că nimeni nu era grav rănit, așa că ne-am pregătit să plecăm. În acel moment, soția a început să se jalească că soțul îi molestase fiica, că abuzase fizic de ea. Când a auzit asta, soțul a părut atât de șocat, încât mi-am dat seama că totul nu era decât o aiureală, că nevastă-sa nu făcea altceva decât să se răzbune pe el. Dar tipa insista să arunc o privire asupra copilului, așa că m-am îndreptat spre camera fetei. Era un bebeluș de vreo nouă luni, roșu la față de atâta plâns. Am dat păturica la o parte să văd dacă are vânătăi pe corp și am descoperit un pachet alb de vreun kilogram sub pătură.

Deci despre asta era vorba – tipul era traficant de droguri. Nu știam ce să fac. Mă aflam într-o situație delicată. Erau căsătoriți, așa că soția ar fi trebuit să depună mărturie împotriva soțului. Căuză neplauzibilă, deci. Rezultatele investigației puteau fi atinse de nulitate și tot așa. Dacă tipul găsea un avocat versat, putea să iasă basma curată. Așa că am scos capul pe ușă și l-am chemat pe individ înăuntru. Știam că nu prea aveam ce să fac. Mă gândeam însă la biata fetiță care ar fi putut să înghită cocaina și să moară pe loc. Am vrut să-l chem ca să-l pun puțin la zid. Măcar pentru asta.

Ne aflam deci împreună în camera copilului, în timp ce nevastă-sa rămăsese în sufragerie împreună cu colegul meu. Deodată, individul a scos din buzunar un plic gros de vreo doi centimetri. L-a deschis; înăuntru erau bancnote de o sută de dolari – un teanc verde de bancnote. Mi-l întinse, spunându-mi:

— Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule ofițer.

Păreau să fie vreo 10 mii de dolari în plicul acela. Poate mai mult, nu-mi dădeam seama. Tipul ținea plicul întins spre mine și mă privea. Aștepta să îl iau.

Am bâiguit ceva despre cât de periculos este să ascunzi rahaturile alea de droguri în pātuțul unui copil. Chiar atunci individul luă pachetul cel alb, îl puse jos, și-i făcu vânt cu piciorul sub pat. Apoi spuse, continuând să țină plicul întins spre mine:

— Aveți dreptate. Vă mulțumesc, domnule ofițer. Pentru nimic în lume n-aș

vrea să i se întâmple ceva fetei mele.

Așa deci.

Era o hărmălaie de nedescris. Din camera alăturată o auzeam pe femeie cum țipă la colegul meu. Lângă mine țipa copilul. Tipul, continua să stea cu plicul întins. Zâmbea cu subînțeles și dădea din cap de parcă ar fi spus: „Hai, ce mai aștepți. Ia-l. E al tău”. Și m-am gândit că... Nu știu ce am crezut.

Următorul lucru de care-mi aduc aminte e că mă aflu din nou în sufragerie și o asiguram pe tipă că fetea nu avea nimic, când, deodată, femeia răcni cu voce de om beat cum că eu abuzasem de copil – acum dădea vina pe mine, nu pe bărbatu-său. După care a zăbierat că, de fapt, conspirasem cu el, și că eram amândoi niște nemernici care abuzasem de copilul ei. Colegul meu a zis că-i o bețivă isterică și am plecat. Asta a fost. Colegul meu mi-a spus pe urmă:

— Da' ai cam stat ceva timp în camera copilului.

— A trebuit să mă asigur că nu i s-a întâmplat nimic, i-am explicat.

Și totul s-a terminat. Dar a doua zi, tipa a venit la poliție și a înaintat o plângere cum că abuzasem de fetiță.

Cu toate că tipa făcuse pârnaie, avea deci cazier, vina pe care mi-o imputase era prea gravă, astfel că s-au făcut cercetări, dar totul s-a dovedit a fi o minciună. Așa s-a întâmplat. Asta a fost tot.

Asta a fost.

— Și banii? Întrebă Connor. Cum ai justificat banii?

— Am mers în weekend la Las Vegas. Am spus că am jucat la Cazino și am avut un noroc chior câștigând treispe mii de dolari.

— A cui a fost ideea?

— A Laurenei. Ea m-a învățat cum să mint.

— Știe deci ce s-a întâmplat?

— Bineînțeles.

— Și ancheta făcută de departament în legătură cu copilul? S-a făcut vreun raport?

— Nu cred c-au ajuns așa departe. Au abandonat-o înainte. Există probabil o observație la dosarul meu, dar nu cred să fie vorba de vreun raport.

— E-n regulă, spuse Connor. Zi-mi mai departe.

Așa că am început să-i povestesc despre Ken Shubik de la „Times” și despre Weasel. Connor mă asculta încruntat, fără să scoată o vorbă: În timp ce vorbeam, trăgea aer în piept printre dinții încleștați, așa cum fac japonezii când își exprimă nemulțumirea. Când am isprăvit, îmi spuse:

— *Kohai*, îmi faci viața grea. Acum o să par multora un tâmpit. Și nu e cazul. De ce nu mi-ai spus despre asta mai devreme?

— Pentru că n-am văzut ce legătură poate avea cu ancheta.

— *Kohai*, zise dând cu gravitate din cap. *Kohai...*

Gândul îmi zbură din nou la fetița mea. Nici nu puteam concepe că s-ar

putea să... să n-o mai văd.

— Ascultă la mine, spuse Connor. Ți-am spus că lucrurile pot lua o întorsătură urâtă. Crede-mă pe cuvânt, nu te mint. Situația poate să devină și mai neplăcută. Ăsta-i doar începutul. S-ar putea să se-ngroașe gluma. Trebuie să. acționăm fără întârziere și să încercăm să descâlcim cât mai repede cazul ăsta.

— Da' eu credeam că l-am rezolvat.

Connor oftă și dădu din cap.

— Nici vorbă de așa ceva, zise el. Trebuie să-i dăm bătaie și să rezolvăm totul până la patru, când te întâlnești cu soția ta. Așa că, la treabă, *kohai!*

Capitolul 37

— Isuse. Aș zice că nu prea mai e nimic de făcut pe-aici, spuse Graham.

Ne aflam în casa lui Sakamura, sus pe dealurile Hollywood-ului. Mai rămăseseră câțiva băieți de la criminalistică care tocmai își împachetau probele, pregătindu-se de plecare.

— Habar n-am, continuă Graham, de ce se grăbește atâta șeful. Băieții de la criminalistică și-au făcut treaba chiar aici, au analizat probele pe loc, pentru că el ne-a zorit. Dar slavă Domnului – totul se leagă de minune. Sakamura e omul nostru. I-am scotocit patul după păr pubian, l-am găsit și se potrivește perfect cu cel găsit la fată. Am extras salivă din periuța de dinți. Grupa de sânge și caracteristicile genetice sunt aceleași cu cele rezultate în urma analizei spermei din vaginul cadavrului. Marja de eroare este de numai trei la sută. I-am găsit sperma înăuntrul fetei, iar părul pubian pe trupul ei. Întâi a regulat-o și pe urmă a ucis-o. Iar când ne-am dus să-l arestăm a intrat în panică, și-a pierdut frâiele, după care, buf! cu capu-n zid și a mierlit-o. Unde e Connor?

— Afară, am răspuns.

Pe fereastră se zărea Connor care stătea de vorbă lângă garaj cu câțiva polițiști din patrulă. În timp ce vorbea, Connor arăta cu degetul în susul și în josul străzii iar ei păreau să-i răspundă la niște întrebări.

— Ce face acolo? întrebă Graham.

I-am răspuns că n-aveam de unde să știu.

— La naiba. Nu-l înțeleg deloc pe omul ăsta. Poți să-i spui că răspunsul la întrebare este negativ.

— Ce întrebare?

— M-a sunat acum o oră și m-a întrebat câte perechi de ochelari de vedere am găsit aici. Am verificat. Nu s-a găsit nici o pereche de ochelari de vedere. Doar ochelari de soare – o mulțime de perechi. Câteva din ele sunt de damă. Dar numai atât. Nu înțeleg de ce-l interesează chestia asta. Ciudat tip, nu-i așa? Da' ce naiba tot face acolo?

Pe fereastră îl văzurăm pe Connor învârtindu-se în jurul mașinii de poliție, apoi arătând din nou cu degetul în susul și josul străzii. Unul dintre polițiști era în mașină; vorbea prin stația de emisie-recepție.

— Înțelegi ce spune? mă întrebă Graham.

— Nu, nu înțeleg.

— Încearcă probabil să dea de pipițele alea, zise Graham. Isuse, ce n-aș da s-o fi identificat pe roșcovană. Mai ales că lucrurile au evoluat cum au evoluat. Probabil că și ea s-a culcat cu Sakamura. Am fi putut recolta niște spermă de la ea, ceea ce ne-ar fi ajutat o dată în plus să dovedim validitatea probelor pe care le avem. Iar eu, ca un dobitoc ce sunt, le-am lăsat să plece. Da' la naiba!

De unde să știu ce-avea să se întâmple? Totul s-a petrecut atât de repede! Orice bărbat s-ar fi pierdut cu firea lângă gagicile alea goale-goluțe țopăind în jurul lui ca apucatele. E normal, la urma urmei. Naiba să mă ia dacă nu erau bune gagicuțele, nu?

— I-am dat dreptate.

— Iar din Sakamura n-a mai rămas nimic. Am vorbit cu băieții de la PEO acum o oră. Înceau să scoată cadavrul din mașină, dar presupun că a ars într-un asemenea hal că nu mai coate fi identificat. Cei de la expertiza medico-legală vor face tot posibilul, dar cred că-i în zadar. Ceasul rău! exclamă Graham privind trist pe fereastră. Știi ceva? Am făcut tot ce ne-a stat în putință. Și cred că ne-am descurcat destul de bine. Am depistat criminalul și am făcut-o repede, ce mai tura-vura. Dar acum japonezii au început să-și pună relațiile în funcțiune. Încearcă să dovedească că n-avem dreptate.

— Îhâm, am spus. Pur și simplu nu le place să piardă.

— Și, Dumnezeu! au un tupeu fantastic, continuă Graham. Iar presiunile asupra mea curg gărlă. M-a sunat șeful și mi-a spus să închei cât mai repede cazul. Un reporter de la „Times”, m-a luat la întrebări despre rahatul ăla petrecut în 1978, cu sud-americanii ăia, când am fost acuzat c-am folosit forța. S-a dovedit neîntemeiată acuzația la vremea respectivă, dar reporterul ăsta băgăcios încercă să dovedească că toată viața mea nu am fost decât un rasist nenorocit. Și știi care-i concluzia individului? Cică accidentul de azi-noapte nu a fost întâmplător, cică a fost opera unui „rasist”. Adică a mea. Așa că am ajuns un exemplu tipic de rasist care și-a scos ghearele din nou. Ascultă la mine. Japonezii sunt maeștri în treburi de-astea murdare. E mâna lor aici. Vor să mă intimideze.

— Știu, am spus.

— Și cu tine au încercat?

Am dat afirmativ din cap.

— Ce-au invocat?

— Molestarea sexuală a unui copil.

— Isuse! Dar tu ai o fetiță, îți dai seama ce înseamnă asta?

— Da.

— Și cum suporti așa ceva? Nemernicii ăștia umblă cu tot felul de insinuări, murdăresc totul cu noroi. Numai scorneli, Petey-san. Da' parcă poți să-i spui așa ceva unui reporter?!

— Cum se numea reporterul cu care ai vorbit? I-am întrebat.

— Era o femeie, Linda Jensen, cred c-a spus că o cheamă.

Am dat din cap. Linda Jensen era protejată lui Weasel. Cineva îmi spusese odată că Linda nu e genul de om care să ajungă în vârf, ci doar propteaua de care se folosesc alții pentru a reuși în carieră. Înainte să ajungă ziaristă la Los Angeles, semna o rubrică de scandal într-un ziar din Washington.

— Nu mai știu ce să zic, spuse Graham mișcându-și trupul masiv. Părerea

mea e că tara asta se duce de râpă. Încet-încet o să fie transformată într-o a doua Japonie. Oamenilor a început să le fie frică să vorbească împotriva lor, a japonezilor. Nu mai vor, pur și simplu, să vorbească despre ce se întâmplă.

— Ar trebui ca guvernul să dea câteva legi în privința asta.

Graham râse

— Guvernul! Guvernul e al lor. Știi cât cheltuiesc anual la Washington? Patru sute de milioane de dolari. Cu asta poate fi finanțată campania tuturor candidaților pentru Senat și a celor pentru Camera Reprezentanților. O căruță de bani! Zi și tu... Crezi c-ar cheltui ei pogonul ăsta de bani, an de an, dacă n-ar fi siguri că vor primi ceva în schimb? Binențeles că nu. La naiba. ăsta-i sfârșitul Americii, bătrâne. Hei, se pare că te caută șeful.

M-am uitat pe fereastră Connor îmi făcea semn cu mâna.

— Mă duc, i-am spus

— Noroc, îmi ură Graham Știi, cred că o să-mi iau vreo două săptămâni de concediu.

— Zău? De când?

— Poate chiar de azi, spuse Graham. Șeful mi-a propus. A spus că-i mai bine așa, câtă vreme cei de la „Times” se țin după fundul meu. Mă gândesc să plec o săptămână la Phoenix. Am niște rude acolo. Oricum, vreau să fii la curent.

— Bine, e-n regulă, am zis.

Connor continua să-mi facă semn cu mâna. Părea neliniștit. M-am îndreptat în grabă spre el și, în timp ce coboram, am văzut un Mercedes negru oprind în fața casei. O figură cunoscută se zări prin geam.

Era Weasel Wilhelm.

Capitolul 38

În timp ce coboram scara, Weasel se dădu jos din mașină cu carnețelul de însemnări într-o mână și reportofonul în cealaltă. În colțul gurii îi atârna o țigară.

— Domnule locotenent Smith, strigă spre mine. Aș dori să vă răpesc câteva minute.

— Mă grăbesc, am spus.

— Hai o dată, mă strigă Connor care deja se urcase în mașină. N-avem timp, adăugă el deschizându-mi portiera.

Am pornit spre mașină. Weasel se luă după mine vârandu-mi în față un microfon negru, micuț.

— Vă înregistrez, sper că nu vă deranjează. După cazul Malcom, a trebuit să fim mult mai atenți. Sunteți amabil să spuneți câteva cuvinte despre ieșirile rasiste ale colegului dv, detectivul Graham, din cursul anchetei desfășurată azi-noapte la Nakamoto?

— Nu, am răspuns fără să mă opresc din mers.

— Ni s-a spus că a folosit expresia: „blestemații ăștia de japonezi”.

— Nu am nici un fel de comentarii de făcut, am spus.

— I-a mai numit și „juma' de buletin”. Credeți că asemenea expresii se potrivesc unui ofițer de poliție în exercițiul funcțiunii?

— Regret, dar nu comentez, Willy.

În timp ce mergeam, continua să-mi țină microfonul în față. Era din cale afară de enervant. Aveam chef să-i bag microfonul pe gât, dar m-am abținut.

— Domnule locotenent Smith, la ziarul nostru e în curs de apariție un articol despre dumneavoastră și aș dori să vă pun câteva întrebări în legătură cu cazul Martinez. Vă mai amintiți? S-a întâmplat în urmă cu câțiva ani.

Am continuat să merg.

— Mă grăbesc, Willy.

— Cazul Martinez a constatat în acuzațiile aduse de Sylvia Morelia, mama micuței Maria Martinez, în legătură cu molestarea sexuală a fetei. Ancheta a fost făcută în cadrul Ministerului de Interne. V-aș ruga să comentați puțin.

— N-am nici un comentariu de făcut.

— Am stat deja de vorbă cu colegul dumneavoastră din vremea aceea, Ted Anderson. Aveți ceva de spus?

— Regret, nu.

— Asta înseamnă că nu aveți de gând să răspundeți gravelor acuzații care vi se aduc?

— Singurul care-mi aduce aceste acuzații ești dumneata, Willy.

— Nu-i chiar așa, spuse el zâmbindu-mi. Am aflat că în cadrul Departamentului de Poliție a început o anchetă în legătură cu cazul Martinez.

N-am zis nimic. Mă întrebam dacă era adevărat.

— Nu credeți că, luând în considerare aceste circumstanțe, tribunalul a greșit încredințându-vă fetița rezultată în urma căsătoriei dumneavoastră?

— Regret, dar nu comentez, Willy. Asta a fost tot ce-am putut spune. Am încercat să par cât mai sigur de mine, deși mă treceau toate nădușelile.

— Hai odată, strigă Connor. Hai! N-avem vreme de pierdut.

Am urcat în mașină. Connor i se adresă lui Wilhelm.

— Îmi pare rău, fiule, dar ne grăbim. Trebuie s-o ștergem.

A trântit apoi portiera mașinii, iar eu am pornit motorul.

Will își vârî capul pe geamul mașinii.

— Nu credeți că necuviințele domnului căpitan Connor la adresa japonezilor ilustrează și lipsa de judecată a personalului polițienesc în cazurile ce ridică probleme rasiale?

— La revedere, Willy.

Am ridicat geamul și am demarat.

— Ar fi bine să te grăbești, zise Connor în timp ce mașina cobora dealul.

— Desigur, am spus și am apăsat pe accelerație.

În oglinda retrovizoare l-am zărit pe Weasel alergând la Mercedesul său. Am luat curba în viteză, pe asfalt se auziră cauciucurile scrâșnind.

— Cum de-a aflat [viermele](#) ăla unde să ne găsească? Ne-o fi interceptat frecvența radio?

— N-am comunicat prin radio. Știți că am hotărât asta de la început. Poate că au comunicat cei de la patrulă, după ce am ajuns noi la vilă. Sau poate că avem un microfon în mașină și nu știm. Poate că și-a închipuit pur și simplu că ne vom întoarce acasă la Sakamura. Are nas de copoi Weasel ăsta. Și-n plus e pe felie cu japonezii. El e omul lor de la „Times”. De asta e-n stare să facă orice i se cere. Nu-i așa că are o mașină drăguță?

— Am remarcat că nu e japoneză.

— Prea ar bate la ochi, spuse Connor. Ne urmărește?

— Nu. Cred c-am scăpat de el. Unde mergem acum?

— La U.S.C. Poate că Sanders o fi terminat treaba. A avut timp din belșug. Coboram spre strada 101.

— Apropo, am zis. Ce-a fost toată chestia aia cu ochelarii de vedere?

Am vrut doar să verific ceva. Dar n-a fost găsită nici o pereche, așa-i?

— Corect. Au fost găsiți doar ochelari de soare.

— Exact cum mi-am imaginat, spuse Connor.

— Graham spunea că pleacă din oraș astăzi. Se duce la Phoenix.

— Aha. Și tu vrei să pleci din oraș? mă întrebă privindu-mă cu atenție.

— Nu.

— E-n ordine.

Am luat-o spre sud pe autostrada 101. Pe vremuri, parcurgeam distanța asta până la USC în zece minute. Acum dura mai mult de jumătate de ceas. Mai

ales că ne aflam chiar la ora prânzului. Oricum, nici în restul zilei nu puteai goni, pentru că traficul era foarte dens. Fumul de la țevile de eșapament acoperea tot timpul șoseaua. Treceam cu mașina printr-o perdea de pâclă.

— Credeți că mă comport prosteste? I-am întrebat pe Connor. Credeți c-ar trebui să-mi iau copilul și să fug și eu?

— Există doar o singură cale de ieșire, spuse Connor oftând. Japonezii sunt maeștri în loviturile indirecte. Este felul lor instinctual de a proceda. Dacă în Japonia cineva are ceva cu tine, nu ți-o spune niciodată în față. O va spune prietenului, colegului sau șefului tău. Procedează în așa fel încât cuvintele lor să-ți ajungă la urechi prin ricoșeu. Japonezii folosesc toate căile de comunicare indirectă. De asta participă atât de mult la viața mondenă, de asta obișnuiesc să joace golf sau să bea un pahar în barurile *karaoke*. Au nevoie de aceste canale suplimentare de comunicare pentru că nu le stă în fire să-ți spună în față ce gândesc. Dacă stai să te gândești bine, e groaznic de inefficient. Se face risipă de timp, de energie și bani. Dar câtă vreme japonezii refuză confruntarea directă – căci o aseamănă cu moartea, care îi face să transpire și să intre în panică –, n-au de ales. Japonia e țara în care lucrurile se fac până la capăt. Ei nu se opresc niciodată în mijlocul drumului.

— Așa o fi, dar...

— Americanilor un astfel de comportament li se poate părea laș și lipsit de fair-play, dar ăsta e stilul în care japonezii abordează orice fel de situație, s-au obișnuit cu el; lor nu li se pare anormal. Acum, de pildă, vor să-ți dea de înțeles că anumite persoane influente sunt nemulțumite de tine.

— Cum vor să-mi dea de înțeles? Amenințându-mă că îmi voi pierde fetița printr-o hotărâre judecătorească? Că îmi vor distruge relația cu propriul meu copil? Că însăși reputația mea ar putea fi ruinată?

— Cam așa ceva. Pentru ei astea sunt lovituri permise. Amenințarea cu distrugerea ta ca persoană socială este modul obișnuit prin care ți se dă de înțeles că deranjezi pe cineva.

— Muream prost dacă n-o aflam și pe asta. Cred că acuma m-am prins de figură. Javrele!

— N-au nimic personal cu tine, spuse Connor. ăsta e stilul lor de a acționa.

— Păi da. Desigur. ăsta-i stilul lor, să împrăștie minciuni.

— Poți s-o iei și așa.

— Nu că pot s-o iau și așa. Așa e!

Connor oftă.

— A trecut ceva timp până am înțeles toate astea, spuse el. Până am înțeles că la baza comportamentului japonezilor se află o mentalitate de tip rural. Noi am tot auzit de samurai și de feudalitate, dar japonezii, în străfundurile lor, sunt țărani. Pe vremuri, dacă trăiai într-o gospodărie țărănească și îți supărai consătenii, erai alungat. Asta însemna că erai sortit morții, căci nici un alt sat n-ar fi primit un individ stânjenitor. Asta e. Dacă

deranjezi un grup, ești sortit pieirii. Așa văd ei lucrurile. Ce vreau eu să înțelegi e că japonezii sunt extrem de sensibili la ideea de grup, de societate. Ei detestă singurătatea. Mai mult decât orice, țin să se integreze într-un grup, să se armonizeze cu el. Iar pentru a te integra într-un grup, nu trebuie să ieși prea mult în relief, să riști prea mult ori să te dovedești prea individualist. După cum nu trebuie să te lupți pentru adevăr. Japonezii nu se agață de adevăr. Îl consideră doar o noțiune rece, abstractă. Dacă vrei un exemplu, gândește-te la o mamă al cărei fiu este acuzat de crimă. În situația asta nu-i mai pasă de adevăr, îi pasă de fiul ei. La fel se întâmplă și cu japonezii. Pentru ei, cel mai important lucru îl constituie relațiile între oameni. Acesta este adevărul cel adevărat. Adevărul faptelor e lipsit de importanță.

— Bine, am spus, dar de ce mai fac presiuni acum? Ce mai contează? Crima a fost rezolvată, nu?

— Nu, răspunse Connor.

— Cum nu?

— Nu. De-asta se mai fac încă presiuni. E clar că cineva vrea cu orice chip ca noi să renunțăm.

— Dar dacă ne strâng cu ușa pe mine și pe Graham, cum de nu procedează la fel și cu dumneavoastră?

— Dar au făcut-o deja, spuse Connor.

— Cum?

— Făcându-mă responsabil de ceea ce se întâmplă cu tine.

— Cum vine asta? Nu înțeleg.

— Știu că nu înțelegi, dar ei asta fac. Crede-mă.

Priveam șirul de mașini care abia se târau în fața noastră, dispărând una câte una în smogul metropolei. În urma noastră rămâneau tot soiul de panouri electrice pentru firmele Hitachi (NUMĂRUL UNU ÎN AMERICA ÎN PRODUCȚIA DE COMPUTERE), Canon (LEADERUL AMERICAN ÎN DOMENIUL COPIATOARELOR) sau Honda (CELE MAI RAPIDE MAȘINI DIN AMERICA). Ca majoritatea noilor reclame japoneze, acestea erau luminate din belșug; îți luau ochii până și în plină zi. Închirierea unui astfel de panou electric costa treizeci de mii de dolari pe zi, sumă publicitară de care puține companii americane dispuneau.

— Chestia e că japonezii știu cât de amară pot face viața cuiva. Stârnind praful în jurul tău, mi se adresează de fapt mie. Îmi pretind să mă descurc și să pun punct afacerii. Japonezii știu că sunt în stare de asta.

— Și sunteți?

— Bine-nțeles. Vrei să punem punct acum? Mergem atunci să bem o bere și să ne bucurăm de avantajele adevărului japonez. Sau vrei cumva să mergem până la capăt și să aflăm de ce a fost totuși ucisă Cheryl Austin?

— Prefer a doua variantă.

— Gând la gând cu bucurie, spuse Connor. Hai să-i dăm bătaie, *kohai*. Cred că Sanders are lucruri foarte interesante să ne comunice. Casetele sunt

adevărata cheie a cazului.

Capitolul 39

Philip Sanders se învârtea ca un leu în cușcă când am ajuns noi acolo.

— Laboratorul a fost încuiat și sigilat, spuse el ridicând brațele a neputință. Și nu-i nimic de făcut. Nimic.

— Când s-a întâmplat asta? Îl întrebă Connor.

— Acum o oră. Cei de la compania Buildings Grounds au venit aici și le-au spus tuturor celor care se aflau în laborator să iasă, după care au încuiat. Pur și simplu. Au pus un lacăt mare la ușă.

— Ce motiv au invocat? Întrebă Connor.

— Au spus că în urma unor cercetări, a rezultat o slăbire a tavanului, astfel încât subsolul a devenit un loc nesigur, patinoarul de deasupra putându-se surpa în orice moment peste noi. Cică siguranța studenților trebuie pusă înainte de toate. Ce mai încolo și-ncoace, au încuiat laboratorul spunând că va veni un inginer care să facă o expertiză.

— Și când se va întâmpla asta?

Sanders făcu un gest spre telefon.

— Au spus că mă vor suna. Poate săptămâna viitoare. Poate chiar luna viitoare.

— Luna viitoare!!

— Exact, spuse Sanders trecându-și mâna prin părul ciufulit. Am crezut că i-a chemat decanul, dar el habar nu avea de așa ceva. Treaba a pornit de la conducerea superioară a Universității, de la grangurii din consiliul de administrație. Tipii sunt legați de donatorii bogați care aduc contribuții de mai multe milioane de dolari. Ordinul a venit de la cel mai înalt nivel. Nici nu-i de mirare, deci, că s-a întâmplat ce s-a întâmplat, spuse Sanders zâmbind cu subînțeles.

— Ce vreți să spuneți?! I-am întrebat.

— Cred că vă dați seama că japonezii sunt profund implicați în structura universităților americane, mai ales în cadrul facultăților tehnice. Peste tot în America! Companiile japoneze sponsorizează douăzeci și cinci de universități americane – cu mult mai mult decât orice altă națiune! Ei știu prea bine că în materie de inovații nu sunt tot atât de buni ca noi. Având nevoie de inovații, fac lucrul cel mai la-ndemână. Le cumpără.

— Din universitățile noastre?

— Exact. Ascultați puțin. La universitatea statului California din Irvine, există două etaje din clădirea cu laboratoare de cercetare unde nu poți pătrunde decât dacă ai pașaport japonez. Cei de acolo fac cercetări pentru firma Hitachi. Asta vrea să însemne că într-o universitate americană e interzis accesul americanilor.

Sanders se plimba agitat în jurul nostru, gesticulând.

— Chiar și aici, continuă el, dacă se întâmplă ceva ce nu le convine... E de ajuns ca o persoană importantă să dea un telefon rectorului Universității. Rectorul nu-și poate permite să-i supere pe japonezi. Așa că obțin tot ceea ce vor. Și dacă vor ca activitatea unui laborator să fie suspendată, suspendată rămâne.

— Ce s-a întâmplat cu casetele? am întrebat.

— Au rămas înăuntru. Nu ne-au lăsat să luăm nimic.

— Cum asta?

— Se grăbeau al naibii de tare. Parcă erau de la Gestapo. Ne împingeau de la spate și ne zoreau să ieșim cât mai repede. Vă imaginați panica în care intră oamenii când li se spune că tavanul stă să se prăbușească peste ei. Dar nu sunt foarte siguri, spuse el oftând. Poate că Theresa o fi reușit să ia vreo casetă cu ea. Mergeți s-o întrebați.

— Unde este?

— Cred că s-a dus la patinoar.

— La patinoar? am spus încruntându-mă.

— Da, parcă așa spunea. Duceți-vă să vedeți dacă nu-i acolo.

Apoi îl privi pe Connor drept în ochi. Parcă voia să-i dea ceva de înțeles.

Theresa Asakuma nu era pe gheața patinoarului. Puteam zări acolo doar vreo treizeci de puști și o profesoară care încerca în zadar să-i strunească. Ecoul râsetelor și chicotelilor lor se ridica până sus, în tavanul înalt.

Sala părea pustie, toate locurile erau goale. O gașcă de puști se hârjonea într-un colț. Priveau către suprafața de gheață, împingându-se unii pe alții cu coatele. Undeva sus, aproape de tavan, chiar în direcția noastră, un îngrijitor dădea cu cârpa. Câțiva adulți care păreau a fi părinții celor de pe gheață stăteau lângă mantinelă. În fața noastră, un bărbat citea ziarul. N-o vedeam nicăieri pe Theresa Asakuma.

Connor oftă. Se așeză obosit pe unul din scaunele de lemn și se lăsă pe spate. Își încrucișă picioarele căutând o poziție cât mai comodă. Am rămas în picioare, privindu-l mirat.

— Ce faceți? E clar că fata nu-i aici.

— Ia loc.

— Dar ce se întâmplă cu dumneavoastră? De obicei, vă grăbiți tot timpul.

— Ia loc. Bucură-te de viață,

M-am așezat lângă el. Ne uitam amândoi la copii care alunecau pe patine. Profesoara strigă:

— Alexander? Alexander! Parcă vorbisem ceva cu tine. N-o lovi. Am spus să n-o lovești, Alexander!

M-am lăsat și eu pe speteaza scaunului. Am încercat să mă relaxez. Connor privea copiii și chicotea. Părea în largul lui, părăsit de griji.

— Credeți că Sanders avea dreptate? l-am întrebat. Japonezii să fi făcut

treaba asta?

— Bineînțeles, spuse Connor.

— Să fie adevărată și povestea cu acapararea tehnologiei americane? Chiar așa or face, își recrutează specialiștii încă de pe băncile universităților?

— E perfect legal. Nu fac altceva decât să ofere niște burse de școlarizare. Un lucru cât se poate de nobil!

M-am încruntat.

— Deci credeți că e bine așa?

— Nu, nu cred că e bine deloc. Dacă renunți la controlul asupra propriilor institute de învățământ, renunți de fapt la tot. În general, cei care stipendiază un institut, îl controlează iar dacă japonezii sunt dispuși să dea banii trebuincioși în condițiile în care guvernul și industria americană nu se sinchiesc — atunci vor controla sistemul educațional al Americii. Știi că au pus mâna pe zece colegii americane? Sunt ale lor pe de-a-ntregul. Le-au cumpărat ca să-și poată instrui tinerii. Vor să fie siguri că își pot trimite oamenii să studieze aici.

— Bine, dar o fac deja. O grămadă de japonezi învață în universitățile americane

— Așa e, dar, de obicei, atunci când se apucă de o treabă, japonezii se gândesc la viitor. Ei știu că viitorul poate fi mai greu decât prezentul; că mai devreme ori mai târziu vor deveni un fel de oaie neagră în America: Nu are importanță cât de diplomatic acționează — iar acum, în perioada de achiziții, chiar fac exces de diplomatie. Pentru că își dau seama că, în realitate, nici unei țări nu-i place să fie dominată, să fie ocupată — economic sau militar. Și că, deci, într-o bună zi americanii se vor deștepta.

Priveam copiii de pe gheață, le auzeam râsetele și gândul îmi zbură la fetița mea și la întâlnirea de la ora patru.

— De ce stăm acum aici? am întrebat.

— De-aia, răspunse Connor.

Așa că am continuat să stăm acolo. Profesoara îi adunase pe copii și-i conducea afară de pe gheață:

— Dați-vă patinele jos. Jos patinele, vă rog. E valabil și pentru tine Alexander! Alexander!

— Știi, spuse Connor, dacă un american ar vrea să cumpere o companie japoneză, n-ar putea s-o facă. Angajații companiei ar considera că e foarte rușinos să treacă în slujba unui străin. Li s-ar părea o pacoste și n-ar îngădui-o nici în ruptul capului Niciodată.

— Eu credeam că e posibil. Așa aveam impresia, că japonezii și-au mai liberalizat legislația.

— Da, așa e, spuse Connor zâmbind. Vreau să spun că, legal, poți cumpăra o companie japoneză. Dar că în practică, nu ai cum. Dacă vrei să preiei o companie de-a lor, trebuie să contactezi mai întâi banca cu care întreține

relații. E o etapă obligatorie a procedurii de cumpărare. Iar banca nu-și dă acordul.

— Aveam impresia că firma Isuzu este a concernului General Motors.

— General Motors posedă doar o treime din Isuzu. Nu are drept de control asupra ei. Dar nu te contrazic, mai există și cazuri izolate. Însă investițiile străine în Japonia au scăzut la jumătate în ultimii zece ani. Una câte una, companiile noastre au părăsit piața japoneză, găsind prea dure condițiile de acolo. S-au săturat de hărțuială, de bețe-n roate, de lipsa de flexibilitate a legilor economice. S-au săturat de *dango* – înțelegerile secrete menite să-i izoleze. S-au săturat, de asemenea, de îngrădirile impuse de guvern. Așa că au renunțat. Pur și simplu. După cum au renunțat majoritatea celorlalte țări: Germania, Italia, Franța. Cu toții s-au săturat de afaceri cu Japonia. Pentru că, indiferent câte asigurări primești, Japonia rămâne o țară închisă. În urmă cu câțiva ani, T. Boone Pickens a cumpărat o pătrime dintr-o companie japoneză, dar nu i s-a permis accesul în consiliul administrativ. Exact ce-ți spuneam: pur și simplu te resping.

— Și ce-ar trebui să facem în cazul ăsta?

— Exact ce-au făcut și europenii, spuse Connor. Să impunem niște relații reciproc-avantajoase. Toate țările din lume întâmpină aceleași dificultăți în relațiile cu Japonia. Problema constă doar în alegerea soluției celei mai potrivite. Europenii au adoptat un stil direct de a trata cu ei, fără mânuși și văd că cel puțin până acum, merge destul de bine.

Pe gheața patinoarului câteva adolescente începură să-și facă încălzirea, executând câteva salturi timide. Profesoara, în fruntea cârdului de drăcușori, se apropie de noi și întrebă:

— Este vreunul dintre dumneavoastră locotenentul Smith?

— Da, doamnă, eu sunt, am spus.

— Ai pistol? mă întrebă unul din puști.

— O femeie m-a rugat să vă spun că ceea ce căutați se află în vestiarul bărbaților, continuă profesoara.

— Da? am făcut eu.

— Pot să vin și eu? întrebă același puști.

— O cunoașteți? Era asiatică, spuse profesoara. Da, cred că era asiatică.

— Da, o cunoaștem, spuse Connor. Vă mulțumim.

— Vreau să văd pistolul.

— Mai taci din gură, prostule, îl repezi un altul. Chiar nu înțelegi că sunt incognito?

— Eu vreau să văd pistolul.

Am pornit-o spre vestiare. Împielitatul ăla se luă după noi ținând-o una și bună că vrea să vadă pistolul. Bărbatul cu ziarul ridică curios privirea și ne urmări în timp ce ne îndepărtam.

— Ne-a făcut țâncul ăsta o ieșire triumfală, zise Connor.

Vestiarul bărbatilor era gol. Arh început să controlez dulăpioarele verzi de metal, unul câte unul, căutând casetele. Connor nu prea se agita. L-am auzit la un moment dat că mă strigă:

— Aici, în spate, la duşuri

— Aţi găsit casetele? l-am întrebat când am ajuns lângă el.

— Nu.

Ținea cu mâna o ușă deschisă.

Coborâram câteva trepte de beton și dădurăm de două uși. Una dădea într-o magazie friguroasă, iar cealaltă într-un hol întunecat cu bârne de lemn.

— Pe aici, zise Connor.

Am luat-o înainte pe hol, încovoiați, ca să nu ne izbim capetele de tavan.

Ne aflam din nou sub patinoar. Am trecut pe lângă niște mașinării din oțel care duduiau și apoi am dat de niște uși.

— Știți unde trebuie să ajungem? l-am întrebat pe Connor.

Una dintre uși era crăpată. Connor o deschise de-a binelea. Deși lumina era stinsă, mi-am dat seama că ne aflam într-un laborator. Într-un colț, am zărit un monitor pâlpâind.

Ne-am îndreptat spre el.

Capitolul 40

Theresa Asakuma se îndreaptă în scaun, își ridică ochelarii pe frunte și-și frecă obosită ochii. Ochii ei cei frumoși.

— Dacă ne mișcăm fără prea mult zgomot, totul o să fie în ordine, spuse ea. Puseseră pe cineva de pază mai devreme la ușa laboratorului principal. Nu știu dacă mai e acolo.

— Au adus și-un paznic?

— Da. Și-au luat treaba foarte în serios. Să-i fi văzut ce spectaculos au acționat, parcă surprinseseră asupra faptului niște traficanți de droguri. Toți colegii mei americani au rămas cu gura căscată.

— Și dumneata?

— Pe mine nu mă mai miră nimic.

Connor mă făcu atent la ecranul din fața ei, pe care se afla, în stop cadru, imaginea cuplului îmbrățișat. Cei doi tocmai se îndreptau spre sala de consiliu. Aceeași imagine, filmată însă din alte unghiuri, apăruse pe celelalte monitoare. Pe unele dintre ecrane se vedeau niște dungi roșii, provenind de la sursele nocturne de iluminat.

— Ce-ai aflat?

Theresa arătă cu degetul spre monitorul din mijloc și spuse:

— Nimic sigur. Pentru mai multă exactitate ar fi trebuit să am la dispoziție un modelator de imagine 3-D, ca să determin dimensiunile camerei și să urmăresc toate sursele de lumină și umbrele lăsate acolo. N-am avut însă acest aparat la dispoziție și mai mult ca sigur că n-am să mă descurc cu aparatura de aici. Mi-ar lua probabil o noapte întreagă. Poate că săptămâna viitoare aş putea avea acces în laboratorul de astrofizică. Dar după cum stau lucrurile acum, nu prea cred. Cu toate astea, sunt aproape sigură de ceva.

— De ce anume?

— Umbrele nu se potrivesc.

Connor dădu ușor din cap, ca și cum i se confirma o teorie.

— Ce umbre nu se potrivesc? am întrebat.

Theresa arătă spre ecran.

— Umbrele celor doi nu se armonizează cu mișcările pe care le fac. Ori ei se află într-o altă poziție, ori umbrele nu sunt fidele mișcărilor lor, tot timpul e câte un dezacord între corpuri și umbre. De multe ori, nepotrivirea e abia perceptibilă.

— Dacă umbrele nu se potrivesc, nu înseamnă că...?

Fata dădu din cap afirmativ.

— Părerea mea e că imaginea a fost falsificată, domnule locotenent.

Urmări câteva clipe de tăcere.

— În ce sens falsificată? am întrebat în cele din urmă.

— Nu-mi dau seama cât de mult s-a umblat la ea. Dar părerea mea e că, cel puțin o parte din timp, în cameră a mai fost o persoană.

— Altă persoană? Vrei să spui că a existat și era treia persoană?

— Da. Un spectator, cineva care a urmărit tot ce s-a întâmplat. Iar această a treia persoană a fost sistematic ștearsă de pe toate casetele.

— La naiba, am spus.

Simțeam că-mi pocnește capul. M-am uitat la Connor; acesta privea cu atenție pe monitor. Nu părea deloc surprins.

— Bănuiți așa ceva? I-am întrebat.

— Mă așteptam.

— Cum asta?

— Păi chiar de la începutul anchetei am mirosit ca se umblase la casete.

— Cum de v-ați dat seama?

— Din diferite amănunte, *kohai*. Lucrușoarele acelea mărunte de care adesea uităm

Se opri și aruncă o privire spre Theresa, de parcă nu i-ar fi convenit să vorbească prea mult de față cu ea.

— Nu, am zis. Vreau să-mi explicați chiar acum. Când v-ați dat seama de asta?

— În camera corpului de pază de la Nakamoto.

— Ce v-a stârnit bănuielile?

— Faptul că benzile dispăruseră.

— Cum adică? I-am întrebat ca prostul.

— Ia adu-ți aminte, *kohai*. Acolo, în camera corpului de pază, supraveghetorul ne-a spus că el schimbase casetele pe la nouă, când venise la serviciu.

— Da...

— Iar toate recorderile aveau niște indicatoare unde puteai vedea cât timp trecuse de la începutul înregistrării. De-acolo am aflat că se scurseseră două ore. Fiecare aparat începuse să înregistreze cam la zece, cincisprezece secunde după cel pornit înaintea sa. Atâta i-a luat tipului ca să schimbe fiecare casetă

— Corect.

Deodată mi-am amintit totul.

— Și atunci, continuă Connor, l-am întrebat pe tip de ce la unul dintre recordere timpul de înregistrare nu se potrivea cu al celorlalte, căci banda dinăuntrul lui înregistrase doar o jumătate de oră. Dacă-ți mai aduci aminte, l-am întrebat dacă nu cumva era defect aparatul.

— Iar el a răspuns că așa s-ar părea.

— Da, așa a spus. I-am întins o cursă, iar el a căzut în ea căci știa că aparatul nu era defect.

— Nu era?

— Nu. Asta a fost una din puținele greșeli pe care le-au făcut japonezii. Dar de fapt n-a fost greșeala lor; n-au avut ce să facă, erau presați de timp. Propria lor tehnologie le-a venit de hac.

M-am sprijinit de perete și am privit-o stânjenit pe Theresa de parcă voiam să-mi cer scuze. Arăta superb în lumina palidă a monitoarelor.

— Îmi cer scuze. Scăpasem asta din vedere.

— Asta pentru că mintea ta refuză explicațiile simple și clare, *kohai*. Ia fii puțin atent. Dacă ai avea în fața ta un șir de recordere iar diferențele dintre timpul lor de pornire ar fi numai de câteva secunde, cu excepția unuia la care decalajul de timp ar fi mult mai mare, ce-ai crede?

— Că cineva a introdus caseta în aparatul respectiv mult mai târziu decât în celelalte.

— Vezi? Exact asta s-a și întâmplat.

— Deci una din casete a fost introdusă mai târziu în aparat?

— Da.

— Dar de ce? am întrebat nedumerit. Toate casetele fuseseră înlocuite la nouă. Așa că pe nici una din ele nu era înregistrată crima.

— Corect, spuse Connor.

— Atunci ce rost avea ca acea casetă să fie pusă mai târziu decât celelalte?

— Bună întrebare. Treaba nu-i tocmai simplă. Mult timp nici eu nu mi-am dat seama ce poate să fie la mijloc. Dar acum știu, spuse Connor. Adu-ți aminte ora pe care a menționat-o tipul de la corpul de pază. A spus că toate casetele fuseseră schimbate la ora nouă. Apoi una dintre ele a fost din nou schimbată la zece și un sfert, asta-i părerea mea. În cazul ăsta, e clar ca bună ziua că între nouă și zece și un sfert s-a petrecut ceva important, și acest ceva se găsea înregistrat pe o casetă. De aceea a fost schimbată. Întrebarea pe care mi-am pus-o a fost: ce s-a petrecut atât de grav că au trebuit s-o înlocuiască?

Am încercat să mă concentrez, dar nu-mi venea nici un răspuns în minte.

Theresa dădu aprobator din cap și începu să zâmbescă.

— Vrei să spui că știi ce s-a petrecut?

— Așa cred, spuse ea continuând să zâmbescă.

— Măi să fie, am izbucnit. Mă bucur că toată lumea are răspunsuri, numai eu nu. Pur și simplu nu-mi trece prin cap ce lucru important putea apărea pe caseta aia. Pe la ora nouă, locul crimei era deja izolat, cadavrul se afla în cealaltă parte a încăperii, mai mulți japonezi se aflau lângă lifturi, iar Graham vorbea cu mine la telefon. Ancheta a început abia pe la zece, când am ajuns eu acolo. Am avut apoi de furcă cu Ishigura. Nu cred să fi trecut cineva prin cadru înainte de ora zece treizeci; hai să zicem zece și un sfert, dar în nici un caz mai devreme. Așa că, dacă cineva privea înregistrarea, n-ar fi văzut decât un spațiu gol și o fată zăcând pe o masă. Asta-i tot.

— Excelent raționamentul, spuse Connor. Dar ai uitat ceva.

— N-a traversat nimeni încăperea? Chiar nimeni? Întrebă Theresa.

— Nu, am răspuns. Băieții de la criminalistică înconjuraseră locul crimei cu o bandă galbenă. Nimeni nu avea voie să treacă dincolo de ea. De fapt...

În momentul acela mi-am adus aminte.

— Stați așa! A fost cineva care-a făcut-o! Piticul ăla cu aparatul de fotografiat! am exclamat. Era de cealaltă parte a benzii; făcea fotografii.

— Așa e, spuse Connor.

— Ce pitic? Întrebă Theresa.

— Un japonez mic de statură. Făcea fotografii. L-am întrebat pe Ishigura ce naiba îl apucase pe individul ăla. A spus că-l cheamă,... ah...

— Domnul Tanaka, spuse Connor.

— Așa e, Tanaka. Iar dumneavoastră i-ați cerut lui Ishigura să vă dea filmul din aparat. Dar n-a făcut-o.

— Nu, n-a făcut-o, spuse și Connor. Și sincer să fiu nici nu-mi închipuiam că avea să ne dea filmul.

— Chiar făcea fotografii? Întrebă Theresa.

— Mă cam îndoiesc să fi făcut fotografii, zise Connor. Deși, cine știe? Folosea unul din aparatele acelea Canon minuscule...

— Cele care au în locul filmului o casetă miniaturală de tip video?

— Exact. Ar fi putut oare folosi imaginile luate atunci pentru retușuri? Întrebă Connor pe Theresa.

— Nu sunt prea sigură. Anumite detalii le puteau fi utile.

Connor dădu din cap în semn că înțelesese.

— Atunci, poate că la urma urmei chiar făcea fotografii. Oricum, e limpede că n-a fost decât un pretext ca să poată trece de cealaltă parte a benzii galbene.

— Așa e, zise Theresa dând din cap.

— Cum de v-ați dat seama? L-am întrebat pe Connor.

— Încearcă să-ți aduci aminte clipele alea, spuse acesta.

Da, așa a fost:

Stăteam față în față cu Ishigura când, deodată, Graham a întrebat, zbierând, ce se-ntâmplă.

Am privit înapoi peste umăr și am zărit un japonez mic de statură cam la vreo zece metri dincolo de bandă: Era cu spatele la mine și făcea fotografii la locul crimei. Am remarcat că aparatul de fotografiat era foarte mic – îi încăpea în podul palmei.

— Îți aduci aminte cum se deplasa? Întrebă Connor. Se mișca într-un anume fel.

Am încercat să-mi amintesc, dar degeaba.

Graham se dusesse până la banda galbenă și strigase la el: „Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai voie acolo! Acesta este locul faptei. N-ai voie să faci fotografii”.

După asta a început brambureala. Graham a continuat să strige la Tanaka, dar acesta și-a văzut liniștit de treabă, mânuind aparatul de fotografiat și continuând să stea cu spatele la noi. În ciuda răcnetelor lui Graham, Tanaka n-a procedat așa cum ar fi făcut orice om normal – adică să se întoarcă cu fața și să treacă înapoi peste banda galbenă. Dimpotrivă, s-a apropiat de bandă, tot cu spatele la noi, a lăsat capul în jos și a trecut pe sub ea... tot cu spatele.

Am spus cu voce tare:

— Nu s-a întors nici un moment cu fața. A stat tot timpul numai cu spatele la noi.

— Te-ai prins. Țsta e primul mister. De ce nu s-a întors cu fața la noi? Acum cred că-ți dai seama.

— Ce să-mi dau seama?

— N-a făcut altceva decât să parcurgă distanța străbătută de fată și de criminal cu spatele, astfel încât imaginea să fie preluată de camera de luat vederi. Înregistrarea acestei secvențe le-ar fi permis să analizeze dispunerea umbrelor în cameră.

— Exact, aprobă Connor.

În acel moment, mi-am amintit că atunci când am protestat, Ishigura mi-a spus: „E angajatul nostru. Lucrează în corpul de pază al clădirii”. „Dar e scandalos”, am replicat eu. „N-are voie să fotografieze”. „Dar avem și noi dreptul la câteva fotografii”, îmi zisese Ishigura.

Când am încheiat acest schimb de replici, mi-am dat seama că tipul dispăruse, strecurându-se prin grupul de persoane aflate lângă lift.

Dar avem și noi dreptul la fotografii!

— La naiba, am spus cu voce tare. Deci Tanaka a întins-o, a coborât în camera de pază și a înlocuit caseta pe care tocmai fusese înregistrat mersul lui cu spatele și umbra pe care o lăsase?

— Exact.

— Și avea nevoie de caseta aceea ca să opereze schimbări pe casetele care înregistraseră crima?

— Corect.

Începusem în sfârșit să pricep.

— Dar acum, chiar dacă ne-am dat seama cum au falsificat înregistrările, raționamentul nostru nu va fi luat în considerație de tribunal, nu-i așa?

— Așa e, spuse Theresa. Orice bun avocat vă va spune același lucru.

— Deci nu putem merge mai departe decât dacă o să facem rost de un martor care să certifice toate cele întâmplate. Ar fi putut fi Sakamura, dar din păcate e mort. Așa că singura noastră șansă e să punem mâna pe domnul Tanaka.

— Nu cred că se mai poate, spuse Connor.

— De ce nu? Credeți că-l țin ascuns?

— Nu. Nu cred că mai e nevoie să facă asta. E foarte probabil că domnul

Tanaka să fie mort la ora asta.

Capitolul 41

Connor se întoarse brusc spre Theresa și o întrebă:

— Te pricepi la treaba asta?

— Da, spuse ea.

— Foarte bine?

— Așa cred.

— Ne-a mai rămas foarte puțin timp. Ai să lucrezi cu Peter. Vezi ce poți să faci cu caseta. *Gambatte*: străduiește-te. Să n-ai grijă! Vei fi răsplătită cum se cuvine. Între timp, eu mă duc să dau câteva telefoane.

— Plecați? I-am întrebat.

— Da, am nevoie de mașina ta.

I-am dat cheile.

— Unde vă duceți?

— Pui atâtea întrebări! Ești mai rău ca o soacră.

— Întrebam și eu așa, am spus.

— Nu-ți face griji. Trebuie să stau de vorbă cu câteva persoane. Se întoarse brusc și dădu să plece.

— Dar de ce credeți că Tanaka este mort? am strigat în urma lui.

— Poate că nu e mort. O să mai discutăm despre asta când o să avem timp. Mai avem o mulțime de lucruri de tăcut până la patru, oră la care poate începe sfârșitul nostru. Îmi dau seama că ești foarte surprins, *kohai*, și nu înțelegi nimic. Ai încredere în intuiția mea. În *chokkan*, cum îi spun japonezii. O.K.? Dacă ai probleme sau intervine ceva neprevăzut, sună-mă în mașină. Acum pune-te pe treabă cu domnișoara asta încântătoare. Noroc! *Urayamashii na!*

De data asta plecă de-a binelea. Auzirăm zgomotul produs de ușa trântită.

— A zis ceva în japoneză! Ce anume? am întrebat-o pe Theresa.

— A spus că te invidiază, zise ea zâmbind în întuneric. Hai la treabă!

Apăsă repede câteva butoane, unul după altul. Pe ecran apărură imaginile de la începutul casetei.

— Cum o să procedăm? am întrebat-o.

— Există trei modalități prin care poți să-ți dai seama dacă o casetă video a fost falsificată. În primul rând, după nuanțele și petele care conturează obiectele în mișcare. Apoi, după liniile de umbră. Putem încerca să ne descurcăm cu aceste două elemente, numai că fac asta de două ore și n-am ajuns prea departe.

— Iar a treia metodă?

— Elementele reflectate. Încă nu m-am ocupat de ele.

M-am uitat ca mâța-n calendar.

— În mod normal, începu ea să-mi explice, elementele reflectate - RE -

sunt un fel de imagini în imagini. Cum să vă explic? Ca și cum Sakamura ar părăsi încăperea, iar fața i-ar rămâne reflectată în oglindă. Cu siguranță că mai există și alte surse de reflectare în camera aceea; să zicem o lampă pe birou, din crom, în care se poate răsfrânge imaginea, distorsionată e adevărat, a cuiva care trece prin dreptul ei. De asemenea, pereții sălii de consiliu sunt de sticlă. Putem găsi și acolo o formă de reflexie. Până și un presse-papier aflat pe birou reflectă ceva. Dar și o vază de flori, o cutie de plastic sau orice altceva care lucrează îndeajuns ca să reflecte o imagine.

O priveam pregătind casetele. Mâna sănătoasă i se mișca rapid de la un aparat la altul în timp ce vorbea. Mi se părea ciudat să stau lângă o femeie atât de frumoasă și atât de puțin conștientă de propria frumusețe.

— În mai toate cazurile există ceva care să reflecte imaginea, îmi explică Theresa. Pe stradă există barele de protecție ale mașinilor, asfaltul ud, geamurile caselor și ale automobilelor. În casă există ramele tablourilor, oglinzile, sfeșnicele de argint, măsuțele cu picioare cromate. Întotdeauna e câte ceva.

— Doar n-or fi aranjat și imaginile reflectate? am întrebat.

— Se poate, dacă au avut timp. Există acum niște programe pe computer cu care se poate proiecta o imagine pe orice suprafață. Oricât de complicată sau de deformată ar fi ea. Dar asta cere timp. Așa că hai să sperăm că n-au avut răgaz pentru asta.

Theresa porni caseta. Prima porțiune era întunecată. Apoi se contură Cheryl Austin în dreptul liftului.

— De ce faci asta? am întrebat-o deodată.

— La ce te referi?

— Mă refer la faptul că ne ajuți, că ajuți poliția.

— Te miră, nu? Pentru că sunt japoneză? zise ea privindu-mă drept în ochi și zâmbind... cu un zâmbet ciudat, amar. Nu-mi fac iluzii în privința japonezilor, continuă ea. Știu ce le poate pielea. Știi unde e Sako?

— Nu.

— E un oraș, un orașel mai bine spus, în nordul Japoniei, în insula Hokkaido. De fapt e un orașel de provincie, unde se află o bază aeriană americană. Acolo m-am născut eu. Tata era *kokujin*, iar de meserie era mecanic. Știi ce înseamnă *kokujin*? *Niguro*. Adică negru. Mama lucra într-o patiserie unde obișnuiau să vină cei de la bază. Așa s-au căsătorit; dar când aveam numai doi ani, tata a murit într-un accident. De pe urma lui, mama a primit o pensie modestă de văduvă, așa că aveam ceva bani. Dar bunicul i-i lua mamei aproape pe toți și spunea întruna că nu poate să mă sufere; zicea că sunt *ainoko* și *niguro*. Nu erau cuvinte prea frumoase. Dar mama se încăpățâna să rămânem acolo, să rămânem în Japonia. Așa că mi-am petrecut copilăria la Sako. Ei bine... acolo...

Simțeam amărăciunea din glasul ei.

— Știi ce înseamnă *burakumini* continuă ea. Nu știi? Mă miră. În Japonia, așa zisa țară a oamenilor egali, nimeni nu vorbește de *burakumin*. Dar înainte de căsătorie, familia tânărului verifică istoria familiei miresei ca să se asigure că nu există nici un *burakumin* în trecutul lor. Și familia miresei face același lucru. Dacă apare vreo suspiciune, căsătoria nu mai are loc. În Japonia *burakumin*-ii sunt considerați pleava societății. Japonezii se feresc de ei ca de niște leproși. *Burakumin*-ii sunt descendenți ai tăbăcarilor, meserie pe care budismul o consideră spurcată.

— Înțeleg.

— Eu nu eram nici măcar o *burakumin*, pentru că eram ciungă. Pentru japonezi, infirmitatea fizică e o mare rușine. Nu-i o dramă sau o povară - e o *rușine*. Diformitatea înseamnă, în concepția lor, că ai făcut ceva rău într-o viață anterioară. Ești considerat rușinea familiei și a comunității în care trăiești. Oamenii din jurul tău îți doresc moartea. Și dacă mai ești pe deasupra și pe jumătate negru, plodul unui american cu nasul turtit...

Dădu din cap cu amărăciune și adăugă:

— Nici copiii nu erau mai omenoși. În plus Sako era un orașel de provincie ai cărui locuitori aveau o mentalitate înapoiată. Așa că sunt fericită că mă aflu aici, spuse ea nedezlipindu-și ochii de pe ecran. Voi, americanii, nici nu vă dați seama în ce rai trăiți. Nu realizați libertatea de care vă bucurați, fericirea care vă e la îndemână, liniștea sufletească. Voi nu vă puteți imagina cât de aspră e viața în Japonia dacă ești un paria. Eu am trăit toate astea pe pielea mea. Așa că numi pasă dacă le provoc japonezilor puțină suferință... cu mâna mea cea *sănătoasă*.

Își întoarse privirea spre mine. Ochii îi scânteiau cu duritate. Emoția îi transformase fața într-o mască.

— Mulțumit de răspuns, domnule locotenent?

— Da, am zis. Mulțumit.

— Când am venit în America, am știut că americanii nu-i pot înghiți pe japonezi, dar nu mi-a păsat. Să lăsăm asta acum. Privește cu atenție cele două ecrane de sus. Eu voi urmări imaginile de pe al treilea. Uită-te cu grijă după obiectele care ar putea reflecta imaginea. Fii foarte atent. Gata, i-am dat drumul.

Capitolul 42

Mă uitam încordat la monitoarele lucind în întuneric: Theresa Asakuma avea resentimentele ei față de japonezi, dar nici eu nu-i iubeam prea mult. Incidentul cu Weasel Wilhelm mă înfuriase la culme. În mine, mânia și frica se contopiseră. Îmi revenea obsesiv în minte o frază: *„Nu credeți că luând în considerație aceste circumstanțe, tribunalul a făcut o greșală încredințându-vă fetița?”*

Nu eu dorisem să mi se încredințeze copilul. În vârtoarea aceea provocată de divorț și de mutarea Laurenei, cu împachetarea lucrurilor, asta-i a ta, asta-i a mea, în situația aceea, ultimul lucru pe care-l doream era să mi se dea în grijă un bebeluș abia trecut de șapte luni Shelly de-abia începuse să meargă de-a bușilea prin sufragerie strigând: „mama-mama”. Acesta a fost primul cuvânt pe care l-a rostit. Dar Lauren a fugit de datoria ei de mamă. Repeta întruna:

— N-aș putea să mă descurc cu un copil, Peter. Pur și simplu n-aș putea să mă descurc.

Așa că am acceptat să mă ocup de copil. Ce altceva aș fi putut să fac?

De atunci au trecut doi ani. Duceam o altfel de viață. Aveam altă slujbă, aveam mai mult timp liber. Era fetița mea acum și la gândul că ar trebui să renunț la ea, simțeam cum mi se răsucesce un cuțit în stomac.

„Nu credeți că luând în considerație aceste circumstanțe...”

Pe monitor o vedeam pe Cheryl Austin, cum stătea în întuneric așteptându-și iubitul. Am observat cu atenție felul în care cerceta camera cu privirea.

„... Tribunalul a făcut o greșală...”

„Nu!” mi-am spus în sinea mea, „tribunalul n-a făcut nici o greșală”. Lauren nu s-ar fi descurcat cu copilul și nu va fi nicicând în stare să o facă. Aproape de fiecare dată când trebuia să ia fetița, o întindea în week-end. Era mult prea ocupată, ca să-și vadă propria fiică. Odată, la sfârșitul unui week-end pe care Michelle îl petrecuse cu ea, când mi-a adus-o înapoi, fetița plângea fără oprire.

— Nu-mi dau seama de ce plânge, îmi spuse Lauren.

Am controlat-o. Avea chiloțeei uzi și făcuse rană. Michelle face întotdeauna rană când face pipi pe ea și chiloțeei nu sunt schimbați imediat, iar Lauren nu-i schimbase mai de loc în timpul week-end-ului. Așa că am schimbat-o și spre stupoarea mea am observat că avea urme de rahat pe ea. Lauren nu era nici măcar în stare să-și șteargă la fund copilul.

„Nu credeți că tribunalul a făcut o greșală?” Nu, nu credeam.

„Ținând cont de circumstanțe nu credeți că:.”

— La naiba, am strigat.

Theresa apăsă pe buton și imaginea îngheță pe toate monitoarele din jurul

nostru.

— Ce este? mă întrebă ea. Ce-ai văzut?

— Nimic.

Mă privi cu atenție.

— Îmi pare rău. Mă gândeam la altceva.

— Nu-i nimic, spuse și porni din nou caseta.

Pe toate monitoarele, bărbatul o îmbrățișa pe Cheryl Austin. Imaginile provenite de la diferitele camere de luat vederi se contopeau în mod ciudat. Era ca și cum am fi urmărit acțiunea din mai multe unghiuri în același timp – din față și din spate, de sus și din lături. Imaginea semăna cu o schiță arhitectonică în mișcare. Ți se făcea pielea de găină privind.

Cele două monitoare pe care le aveam sub observație ofereau imagini luate din capătul îndepărtat al camerei și de undeva de foarte de sus, al doilea ecran oferind o imagine aproape verticală asupra a ceea ce se întâmpla. Pe unul din monitoare, Cheryl și iubitul ei se vedeau mici de tot, iar pe celălalt li se zărea doar creștetul capului. Cu toate astea, continuam să privesc.

Lângă mine, Theresa Asakuma respira ușor, ritmic. M-am uitat o clipă la ea.

— Fii atent!

Mi-am întors privirea la monitoare.

Amanții se sărutau pătimaș. Cheryl se lungise pe un birou iar bărbatul se afla deasupra ei. Pe unul din monitoare puteam vedea fața lui Cheryl așa cum stătea culcată pe spate cu privirea ațintită spre camera de luat vederi. Lângă ea, pe birou, se afla o fotografie înrămată.

— Stop, am spus.

Theresa opri caseta.

— Ce e? întrebă ea.

— Uite, i-am spus arătând cu degetul fotografia înrămată de pe birou, aflată cu geamul în sus.

În geam se contura capul bărbatului, aplecat deasupra lui Cheryl. Era foarte întuneric și de aceea trăsăturile nu i se distingeau.

— N-ai putea să mărești imaginea? am întrebat-o.

— Nu știu. Să-ncercăm.

Mâna i se mișcă rapid deasupra butoanelor, abia atingându-le.

— Imaginea video este digitală, spuse ea. Acum am introdus-o în computer. Să vedem ce iese.

Imaginea începu să pâlpâie, mărimdu-se din ce în ce mai mult, în timp ce se focaliza pe fotografia înrămată. Trecu peste fața lui Cheryl, care își lăsase capul pe spate cuprinsă de extaz. Imaginea era atât de mare încât i se vedeau până și porii de pe față. Apoi lăsa în urmă umărul fetei și se stabili pe fotografie. Cu cât creștea, imaginea devenea tot mai neclară. Începuse să se descompună într-o mulțime de puncte mici, negre, ca atunci când îți apropii

prea mult de ochi o fotografie de ziar. Apoi începură și punctele să se mărească, se transformă în dungi, ca mai târziu să devină pătrățele gri și să se schimbe iar în ceva nedefinit.

— Crezi c-o să meargă?

— Nu prea. Dar se vede totuși rama fotografiei și figura bărbatului reflectată în geam, răspunse Theresa.

M-am bucurat că măcar ea era în stare să distingă ceva; eu nu puteam.

— Să încerc mai multă claritate, spuse și apăsă pe câteva butoane.

Imaginea pâlpâi, dispăru și apăru din nou. Era tot neclară, dar reușeam totuși să disting rama fotografiei și liniile de contur ale capului bărbatului.

— Mai încearcă, am zis.

— Perfect, făcu Theresa după ce învârtise câteva butoane. Acum să umblăm puțin la nuanțele de gri...

Figura oglindită în geamul fotografiei începu să se mărească, dar tremura în toate direcțiile. La naiba! Cu cât se mărea mai mult, devenea și mai neclară. Ochii tipului se uniseră într-o pată mare, neagră – era imposibil să-i distingi trăsăturile. Puteam doar să-mi dau seama că avea ochii deschiși și gura distorsionată de patimă sau de ură – nu puteam fi sigur.

— Ți se pare o figură de japonez?

Theresa clătină din cap.

— Nu pot să-mi dau seama, nu se distinge nici un detaliu.

— Și nu poți să faci ceva? Să scoți în relief detaliile figurii?

— Nu cred că mai scoatem ceva de aici. Mai bine mergem mai departe.

Imaginile se retrăseseră la dimensiunea normală și începură din nou să se deruleze. Cheryl tocmai îl împinsese pe bărbat de pe ea. Îi înfipsese mâinile în piept. Fața individului dispăru din geamul fotografiei. Se despărțiră, iar ea, ca să-și arate nemulțumirea, îi dădu brânci în câteva rânduri. Părea mânioasă. Acum că văzusem fața reflectată în geamul fotografiei, mă întrebam dacă nu cumva o înspăimântase expresia de pe figura lui. Cine știe?

Amanții stăteau în mijlocul încăperii pustii, căutând parcă un loc anume. Cheryl privi de jur împrejur și arătă cu mâna spre sala consiliului de administrație. El păru de acord.

Se sărutară și se îmbrățișară din nou. Îmi făcea impresia că erau obișnuiți cu jocul ăsta de-a șoarecele și pisica.

Și Theresa păru să se gândească la același lucru, căci spuse:

— Tipa îl cunoaște.

— Da. Așa se pare.

Continuând să se sărute, cuplul se îndreptă spre sala de consiliu. Din momentul acesta, imaginea de pe monitoarele pe care le urmăream eu nu-mi prea mai era de folos. Camera de luat vederi prezenta o vedere de ansamblu a întregii încăperi, iar fețele celor doi erau minuscule. Treceau acum printre

birouri îndreptându-se spre...

— Stop, am strigat. Ce-i asta?

Theresa derulă încet înapoi, cadru cu cadru.

— Aici, am spus arătând spre ecran. Vezi? Ce-i asta?

În timp ce cuplul se deplasa de-a lungul camerei, în cadru apăru imaginea unei stampe japoneze agățată pe peretele de lângă lift. Stampa era înrămată și acoperită cu un geam. Pentru o secundă, o licărire de lumină apăruse pe stampă. Asta îmi atrăsese atenția.

O licărire de lumină – doar atât.

Theresa se încruntă.

— Nu e o imagine reflectată a celor doi, spuse ea.

— Nu, nu cred.

— Hai să ne lămurim.

Începu să mărească din nou imaginea. Stampa creștea, devenind tot mai neclară. Licărirea își spori suprafața. Părea ruptă în două fragmente. Într-un colț o pată difuză de lumină. Dincolo, o fantă luminoasă brăzdând aproape tot cadrul.

— Să mai încercăm, spuse Theresa.

Începu să deruleze încet, cadru cu cadru, înainte și înapoi. Într-un cadru, fanta luminoasă lipsea. În următorul era prezentă. Apoi fâșia luminoasă persistă în următoarele zece cadre, după care dispăru definitiv. Pata difuză de lumină din colț era însă tot acolo.

— Hmmm, făcu Theresa.

Focaliză imaginea pe această pată luminoasă. Cu cât imaginea se mărea, pata se transforma, se dezintegra, până ajunsese să semene cu o aglomerație de stele din hărțile de astronomie. Atât doar că păreau să aibă un soi de organizare intimă. La un moment dat, mi-au lăsat impresia că aveau forma literei X. I-am spus asta Theresei.

— Da, ai dreptate, spuse aceasta. Să încerc să dau mai multă claritate imaginii.

Și a reușit. Computerele acelea erau minunate. Aglomerația luminoasă începu încet, încet să prindă formă.

Acum arăta ca. o înșiruire de cifre romane.

XI

— Ce naiba-i asta? am făcut eu.

Theresa continuă să apese pe butoanele computerelor.

— Par a fi niște cifre romane, fu și ea de părere. Da, e vorba de niște cifre romane.

TIXE

Și se strădui în continuare să mărească imaginea.
De data aceasta se clarifică. Pe ecran apărură literele:

TIXE

— Aha, zise Theresa. E reflectarea însemnului de deasupra unei uși – EXIT. Cred că există o ieșire la capătul celălalt al holului vis-à-vis de lifturi, nu-i așa?

— Da, am răspuns.

— Literele sunt reflectate în geamul care acoperă stampa. Asta era, deci, spuse ea derulând puțin. Dar ce-o fi cu fâșia asta verticală de lumină? făcu ea mirată. E foarte interesant. Vedeți? Apare-dispare, mai zise derulând de câteva ori înainte și înapoi.

Deodată m-am dumirit.

— Acolo, în capătul holului, se află o ieșire în caz de incendiu, de unde coboară niște scări, am spus. Lumina de pe scară se reflectă probabil în geamul stampeii, în momentul în care ușa se deschide și se închide.

— Vreți să spuneți că a intrat cineva în încăpere? întrebă ea. Pe ușa aceea?

— Exact, am spus.

— Interesant. Ia să-ncercăm să aflăm cine e.

Derulă caseta înainte. Imaginea, mărită la maximum, se descompuse, până ce pe ecran apărură purici mici, gri care săreau în toate direcțiile ca niște focuri de artificii. Era ca și cum imaginea mare se descompunea în imagini mici, mici de tot, independente unele de altele, care țopăiau haotic. Era obositor să privești. Ochii începură să-mi lăcrimeze.

— Fir-ar...! am exclamat luându-mi ochii de pe ecran.

— Gata, gata. Am terminat. Aici. Fiți atent.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre monitor, unde imaginea era oprită. Nu vedeam nimic altceva decât niște punctulețe albe și negre care alcătuiau parcă o formă, dar nu puteam să-mi dau seama ce era. Îmi amintea de ecografiile pe care le făcuse Lauren atunci când era însărcinată. „Uitați capul copilului aici, iar aici e stomacul și...”, spunea doctorul atunci. Dar mie îmi era imposibil să disting ceva. Era pur și simplu o abstracțiune. Un copil în pântecul mamei. „Vedeți?”, spunea doctorul atunci: „Mișcă degetele. Și uite cum îi bate inima”. Asta fusesem în stare să disting. Vedeam cum îi bate inimioara și observam și coastele care erau încă în formare.

„Nu credeți că luând în considerație circumstanțele...!”

— Vedeți, spuse Theresa. Uitați-i umărul. Uitați-i și conturul capului. Acum se apropie. Vedeți cum silueta devine din ce în ce mai mare? S-a oprit. Privește în jur. E precaut tipul. Îi vedeți acum profilul, nasul? Gata, s-a întors. Vedeți? Știu că e dificil, dar încercați să vă concentrați. Priviți cu atenție. Acum se uită la cei doi. Iată cum îi urmărește cu privirea.

Deodată am început să disting. Bucățelele acelea de imagini începură să se contopească și să prindă contur. Am zărit în sfârșit silueta unui bărbat în capătul dinspre scara de incendiu. Îi urmărea cu atenție pe cei doi care, în capătul opus al încăperii, se sărutau pățimaș fără să-i observe prezența.

Deci cineva îi urmărea! Am simțit cum mi se face pielea de găină.

— Poți să-i distingi trăsăturile? am întrebat-o pe Theresa.

Aceasta scutură din cap.

— Nu, e imposibil. Au și aparatele astea o limită. Nu pot face mai mult decât, spuse ea.

— Atunci, hai să mergem mai departe, am zis.

Theresa retrase imaginea la parametrii de vizionare curentă.

În momentul în care am revenit la mărimea și viteza normală, cei doi se sărutau cu înflăcărare, continuând să se îndrepte spre sala de consiliu.

— Deci în clipa asta sunt urmăriți, spuse Theresa. Interesant. Ce hram purta tipa asta?

— Cred că termenul potrivit este *torigaru onnai*, am zis.

— Adică „are o pasăre ușoară”? Nu înțeleg. *Tori* și mai cum ai spus?

— N-are importanță. Voiam să spun că era o stricăță.

— Bărbații spun întotdeauna așa, zise Theresa cu reproș. După părerea mea, fata îl iubește, dar nu e-n apele ei.

Amanții se apropiau acum de sala de consiliu. Deodată, Cheryl începu să se zbată, încercând să se elibereze din brațele bărbatului.

— Dacă-l iubește, așa cum spui tu, are un mod tare ciudat de comportare, am spus.

— Simte că ceva nu e în regulă.

— Cum așa?

— Nu știu. Poate că aude ceva. Poate a simțit prezența celui alt. Nu sunt sigură.

Oricare ar fi fost motivul, Cheryl începu să se zbată în brațele iubitului ei tot mai tare. Bărbatul o cuprinsese acum cu amândouă brațele în jurul taliei și aproape că o țâra după el spre sala de consiliu. Cheryl se mai zvârcoli o dată, atunci când se aflau în pragul ușii, apoi bărbatul încercă să o tragă înăuntru.

— Poate scoatem ceva de aici, zise Theresa, și opri imaginea.

Toți pereții sălii de consiliu erau de sticlă. Prin cei care dădeau în afară pătrundeau luminile orașului. Pereții dinspre hol rămâneau însă ca niște oglinzi negre unde se reflecta imaginea celor doi luptându-se.

Theresa derulă înainte cadru cu cadru, căutând o imagine care ne-ar fi putut ajuta. Din când în când, marea imaginea și îi dădea mai multă claritate. Era greu. Cei doi se mișcau repede și uneori imaginea se încețoșa. Și mai era și lumina zgârie-norilor de-afară care obtura imagini de altfel destul de clare.

Eram urmăriți de ghinion.

Treaba mergea prea încet.

Theresa oprea caseta, mărea imaginea și încerca s-o focalizeze pe un detaliu care ne-ar fi putut fi de folos. Renunța. Derula din nou înainte. Oprea din nou. În cele din urmă, oftă și spuse:

— Nu merge. Geamurile astea mă scot din sărite.

— Nu-i nimic, am zis. Lasă caseta să curgă.

Acum o vedeam pe Cheryl cum se agață de tocul ușii, refuzând să intre în sala de consiliu. În cele din urmă, bărbatul reuși s-o împingă în încăpere; ea se trase puțin înapoi cu o expresie de groază pe față și mâna îi țâșni ca și cum ar fi vrut să-l palmuiască. În momentul acela, poșeta zbură în aer. Apoi i-am văzut în interiorul camerei: două siluete mișcându-se foarte repede, învârtindu-se...

Bărbatul o întinse pe masă și fața lui Cheryl apăru pe ecran, filmată de camera de luat vederi din tavan. Pe lemnul negru al mesei, părul ei blond, tăiat scurt, forma un contrast izbitor. Își schimbă din nou atitudinea, devenind supusă și încetând să se mai zbată. Părea că e în așteptare, că e ațâțată. Semăna cu un animal la pândă. Și-a trecut limba peste buze, stând cu ochii ațintiți asupra bărbatului care acum se întinsese peste ea și-i ridicase fusta până mai sus de coapse.

Deodată Cheryl a zâmbit, apoi s-a îmbufnat, apoi i-a susurat ceva la ureche.

El i-a scos chiloții. Cu o mișcare precipitată.

Ea i-a zâmbit din nou. Era un surâs nelămurit care trăda și chemare și refuz.

Cheryl părea ațâțată de propria ei frică.

Mâinile lui începură să-i mângâie gâtul.

Capitolul 43

În bezna laboratorului, cu scrâșnetul patinelor deasupra noastră, am urmărit actul final de nenumărate ori. Împreunarea lor violentă. Apărea pe toate cele cinci monitoare, filmată din unghiuri diferite. Cheryl își încolăci picioarele albe în jurul bărbatului, ridicându-le până aproape de umerii lui, în timp ce el își căuta cu înfrigurare fermoarul pantalonilor. După ce-am revăzut scena de mai multe ori, am observat câteva amănunte pe care nu le remarcasem până atunci. Era ciudat modul în care se culcase docilă pe masă, după cum ciudat era și felul în care își depărtase picioarele. Mi s-a părut straniu și modul în care și-a arcuit corpul în momentul în care el a pătruns-o; la fel de stranie mi s-a și părut expresia de pe fața ei, modul în care și-a transformat zâmbetul – un zâmbet lucid și rece de pisică vicleană. M-a șocat schimbarea survenită din nou în atitudinea ei – îl mângâia pe spate șoptindu-i ceva la ureche, după care începu brusc să se zbată. Fulgere de mânie îi țâșniră din ochi și-l plesni din nou peste față. Dar după câteva clipe începu să slăbească lupta – se întâmplase ceva. Ochii i se bulbucară și pe față îi apărură o expresie disperată. Măinile i se încleștară cu putere pe brațele bărbatului, îi ridică mânecile și brățara acestuia de pe mână stângă licări pentru o clipă. La fel și ceasul de la mână ei. Apoi brațul îi căzu inert cu palma deschisă – cinci degete albe pe lemnul negru al mesei. Urmă un spasm, degetele se mai mișcară o dată și-apoi rămaseră inerte.

În cele din urmă, cu greu, tipul începu să-și dea seama că se întâmplase ceva. Rămase nemișcat pentru o clipă, apoi îi cuprinse capul în mâini și începu să-l zgâlțâie, încercând parcă s-o trezească. Până la urmă, se ridică de pe trupul fetei. Cu toate că nu-i vedeam chipul, simțeam groaza care-l cuprinsese. Rămase din nou nemișcat, de parcă era în transă. Rătăci prin cameră aiurea, fără nici un scop, împleticindu-se. O lua când într-o direcție când în alta, străduindu-se să se adune, să hotărască ce-i de făcut.

De fiecare dată când revedeam scena, mă copleșeau alte sentimente. La început eram încordat, aveam o senzație ciudată, un fel de pornire erotică. Apoi am început să mă detașez, să privesc totul la rece. Trupurile își pierduseră identitatea umană, erau pur și simplu niște abstracții, niște elemente de decor, care se mișcau în bezna încăperii.

— Fata asta e bolnavă, zise Theresa.

— Așa se pare, am spus.

— Nu e o victimă.

— Tot ce se poate.

Am derulat și am privit scena de la început. Dar mi-am dat seama că nu mai avea nici un rost să insistăm, așa încât i-am spus Theresei:

— Hai să mergem mai departe.

Urmăream caseta până la un anumit punct, după care derulam înapoi și priveam din nou aceeași scenă de nenumărate ori. Când, după această operație repetată, am trecut în sfârșit la altă secvență, a intervenit ceva important. Bărbatul s-a oprit din mers privind încordat într-o parte, ca și cum ar fi văzut sau auzit ceva.

— O fi celălalt tip? am spus.

— Probabil, răspunse Theresa și arată spre monitoare. Aceasta este porțiunea de casetă unde vă spuneam că umbrele nu se potrivesc cu siluetele. Acum știu de ce.

— A fost șters ceva, nu? am întrebat-o.

Derula înapoi fără să-mi răspundă. Pe unul din monitoarele laterale l-am observat pe bărbat privind ieșirea de incendiu. Era evident că văzuse pe cineva. Dar nu părea speriat și nici nu arăta ca un vinovat prins asupra faptului.

Theresa mări imaginea, dar tipul nostru rămase o simplă siluetă întunecată.

— Priviți cu atenție linia maxilarului. Vedeți? Maxilarul se mișcă. Asta înseamnă că vorbește.

— Vorbește? Vorbește oare cu celălalt?

— Da. Sau poate că vorbește de unul singur. Dar e sigur că privește în direcția scărilor. Observați cum s-a schimbat? Parcă a prins vlagă deodată.

Bărbatul începu să se miște cu mai multă siguranță prin cameră, având parcă un scop anume. Mi-am amintit cât de confuză mi se păruse scena aceasta cu o seară înainte când vizionasem caseta la departament. Dar acum, privită din cinci unghiuri diferite, totul părea teribil de clar. Îi puteam descifra fiecare mișcare, fiecare gest. Tipul ridică de jos chiloții lui Cheryl. Apoi se aplecă asupra ei și-i scoase ceasul.

— Hopaa, am făcut eu. l-a luat ceasul.

N-ar fi avut decât un singur motiv să facă asta: probabil că acel ceas avea ceva gravat pe el. Bărbatul băgă chiloții și ceasul în buzunarul de la sacou și se pregăti să părăsească încăperea. Theresa opri imaginea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Uitați-vă aici, zise ea arătându-mi unul dintre monitoare

Era vorba de un plan general care înfățișa sala de consiliu văzută lateral dinspre hol. Zăream atât trupul fetei zăcând pe masă, cât și silueta întunecată a bărbatului.

— Da. Și ce-i cu asta?

— Priviți aici, făcu Theresa cu degetul întors spre monitor. Au uitat să șteargă asta.

Avea dreptate. În colțul ecranului am zărit o formă. La început ca o nălucă. Apoi unghiul de filmare și lumina ne-au venit în ajutor – era un bărbat. *A treilea*. Era o a treia persoană în încăperea.

Înaintase și se afla acum în mijlocul holului, privind înspre ucigaș. Imaginea lui se reflecta într-unul din pereții de sticlă, dar era numai o umbră. Nu se distingeau nici o trăsătură – nimic.

— Ai putea să scoți ceva de aici? am întrebat-o pe Theresa.

— Am să încerc, zise ea.

Începu să mărească imaginea. Apăsă pe câteva butoane și aceasta începu să se descompună. Încercă să-i dea mai multă claritate și contrast. Începu să pâlpâie, ecranul se întunecă și în cele din urmă imaginea se pierdu cu totul. Theresa o micșoră la loc și o reconstitui. Apoi începu din nou să o mărească, ceva mai lent însă. Eram nerăbdător să văd ce avea să iasă. Da, în cele din urmă a reușit să fixeze imaginea. Dar figura tot nu se distingeau.

— Încerc să dau înapoi, zise Theresa.

Cadru după cadru, imaginea se derulă încet înapoi. Figura bărbatului era când aproape vizibilă, când întunecată.

Până la urmă, trăsăturile celei de-a treia persoane se distinseră cu claritate pe ecran.

— Nu se poate! La naiba! am izbucnit.

— Îl cunoașteți? mă întrebă Theresa.

— Da, am răspuns. Este Eddie Sakamura.

Capitolul 44

Începusem să progresăm. Nu mai încăpea nici o îndoială că japonezii interveniseră în înregistrarea de pe casetă și schimbaseră identitatea criminalului. Îl urmărirăm pe ucigaș cum părăsea încăperea și se îndrepta spre ieșirea de incendiu, privind cu regret la fata moartă.

— Dar cum au putut schimba figura criminalului doar în câteva ore? am întrebat-o pe Theresa.

— Au aparatură foarte sofisticată pentru cartografierea imaginii, răspunse ea. E, de departe, cea mai avansată din lume. Japonezii devin tot mai buni în materie de software. În curând vor depăși America, așa cum au făcut și cu computerele.

— Deci au izbutit să facă modificarea folosindu-se de tehnica soft?

— Chiar și cu cea mai bună tehnică de programare era destul de riscant. Iar japonezilor nu le place să riște. Bănuiesc, deci, că n-a fost o treabă prea greu de făcut. În primul rând, cea mai mare parte a înregistrării îi prezintă pe cei doi sărutându-se, deci fața bărbatului nu se vede. Iar atunci când apare singur, e întuneric și nu-i poți distinge figura. Așa că treaba n-a fost prea grea și nici n-a luat prea mult timp. Cred că s-au gândit mult până să le vină ideea asta cu schimbarea identității criminalului, tocmai pentru faptul că nu prea aveau ce schimba, decât... Iată-l. Trece prin fața oglinzii.

În oglindă apăru figura lui Eddie Sakamura. Se sprijinea cu mâna de zid și i-am putut observa cicatricea.

— Vedeți, spuse Theresa, numai aici trebuiau să intervină, restul era O.K. Au avut un noroc chior și-au profitat de el. Așa cred că a fost.

Pe monitoare, Eddie Sakamura trecuse de oglindă și intrase în porțiunea mai întunecată a holului. Theresa derulă înapoi și spuse:

— Hai să ne mai uităm o dată.

Pe ecran apăru un stop-cadru cu figura lui Eddie reflectată în oglindă. Theresa începu s-o mărească, iar imaginea începu să se fărâmițeze. Era ca un joc abstract de suprafețe.

— Aha, făcu Theresa. Se vede clar aici. Observați pixelii? Vedeți câtă regularitate? Asta e un indiciu că imaginea a fost falsificată. Uitați cum a fost retușată partea de sus a obrazului. Vedeți pata aceasta întunecată de sub ochi? În mod normal, la granița dintre două nuanțe apare o iregularitate. Aici, a fost ștersă. Și retușată. Ia să vedem dacă...

Imaginea se deplasă puțin într-o parte.

—... Da. Și-aici la fel.

Mări și mai mult imaginea. Nu-mi dădeam seama ce reprezenta forma de pe ecran.

— Ce-i asta?

— Mâna dreaptă a tipului. Zona unde se află cicatricea, mai bine zis. Vedeți, cicatricea a fost adăugată, nu exista în realitate.

Nu vedeam nimic, dar am crezut-o pe cuvânt.

— Atunci cine-o fi criminalul?

— O să fie greu să descoperim, zise Theresa clătinând din cap. Am cercetat toate imaginile reflectate și n-am descoperit absolut nimic. Mai e o posibilitate la care nu am recurs pentru că e cea mai simplă dintre toate, dar cea mai puțin relevantă. E vorba de detaliile din umbră. Numai că acestea sunt cel mai ușor de retușat.

— Detalii din umbră?

— Da. Putem mări imaginea în zonele mai întunecate în umbre și la siluete. Ar fi o șansă să dăm de o porțiune mai luminoasă, unde putem detecta o figură cu trăsături vizibile. Să încercăm și asta, mai spuse, dar se vedea că nu era prea entuziasmată de idee.

— Crezi că n-o să meargă? am întrebat-o.

— Cam așa ceva, zise ridicând din umeri. Dar n-avem nimic de pierdut dacă încercăm. E singurul procedeu la care n-am recurs.

— E-n ordine, am spus. Hai s-o facem și pe-asta.

Începu să deruleze înapoi. Eddie Sakamura parcurse cu spatele drumul spre sala de consiliu, trecând pe lângă oglindă.

— Stai puțin, am zis. Dar ce se întâmplă după ce trece de oglindă? Nici nu ne-am uitat mai departe.

— M-am uitat eu înainte. Trece printr-o porțiune unde tavanul e mai lăsat și apoi se îndreaptă spre scara de incendiu.

— Vreau să văd și eu.

— Foarte bine, spuse Theresa.

Derulă înainte. De data aceasta, Eddie Sakamura se îndreaptă cu pași iuți spre ieșire. Figura îi apăru în oglindă pentru o secundă. Cu cât vedeam mai mult scena aceasta, cu atât îmi dădeam seama că era contrafăcută. Mi se părea chiar că-i încetiniseră mersul intenționat, ca să avem timp să-i vedem figura în oglindă. Au vrut să ne „ajute” să identificăm criminalul.

Acum ucigașul trecea printr-o porțiune mai întunecată a holului, îndreptându-se spre scară, care se afla undeva după colț, în afara obiectivului camerelor de luat vederi. Capătul celălalt al holului era luminat, așa că am putut zări silueta, dar fără a remarca nici un detaliu.

— Nu, nu, zise Theresa. Am vizionat partea asta și nu-i nimic interesant. Silueta e prea întunecată – *kurohbo*. Așa obișnuiau să-mi spună mie japonezii, adică negresă.

— Dar parcă spuneai că poți capta detaliul ascuns.

— Da, pot, dar nu pe porțiunea asta. Oricum, aici banda a fost retușată zdravăn. Au făcut-o serios, căci s-au așteptat să cercetăm mai amănunțit momentul când trece pe lângă oglindă. Știau că avem și noi aparatură

microscopică și o să descompunem în pixeli cadru cu cadru. Sunt sigură, deci, că au pus la punct fiecare element, până în cel mai mic amănunt. Și că au întunecat suficient umbrele.

— O.K., dar chiar așa...

— Hei, strigă deodată. Ce-i asta?!

Apăsă pe un buton și imaginea îngheță pe ecran. Se vedea silueta criminalului profilată pe zidul de lângă scara de incendiu.

— Ce e? Nu-i decât o siluetă.

— Da, dar ceva e în neregulă, spuse și derulă încet înapoi.

— *Machigai no umi oshete kudasai*, am spus în timp ce priveam pe ecran.

Era o frază pe care o învățasem la una din primele mele lecții de japoneză.

— Ar trebui să vă învăț ceva japoneză, domnule locotenent, spuse Theresa și, deși era întuneric, am văzut că zâmbea. Vrei să știți dacă au făcut o eroare aici?

— Exact.

— Atunci trebuia să spuneți *umu*, nu *umi*. *Umi* înseamnă ocean. *Umu* e un cuvânt interogativ la care se răspunde prin da sau nu. Răspunsul este da. Cred într-adevăr că aici le-a scăpat ceva.

Continuă să deruleze, până când silueta criminalului deveni din ce în ce mai mare.

— Oh, făcu ea surprinsă. Chiar au făcut o eroare. Nu-mi vine să cred. Vedeți acum despre ce e vorba?

— Nu, am răspuns.

Mai derulă o dată înainte pentru mine. De data asta am privit mai atent silueta mergând.

— Nici acum nu vedeți?

— Nu, îmi pare rău.

Începu să se enerveze.

— Fii atent. Priviți la umăr. Priviți umărul tipului. Uitați cum se ridică și se lasă umărul la fiecare pas pe care-l face. Fiți atent la ritm și deodată... Aci! Vedeți acum?

— Da. Exact, mi-a picat fisa în cele din urmă. Conturul umărului pare să „sară”. Umărul e mai mare acum.

— Da, asta e. Asta-i cuvântul: „sare”. Destul de mult – cât să fie vizibil, domnule locotenent, zise ea apăsând niște butoane. Au încercat ei să facă ceva aici, dar nu s-au străduit prea mult. Se vede destul de clar.

— Și asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă că-i doare-n cot de noi, zise ea.

Părea furioasă și nu-mi dădeam seama de ce. Așa că am întrebat-o.

— Mă scoate din sărite chestia asta, spuse ea. Sunt nervoasă pentru că au făcut o greșeală atât de evidentă. Credeau că n-o să observăm, că nu suntem destul de isteți ca să ne prindem, pentru că nu suntem *japonezi* ca ei.

— Dar...

— La naiba! Îi urăsc! Ah, cât îi urăsc! spuse ea focalizând imaginea pe capul bărbatului. Ați auzit de Takeshita Noboru?

— Cine e? Vreun industriaș?

— Nu. Takeshita a fost prim ministru. Acum câțiva ani, a făcut o glumă la adresa unor marinari americani a căror navă militară ancorase într-un port japonez. A spus că America a sărăcit atât de mult încât marinarii nu-și pot permite să coboare pe țărm. Că totul în Japonia este prea scump pentru ei. A mai spus că singurul lucru pe care-l pot face e să rămână pe vas și să ia SIDA unul de la altul. Ce-au mai râs japonezii!

— Chiar așa a spus?

Theresa dădu afirmativ din cap.

— Dacă aș fi fost în situația militarilor americani și cineva mi-ar fi adresat cuvintele astea, aș fi părăsit de îndată portul, i-aș fi trimis pe japonezi la dracu și i-aș fi lăsat să-și plătească singuri sistemul de apărare. Nu știați că Takeshita a spus asta?

— Nu...

— Asta dovedește cât de operative sunt studiourile americane de știri, zise Theresa și scutură din cap. Nu era, totuși, un fleac...

Părea furioasă. Degetele îi alunecau rapid de la un buton la altul și imaginea începu să se piardă.

— La dracu! izbucni ea.

— Ușurel, Theresa.

— La dracu cu „ușurel”! O să vezi că le venim de hac de data asta.

Focaliză din nou imaginea pe capul bărbatului, îl izolează și apoi începu să deruleze încet, cadru cu cadru. Am văzut cum imaginea devine din ce în ce mai mare și mai clară.

— Vedeți? Aici e „lipitura”, spuse Theresa. De aici au renunțat să mai falsifice imaginea. Ce vedem de acum încolo este înregistrarea autentică. Țsta e adevăratul criminal.

Silueta se îndreaptă spre zidul din capătul holului. Theresa cercetă cu atenție fiecare cadru. Apoi conturul siluetei începu să-și schimbe forma.

— Ah, ce bine! Doamne cât am sperat să...

— Da' ce face?

— Privește spre față pentru ultima oară. Întoarce capul, vedeți? Uite-i nasul! Iar acum... nasul a dispărut fiindcă s-a întors complet. Acum o să se uite drept la noi.

Nu se distingeă însă nici o trăsătură pe chipul bărbatului.

— Bine-ar fi! am spus.

— Priviți!

Mări și mai mult imaginea.

— Aici e cheia, zise Theresa. Seamănă cu un film supraexpus. Detaliul a

fost înregistrat, dar nu-l putem încă vedea... Să încerc să măresc și mai mult. Și acum să obțin detaliul din umbră... Acum!

Și brusc, aproape șocant de brusc, silueta se luminează, iar peretele din spate devine atât de alb de parcă era o aură de lumină care-i radia în jurul capului. Fața i se luminează și, pentru prima dată, i-am putut distinge clar trăsăturile - foarte clar.

— Oo, făcu Theresa dezamăgită. E un alb, nu un japonez.

— Dumnezeuule! am exclamat.

— Îl cunoașteți?

— Da.

Trăsăturile încordate ale chipului său alcătuiau o mască, iar gura îi era schimonosită într-un rânj. Dar era imposibil să nu-l recunosc chiar și așa transfigurat.

Priveam uimit figura senatorului John Morton.

Capitolul 45

Stăteam cu spatele sprijinit de scaun, privind prost imaginea înghețată de pe ecran. Auzeam zumzăitul aparatelor și apa care picura în gălețile aflate undeva în bezna laboratorului. Auzeam lângă mine respirația Theresei. Gâfâia ca un alergător care tocmai își încheiase cursa.

Stăteam pe scaun și priveam stupefiat la ecran. Totul începea să se lege. Ca un joc de puzzle, în care bucățile începeau să se asambleze.

Julia Young: „Cheryl are un prieten care călătorește foarte mult. Călătoresc de fapt împreună: New York, Washington, Seattle... Se întâlnesc destul de des. E nebună după el”.

Jenny, de la studioul de televiziune: „Morton are o prietenă tânără care i-a sucit mințile. E foarte gelos... Vreo fâșneată”.

Eddie: „Îi place să provoace încurcături”.

Jenny: „Am mai văzut-o pe fata asta acum vreo șase luni la câteva petreceri cu niște tipi din Washington!”

Eddie: „Era o stricată, o masochistă”.

Jenny: „Morton se află la conducerea Comisiei Financiare a Senatului. Cea care se ocupă de afacerea MicroCon.

Cole, angajat al corpului de pază de la Nakamoto, tipul pe care-l căutasem la bar: „Îi au pe toți barosanii la mână. I-au cumpărat. Nu ne putem pune cu ei acum”.

Și Connor: „Cineva dorește să punem cruce anchetei Vrea să renunțăm.”

Și Morton: „Ați încheiat deja cazul?”

— La naiba, am spus cu voce tare.

— Cine-i tipul? mă întrebă Theresa.

— E senator.

— Oh! Și de ce se agită atâta japonezii pentru el? spuse privind pe ecran.

— Are o poziție influentă la Washington. Și cred că are legătură cu vânzarea unei companii. Probabil că mai sunt și alte motive.

Theresa dădu din cap, gânditoare.

— Putem face o dublă după cadrul ăsta? am întrebat.

— Nu. Nu avem aparatura necesară.

— Atunci ce-i de făcut? Trebuie să iau o probă cu mine.

— Pot face o fotografie Polaroid, dacă vreți, spuse ea. N-o să iasă ceva grozav, dar pentru moment ar fi bună.

Începu să caute prin laborator, bâjbâind prin întuneric. În cele din urmă, se întoarse cu un aparat de fotografiat. Se apropie de ecran și făcu niște fotografii.

Am așteptat să iasă pozele din aparat. Monitoarele împrăștiu o lumină albastră.

— Mulțumesc; am spus. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut.

- Cu plăcere. Îmi pare rău.
- De ce?
- Știu că vă așteptați să fie un japonez.

Mi-am dat seama că asta ar fi vrut și ea. Nu i-am spus nimic. Fotografiiile erau gata. Arătau destul de bine, aveau imaginea clară. Pe când le vâram în buzunar, am simțit ceva tare. Am scos obiectul afară.

- Aveți pașaport japonez? mă întrebă ea.

— Nu. Nu e al meu. E al lui Eddie, am spus băgându-l la loc. Am plecat. Trebuie să-l caut pe căpitanul Connor.

- E-n ordine.

Ea se întoarse cu fața spre monitoare.

- Ce faci acum? am întrebat-o.
- Mai rămân. Mai am ceva de lucru.

M-am îndreptat spre ușă și am pornit-o pe coridorul întunecos care ducea afară.

Din pricina luminii orbitoare de afară, am început să clilesc. M-am îndreptat spre un telefon public ca să-l sun pe Connor. L-am găsit. Era în mașină.

- Unde sunteți? l-am întrebat.
- În spatele hotelului.
- Care hotel?
- Four Seasons, spuse Connor. Hotelul unde stă senatorul Morton.
- Ce faceți acolo? l-am întrebat. Știți că...

— *Kohai*, spuse el. Îngropăm legăturile, ți-aduci aminte? Cheamă un taxi și vino pe Westwood Boulevard, 1430. Ne întâlnim acolo peste douăzeci de minute.

- Dar cum...
- Gata cu întrebările, mai spuse și închise.

Priveam clădirea de pe Westwood Boulevard de la numărul 1430. Fațada simplă, cafenie, avea o singură ușă pe care era gravat un număr. Într-o parte se afla o librărie cu cărți franțuzești, iar în cealaltă o ceasornicărie.

Am urcat cele câteva trepte și am bătut la ușă. Am observat că sub număr era scris ceva în japoneză.

Nu mi-a răspuns nimeni, așa că am apăsat pe clanță și-am intrat. M-am trezit într-un *sushi*-bar. Localul era micuț, elegant și avea numai patru scaune. În încăperea se afla doar Connor. Îmi făcu semn cu mâna din celălalt capăt al barului.

— Ți-l prezint pe Imae, cel mai bun bucătar de *sushi* din Los Angeles. Imae-san, Sumisu-san.

Bucătarul înclină din cap spre mine și-mi zâmbi. Puse ceva pe tejghea în

dreptul scaunului meu.

— *Kore o dozo*, Sumisu-san.

M-am așezat.

— *Domo*, Imae-san.

— *Hai*.

Am privit castronul de *sushi* din fața mea. Înăuntru, un fel de icre de culoare roz, garnisite cu gălbenuș crud de ou. Mi-am spus în sinea mea că arăta dezagustător.

M-am întors spre Connor.

— *Kore o tabatekoto arukai?* mă întrebă el.

Am ridicat din umeri.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg.

— Va trebui să-ți pui la punct japoneza pentru noua ta prietenă.

— Care prietenă?

— Credeam că vrei să-mi mulțumești, spuse Connor pentru că te-am lăsat atâta timp singur cu ea.

— Vă referiți la Theresa?

Zâmbi.

— Cam furi inimile fetelor, *kohai*. Pun pariu c-ai făcut-o de multe ori până acum. În sfârșit, ai idee ce-i asta? mă întrebă arătând spre castronul cu *sushi*.

— Nu, habar n-am.

— Ou de prepeliță și icre de somon, îmi explică. Conține proteine. Îți dă energie. Ai nevoie de așa ceva.

— Chiar trebuie să mănânc? am întrebat.

— Vă dă putere, spuse Imae. Pentru prietena dumneavoastră, adăugă el râzând, după care îi spuse repede ceva lui Connor în japoneză.

Connor îi răspunse și începură amândoi să se hlizească.

— Ce-i de râs? am întrebat.

Voiam să schimb însă subiectul, așa că am început să mănânc. Dacă treceai de prima impresie, era chiar foarte bun.

— E bun? mă întrebă Imae.

— Foarte bun, am răspuns.

Am continuat să mănânc și m-am întors spre Connor.

— Știți ce-am găsit pe casetele acelea? E de necrezut.

Connor ridică o mână în sus și spuse:

— Te rog. Trebuie neapărat să înveți să te relaxezi ca japonezii. Toate la rândul lor. *Oaiso onegai shimasu*.

— Hai, Connor-san.

Bucătarul ne făcu nota de plată, iar Connor scoase banii. Se înclină și schimbară amândoi câteva cuvinte în japoneză, foarte repede.

— Plecăm?

— Da, spuse Connor. Eu am mâncat deja iar tu, prietene, nu-ți poți permite

să întârzii.

— Unde?

— La întâlnirea cu fosta ta soție. Nu-ți aduci aminte? Hai mai bine să pornim spre apartamentul tău.

Ne aflam în mașină. Connor privea pe geam.

— Cum de-ați știut că era Morton?

— N-am știut, răspuse Connor. Până azi dimineață. Dar mi-am dat seama încă de la început că imaginile de pe casetă fuseseră truate.

M-am gândit atunci la toate strădaniile mele și ale Theresei, la toate operațiile alea exasperante.

— Vreți să spuneți că v-ați dat seama doar privind caseta?

— Da.

— Cum?

— Au făcut o greșală care mi-a sărit în ochi. Îți aduci aminte de întâlnirea noastră cu Eddie la petrecerea aceea? Avea o cicatrice pe una din mâini.

— Da. Arăta ca o arsură mai veche.

— Pe care mână se afla?

— Pe care mână? am spus încruntându-mă.

M-am întors cu gândul la întâlnirea din seara precedentă. Noapte. Eddie în grădina de cactuși. Fuma. Arunca țigările abia aprinse. Eddie se întorcea, făcea mișcări nervoase. După cum ținea țigara, cicatricea era pe...

— Pe mâna stângă, am spus cu voce tare.

— Așa e, zise Connor.

— Dar cicatricea apare și pe casetă, am spus eu. S-a văzut clar în timp ce a trecut prin fața oglinzii. S-a sprijinit cu mâna de perete pentru o clipă...

M-am oprit brusc. Pe casetă se sprijinise de perete cu dreapta.

— Isuse, am spus.

— Da, zise Connor. Au făcut o greșală. Poate că au încurcat imaginea reală cu cea reflectată. Dar mai plauzibil e că, din cauza grabei cu care au lucrat, nu și-au mai putut aminti pe care mână era cicatricea și au adăugat-o la întâmplare. Se mai întâmplă greșeli dintr-astea.

— Deci aseară ați observat că cicatricea era pe mâna cealaltă.

— Da. Și imediat mi-am dat seama că fuseseră schimbate casetele, spuse Connor. M-am gândit să te trimit cu casetele să le analizezi undeva; de aceea ți-am spus să le iei cu tine acasă. Așa că, de dimineață, te-am trimis la SID să afli în ce loc anume le-ai putea studia. Apoi am plecat să mă culc.

— Dar ne-ați permis să-l arestăm pe Eddie! De ce? Știați doar că nu el era criminalul.

— Câteodată trebuie să lași lucrurile în voia soartei, spuse Connor. Era clar că voiau să ne bage în cap că Eddie era criminalul. Așa că le-am făcut jocul.

— Dar a murit un om nevinovat, am zis.

— N-aș spune că Eddie era chiar nevinovat, spuse Connor. Eddie era vârat în treaba asta până-n gât.

— Și senatorul Morton? De unde ați știut că era vorba de el?

— N-am știut până în momentul când ne-a sunat și ne-a propus întâlnirea de astăzi. Apoi s-a dat singur de gol.

— Cum?

— A fost destul de limpede. Gândește-te la ce a spus. Înghesuit de tot rahatul în care era, îmi explică Connor, ne-a întrebat de trei ori dacă am încheiat ancheta. Și ne-a întrebat dacă există vreo legătură între crimă și vânzarea companiei MicroCon. Dacă te gândești puțin, e o întrebare foarte ciudată.

— De ce? Avea antenele lui - domnul Hanada și mulți alții Chiar el ne-a spus-o.

— Nu, nu, zise Connor dând din cap. Dacă dai la o parte toată vorbăria, poți realiza care e de fapt cursul gândurilor lui: Dacă am încheiat ancheta, dacă am făcut vreo legătură între crimă și MicroCon. Asta pentru că avea de gând să-și schimbe atitudinea față de afacerea MicroCon”.

— O.K...

— Dar nu ne-a explicat de fapt amănuntul cel mai important, și anume de ce intenționa să-și schimbe atitudinea?

— Ba ne-a spus, am zis eu. Cică nu-l ajută nimeni și nimănui nu-i pasă.

Connor îmi dădu atunci o pagină xeroxată. Mi-am aruncat privirea pe ea. Era o copie după un ziar. I-am dat-o înapoi.

— Nu pot să mă uit pe ea. Trebuie să fiu atent la drum Despre ce e vorba?

— E un interviu pe care senatorul Morton l-a acordat ziarului „Washington Post”, unde își explică încă o dată poziția față de afacerea MicroCon. Afirmă că această afacere este împotriva intereselor de apărare națională și a competitivității produselor americane. Și tot așa, aceeași placă. Că ne distrugem singuri baza tehnologică și ne vindem viitorul japonezilor și așa mai departe. Asta era atitudinea lui joi dimineață. Joi seară s-a dus la o petrecere în California și până vineri dimineață și-a schimbat total atitudinea față de afacerea MicroCon. Nu mai are nimic împotriva vânzării. Poți să-mi spui cum de și-a schimbat părerea peste noapte?

— Isuse! Ce ne facem acum?

— Asta-i problema în munca de sticlete. În general, te simți bine. Uneori însă, îți dai seama că nu ești decât un amărât. Asta-i adevărul: te afli destul de jos pe scara socială. Și ai ezitări când e vorba de anumite persoane, mă refer la cele influente, care dețin puterea. Într-un astfel de moment, lucrurile încep să se încurce și situația îți scapă de sub control. Până la urmă tot tu ieși strivit.

— Ce ne facem? am repetat.

— Toate la vremea lor, spuse Connor. Asta e blocul în care locuiești?

De-a lungul străzii erau parcate microbuze de televiziune și câteva limuzine pe al căror parbriz scria: PRESA. Câțiva reporteri stăteau în fața ușii blocului meu, iar alții erau răspândiți pe stradă. Printre ei l-am zărit pe Weasel Wilhelm stând sprijinit de mașina lui. N-o vedeam însă pe fosta mea soție.

— Nu te opri, *kohai*, spuse Connor. Mergi până-n capătul blocului și fă-o la dreapta.

— De ce?

— Mi-am permis să o sun puțin mai devreme pe soția ta la birou. l-am spus că vă întâlniți în parcul de-acolo.

— Ce-ați făcut?

— M-am gândit că așa va fi mai bine pentru toată lumea.

Am dat colțul. Hampton Park se afla lângă o școală. Am încetinit căutând un loc de parcare. Am trecut pe lângă o limuzină în care se aflau două persoane. Pe locul din dreapta stătea un bărbat care fuma, iar la volan se afla o femeie; bătea ușor cu degetele un ritm pe bordul mașinii. Era Lauren.

Am parcat mașina.

— Te aștept aici, spuse Connor. Succes.

Capitolul 46.

Întotdeauna îi plăcuseră culorile pale. Purta un costum bej și o bluză de mătase crem. Își purta părul blond dat pe spate. Nu-și pusese nici o bijuterie. Avea un aer sexy și intelectual în același timp – calitatea ei de bază.

Ne plimbam pe aleea de la marginea parcului, privind la copiii care se jucau cu mingea. Tăceam amândoi. Bărbatul care venise cu ea o aștepta în mașină. La un bloc distanță vedeam reporterii care mișunau în fața locuinței mele.

Lauren îi privi și spuse:

— Doamne-Dumnezeule, Peter. Nu pot să te cred, pur și simplu nu pot. Se cam îngroașă gluma. Poate avea urmări și asupra carierei mele.

— Cine le-a spus că vii? am întrebat-o.

— În nici un caz eu.

— Dar cineva a făcut-o. Cineva le-a spus că vii la ora patru.

— Așa o fi, dar nu eu le-am spus.

— Ce aranjată ești. Nu te-ai fardat mai mult decât de obicei?

— Am fost la Tribunal dimineață.

— Așa o fi, dacă zici tu.

— Du-te naibii, Peter.

— Am spus că așa o fi.

— Ești un copoi afurisit.

Se întoarse și o pornirăm înapoi pe aleea pe care venisem. Ne îndepărtam de gloata de ziariști.

Oftă.

— Uite ce e, începuse ea. Hai să-ncercăm să ne purtăm ca doi oameni civilizați.

— S-a făcut.

— Nu știi cum de-ai reușit să te bagi în toată încurcătura asta, Peter. Îmi pare rău, dar sunt nevoită să-ți iau copilul. Nu pot îngădui ca fiica mea să fie crescută și educată într-un mediu suspect. N-am să admit una ca asta. Trebuie să mă gândesc la cariera mea. La reputația mea.

Lauren era întotdeauna preocupată de aparențe.

— De ce ar fi casa mea un „mediu suspect”?

— De ce? Abuzul sexual față de un copil este o acuzație extrem de gravă, Peter.

— Dar tu știi adevărul despre această acuzație, Lauren. Eram căsătoriți atunci. Știi doar ce s-a întâmplat.

— Trebuie să-i fac un control medical lui Michelle, spuse ea cu încăpățănare.

— Bine. Rezultatul va fi negativ.

— Să fiu sinceră, nu mă interesează ce va constata medicul. E vorba de

mai mult decât atât, Peter. Vreau să obțin copilul. Pentru liniștea mea sufletească.

— Doamne sfinte, Lauren.

— Da, Peter. Nu glumesc.

— Dar tu nu știi ce înseamnă să crești un copil. Îți va lua prea mult timp, iar cariera ta va avea de suferit.

— N-am de ales, Peter. Tu mă obligi să fac asta, adăugă cu suferință în glas.

Îi plăcuse întotdeauna să facă pe martira.

— Lauren, tu știi că acuzațiile din trecut sunt false. Faci toate astea doar pentru că ți-a telefonat Wilhelm.

— Nu mi-a telefonat *mie*. A telefonat asistentei șefului meu. Cu el voia să vorbească. Cu șeful meu.

— Lauren...

— Îmi pare rău, Peter. Dar tu singur te-ai băgat în toată chestia aia.

— Lauren...

— Vorbesc serios.

— Lauren, e foarte primejdios ce se-ntâmplă.

Râse amar și zise:

— Nu mai spune! Tu crezi că eu nu-mi dau seama cât de periculoasă e situația, Peter? Că aș putea să mă frig?

— Despre ce tot vorbești?

— Tu despre ce crezi că vorbesc, tâmpitule? Mă refer la week-end-ul petrecut la Las Vegas.

N-am zis nimic. Nu-mi dădeam seama ce voia să spună.

— Ia ascultă, făcu ea. De câte ori în viața ta ai fost la Las Vegas?

— Doar o dată.

— Și taman atunci dai lovitura la Cazino?! Câștigi o groază de bani?!

— Lauren, doar știi de ce-a trebuit să...

— Știu, știu. Normal că știu. Și cât timp s-a scurs între acuzația adusă și plecarea la Las Vegas? O săptămână? Două?

Avea dreptate. Se temea că dacă cineva ar fi făcut legătura, s-ar fi descoperit totul în privința banilor aceia. Și ar fi fost și ea implicată.

— Parcă era vorba să te mai duci o dată la Las Vegas, anul trecut.

— Am fost ocupat.

— Dacă îți aduci aminte, Peter, ți-am spus să te duci acolo în fiecare an, măcar o vreme. Să pară un obicei.

— Am fost ocupat. Am un copil de crescut.

— Da, și uite unde am ajuns, spuse și clătină din cap.

— De ce te frământă atâta, Lauren? Nu vor descoperi niciodată chestia aia.

Nici n-am apucat bine să termin, că izbucni:

— Nu vor descoperi? Au și descoperit. Ei știu totul, Peter. Sunt sigură că au

stat deja de vorbă cu familia Martinez sau Hernandez sau cum naiba i-o mai fi chemând pe ăia doi.

— Dar e imposibil să fi...

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cum naiba crezi că obține cineva o slujbă de ofițer de legătură cu japonezii? Cum ai obținut tu slujba asta, Peter?

M-am încruntat, întorcându-mă cu gândul în trecut. Trecuse mai bine de-un an de atunci.

— Locul era vacant. Mai mulți candidați au făcut o cerere și...

— Da. Și pe urmă?

Am șovăit. Adevărul este că habar n-aveam ce se mai întâmplase pe urmă. Am făcut pur și simplu o cerere, după care am uitat imediat de ea. Mi-am amintit de toate astea doar atunci când m-au anunțat c-am obținut slujba. Eram foarte ocupat pe vremea aceea. Meseria de purtător de cuvânt îmi răpea tot timpul.

— Să-ți spun eu ce s-a întâmplat, zise Lauren. Alegerea finală a fost făcută de șeful Serviciilor Speciale în colaborare cu reprezentanții comunității japoneze din Los Angeles.

— Așa o fi, dar nu înțeleg de ce...

— Și știi cât timp le-a luat japonezilor să consulte lista cu candidați? Trei luni, Peter, trei luni. Suficient timp să afle totul despre cei de pe listă. Știi totul, de la măsura pe care o porți la cămașă până la situația ta financiară. Și te rog să mă crezi că japonezii știu și despre acuzația aceea și despre călătoria ta la Las Vegas. Și dacă le pun cap la cap, nu-i greu să-și dea seama care-i adevărul. Oricui i-ar fi ușor să-și dea seama.

Am încercat să protestez, dar mi-am adus aminte ce-mi spusese Ron mai devreme: „Japonezii nu fac nimic degeaba”.

— Și-acum vrei să-mi spui că habar n-ai cum se fac treburile astea? Că n-ai fost surprins de faptul că te-au ales tocmai pe tine? Zău așa, Peter. Știai foarte bine de ce-ți doreai slujba asta: aveai nevoie de bani; la fel ca toată lumea care se bagă în afaceri cu ei. Doar știai că japonezii nu oferă nimic pe degeaba. Toată lumea primește câte ceva: tu, departamentul, șeful tău. În schimb, ei își aleg persoana cea mai potrivită pentru slujba de ofițer de legătură. Știau că te au la mână. Iar acum mă au și pe mine. Și toate astea din cauză că nu te-ai dus în Las Vegas-ul ăla blestemat anul trecut, așa cum te învățasem.

— Crezi, deci, că ar fi mai bine s-o iei tu pe Michelle?

Oftă.

— În momentul de față nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne jucăm fiecare rolul.

Își consultă ceasul de la mână și privi înspre locul unde se aflau reporterii. Mi-am dat seama că era nerăbdătoare să dea ochii cu ei și să-și recite discursul pregătit dinainte. Lauren avusese întotdeauna o înclinație puternică spre melodramă.

— Dar ești sigură care-i rolul pe care-l joci, Lauren? O să se facă vâlvă în jurul meu în următoarele câteva ore. Nu sunt sigur c-ai vrea să fii implicată.

— Dar *sunt* implicată.

— Te înșeli, am spus scoțând fotografiile din buzunar și arătându-i-le.

— Ce-i cu astea?

— Un cadru de pe caseta înregistrată azi-noapte la Nakamoto când a fost ucisă Cheryl Austin.

Se uită la fotografie încruntându-se.

— Glumești!

— Nu.

— Și-ai să folosești astea?

— N-avem încotro.

— Ai să-l arestezi pe senatorul Morton? Cred că ți-ai ieșit din minți.

— Se poate.

— N-ai să mai vezi niciodată lumina zilei, Peter.

— Și asta se poate.

— Or să te înfunde atât de repede că nici n-o să ai vreme să te dezmeticești.

— Tot ce e posibil.

— Dar nu poți face așa ceva. Știi că nu poți. Cea care va avea cel mai mult de suferit va fi, în final, Michelle.

De data asta n-am știut ce să mai răspund. Simțeam c-o urăsc. Continuam să ne plimbăm. Se auzea doar zgomotul tocurilor ei ascuțite pe pavajul aleii.

În cele din urmă, Lauren zise:

— Peter, dacă tu vrei să te porți atât de nechibzuit, treaba ta, nu pot să fac nimic. Eu îți dau un sfat prietenesc: potolește-te. Dacă totuși insiști, să știi că nu te pot ajuta cu nimic.

Am continuat să tac și s-o privesc. În lumina puternică a soarelui, am observat că începuse să facă riduri. Am remarcat că părul îi era închis la culoare la rădăcină. Avea urme de ruj pe dinți. Își scoase ochelarii de soare, și mă privi cu ochi îngrijorați. Apoi se întoarse, uitându-se din nou spre reporterii de pe stradă. Strânse ochelarii în palme.

— Dacă așa stau lucrurile, Peter, cred că-i mai bine să-mi iau o zi liberă și să las evenimentele să-și urmeze cursul.

— E mai bine așa.

— Să ne-nțelegem: asta nu înseamnă că renunț la pretenția de a o lua pe Michelle la mine.

— Înțeleg.

Își puse din nou ochelarii.

— Îmi pare rău pentru tine, Peter. Zău că-mi pare rău. Ți se prevedea un viitor strălucit la departament. Știu că ai fost propus pentru funcția de adjunct al șefului. Dar nimic nu te mai poate salva dacă faci una ca asta.

— Bine, am spus zâmbind.

— Mai ai și alte probe în afară de fotografii?

— Nu știu dacă ar trebui să-ți dau prea multe detalii.

— Dacă la dosar nu există decât probe fotografice, nu poți practic să instrumentezi cazul, Peter. Cei de la Procuratură nici nu se uită la ele. Probele fotografice nu se mai iau în considerație. Sunt ușor de contrafăcut, iar tribunalul știe asta. Dacă singura probă pe care o ai împotriva tipului este o fotografie, să știi că n-o să meargă.

— Vom vedea.

— Peter, spuse ea. Ești pe cale să pierzi totul – slujba, copilul, totul. Trezește-te. Nu face una ca asta.

Porni înapoi spre mașină. Mergeam alături de ea. Tăceam amândoi. Mă așteptam să mă întrebe ce mai face Michelle, dar n-a făcut-o. Nici nu era de mirare – avea altele mai importante pe cap. Când, în sfârșit ajunserăm la mașină, o ocoli și dădu să se așeze la volan în locul șoferului.

— Lauren...

Mă privi pe deasupra mașinii.

— Lauren, încearcă să păstrezi tăcerea douăzeci și patru de ore, O.K.? Nici un telefon, nimic...

— Fii liniștit, spuse ea. N-am auzit nimic, nu știu nimic. Sinceră să fiu, aș vrea să nu te fi cunoscut niciodată, mai adăugă și se urcă în mașină.

În timp ce o priveam cum pleca, am simțit cum umerii mi se relaxează și tensiunea mă părăsește.

Sentimentul acesta de liniște mi-l produsese nu numai faptul că reușisem s-o fac să renunțe la planurile ei în legătură cu Michelle, cel puțin pentru o vreme. Era mai mult decât atât. Era altceva; ceva de care în sfârșit mă eliberasem.

Capitolul 47

Ca să evităm reporterii, eu și Connor ne-am îndreptat spre scara din spatele blocului. I-am relatat discuția avută cu Lauren, iar el a ridicat din umeri.

— Vrei să zici că n-ai știut până acum criteriile după care sunt aleși ofițerii de legătură?

— Păi, nu prea m-a interesat niciodată.

Dădu din cap.

— Așa se întâmplă. Japonezii sunt foarte pricepuți în a oferi ceea ce numesc ei stimulente. La început celor de la departament nu prea le convenea să li se permită străinilor să se amestece în selectarea propriilor ofițeri. Dar japonezii au spus că urmează să fie doar consultați și că de la ei nu va veni nici o propunere. Au susținut că e perfect normal să aibă și ei un cuvânt de spus în legătură cu alegerea celui mai bun candidat.

—...Hmm!

— Și ca să aibă acest drept, au propus să contribuie la fondul de salarizare al ofițerilor, spre binele întregului departament.

— Cu ce sumă?

— Cam jumătate de milion, cred. Iar șeful a fost invitat la Tokyo ca să i se prezinte un sistem electronic de evidență a cazurilor penale. I s-a oferit o călătorie de trei săptămâni, din care una a petrecut-o în Hawaii. Condiții clasa întâi! Și, în plus, i s-a făcut multă publicitate, iar șeful adoră publicitatea.

Ne aflam la etajul al doilea și continuam să urcăm.

— Deci, reluă Connor, celor de la departament le-a venit greu până la urmă să nu ia în seamă recomandările japonezilor. Miza era prea mare.

— Eu mă las păgubaș.

— Faci ce vrei, *kohai*. În sfârșit, ai făcut-o pe soția ta să dea înapoi?

— *Fosta mea soție*, l-am corectat. Și-a dat imediat seama despre ce era vorba. E o adevărată diplomată, Lauren. Dar ca s-o fac să renunțe, a trebuit să-i spun cine e criminalul.

Connor ridică din umeri.

— Oricum, nu poate face mare lucru în următoarele ore.

— Dar cum rămâne cu fotografiile? I-am întrebat. Ea zice că nu vor fi admise ca probe la tribunal. Și Sanders zicea același lucru – vremea probelor fotografice a trecut. Alte dovezi nu avem?

— După asta am umblat până acum, spuse Connor. Cred că nu mai avem de ce să ne facem probleme.

— Cum așa?

Connor ridică din umeri și nu mai zise nimic. Ajunserăm la ușa din spate a apartamentului. Am descuiat-o și am intrat în bucătărie. Era goală. Am luat-o pe coridor spre holul din față. Era o liniște totală. Ușile sufrageriei erau închise,

dar simțeam un miros puternic de țigară.

Elaine, menajera mea, stătea pe holul de la intrarea principală și privea pe fereastră la reporterii din stradă. Se întoarse când ne auzi pașii. Părea speriată.

— I s-a întâmplat ceva lui Michelle?

— Nu.

— Unde e?

— Se joacă în sufragerie.

— Vreau s-o văd.

— Domnule locotenent, trebuie să vă spun ceva mai întâi, mă avertiză Elaine.

— Lasă, știm deja, făcu Connor și deschise ușa la sufragerie.

În momentul acela, am avut cel mai mare șoc din viața mea.

Capitolul 48

John Morton ședea pe scaunul din cabina de machiaj a studioului de televiziune, cu un șervețel băgat pe după guler, în timp ce o fată îi pudra fruntea. Lângă el, stătea în picioare asistentul său, Woodson.

— Uitați cum vă sfătuiesc ei să procedați, spuse Woodson întinzându-i un fax lui Morton. Ideea de bază, continuă el, e că investițiile străine revigorează America. Influxul de bani străini dă putere Americii. America are multe de învățat de la Japonia.

— Iar americanii sunt așa de proști că nu vor să priceapă odată asta, spuse Morton mohorât.

— Se poate pune și-așa problema, zise Woodson fără să înțeleagă ironia. Asta e cea mai rezonabilă atitudine pe care o poți adopta, John. M-am uitat la felul cum a refăcut Marjorie discursul. Să știi că nu trădează o schimbare de poziție. Pare, cel mult, o nuanțare a celei anterioare.

— O să se aducă în discuție și afacerea MicroCon?

— Așa cred. Le-am spus reporterilor că te pregătești să anunți că ți-ai schimbat opinia în legătură cu firma MicroCon, că nu te mai împotrivești vânzării ei către japonezi.

— Cine-mi va lua interviul?

— Probabil Frank Pierce de la „Times”.

Morton încuviință.

— E-n ordine.

— Da, chestie de fler în afaceri. O să iasă totul bine. Poți vorbi despre piața liberă, despre comerțul reciproc avantaj os, despre neajunsurile securității economice naționale. Știi tu, chestii de genul ăsta.

Fata termină machiajul, iar Morton se ridică de pe scaun.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule senator, dar n-ați putea să-mi dați un autograf?

— Desigur, spuse acesta.

— E pentru fiul meu.

— Prea bine.

— John, spuse Woodson, avem o casetă cu clipul tău publicitar. Vrei s-o vezi? Nu e în faza finală, dar poate ai de făcut unele observații. O putem vedea în camera de alături.

— Cât timp mai am până la intrarea în emisie?

— Nouă minute.

— Bine.

Se îndreptă spre ușă și atunci ne văzu.

— Bună seara, domnilor, spuse. Vă pot ajuta cu ceva?

— Vrem să schimbăm doar câteva cuvinte, domnule senator, zise Connor.

— Trebuie să mă uit la o casetă, spuse Morton. Apoi putem sta de vorbă. Dar vă pot sta la dispoziție doar câteva minute...

— Perfect, fu de acord Connor.

L-am urmat în camera de alături, din care se putea vedea studioul aflat cu un etaj mai jos. Acolo, trei reporteri își puneau la punct microfoanele și aruncau o ultimă privire pe hârtiile din fața lor. Morton se așeză în fața unui televizor, iar Woodson introduse caseta în aparat.

Am urmărit clipul care fusese filmat mai devreme. Sus pe ecran era afișat timpul de derulare. Prima imagine care a apărut pe ecran era aceea a senatorului Morton privind hotărât înainte, în timp ce pășea pe terenul de golf. Mesajul de bază care reieșea din cuvintele lui era că America își pierduse competitivitatea economică iar noi trebuia s-o recâștigăm.

— E timpul să ne unim forțele cu toții, spunea Morton pe ecran. De la politicienii de la Washington până la oamenii de afaceri, de la oamenii de știință până la profesorii și copiii noștri, până la ultimul membru al familiei noastre, a fiecăruia. Trebuie să ne plătim impozitele pentru a ușura situația grea în care se află guvernul. Trebuie să sporim bugetul național, să îmbunătățim sistemul educațional. Trebuie să găsim căi mai eficiente de acțiune. Avem nevoie ca guvernul să ducă o politică de economisire a energiei pentru un mediu mai bun, pentru sănătatea copiilor noștri, pentru competitivitatea noastră pe plan internațional.

Camera se apropie de fața senatorului. Prim-plan pentru concluziile finale:

— Sunt unii care spun că pășim într-o nouă eră. Cea a relațiilor economice globale, spuse el. Ei afirmă că nu mai contează unde sunt amplasate companiile, sau unde sunt produse bunurile, că ideea de economie națională e depășită și demodată. Eu vin acum și le spun acestor oameni: Japonia nu gândește așa, Germania nu gândește așa.

Cele mai puternice țări din lume la ora actuală duc o politică fermă de menținere a unei puternice economii naționale, în favoarea economisirii energiei, a controlului importurilor, a promovării exporturilor. Investesc în propriile ramuri industriale, protejându-le împotriva competiției neloiale din străinătate. Oamenii de afaceri și guvernele acționează umăr la umăr pentru crearea de noi locuri de muncă și menținerea celor existente. Ei poartă de grijă propriului popor. Iar aceste țări se află într-o situație mai bună decât cea a Americii, pentru că politica economică pe care o duc reflectă situația reală în care se află astăzi întreaga omenire. Și politica aceasta dă rezultate, în timp ce a noastră a eșuat. Nu trăim încă într-o lume perfectă și până când vom reuși să creăm o astfel de lume, America trebuie să privească adevărul în față. Trebuie să devenim și noi naționaliști în privința politicii economice. Trebuie să avem grijă de poporul american, pentru că n-o va face nimeni altcineva în locul nostru.

Vreau să fie clar, să nu fiu înțeleș greșit: nu giganzii industriali ai Japoniei și

Germaniei sunt cauza necazurilor noastre. Aceste țări au provocat America la o întrecere desfășurată după regulile lumii în care trăim astăzi, iar menirea noastră e să înfruntăm noile condiții internaționale și să ne adaptăm pentru a face față competiției. Dacă vom proceda așa, marea noastră națiune va păși într-o eră a unei prosperități de neimaginat. Dar dacă vom continua să debităm banalități ridicole despre așa-zisa piață economică deschisă, ne paște dezastrul. Alegerea se află în mâinile noastre. Alăturați-vă mie în încercarea de a înfrunta noua realitate, de a crea un viitor mai bun pentru economia noastră și pentru poporul american.

Imaginea dispăru de pe ecran.

Morton se lăsă pe spate în scaun și întrebă:

— Când va fi difuzată?

— De-acum în două săptămâni o vom difuza de probă la Chicago și Twin Cities, să vedem dacă nu trebuie să mai facem niște modificări, iar difuzarea pe postul național va avea loc în iulie.

— Cu mult după ce MicroCon...

— Oh, da.

— E bine atunci. Ia-o și lasă-mă puțin singur.

Woodson luă caseta și părăsi camera. Morton se întoarse atunci spre noi.

— Ei bine, domnilor? Cu ce vă pot fi de folos?

Connor așteptă până Woodson închise ușa în urma lui. Apoi spuse:

— Ce-ar fi să ne vorbiți de Cheryl Austin, domnule senator?

A urmat o pauză. Morton ne privi pe amândoi, pe rând. Figura i se golise de orice expresie.

— Cheryl Austin?

— Da, domnule senator.

— Nu sunt sigur că știu cine e...

— Ba da, domnule senator, spuse Connor și îi întinse ceva. Era un ceas de aur Rolex, de damă.

— De unde-l aveți? întrebă Morton cu voce dură, de gheață.

O femeie bătu atunci la ușă.

— Mai aveți șase minute, domnule senator, spuse, după care închise ușa la loc.

— De unde-l aveți? repetă întrebarea.

— Chiar nu știți? îl întrebă Connor. Nici măcar nu v-ați uitat pe dosul ceasului, la inscripție.

— *De unde-l aveți?*

— Domnule senator, am dori să ne vorbiți puțin despre ea, spuse Connor.

Scoase o punguță din buzunar și puse pe masă lângă Morton. Conținea o pereche de chiloți negri de damă.

— Nu am nimic să vă spun, domnilor, zise Morton. Absolut nimic.

Connor scoase o casetă video din buzunar și o așeză lângă pungă.

— Imaginile de pe această casetă au fost înregistrate de una din cele cinci camere de luat vederi care au filmat incidentul petrecut la etajul patruzeci și șase. I s-au adus niște modificări, dar, cu toate acestea, am reușit să extragem un cadru în care se vede clar cine e persoana care a ucis-o pe Cheryl Austin.

— Nu am nimic de declarat, zise Morton. Casetele pot fi înregistrate, iar imaginea contrafăcută și iar contrafăcută. Asta nu înseamnă nimic. Totul nu-i decât o minciună... o acuzație neîntemeiată.

— Îmi pare rău, domnule senator, zise Connor.

Morton se ridică de pe scaun și începu să umble nervos prin încăpere.

— Sper că vă dați seama, domnilor, de gravitatea acuzației pe care mi-o aduceți. Se pot aduce modificări înregistrărilor video. Aceste casete aparțin unei companii japoneze care, nu mai încapă îndoială, vrea să-mi influențeze opiniile, să exercite presiuni asupra mea. Orice ar face, orice casetă ar arăta, vă asigur că nimic nu va fi luat în considerație în campania electorală. Oamenii își vor da seama că se încearcă să se împoaște cu noroi unul dintre puținii americani care au curajul de a-și ridica glasul împotriva amenințării japoneze. Și dacă vreți să știți părerea mea în ce vă privește, sunteți doi simpli pioni în mâna unei puteri străine. Nici nu vă dați seama de consecințele acțiunii dumneavoastră. Aduceți învinuiri extrem de grave, fără măcar să aveți vreo probă. Nu aveți nici un martor care să fi asistat la ceea ce pretindeți că s-a întâmplat. De fapt, aș zice chiar că...

— Domnule senator, spuse Connor pe un ton blând, dar autoritar. Înainte să continuați și să spuneți ceva ce s-ar putea să regretați mai târziu, n-ați vrea să aruncăm o privire jos în studio? E acolo cineva pe care ar trebui să-l vedeți.

— Ce vreți să spuneți?'

— Vă rog priviți acolo, domnule senator. Dacă sunteți amabil.

Mârâind furios, Morton se îndreptă cu pași mari spre geamul care dădea în studio și privi în jos. M-am uitat și eu. Reporterii se învârteau cu scaunele rotative, râdeau și glumeau în așteptarea interviului. L-am văzut și pe moderator care își aranja cravata și își regla microfonul. Un muncitor lustruia cu o cârpă inscripția de pe peretele din spate al studioului, pe care scria cu litere mari, strălucitoare: ACTUALITĂȚI. Iar într-un colț, stând în picioare chiar acolo unde-i spuseseam noi să stea, se zărea o siluetă cunoscută, cu mâinile în buzunar, privind drept în sus la noi.

Era Eddie Sakamura.

Capitolul 49

Bineînțeles că John Connor pusese lucrurile cap la cap. Când a deschis ușa sufrageriei din apartamentul meu și mi-am văzut fetița șezând pe covor și jucându-se cu Eddie Sakamura, Connor nici măcar n-a clipit. A spus doar:

— Bună, Eddie. Tocmai mă întrebam cât timp o să-ți ia să ajungi.

— Sunt aici de dimineață, spuse Eddie. Vorbea cu glasul stins. Credeam că nu mai ajungeți odată, băieți. Am așteptat și-am tot așteptat. Între timp, am luat o gustare cu Shelly: sandvișuri cu jeleu și unt de arahide. Ai o fetiță drăguță, Locotenente. Și isteată foc.

— Eddie e tale simpatic, spuse Shelly. Și știi, tăticule, fumează!

— Am observat, am spus.

Mă simțeam ca un prost. Încercam să-mi dau seama ce se întâmplă.

Shelly veni lângă mine și ridică mânuțele.

— Ia-mă în brațe, tati.

Am luat-o.

— Foarte drăguță fetiță, spuse Eddie. Am făcut o moară de vânt. Vedeți? zise învârtind spițele din jocul Lego. Merge.

— Credeam că ai murit, am spus.

— Eu? râse Eddie. Nu. N-am murit. Tanaka a murit. Iar de mașina mea s-a ales praful, zise el ridicând din umeri. Așa am eu ghinion la mașinile Ferrari.

— Tanaka a avut, zise Connor.

— Tanaka? am făcut eu.

— Tati, pot să mă uit la „Tenusăleasa”? mă întrebă Michelle.

— Nu acum, am spus. De ce era Tanaka în mașină?

— Era un tip care intra repede în panică, spuse Eddie. Un tip foarte nervos. Poate că era și vinovat. Probabil că s-a speriat, dar nu știu sigur.

— Tu și Tanaka ați luat casetele, spuse Connor.

— Da, bineînțeles. Imediat după producerea crimei, Ishigura i-a spus lui Tanaka: „Ia casetele”. Așa că Tanaka le-a luat. Numai că eu îl știam pe Tanaka, așa că am plecat împreună. După aceea, Tanaka le-a dus la un laborator video.

Connor clătină din cap.

— Și cine s-a dus la Imperial Arms?

— Niște tipi pe care i-a trimis Ishigura să facă „curățenie”. Dar nu știu cine erau.

— Iar tu te-ai dus la restaurant.

— Exact. După care am plecat la petrecere. Acasă la Rod. Fără probleme.

— Și cu casetele cum a fost, Eddie?

— Ți-am mai spus. Tanaka le-a luat. Nu știu unde le-a dus, a plecat pur și simplu. Lucrează pentru Ishigura. Pentru Nakamoto.

— Înțeleg, spuse Connor. Dar nu toate casetele erau la el, nu-i așa?

— Hmm, rânji Eddie.

— Ai păstrat și tu câteva, nu-i așa?

— Doar una. Știi, am luat-o din greșeală. A rămas în buzunarul meu, zise el zâmbind.

— Tati, pot să mă uit la desene? întrebă Michelle.

— Bineînțeles, am spus și am dat-o jos din brațe. Du-te la Elaine și roag-o să-ți prindă canalul Disney.

Michelle ieși din cameră. Connor continuă să vorbească cu Eddie. Încet-încet, am început să-mi dau seama ce se întâmplase. Tanaka plecase cu casetele și, într-un anumit moment al serii, își dăduse seama că lipsea una. I-a picat fisa și, așa cum spunea Eddie, a venit la el acasă să ia caseta care lipsea. Îl găsisese pe Eddie cu fetele și îi ceruse caseta.

— N-aș putea să-ți spun sigur de ce, dar după ce-am vorbit cu voi, mi-a venit ideea că vor să mă înfunde. M-am certat urât de tot cu Tanaka.

— Și tocmai atunci a venit poliția. Și Graham.

Eddie încuviință ușor din cap.

— Tanaka-san nu era un tip prea curajos.

— Așa că l-ai făcut să-ți spună totul...

— Chiar așa, căpitane. Și-a dat foarte repede drumul la gură...

— Iar în schimb, tu i-ai spus unde era caseta lipsă...

— Bineînțeles. În mașina mea. I-am dat cheile. Așa că a putut să deschidă portiera.

Tanaka se dusesese în garaj să ia caseta. Polițiștii din fața casei îl somaseră să se oprească. El a pornit motorul și a demarat.

— L-am privit în timp ce pleca, John. Gonea ca din pușcă.

Astfel că Tanaka era cei care se afla în mașină când aceasta s-a izbit de parapet.

Tanaka era cel care murise în flăcări. Eddie ne explică cum se ascunsese între arbuștii din spatele piscinei și așteptase ca toată lumea să plece.

— Era al naibii de frig acolo, spuse el.

— Știați toate astea? I-am întrebat pe Connor.

— Bănuiam. Raportul făcut la locul accidentului spunea că trupul fusese distrus de flăcări, că până și ramele ochelarilor se topiseră.

— Hei, eu nu port ochelari, făcu Eddie.

— Exact, zise Connor. Cu toate că știam asta, l-am pus pe Graham să verifice a doua zi acasă la Eddie. N-a găsit nici măcar o pereche de ochelari de vedere. Așa că era imposibil ca omul din mașină să fi fost Eddie. A doua zi când ne-am dus acasă la Eddie, l-am rugat pe un polițist să verifice toate plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor care erau parcate pe stradă. Bănuielile mi s-au confirmat: a găsit o Toyota galbenă la mică distanță de marginea drumului, înmatriculată pe numele Akira Tanaka.

— Bravo, te-ai descurcat destul de bine, făcu Eddie. Deșteaptă treabă.

- Unde ai fost în tot acest timp? l-am întrebat.
- Acasă la Jasmine. Un locșor foarte drăguț.
- Cine e Jasmine?
- Gagica aia roșcată. Bună bucătică. Are și saună.
- Și aici de ce ai venit?
- A trebuit s-o facă. Pașaportul lui e la tine, îmi răspunse Connor în locul

lui.

— Corect, spuse Eddie. Iar eu aveam cartea dumată de vizită. Dumneata mi-ai dat-o. De-aici îți știu adresa și telefonul. Am nevoie de pașaport, locotenente. Trebuie s-o întind. Așa că am venit aici ca să te-aștept. Dar, ghinionul naibii, aici am dat de gloata de reporteri, de camerele de luat vederi, tot tacâmul. Așa că am stat cuminte și m-am jucat cu Shelly.

Își aprinse o țigară și se întoarse nervos spre mine.

— Asta e. Ce zici, locotenente? Ce-ar fi să-mi dai pașaportul? *Netsutuku*. Nu faci nimic rău. Oricum eu am murit. E-n regulă?

- Nu încă, spuse Connor.
- Hai, John.
- Eddie, mai ai o trebușoară de făcut...
- Ce anume? Știi că trebuie s-o întind, căpitane.
- Doar un fleac, Eddie.

Morton trase adânc aer în piept și se întoarse cu fața spre noi. Nu m-am putut abține să nu-i admir stăpânirea de sine. Părea cu desăvârșire calm.

- Am impresia, zise el, că în momentul acesta nu prea mai am de ales.
- Cam așa ceva, domnule senator, spuse Connor.

Morton oftă.

— Știți că a fost un accident. Un simplu accident.

Connor dădu din cap cu înțelegere.

— Nu știu ce se-ntâmplase cu ea, spuse Morton. Era frumoasă, desigur, dar nu era... nu era așa. O întâlнисem cu puțin timp în urmă, să fie patru, cinci luni. Mi s-a părut drăguță. O texană dulce. Dar era... una din alea. Așa a fost să fie... Avea un fel anume de a ține se băga sub piele. O nebunie întreagă. Era mereu imprevizibilă. Începusem să mă gândesc la ea tot timpul. Nu puteam... Mă suna întruna când mă aflam în călătorii. Nu știu cum..., dar reușea să afle când eram plecat din Washington. În scurtă vreme, n-am mai putut s-o țin la distanță. N-am mai putut. Se părea că nu ducea niciodată lipsă de bani. Avea mereu biletul de avion potrivit. Era țicnită. Câteodată, mă scotea din minți. Era ca și cum... nu știu. Era un demon. Când se afla lângă mine totul se schimba. Era o demență. Ar fi trebuit să rup relația, să n-o mai întâlnesc. La un moment dat, am avut sentimentul că era plătită să facă asta. O plătea cineva. Cineva știa totul despre noi. Așa că trebuia să pun capăt relației. Exact asta mi-a spus și Bob. De fapt asta mi-au spus-o toți cei din birou. La început n-am izbutit... Dar până la

urmă, am făcut-o. Totul se sfârșise. Când am venit însă la recepția aceea, hop și ea. La naiba, zise scuturându-și capul. Nu știu cum s-a întâmplat. Ce porcărie!

Asistenta de platou își vârî capul pe ușă.

— Mai aveți două minute, domnule senator. V-am ruga să coborâți dacă sunteți gata.

— Aș vrea să dau totuși interviul înainte, spuse Morton către noi.

— Desigur, zise Connor.

Stăpânirea de sine de care dădea dovadă era uluitoare. Senatorul Morton făcu față întrebărilor celor trei reporteri timp de jumătate de oră, în direct, fără urmă de neliniște sau emoție pe față. Zâmbea, făcea glume, îi tachina pe reporteri. Se comporta de parcă n-avea nici cea mai mică grijă. La un moment dat spuse:

— Da, e adevărat că britanicii și olandezii au investiții mai mari în America decât japonezii. Dar nu putem ignora evidența comerțului agresiv practicat de Japonia. Oamenii de afaceri și guvernul plănuiesc mână-n mână atacul asupra câte unui segment al economiei noastre. Marea Britanie și Olanda nu procedează așa. N-am pierdut nici o industrie de bază în favoarea acestor țări. Dar am pierdut multe din pricina Japoniei. E o diferență ca de la cer la pământ – acesta este motivul îngrijorăm mele. Bineînțeles, dacă dorim să cumpărăm o companie britanică sau olandeză, o putem face. Dar o companie japoneză, nu.

Interviul continuă, dar nimeni nu aduse vorba de MicroCon. Așa că a canalizat el însuși discuția asupra acestei probleme. La o întrebare a reporterilor a răspuns:

— Ar trebui ca americanii să-i poată critica pe japonezi fără să fie acuzați de rasism sau de violență verbală. Nu există vreo țară pe lumea asta care să nu intre în conflict cu o alta. E ceva inevitabil. Conflictul nostru cu Japonia ar trebui să fie discutat deschis, fără a se face uz de asemenea termeni jignitori. Împotrivirea mea la vânzarea firmei MicroCon a fost categorisită ca fiind rasistă, dar nici vorbă de așa ceva.

În cele din urmă, un reporter i-a pus o întrebare în legătură cu vânzarea companiei MicroCon. Morton a ezitat un moment, iar apoi s-a aplecat peste masă și a spus:

— După cum bine știi, George, m-am opus vânzării firmei MicroCon de la bun început. Și mă opun în continuare. E vremea ca americanii să facă ceva pentru a apăra bogățiile acestei țări – resursele ei naturale, cele financiare și cele intelectuale. Vânzarea companiei MicroCon este un pas lipsit de înțelepciune și continui să mă opun. De altfel, sunt încântat să vă anunț că tocmai am aflat că Akai Ceramics și-a retras oferta de a cumpăra MicroCon Corporation. Cred că e cea mai bună soluție. Nu pot decât să admir delicatețea de care a dat dovadă Akai în această problemă. Vânzarea nu va mai avea loc.

Sunt foarte mulțumit de asta.

- Cum? Oferta a fost retrasă? am întrebat.
- Cred că de-abia acum o să fie retrasă, zise Connor.

Pe măsură ce emisiunea se apropia de final, Morton era din ce în ce mai vesel.

— Din moment ce am fost considerat atât de critic la adresa Japoniei, îmi dați voie, poate, să-mi exprim admirația față de această țară, măcar pentru o clipă. Japonezii știu să fie, atunci când vor, oameni minunați și o demonstrează în cele mai neobișnuite situații. Știți, probabil, că în Japonia, călugării ordinului Zen obișnuiesc să scrie o poezie când simt că se apropie clipa morții. E o formă tradițională de artă. Cele mai faimoase poezii ale lor sunt citate chiar și după câteva sute de ani. Așa că vă dați seama în ce tensiune psihică se găsește un *roshi* Zen când știe că sfârșitul îi e aproape și toată lumea așteaptă de la el să creeze o poezie de excepție. Luni de zile nu se gândește decât la asta. Poezia mea preferată a fost scrisă de un călugăr care se săturase de toată aceea apăsare. Sună cam așa, zise și începu să recite:

„Naștere e aceasta,
Și moarte totodată,
Poezie sau nu,
La ce bun tot bâlciul?”

Reporterii izbucniră în hohote de râs.

— Așa că haideți să nu luăm totul prea în tragic, spuse Morton. Printre altele, ar trebui să învățăm și asta de la ei.

La sfârșitul interviului, Morton strânse mâna celor trei reporteri și ieși din raza camerelor de luat vederi. Am observat că sosise și Ishigura în studio, roșu ca racul la față. Trăgea aer printre dinți, în felul propriu japonezilor, atunci când sunt neliniștiți.

— Ah, Ishigura-san. Văd c-ai și aflat ultimele noutăți, zise Morton vesel și-l bătu zdravăn cu palma pe umăr.

Ishigura se înroși mai tare la față.

— Sunt profund dezamăgit, domnule senator. Din acest moment să știți că o să se cam încurce treaba.

Era vizibil înfuriat.

— Hei, zise Morton. Știi ceva? *Mă doare-n cot!*

— Aveam o înțelegere, șuieră Ishigura.

— Da, aveam, spuse Morton. Dar dumneata n-ai respectat-o până la capăt. Senatorul urcă la noi și spuse:

— Presupun că doriți să dau o declarație. Doar să mă demachiez, și-apoi

mergem.

— E-n ordine, spuse Connor.

Morton plecă spre cabina de machiaj.

Ishigura se întoarse spre Connor zicând:

— *Totemo taihenna koto ni narimashita ne.*

— Sunt de aceeași părere, spuse Connor. E o situație dificilă.

Ishigura spuse printre dinți:

— Vor cădea niște capete.

— Primul o să fie al tău, ripostă Connor. *So omowa nakai.*

Senatorul se îndreptă spre scara care ducea la al doilea etaj. În spatele lui, mergea Woodson șoptindu-i ceva la ureche. Senatorul îl cuprinse cu mâna după umăr și merse așa, unul lângă altul, câteva clipe. Apoi senatorul o luă în sus pe scări.

Ishigura spuse pe un ton grav:

— *Konna hasuja nakatta no ni.*

Connor ridică din umeri.

— Mă tem că nu vă bucurați de simpatia mea. Ați încercat să încălcați legile acestei țări și va trebui să suportați consecințele. *Eraikalo ni naruio, Ishigura-san.*

— Mai vedem noi, domnule căpitan.

Ishigura-san se întoarse și-i aruncă lui Eddie o privire de gheață. Acesta ridică din umeri și zise:

— Hei, eu n-am nici în clin nici în mână! Înțelegeți, compadre? *Tu* ești cel care a dat de necaz, adăugă și râse.

Regizorul, un tip greoi, cu o pereche de căști pe urechi, veni spre noi.

— Care dintre voi e locotenentul Smith?

I-am spus că eu eram.

— Vă caută domnișoara Asakuma. Puteți răspunde de-acolo, mă anunță el, indicându-mi aparatul dintr-o cameră alăturată.

Înăuntru se afla o canapea și câteva fotolii confortabile profilate pe un decor matinal.

Lângă unul din fotolii am văzut un telefon al cărui beculeț clipea. M-am îndreptat înspre el, m-am așezat în fotoliu și-am ridicat receptorul.

— Locotenentul Smith la telefon.

— Bună, aici Theresa, spuse ea.

M-a încântat felul familiar în care s-a recomandat.

— Am vizionat ultima parte a casetei, domnule locotenent. Și cred că s-a ivit o problemă.

— Ce fel de problemă?

Nu i-am spus că Morton mărturisise deja. Am privit către scenă. Senatorul urcase deja scara; nu se mai vedea. Woodson, asistentul lui, se plimba neliniștit încoace și-ncolo, la picioarele scării. Avea o privire pierdută și-și pipăia nervos

prin haină cureaua de la pantaloni. L-am auzit apoi pe Connor zicând:

— Ah, ce rahat!

O luă la goană și traversă în fugă studioul, îndreptându-se spre scări. M-am ridicat nedumerit în picioare, am trântit receptorul și am luat-o după el. În timp ce Connor trecu pe lângă Woodson, îi strigă:

— Nenorocitele!

Apoi urcă treptele câte două o dată, năpustindu-se înainte de parcă-l fugărea cineva. Mă țineam după el. L-am auzit pe Woodson spunând, parcă:

— N-am avut încotro.

Când ajunserăm pe holul de la etajul doi, Connor strigă:

— Domnule senator!

Chiar în momentul acela se auzi o detunătură. Nu fusese un zgomot prea puternic; semăna cu zgomotul produs de căderea unui scaun.

Dar știam că fusese un foc de armă.

A doua noapte

Capitolul 50

Soarele apunea peste *sekitei*. Umbrele pietrelor se întindeau peste cercurile concentrice de nisip greblat. M-am așezat pe o bancă și am rămas cu ochii la modelul pe care-l desenau cercurile de nisip. Connor era undeva înăuntru, continuând să se uite la televizor. Vocea crainicului de la actualități răzbătea până la mine. Până și într-un templu Zen există televizor. Începusem să mă obișnuiesc cu genul ăsta de ciudățenii.

Dar eu nu mai voiam să mă uit la televizor. Îmi era îndeajuns cât văzusem în ultima oră ca să-mi dau seama cum avea să interpreteze mass-media toată întâmplarea. Spuneau că senatorul Morton se aflate sub un stress puternic în ultima vreme. Avusese necazuri în familie; fiul său, aflat la vârsta adolescenței fusese arestat de curând pentru conducere sub influența alcoolului, după ce avusese un accident soldat cu rănirea gravă a altui adolescent. Se zvonea, de asemenea, că fiica senatorului făcuse un avort. Doamna Morton nu voia să facă nici un fel de comentariu, deși reporterii stăteau ciorchine la ușa casei lor din Arlington.

Toată echipa senatorului era de părere că Morton se aflate sub o presiune enormă în ultimul timp, încercând să se împartă între viața de familie și obligațiile impuse de candidatura lui iminentă. Senatorul nu mai era el însuși; devenise morocănos și retras. Potrivit declarației unuia din oamenii lui, senatorul părea tulburat de o problemă personală.

Nimeni n-a adus vorba de comportamentul public al lui Morton, cu excepția senatorului Dowling care a afirmat că „Domnul senator Morton devenise cam exagerat față de japonezi în ultimul timp, ceea ce reprezenta un semn al presiunii psihice sub care se afla. John nu părea să mai creadă într-o reconciliere cu japonezii; în vreme ce noi toți știam că trebuie să realizăm această reconciliere. Națiunile noastre sunt prea strâns legate ca să mai putem da înapoi. Din păcate, însă, nici unul dintre noi n-avea de unde să știe că stressul sub care se afla era atât de puternic. John Morton era un om închis în el.”

Ședeam pe bancă și priveam pietrele din grădină, care, pe rând, deveniră aurii și apoi roșii. Un călugăr Zen pe nume Bill Harris – american, desigur – veni și mă întrebă dacă voiam ceai, sau poate o Cola. I-am spus că nu voiam nimic, iar el plecă. Mi-am aruncat privirea înăuntru. Neonul pâlpâia cu licăriri albastre. Connor nu era acolo.

Mi-am întors din nou privirea la pietrele din curte.

Primul foc de armă nu îl doborâse pe Morton. Când am izbit cu piciorul în ușa de la baie, senatorul se clătina încă pe picioare, cu sângele șiroindu-i pe gât. Connor a strigat: „Nu!” chiar în momentul în care Morton își băgase pistolul în gură ca să tragă din nou. A doua împușcătură i-a fost fatală. Pistolul i-a sărit cu putere din mâini și s-a răsucit în aer, căzând apoi pe gresia din baie. S-a oprit la picioarele mele. Pereții erau împrășcați cu sânge.

Atunci lumea a început să țipe. M-am întors și am văzut-o pe fata care-l machiase mai devreme, în pragul ușii, acoperindu-și fața cu mâinile și țipând ca din gură de șarpe. Cred că atunci când au venit, medicii legiști i-au dat un sedativ.

Eu și Connor am rămas pe loc până când au ajuns Bob Keplan și Tony Marsh, ofițerii de serviciu. I-am spus lui Bob că îi dăm declarațiile când pofteste și am plecat. Am observat că Ishigura o-ntinsese deja. La fel și Eddie Sakamura. Asta l-a enervat pe Connor.

— Tâmpitul ăsta de Eddie! Unde naiba o fi?

— Ce mai contează? am spus.

— E o problemă cu Eddie, zise Connor.

— Ce problemă?

— N-ai remarcat cum se purta cu Ishigura? Era prea sigur de el, spuse Connor. Mult prea sigur. Ar fi trebuit să-i fie frică, dar nu-i era.

Am ridicat din umeri.

— Dumneavoastră singur ați spus că Eddie e cam țâcnit. Cine știe ce-o fi fost în capul lui!

Eram sătul de cazul ăsta și de modul de gândire tipic japonez al lui Connor. M-am gândit că poate Eddie se îmbarcase într-un avion care zbura spre Japonia. Ori spre Mexic, unde chiar el spusese că ar vrea să plece.

— Sper să ai dreptate, spuse Connor.

Am luat-o după el spre ieșirea din spatele clădirii. Connor mi-a spus că voia să plece înainte de sosirea reporterilor. Ne-am suit în mașină și am pornit. M-a pus s-o iau spre centrul Zen și de atunci ne aflam aici. Am sunat-o pe Lauren, dar nu era în birou. Am sunat-o pe Theresa la laborator, dar suna ocupat. Am sunat acasă și Elaine mi-a spus că totul era în ordine cu Michelle și că reporterii plecaseră cu toții. M-a întrebat dacă voiam să mai rămână și să-i dea lui Michelle să mănânce. I-am spus că da, voiam, și că s-ar putea să mă întorc târziu.

Apoi, timp de o oră m-am uitat la televizor, până m-am săturat și am ieșit afară.

Era aproape întuneric. Nisipul devenise gri-roșiatic. Îmi amortise tot corpul de atâta stat pe bancă și începuse să se facă răcoare. Un piuit mă avertiză că sunt căutat la telefon. Probabil că erau cei de la secție. Sau poate că era Theresa.

M-am ridicat de pe bancă și-am intrat înăuntru.

Pe ecranul televizorului, senatorul Stephen Rowe își exprima simpatia față de familia îndoliată și spunea că senatorul Morton trecuse printr-o criză psihică deosebit de puternică. Senatorul Rowe anunța de asemenea că oferta firmei Akai nu fusese retrasă, și că probabil vânzarea avea să aibă loc. Pasămite, nu exista nici un motiv serios pentru care să fie sistată.

— Hmm, făcu Connor.

— Au revenit, deci, asupra problemei cu revânzarea! – am zis.

— Se pare că n-au renunțat niciodată, spuse Connor pe un ton îngrijorat.

— Vă deranjează?

— Nu e vorba de asta. Mă îngrijorează Eddie. Era atât de țăntoș. Acum, problema care se pune e ce va face Ishigura.

— Ce mai contează?

Eram obosit și sătul până-n gât. Fata murise, Morton murise, iar vânzarea urma să aibă loc.

Connor clătină din cap.

— Nu uita care e miza, spuse el. Miza aflată în joc e uriașă. Pe Ishigura nu-l interesează o crimă banală sau achiziționarea unei companii, fie ea de tehnologie superavansată. Ceea ce-l interesează acum pe Ishigura, e reputația companiei Nakamoto în America. Nakamoto are reprezentanțe în multe orașe americane și dorește să se extindă în continuare. Iar Eddie poate lovi ușor în reputația lor.

— Cum?

Ridică din umeri.

— Nu știu sigur cum.

Telefonul începu să piuie din nou. Am răspuns. Era Frank Ellis, ofițer de serviciu din seară aceea la cartierul general.

— Salut, Pete, zise el. Am primit un apel de la Serviciile Speciale. Sergentul Matlovsky se află la locul unde s-a produs un accident. Are nevoie de un ofițer de legătură.

— Dar ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Spune că sunt cinci japonezi acolo care vor să cerceteze mașina.

M-am încruntat.

— Ce mașină?

— Un Ferrari. Gonea cu viteză mare, era urmărit. S-a făcut țândări. După ce a avut loc impactul, a izbucnit în flăcări. Cadavrul a fost ridicat de cei de la VHDV, dar japonezii insistă să cerceteze mașina. Matlovsky nu prea e sigur dacă e legal să-i lase, nu știe dacă se va deschide sau nu o anchetă. Și, în plus, nu le pricepe limba. Unul din japonezi pretinde că e rudă cu decedatul. Prin urmare, nu vrei să te duci să te ocupi de asta?

Am oftat.

— Dar nu sunt liber? Am fost de serviciu noaptea trecută.

— Ești pe lista de serviciu, Pete. Se pare că te-ai înțelea cu Allen să-l înlocuiești.

Mi-am adus vag aminte că rămăsese să-l înlocuiesc pe Allen, pentru ca acesta să-și poată duce băiețelul la un meci de hochei al echipei Kings. Hotărâsem asta cu o săptămână în urmă, dar parcă trecuseră secole de atunci.

— E-n ordine, am spus. Mă ocup eu de asta.

M-am întors să-i spun lui Connor că trebuia să plec. Ascultă toată povestea și deodată sări în picioare.

— Bineînțelea! Bineînțelea! Cum de nu mi-am dat seama? La naiba, spuse el și se pocni cu palma peste frunte. Hai să mergem, *kohai*.

— Mergem la locul accidentului?

— La locul accidentului? Nu, nicidecum.

— Atunci unde?

— Oh! Doamne! Ce tâmpit am fost! exclamă el.

O pornise deja spre mașină. Am luat-o la fugă după el.

Când ajunserăm în fața casei lui Eddie Sakamura, Connor sări din mers și se năpusti pe scări. Am parcat și l-am urmat în goană. Cerul era albastru închis. Se făcuse aproape noapte.

Connor sărea câte două trepte o dată.

— Numai eu sunt de vină, zise el. Trebuia să-mi fi dat seama mai devreme. Trebuia să-mi fi dat seama de ce se purta așa.

— Cum adică? am întrebat.

Când am ajuns la capătul scărilor, gâfâiam din răsuferi. Connor izbi în ușă și intrarăm în casă. Living-room-ul arăta exact așa cum îl văzusem ultima dată, când fusesem acolo cu Graham.

Connor inspectă rapid fiecare cameră. În dormitor era o valiză deschisă. Pe pat se aflau câteva sacouri Armani și Byblos care așteptau parcă să fie împachetate.

— Ah, ce netot, zise Connor. N-ar fi trebuit să se mai întoarcă aici niciodată.

De afară pătrundeau licăririle verzui ale apei din piscină, formând pe tavan niște cercuri tremurătoare. Connor ieși în curte.

Corpul plutea pe apă, cu fața în jos, chiar în mijlocul piscinei – o siluetă întunecată pe suprafața blând vâluită a dreptunghiului de apă verde. Connor luă un băț lung și subțire și-l împinse ușor pe Eddie spre capătul celălalt al piscinei. Îl traserăm afară pe marginea de beton. Corpul era vânat și rece. Nu părea să prezinte urme de violență.

— S-au purtat cu grijă, spuse Connor. Au fost obligați să fie atenți.

— La ce să fie atenți?

— Să nu lase urme de violență. Dar sunt sigur că le vom găsi. Scoase o

lanternă minusculă de buzunar și privi cu atenție în gura lui Eddie.

Cercetă de asemenea sfârcurile de pe piept și penisul.

— Da, spuse el. Uite-aici. Vezi rosăturile astea roșii? Astea de pe sfârcuri. Și astea de pe coapsă.

— Parcă sunt urme de cârlige „bot-de-crocodil”.

— Exact. Cele care se folosesc la instalațiile de șocuri electrice. L-au torturat. Să-i ia naiba! strigă Connor. De ce nu mi-o fi spus Eddie totul! Avea când. Avea tot timpul în drumul de-acasă de la tine până la postul de televiziune, când ne-am dus să vorbim cu senatorul. Ar fi trebuit să-mi spună adevărul.

— Ce adevăr? Ce să vă spună?

Connor nu-mi răspunse. Era dus pe gânduri. Deodată oftă.

— Știi, până la urmă n-am fost decât niște *gaijin* pentru el. Niște străini. Până și-n momentele de disperare ne-a dat deoparte. Oricum nu ne-ar fi spus, fiindcă...

Tăcu din nou, privind cadavrul. În cele din urmă, lăsă corpul să alunece înapoi în apă.

— Lasă pe altcineva să facă procesul verbal, spuse Connor ridicându-se în picioare. Nu trebuie să fim neapărat noi cei care am găsit cadavrul. Nu mai are nici o importanță.

Îl privea pe Eddie cum plutea spre centrul piscinei. Capul i se cufundase ușor în apă, în timp ce călcâiele îi rămaseră la suprafață.

— Îmi plăcea Eddie. Mi-a făcut multe servicii. I-am cunoscut și câteva rude când am fost în Japonia. Nu însă și pe tatăl său. Eddie era un băiat bun. Iar acum vreau să *aflu* totul! zise Connor, privind spre trupul care începuse să se rotească ușor.

Nu înțelegeam nimic. Habar n-aveam despre ce vorbea, dar m-am gândit că era mai bine să tac. Era furios.

— Hai să mergem, zise în cele din urmă. Trebuie să acționăm repede. Există doar două posibilități. Iar noi am fost luați din nou prin surprindere de cursul evenimentelor. Dar chiar de-ar fi să fiu strivit după aia, nu mă las până nu-l înfund pe ticălosul ăla!

— Care ticălos?

— Ishigura.

Capitolul 51

Ne îndreptam din nou spre apartamentul meu.

— În noaptea asta rămâi acasă, zise Connor.

— Vin cu dumneavoastră, am spus.

— Nu. Treaba asta o fac singur, *kohai*. E mai bine să nu știi nimic.

— Ce să știi? am întrebat.

Ne-am ciorovăit așa o vreme. Nu voia să-mi spună. Până la urmă s-a înduplecat.

— Tanaka a fost acasă la Eddie în seara trecută fiindcă acesta din urmă avea caseta. Cea originală, probabil.

— Da...

— Iar Tanaka o voia înapoi și așa au început să se certe. Când ați sosit voi doi, tu și Graham, i-ați surprins în toiul certei, iar Eddie, ca să scape de Tanaka, i-a spus că videocaseta se găsea în mașină. Tanaka a ieșit deci din casă și, când a văzut polițiștii, a intrat în panică și a pornit în trombă mașina.

— Da.

— Am crezut tot timpul că banda a fost distrusă de flăcări în timpul accidentului.

— Da...

— Dar acum e clar că nu s-a întâmplat așa. Pentru că Eddie n-ar fi îndrăznit să facă pe grozavul cu Ishigura dacă n-ar fi avut caseta. Asta era arma lui secretă și el o știa. Dar acum e clar că nu bănuia cât de sălbatec poate fi Ishigura.

— L-au torturat să spună unde e caseta?

— Da. Dar se pare că Eddie nu s-a dat bătut. Nu le-a spus.

— De unde știți?

— Dacă le-ar fi spus, n-ar cere acum cei cinci japonezi să cerceteze un Ferrari accidentat; mai ales în toiul nopții.

— Deci caută în continuare caseta?

— Da. Sau o pistă care să conducă la casetă. De fapt ei nici nu știu câte casete lipsesc în momentul de față.

— Ce aveți de gând să faceți? l-am întrebat.

— Să găsesc caseta, spuse Connor. Musai. Au murit *oameni* pentru caseta asta. Dacă putem găsi originalul... Îl bag pe Ishigura în rahat până-n gât. Acolo unde de fapt îi e locul.

Am parcat în fața blocului. După cum spusese Elaine, reporterii plecaseră. Strada, aflată în întuneric, era liniștită.

— Dar vreau să merg și eu cu dumneavoastră, am spus din nou.

Connor dădu din cap.

— Eu sunt pe cale să mă pensionezez, spuse el. Tu însă rămâi. Gândește-te

că trebuie să apuci și tu pensionarea. Așa că-i nevoie să afli ce anume voi face eu în noaptea asta.

— Aveți de gând să refaceți tot traseul lui Eddie de azi-noapte. Eddie a plecat de-acasă și s-a dus la roșcată. Poate că s-a oprit undeva pe drum...

— Ascultă, zise Connor. Hai să nu mai pierdem timpul, *kohai*. Eu am câteva relații, niște persoane pe care mă pot bizui. Așa că lasă-mă să mă descurc. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă în mașină. Doar dacă e ceva urgent! Pentru că voi fi foarte ocupat.

— Dar...

— Gata, *kohai*. Dă-te jos. Merită să petreci o seară tihnită cu fetița ta. Ai făcut treabă bună, dar acum misiunea ta s-a încheiat.

De voie de nevoie, m-am dat jos din mașină.

— *Sayonara*, zise Connor făcându-mi un semn glumeț cu mâna și porni mașina.

— Tati! Tati! strigă Shelly alergând cu brațele ridicate spre mine. Ia-mă în brațe, tati!

— Bună Shelly.

— Tati, pot să mă uit la „Flumoasa din Pădulea Adolmită”?

— Să vedem. Ai mâncat?

— A mâncat doi crenvurști și un cornet de înghețată, spuse Elaine care spăla vasele în bucătărie.

— Doamne, am exclamat eu. Parcă ne-nțelesesem să nu mai mănânce porcării de-astea.

— Asta a vrut ea să mănânce, spuse menajera nervoasă.

Biata Elaine era epuizată după o zi întreagă petrecută cu un țânc de doi ani.

— Tati, pot să mă uit la „Flumoasa din Pădulea Adolmită”?

— Stai puțin, Shelly, vorbesc cu Elaine acum.

— Am încercat să-i dau supă, îmi explică Elaine dar nici nu s-a atins de ea. A vrut crenvurști.

— Tati, pot să mă uit la desene?

— Michelle...

Elaine continuă:

— Așa că m-am gândit că nu putea rămâne nemâncată M-am gândit că nu era în apele ei. Știți, reporterii și tot ce s-a întâmplat astăzi, toate emoțiile și tulburarea prin care a trecut.

— Tati? Pot? „Flumoasa”, tati?

Se agita în brațele mele și mă lovea ușor cu palmele pe față ca să-mi atragă atenția.

— Bine, Shel.

— Acum, tati?

— Bine, bine.

Am dat-o jos din brațe. Alergă în sufragerie și dădu drumul la televizor apăsând hotărât pe buton.

— Cred că se uită prea mult la televizor.

— Toți copii se uită, spuse Elaine, ridicând din umeri.

— Tati?

M-am dus în sufragerie și am pornit videocasetofonul. Am derulat cu viteză genericul, apoi am lăsat caseta să meargă.

— Nu vleau paltea asta! zise ea nerăbdătoare.

Așa că am derulat până în momentul începerii acțiunii, sărind peste începutul poveștii.

— Aiți, aiți, paltea asta, zise ea trăgându-mă de mână.

Am pus caseta pe viteză normală. Michelle se așeză în fotoliu și începu să-și sugă degetul. Îl scoase apoi din gură și bătu cu mânuța pe locul rămas liber lângă ea.

— Aiți, tati, spuse.

Voia să mă, așez lângă ea.

Am oftat. Am privit în jurul meu. În cameră era o harababură de nedescris. Creioanele și cărțile de colorat erau împrăștiate peste tot pe covor. Rămăsese acolo și moara de vânt Lego construită de Eddie.

— Stai să fac puțină ordine, am spus, și pe urmă vin lângă tine.

Își vârî degetul înapoi în gură și se întoarse cu fața spre televizor. Era numai ochi și urechi.

Am strâns creioanele de pe jos și le-am băgat la loc în cutia de carton. Am închis copertile cărților de colorat și le-am așezat pe raft. Brusc mi-am dat seama cât de obosit eram și m-am așezat pentru o clipă jos pe covor, lângă fotoliul unde stătea Michelle.

Pe ecranul televizorului, trei ursitoare – una roșie, una verde și alta albastră pătrundeau în zbor în sala tronului din castel.

— Uite-o pe Mellyweather, zise Michelle arătându-mi-o cu degetul. Aia albastă.

Din bucătărie se auzi vocea lui Elaine:

— Să vă prepar un sandviș, domnule locotenent?

— Ar fi nemaipomenit, am răspuns.

Mi-am dat seama că în momentul acela nu-mi doream nimic altceva decât să fiu cu fetița mea. Voiam să uit totul, cel puțin pentru o vreme. I-am mulțumit în gând lui Connor că mă lăsase acasă. Ședeam și mă uitam la televizor fără să spun nimic.

Elaine îmi aduse un sandviș cu salam, muștar și salată verde. Mi-era foame. Elaine privi spre ecran, dădu din cap și se întoarse în bucătărie. Mi-am mâncat sandvișul, în vreme ce Michelle a tot insistat să muște și ea de câteva ori din el. Îi plăcea salamul. Mă temeam să nu-i facă rău chimicalele din el, dar

m-am gândit că nu putea, oricum, fi mai rău decât crenvurștii.

După ce mi-am mâncat sandvișul m-am simțit puțin mai bine. Am ridicat moara de jucărie și-am început s-o dezasamblez, punând piesele la loc în cutie. Michelle zise cu durere în glas:

— Nu asta! Nu asta!

Am crezut că nu voia să-i stric moara, dar nici vorbă de așa ceva. Își acoperise ochii cu mânuțele. Nu voia s-o vadă pe Maleficient, ursitoarea cea rea. Am derulat înainte, până când Maleficient a dispărut de pe ecran și Michelle s-a liniștit din nou.

Am desfăcut moara și-am strâns toate piesele în cutie. Am pus capacul de metal deasupra și am așezat-o pe raftul de jos al bibliotecii, la locul ei. De obicei țin jucăriile pe rafturile de jos, astfel ca Michelle să și le poată lua singură.

Cutia căzu de pe raft pe covor. Am ridicat-o. Ceva o împiedica să intre... Am observat ceva pe raft, un paralelipiped mic, gri. Mi-am dat seama imediat ce era: o casetă video cu bandă de opt milimetri. Pe etichetă scria ceva în japoneză.

Capitolul 52

— Mai aveți nevoie de mine, domnule locotenent? mă întrebă Elaine

Era îmbrăcată cu pardesiul, gata de plecare.

— Mai stai o clipă, am spus.

M-am îndreptat spre telefon și am sunat-o pe dispecera de serviciu de la sediu. Am rugat-o să-mi facă legătura cu Connor în mașină. Așteptam plin de nerăbdare, sub privirile Elainei.

— Mai așteaptă un minut, Elaine, am zis din nou.

Pe ecran, prințul cânta în duet cu Frumoasa, în timp ce păsărelele ciripeau. Michelle își sugă degetul.

— Îmi pare rău, domnule locotenent, dar nu răspunde nimeni în mașina aia, spuse centralista.

— În ordine, am zis. Nu ți-a lăsat căpitanul Connor nici un număr unde poate fi găsit?

Urmă o pauză.

— Nu e trecut pe lista celor de serviciu...

— Știu asta. Dar n-a lăsat nici un număr?

— Nu văd nimic aici, domnule locotenent.

— Trebuie neapărat să dau de el.

— Așteptați o clipă, zise și întrerupse legătura.

Am înjurat în gând.

Elaine, pe hol. era pe picior de plecare.

— Domnule locotenent, se auzi din nou glasul dispecerei. Căpitanul Ellis zice că domnul Connor a plecat.

— A plecat?!

— A fost aici cu puțin timp în urmă, dar a plecat.

— Chiar a fost acolo?!

— Da, dar a plecat. Și nu a lăsat nici un număr de telefon. Îmi pare rău.

Am închis. Ce naiba căutase Connor la departament?

Elaine începea să-și piardă răbdarea:

— Domnule locotenent?

— Mai așteaptă puțin, Elaine, am spus.

— Domnule locotenent, am o...

— Am spus să mai aștepți puțin.

Am început să umblu de colo-colo prin cameră. Nu știam ce să mă fac și deodată m-a cuprins teama. Îl ucisese pe Eddie pentru casetă asta și nu s-ar fi dat în lături să mai ucidă și pe altcineva. Am privit-o pe fiica mea care continua să se uite la televizor și să-și sugă degetul.

— Unde ți-ai parcat mașina? am întrebat-o pe Elaine.

— În garaj.

— Bine. Fii atentă. Vreau s-o iei pe Michelle și să plecați...
Sună telefonul. M-am repezit la receptor sperând să fie Connor.

— Alo?

— *Moshi moshi. Connor-san desuka?*

— Nu-i aici, am spus, dar de îndată ce cuvintele mi-au ieșit din gură, m-am înjurat în gând.

Dar era prea târziu – răul fusese deja făcut.

— Foarte bine, domnule locotenent, spuse vocea, aveți ceea ce ne trebuie, nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbiți, am zis.

— Ba cred că știți, domnule locotenent.

Pe fir se auzea un foșnet ușor. Se vorbea dintr-o mașină. Puteau fi oriunde. Puteau fi chiar în fața casei. La naiba!

— Cine sunteți? am întrebat, dar nu se mai auzea decât tonul.

Elaine mă descusu:

— Ce s-a întâmplat, domnule locotenent?

M-am îndreptat în fugă spre fereastră. Jos în stradă am văzut parcate trei mașini Cinci bărbați coborau din ele. Cinci umbre în noapte.

Capitolul 53

Am încercat să-mi păstrez sângele rece.

— Elaine, vreau s-o iei pe Michelle și să vă duceți amândouă în dormitor, am spus. Băgați-vă sub pat. Vreau să stați acolo și să nu faceți nici cel mai mic zgomot, indiferent ce s-ar întâmpla! Înțelegeți?

— Nu, tati!

— Hai, Elaine, repede!

— Nu, tati! Vreau să văd „Flumoasa din Pădurea Adolmităăă”...

— O s-o vezi mai târziu.

Mi-am scos arma și am controlat încărcătorul. Ochii Elainei se măriră de spaimă. O luă pe Michelle în brațe.

— Hai, iubito!

Michelle se zvârcolea în brațele ei, protestând.

— Nu, tatiii...

— Michelle!!!

Tăcu brusc, izbită de tonul meu. Elaine o duse în dormitor. Am mai luat un încărcător și l-am băgat în buzunarul de la haină.

Am stins lumina în dormitor și în camera Michellei. Am privit pătuțul ei și păturica cu elefanți. Apoi am stins lumina în bucătărie.

M-am întors în living. Televizorul încă mergea. Zâna cea rea îi ordona corbului s-o găsească pe frumoasa din Pădurea Adormită. „Ești ultima mea speranță, odorul meu, nu mă dezamăgi”, îi spunea ea păsării și aceasta își lua zborul.

M-am aplecat și am început să înaintez spre ușă. Telefonul sună din nou. M-am târât înapoi ca să răspund.

— Alo?

— *Kohai.*

Era vocea lui Connor. După zgomotul de pe fir mi-am dat seama că se afla în mașină.

— Unde sunteți? l-am întrebat.

— Ai caseta?

— Da, o am. Unde sunteți?

— La aeroport.

— Veniți aici. Chiar acum. Și pentru numele lui Dumnezeu! sunați după ajutoare!

Am auzit un zgomot ușor, ca de pași, dincolo de ușă. Am închis. Eram ud de transpirație.

Doamne! Ca să ajungă la mine de la aeroport, lui Connor îi trebuiau douăzeci de minute, poate chiar mai mult. Trebuia să mă descurc de unul singur.

Am privit ușa ciulind urechile. Dar n-am mai auzit nici un zgomot de-afară. În dormitor, Michelle se tânguia:

— O vleau pe Flumoasa din Pădulea Adolmităăă. Îl vleau pe tatiii...

Am auzit-o pe Elaine șoptindu-i ceva. Shelly începu să se smiorcăie din nou.

Apoi se făcu liniște. Sună din nou telefonul.

— Domnule locotenent, spuse o voce cu accent asiatic, nu e nevoie de ajutoare, de ce le-ați cerut?

Doamne! Îmi ascultaseră convorbirea

— Nu intenționăm să vă facem nici un rău, domnule locotenent. Un singur lucru dorim. Vreți să fiți atât de amabil și să ne aduceți caseta afară?

— Am caseta, am spus.

— Știm.

— O să v-o dau.

— Perfect. Va fi mai bine așa.

Știam că trebuia să acționez de unul singur. Am început să plănuiesc în grabă ce-aș putea face. Aveam un singur gând în minte: să-i îndepărtez de acolo, să-i îndepărtez de fetița mea.

— Oriunde, dar nu aici, am spus cu voce tare.

Se auzi un ciocănit la ușă. O bătaie rapidă, insistentă.

La naiba!

Simțeam cum se strânge plasa. Totul se petrecea prea repede. Stăteam ghemuit pe podea cu receptorul în mână, încercând să rămân sub nivelul ferestrelor.

Ciocănitul se auzi din nou.

Am spus în receptor:

— Vă dau caseta, dar mai întâi spuneți-le băieților de la ușă să plece.

— Vreți să repetați, vă rog?

Ce dracu?! Țsta nu înțelege englezește?

— Spuneți-le oamenilor dumneavoastră să coboare. Chemați-i înapoi afară. Vreau să-i văd pe geam.

— Domnule locotenent, trebuie să ne dați caseta.

— Știu asta, am spus. O să v-o dau.

În timp ce vorbeam, stăteam cu ochii ațintiți pe ușă. Am văzut clanța mișcându-se. Cineva încerca să deschidă ușa. Clanța se mișca ușor, fără zgomot; apoi reveni la poziția inițială. Ceva alb alunecă pe sub ușă.

Era o carte de vizită.

— Domnule locotenent, vă rog să fiți înțelegător.

M-am târât înainte și am luat cartea de vizită. Pe ea scria:

Jonathan Connor, căpitan, departamentul de poliție al orașului Los Angeles.

Am auzit apoi o șoptă din cealaltă parte a ușii:

— *Kohai.*

Știam că era o înșelătorie. Connor spusese că se afla la aeroport, așa că nu putea să fie decât o capcană...

— Poate îți pot fi de vreun folos, *kohai*.

Erau cuvintele pe care Connor le mai folosise și înainte, la începutul anchetei. Am rămas surprins să le aud.

— Deschide odată ușa asta, *kohai*.

Era într-adevăr Connor. M-am ridicat și am deschis ușa. Se strecură înăuntru. Mergea aplecat. Târa după el ceva albastru – o vestă antiglonț Kevlar.

— Credeam că erați...

— Știam că japonezii trebuie să fie aici. Era logic. Am așteptat în mașină pe aleea din spatele blocului. Câți sunt?

— Vreo cinci, cred. Poate mai mulți.

Dădu din cap.

Vocea cu accent asiatic se auzi în receptor.

— Domnule locotenent? Sunteți acolo? Domnule locotenent?

Am îndepărtat receptorul de ureche ca să audă și Connor ce spunea.

— Sunt aici, am răspuns.

Din televizor răzbătea chicotul vrăjitoarei.

— Domnule locotenent, se aud voci la dumneavoastră!

— E doar Frumoasa din Pădurea Adormită, i-am explicat.

— Cine? Cine-a adormit? Întrebă contrariat. Ce-i asta?

— Televizorul, am zis. E televizorul.

La celălalt capăt al firului se auzeau șușoteli. Am perceput zgomotul unei mașini care trecea pe stradă. Asta mi-a adus aminte că indivizii puteau fi remarcați acolo unde se aflau; de-o parte și de alta a străzii erau blocuri de locuințe și, implicit, o mulțime de ferestre. În orice moment putea să-i vadă cineva de la geam. Unde mai pui și trecătorii. Tipii erau obligați să se miște repede.

Poate că o și făcuseră.

Connor mă trase de haină. Îmi făcu semn să o dau jos. Am dezbrăcat-o cu mișcări ușoare și am spus în receptor:

— E-n ordine. Ce vreți să fac?

— Tu aduci caseta la noi.

Am privit spre Connor. Acesta dădu afirmativ din cap.

— O.K., am zis. Dar mai întâi chemați-vă jos oamenii.

— Sunteți amabil să repetați?

Connor ridică pumnul și fața i se schimonosi într-un rânjet. Îmi dădea de înțeles că trebuia să par furios. Acoperi receptorul cu palma și-mi șopti la ureche ceva. O propoziție în japoneză.

— Bagă de seamă, am spus în receptor. *Yoku kike!*

La celălalt capăt al firului se auzi un mârâit. Individul era surprins.

— Hai. Băieții vor coborî îndată. Și, după aceea, coborâți și

dumneavoastră, domnule locotenent.

— S-a făcut. Într-o clipă sunt jos.

Am pus receptorul în furcă.

— Treizeci de secunde, îmi șopti Connor și dispăru pe ușă.

Mi-am încheiat nasturii de la cămașa pe care o pusesem peste vesta antiglonț. Vestele Kevlor sunt groase și țin cald. Am început imediat să transpir.

Am așteptat treizeci de secunde cu privirea ațintită asupra ceasului de la mână. Priveam cum se învâртеște secundarul. Apoi am ieșit.

Cineva stinsese lumina pe hol. M-am împiedicat de un trup. M-am ridicat în picioare și i-am privit fața îngustă de asiatic. Era surprinzător de tânăr, doar un copil. Un adolescent. Își pierduse cunoștința și abia mai respira.

Am început să cobor încet scările.

Pe palierul de la etajul al doilea nu era nimeni. Am continuat să cobor. Din spatele unei uși de la etajul rămas în urmă se auzea un râs dogit la televizor. O voce spunea:

— Zi-ne, deci, unde v-ați întâlnit prima dată.

Am continuat să cobor. Ușa de la intrarea în bloc era de sticlă. Am privit afară și am văzut doar niște mașini parcate și un gard viu. Mai puteam zări și o mică parte din gazonul din fața blocului. Tipii și mașinile lor erau undeva la stânga, în afara razei mele vizuale. Am stat o clipă pe loc și-am tras aer în piept. Inima îmi bătea nebunește. Nu voiam să ies, dar în minte îmi persista ideea că trebuie să îndepărtiez pericolul de fetița mea. Să mut locul acțiunii departe de...

Am pășit afară în întuneric. Transpirația care-mi acoperea fața și gâtul îngheță. Am mai făcut doi pași.

Acum puteam să-i văd. Erau cam la zece metri de mine. Am numărat patru persoane. Unul dintre ei îmi făcu semn cu mâna să mă apropiu. Am ezitat.

Unde erau ceilalți?

Nu vedeam pe nimeni altcineva în afară de tipii de lângă mașină. Dădură din nou din mâini, chemându-mă. Am pornit-o spre ei când, deodată, o rafală mă izbi cu putere din spate și mă trânti la pământ cu fața în jos, în iarba umedă.

Au trecut câteva clipe până să-mi dau seama ce se întâmplase. Trăseseră în mine pe la spate.

Și atunci izbucniră de peste tot din jurul meu împușcături. Aveau arme automate. Strada era luminată de parcă se trăgeau focuri de artificii. Împușcăturile răsunau de peste tot. Geamurile zăgăneau. Auzeam strigăte în jurul meu. Și iar focuri de armă. Apoi scârțâitul roților automobilelor care se depărtau. Aproape imediat am auzit sirenele mașinilor de poliție și scrâșnetul cauciucurilor și am văzut lumina proiectoarelor. Am rămas acolo unde eram, cu fața îngropată în iarbă. Aveam senzația că mă aflu acolo de-o oră: Apoi mi-am

dat seama că strigătele erau acum în engleză.

În cele din urmă, cineva veni, se apleca deasupra mea și spuse:

— Rămâi așa, locotenente. Nu te mișca. Lasă-mă să mă uit întâi.

Am recunoscut vocea lui Connor. Mă palpă cu mâna pe spate, după care mă întrebă:

— Poți să te întorci, locotenente?

M-am întors cu fața în sus.

În lumina puternică a reflectoarelor, Connor privea în jos spre mine.

— N-a pătruns nici un glonte, spuse el. Dar o să te doară al naibii de rău spatele mâine.

Mă ajută să mă ridic în picioare.

M-am uitat îndărăt să-l văd pe cel care trăsesese în mine. Dar nu mai era nimeni acolo – doar cioburile ușii de la intrare străluceau gălbui în iarba verde.

A treia zi

Capitolul 54

Titlul din ziar suna cam așa: VIOLENȚA GANGSTERILOR VIETNAMEZI IZBUCNEȘTE ÎN WESTSIDE. Mai jos se spunea că Peter Smith, ofițer al Serviciilor Speciale din Departamentul de poliție al orașului Los Angeles, fusese victima unui atac feroce – pornit din răzbunare – al bandei de gansteri din Orange County, cunoscută sub numele de „Bitch Killers”. Înainte ca patrulele de poliție să sosească și să-i împrăștie pe gangsteri, asupra locotenentului Smith s-au tras două focuri de armă. Nici unul dintre agresori nu a fost prins, dar doi au fost uciși în timpul luptei.

Eram în cadă cu apa până la gât când citeam toate astea. Îmi masam ușor spatele ca să-mi alin durerea. Aveam două vânătăi mari, urâte, de-o parte și de alta a coloanei vertebrale. Durerea pe care o simțeam aproape că-mi tăia respirația.

O trimisesem pe Michelle la San Diego să petreacă week-end-ul cu maică-mea, până când avea să se mai liniștească situația. Plecase cu Elaine târziu, noaptea trecută.

Am continuat să citesc.

După cum relata ziarul, se părea că „Bitch Killers” era aceeași bandă care în urmă cu o săptămână ucisese un băiețel negru de doi ani, Rodney Howard, împușcându-l în cap în timp ce acesta se plimba cu tricicleta în curtea din fața casei sale situată în Inglewood. Se zvonea că uciderea băiețelului nu fusese decât un simplu „antrenament”, o inițiere a unui nou membru al bandei, iar bestialitatea acestei crime a tulburat opinia publică și a stârnit semne de întrebare asupra capacității departamentului de poliție din Los Angeles de a putea face față violenței bandelor din sudul Californiei.

În fața blocului se aflau din nou o mulțime de reporteri, dar n-am vrut să discut cu nici unul dintre ei. Telefonul suna fără încetare, dar am lăsat robotul să preia mesajele. Stăteam în cadă încercând să hotărăsc ce-i de făcut.

În cursul dimineții l-am sunat pe Ken Shubik de la „Times”.

— Mă întrebam când o să dai un semn! spuse el. Slavă Domnului.

— De ce „Slavă Domnului”?

— Pentru că ești în viață, omule. Puștii ăștia sunt niște criminali, zise Ken.

— Te referi la „vietnamezii” de azi-noapte? l-am întrebat. Află că vorbeau japoneza.

— Nu se poate.

— Ba da, Ken.

— Asta înseamnă că știrea din ziar nu e corectă?

— Nu prea.

— Asta explică totul! exclamă el.

— Ce să explice?

— Știrea a fost redactată de Weasel. Și află că individul e-n rahat. E vorba să fie dat afară. Ceva se întâmplă aici, dar nimeni nu-și dă seama ce poate fi, zise el. Cuiva din conducerea ziarului, nu știu cui, i s-a pus deodată pata pe japonezi. În orice caz, o să începem o serie de anchete în legătură cu corporațiile japoneze din America.

— Zău?

— E drept că din numărul de astăzi nici n-ai bănuî așa ceva. Ai citit rubrica economică?

— Nu, de ce?

— Darley-Higgins anunță vânzarea companiei MicroCon către firma Akai. E pe pagina a patra Un anunț de doi centimetri, nu mai mult.

— Doar atât?

— Nu prea mai prezintă interes. Ce mai contează o companie în plus sau în minus, vândută japonezilor? Am făcut o mini-anchetă pe cont propriu. Din 1987 încoace, o sută optzeci de companii americane profilate pe electronică și tehnologie avansată au fost vândute japonezilor. Nu mai e nici o noutate.

— Dar ziarul nu va începe o anchetă? Parcă așa spuneai.

— Așa se aude, bătrâne. Nu va fi ușor, căci suntem la pământ. Balanța de plăți cu Japonia e-n scădere! Sigur că s-a mai îmbunătățit puțin de când nu mai exportă așa multe mașini de la noi. Le construiesc direct aici. Ca să ne facă un hatâr, au început și ei să importe portocale și cherestea de la noi. Atât. Pe șleau, ne tratează ca pe o țară subdezvoltată. Importă materie primă de la noi, dar nu ne cumpără produsele finite. Spun că nu producem nimic din ce-au ei nevoie.

— Poate că așa și e, Ren.

— Să-i spui asta lu' mutu'. Oftă. Dar nu știu dacă publicul va fi interesat. Aici e buba Nu-l mai interesează nici măcar problema impozitelor.

Nu prea înțelegeam ce vrea să sună.

— Impozitele?

— Da. Pregătim un întreg serial despre impozite. În sfârșit și-a dat și guvernul seama că firmele japoneze fac o mulțime de afaceri aici, dar nu plătesc cine știe ce impozite. Unele nu plătesc chiar deloc, ceea ce e de-a dreptul ridicol. Își controlează profiturile supraevaluând componentele japoneze pe care le importă fabricile lor de asamblare din America. E scandalos, dar bineînțeles că guvernul american n-a mers niciodată până acolo încât să-i penalizeze. Japonezii cheltuiesc cam cinci sute de milioane pe an ca să calmeze spiritele la Washington.

— Ai de gând să scrii un articol despre impozite?

— Da. Acum suntem cu ochii pe Nakamoto. Am aflat din surse proprii că vor să dea lovitura stabilind în mod ilegal prețurile la anumite produse. Așa fac toți japonezii, de fapt. Am și o listă cu cei aflați în proces: Nintendo a fixat prețurile pentru jocurile electronice în 1991, în același an Mitsubishi a fixat

prețurile la televizoare, Panasonic în 1989 și Minolta în 1987. Și știi, asta-i doar vârful icebergului.

— E bine că te ocupi tu de povestea asta.

Ken tuși.

— Vrei să bag o știre în ziar despre vietnamezii care vorbeau de fapt în japoneză?

— Nu, am răspuns.

— Dar ne privește pe *toți*, insistă el.

— Nu cred că are vreun rost.

Am luat prânzul cu Connor într-un *sushi*-bar din Culver City.

Când am parcat în fața restaurantului, cineva dinăuntru tocmai punea în geam plăcuța pe care scria ÎNCHIS, dar când l-a văzut pe Connor a întors-o pe partea cealaltă.

— Cei de-aici mă cunosc, îmi spuse Connor.

— Adică vă simpatizează?

— N-am de unde ști asta.

— Atunci sunt interesați?

— Nu, zise Connor. Probabil că Hiroshi ar fi preferat să închidă. Nu câștigă nimic ținându-și oamenii doar pentru doi clienți *gaijin*. Dar eu vin des pe aici și el nu face decât să onoreze relația noastră. N-are nimic de-a face cu interesul sau cu faptul că i-aș putea fi simpatic.

Coborâram din mașină.

— Americanii nu înțeleg asta, spuse el, pentru că sistemul de gândire al japonezilor este complet diferit de-al nostru.

— Ba cred că americanii au început să înțeleagă, i-am zis și i-am povestit ce-mi spusese Ken Shubik despre fixarea prețurilor.

Connor oftă.

— E ușor să arunci cu noroi și să spui că japonezii sunt necinstiți. Dar nu sunt, joacă doar după alte reguli. Asta nu pricep americanii.

— Bine, am spus. Dar fixarea prețurilor este ilegală.

— În America, da, zise el. Dar în Japonia, asta e o procedură firească. Nu uita, *kohai*: sistemele noastre de gândire sunt complet diferite. Așa se procedează în Japonia: se întâlnesc reprezentanții mai multor companii și fixează un preț comun pentru un anumit produs. Scandalul Nomura a dovedit că, în timp ce americanii consideră asta o escrocherie, pentru japonezi nu este decât o modalitate de a face afaceri. Asta e.

Am intrat în bar unde am fost întâmpinați cu o grămadă de plecăciuni și urări de bun venit. Connor a spus ceva în japoneză și apoi ne-am așezat la bar fără să comandăm nimic.

— Nu cerem ceva? am întrebat.

— Nu, răspunse Connor. I-am jigni. Hiroshi va alege în locul nostru ce să

mâncăm.

Așa că am așteptat până când Hiroshi ne-a adus mâncarea. Îl priveam cum tăia peștele.

Sună telefonul. Din capătul celălalt al încăperii, un bărbat zise:

— Connor-san, *onna no lito ga matteru to itte mashita yo*.

— *Domo*, spuse Connor dând din cap.

Se întoarse spre mine depărtându-se de tezghea.

— Cred că nu mai mâncăm până la urmă. E timpul să mergem la următoarea întâlnire. Ai luat caseta cu tine?

— Da.

— Bine.

— Unde mergem?

— Să ne întâlnim cu prietena ta, răspunse el. Cu domnișoara Asakuma.

Capitolul 55

Mașina ne zdruncină peste hârtoapele de pe autostrada Santa Monica, în drum spre centrul orașului.

Cerul după-amiezii era cenușiu; stătea să plouă. Mă durea spatele. Connor privea pe geamul mașinii, fredonând ceva.

Din cauza emoțiilor prin care trecusem, îmi ieșise din cap telefonul Theresei din seara trecută.

Spusese că se uitase la ultima parte a casetei și descoperise ceva.

— Ați vorbit cu ea?

— Cu Theresa? Foarte puțin. I-am dat câteva sfaturi.

— Aseară spunea că s-a ivit o problemă cu caseta.

— Da? Mie nu mi-a spus nimic.

Aveam senzația că-mi ascundea ceva, dar spatele mă înjunghia îngrozitor și nu aveam chef să insist. Mă întrebam uneori dacă nu cumva Connor devenise el însuși un japonez veritabil. Era atât de rezervat și de închis în el...

— Nu mi-ați spus niciodată de ce ați plecat din Japonia, am zis.

Oftă.

— Ah, povestea aia veche. Aveam o slujbă, fusesem angajat consilier de securitate în corpul de pază al unei companii. Dar n-a mers.

— De ce?

— Nu că nu mi-ar fi plăcut slujba...

— Atunci ce-a fost?

Clătină din cap

— Mulți din cei care trăiesc o vreme în Japonia se întorc de acolo cu sentimente contradictorii. Japonezii sunt un popor minunat din multe puncte de vedere. Sunt harnici, inteligenți și au simțul umorului. Sunt oameni integri. Dar sunt și cel mai rasist popor de pe planetă. De asta îi acuză tot timpul pe ceilalți de rasism. Au atât de multe prejudecăți, încât sunt convinși că și alții trebuie să le aibă. Așa că viața în Japonia... După un timp mi se făcuse lehamite de toate. Mă săturasem să tot văd cum femeile treceau pe trotuarul celălalt când mă observau seara pe stradă. Mă săturasem de faptul că, atunci când mergeam cu metroul, singurele două locuri care rămâneau neocupate în tot vagonul erau în dreapta și în stânga mea. Mă săturasem să le aud pe stewardesele din avion întrebându-i pe călătorii japonezi dacă îi deranjează să stea lângă un *gaijin*. Credeau că nu înțeleg ce spun. Mă săturasem să fiu un intrus, să fiu tratat cu ironie. Mă săturasem de glumele care se făceau în spatele meu. Mă săturasem să fiu străin. Pur și simplu... mă săturasem. Am renunțat.

— După cum vorbești, se pare că nu prea-i aveți la suflet.

— Nu, nici vorbă de așa ceva, zise el. Îmi plac chiar foarte mult. Dar nu sunt japonez și ei nu-mi pot ierta în ruptul capului asta. Oftă iar. Am mulți

prieteni japonezi care lucrează în America. Și lor le vine greu aici. Și ei pățesc la fel ca mine. Se simt excluși. Nici lângă ei nu se așează oamenii în metrou. Dar prietenii mei îmi cer întotdeauna să nu uit că în primul rând sunt ființe umane și apoi japonezi. Din păcate știu din proprie experiență că nu e întotdeauna așa.

— Vreți să spuneți că înainte de toate sunt japonezi.

Ridică din umeri.

— Sângele apă nu se face.

Parcurserăm restul drumului în tăcere.

Capitolul 56

Ne aflam într-o cămăruță situată la etajul trei într-un cămin patru studenți străini. Theresa Asakuma ne-a explicat că nu era camera, ei ci a unei prietene plecate la studii în Italia pentru un trimestru. Pe o masă instalase un monitor mic și un aparat video.

— M-am gândit că nu se face gaură-n cer dacă le scot puțin din laborator, zise ea derulând caseta. Voiam să vedeți neapărat asta. Este ultima parte a uneia dintre casetele pe care mi le-ați adus. E vorba de imaginile filmate după ce senatorul a părăsit încăperea.

Lăsă caseta să meargă pe viteza normală și pe ecran apăru o imagine de ansamblu a etajului patruzeci și șase din clădirea companiei Nakamoto. Era pustiu. Doar trupul palid al lui Cheryl Austin se zărea pe masa neagră din sala de consiliu.

Banda continua să meargă, dar pe ecran nu se întâmpla nimic nou.

— Ce vrei să ne arăți? am întrebat-o.

— Așteptați puțin.

Aceeași imagine. Continua să nu se întâmple nimic nimic. Și apoi am văzut clar cum piciorul fetei se mișcă brusc.

— Ce-a fost asta?

— Un spasm?

— Nu sunt sigur.

Acum, mâna fetei, profilată pe lemnul închis la culoare al mesei, se mișcă. Nu mai încăpea nici o îndoială. Palma se deschidea și se închidea.

— Trăiește!

Theresa dădu din cap.

— Așa se pare. Acum priviți ceasul.

Ceasul de pe perete arăta opt treizeci și șase. Am continuat să privesc. Aceeași imagine. Caseta continuă așa încă vreo două minute.

Connor oftă.

— Limba ceasului nu se mișcă.

— Nu, zise ea. Pentru că iată ce se-ntâmplă: Mărind foarte mult imaginea am analizat dispunerea punctelor. Pixelii țopăiau înainte și-napoi.

— Ce înseamnă asta?

— Noi numim chestia asta „rock and roll”. E modul obișnuit în care se maschează un stop cadru care, în mod normal e vizibil cu ochiul liber, pentru că cele mai mici unități de imagine devin deodată statice, în timp ce într-o imagine normală există întotdeauna o mișcare cât de slabă, chiar dacă e doar întâmplătoare. Așa că, ceea ce vedeți e un „rock and roll”, adică o repetare continuă a unei secvențe de trei secunde. Se produce un tremurat slab al imaginii, astfel că stop cadrul devine mai greu de observat.

- Vrei să zici că imaginea a fost înghețată la opt treizeci și șase?
- Da. Și se pare că fata încă mai trăia atunci. Nu sunt sigură, dar așa cred. Connor încuviință.
- Deci de aceea caseta originală e atât de importantă.
- Care casetă originală? întrebă ea.

Am scos atunci caseta pe care o găsisem în apartamentul meu noaptea trecută.

- Pune-o, zise Connor.

Pe ecran apăru din nou imaginea alb-negru a etajului patruzeci și șase. Era filmată cu o cameră de luat vederi laterală și oferea o privire de ansamblu asupra întregii săli de consiliu. Era într-adevăr una din casetele originale: am urmărit crima și l-am văzut pe Morton plecând și lăsând-o pe fată întinsă pe masă.

Imaginile continuau să se deruleze în fața ochilor noștri. Priveam cu atenție fata.

- Poți să vezi ceasul de pe perete?
- Nu din unghiul ăsta...
- Cât timp crezi c-a trecut?
- N-aș putea spune precis, spuse Theresa clătinând din cap.

Deodată fata se mișcă. Mâna i se răsuci și apoi i se mișcă și capul. Trăia. Nu mai încăpea nici o îndoială că trăia.

Pe peretele de sticlă al sălii de consiliu am văzut atunci umbra unui bărbat. Venea de undeva din dreapta și se îndrepta spre încăperea în care se afla fata. Intră privind în urmă ca să se convingă că e singur. Era Ishigura. S-a îndreptat cu siguranță spre capătul mesei, și-a pus mâinile pe gâtul fetei și a strangulat-o.

- Doamne Dumnezeule!

Rămase mult timp cu mâinile încleștate pe gâtul ei. În cele din urmă, fata începu să se zbată. Ishigura o eliberă din strânsoare cu mult după ce fata încetase să se mai miște.

- Nu vrea să riște de loc.
- Nu, spuse Connor. Vrea să fie sigur.

În cele din urmă, Ishigura se îndepărtă de masă, își trase manșetele și-și aranjă haina.

- În ordine, zise Connor. Poți să oprești. Am văzut destul.

Eram din nou afară. Lumina slabă a soarelui pătrundea cu greu prin ceața deasă. Pe drum, mașinile zdrăgăneau din rărunchi când treceau peste gropile din asfalt. Casele de pe marginea străzii mi se păreau modeste și părăginite.

Urcăram în mașină.

- Și acum, încotro? l-am întrebat.
- Sună la sediu, spuse Connor, și spune-le că avem o casetă care

dovedește că Ishigura este criminalul. Spune-le că ne îndreptăm spre Nakamoto, să-l arestăm.

— Parcă spuneți să nu folosesc telefonul din mașină.

— Fă așa cum ți-am zis, spuse Connor. Oricum, am ajuns aproape de capăt.

I-am explicat dispecerei de serviciu care era planul nostru, încotro ne îndreptăm. M-a întrebat dacă aveam nevoie de ajutoare. Connor îmi făcu semn că nu, așa că am refuzat.

Am pus receptorul la loc.

— Și-acum?

— La Nakamoto. Dă-i drumul.

Capitolul 57

După ce văzusem filmat de atâtea ori etajul patruzeci și șase, mi se părea ciudat să mă aflu din nou acolo. Deși sâmbătă, în birouri activitatea era în toi; secretarele și funcționarii alergau de colo-colo. Biroul arăta cu totul altfel la lumina zilei. Razele soarelui pătrundeau prin pereții de sticlă, din toate direcțiile. Zgârie-norii dimprejur păreau foarte aproape, cu toată ceața tipică Los Angeles-ului.

Am privit în sus și am observat că fuseseră demontate camerele de luat vederi. La dreapta, în sala în care murise Cheryl Austin, decorul era complet schimbat. Mobila neagră dispăruse. Câțiva muncitori instalau o masă de lemn de culoare deschisă și scaune bej, noi. Camera arăta complet altfel.

În capătul îndepărtat al holului, în marea sală de consiliu avea loc o ședință. Patruzeci de persoane ședeau în jurul mesei lungi, acoperite cu pluș verde. De o parte se aflau japonezii, iar de cealaltă, americanii. Cu toții aveau în față teancuri de documente frumos aranjate. Dintre americani ieșea în evidență Bob Richmond, avocatul.

Connor oftă.

— Ce-i asta? I-am întrebat.

— Întâlnirea de sâmbătă, *kohai*.

— Adică asta-i întâlnirea de sâmbătă de care vorbea Eddie?

Connor înclină din cap aprobator.

— Întâlnirea care parafează afacerea MicroCon.

O secretară care ședea în spatele unui birou aflat lângă lift ne privi cu atenție câteva clipe, apoi ne întrebă politicoasă:

— Vă pot ajuta cu ceva, domnilor?

— Mulțumim, spuse Connor, dar așteptăm pe cineva.

M-am încruntat. Din locul unde ne aflam, îl vedeam limpede pe Ishigura, aproape de centrul mesei, de partea japoneză, fumând de zor. Bărbatul din dreapta lui se aplecă spre el și-i șopti ceva la ureche. Ishigura dădu din cap și zâmbi.

I-am aruncat o privire lui Connor.

— Ai răbdare, spuse acesta.

Trecură câteva minute. La un moment dat, un tânăr asistent japonez trecu în grabă prin hol și intră în sala de consiliu. Ajuns înăuntru, își încetini mersul, înconjură masa neobservat, până ajunse tocmai în celălalt capăt, în spatele unui scaun ocupat de un bărbat distins, cu părul grizonat. Tânărul se aplecă deasupra scaunului și-i șopti ceva.

— Iwabuchi, zise Connor.

— Cine-i ăsta?

— Președintele filialei americane a companiei Nakamoto.

Iwabuchi aprobă din cap către asistentul cel tânăr și se ridică de la masă. Asistentul îi ținu scaunul. Iwabuchi trecu pe lângă șirul de negociatori japonezi. Când ajunse în dreptul unui tip anume, îl atinse ușor pe umăr din mers. Ajuns la celălalt capăt al mesei, deschise ușa de sticlă și ieși pe terasa din spatele sălii de consiliu.

După câteva clipe, cel de-al doilea bărbat se ridică și părăsi încăperea.

— Moriyama, spuse Connor. Președintele filialei din Los Angeles.

Și Moriyama ieși pe terasă. Cei doi își aprinseră câte o țigară. Asistentul ieși după ei, vorbind repede și bălăngănind din cap. Cei doi bărbați în vârstă au ascultat cu atenție, iar apoi s-au îndepărtat câțiva pași. Tânărul a rămas pe loc.

După câteva clipe, Moriyama s-a întors lângă asistent și i-a spus ceva. Acesta făcu o plecăciune, grăbită și reveni în sala de consiliu. Se îndreptă spre un alt bărbat, brunet, cu mustață, și-i șopti ceva la ureche.

— Shirai, zise Connor. Șeful finanțelor.

Shirai se ridică de pe scaun, dar nu se duse pe terasă, ci deschise ușa care dădea spre interior, traversă holul și dispăru într-un birou din celălalt capăt al etajului.

În sala de consiliu, asistentul se îndreptă spre un al patrulea bărbat pe care l-am recunoscut, ca fiind Yoshida, președintele companiei Akai Ceramics. Și Yoshida se strecură pe ușa care dădea în hol.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat.

— Se spală pe mâini, cum s-ar zice, îmi explică Connor. Nu vor să fie aici când se va întâmpla...

Mi-am întors privirea spre terasă și i-am văzut pe cei doi japonezi de-afară îndreptându-se fără grabă spre o ușă din capătul celălalt al terasei.

— Ce mai așteptăm? am întrebat.

— Ai răbdare, *kohai*.

Asistentul plecă. Întâlnirea din sala de conferințe continua, în timp ce, în hol, Yoshida îl trăgea pe asistent de-o parte șoptindu-i ceva.

Asistentul se întoarse din nou în sala de consiliu.

— Hmmm, făcu Connor.

De data aceasta, asistentul se îndreptă spre acea latură a mesei unde se aflau americanii și îi șopti ceva la ureche lui Richmond. Nu-i puteam vedea fața, căci era cu spatele la noi, dar am văzut cum i-a tresărit corpul. Se întoarse puțin și se lăsă pe spate șoptindu-i ceva asistentului. Acesta dădu din cap și dispăru.

Richmond rămase pe scaun legănând ușor din cap. Apoi se aplecă asupra hârtiilor din fața sa.

După aceea, îi împinse lui Ishigura un bilet peste masă.

— Acum e rândul nostru! spuse Connor.

Se întoarse spre secretară, îi arătă legitimația și amândoi o pornirăm cu pași repezi spre sala de consiliu.

Un american tânăr, îmbrăcat într-un costum în dungi, stătea în capătul mesei spunând:

— Acum fiți vă rog amabili și îndreptați-vă atenția asupra anexei C care conține procesul verbal al inventarului bunurilor...

Connor păși primul în sală, iar eu l-am urmat.

Ishigura ridică privirea spre noi fără să pară deloc surprins.

— Bună ziua, domnilor.

Fața îi era împietrită.

Richmond spuse politicos:

— Domnilor, ne aflăm în mijlocul unor tratative destul de importante, așa încât, dacă ați putea aștepta...

Connor îl întrerupse.

— Domnule Ishigura, din acest moment sunteți arestat pentru uciderea lui Cheryl Austin.

Îi citi drepturile, în timp ce Ishigura îl privea fix.

Celelalte persoane din încăperea păstrară o liniște mormântală.

Ishigura rămase pe scaun.

— E absurd, zise el.

— Domnule Ishigura, spuse Connor, sunteți amabil să vă ridicați?

Richmond șopti către noi:

— Sper că vă dați seama ce faceți, băieți.

— Îmi cunosc drepturile, domnilor – zise Ishigura.

— Domnule Ishigura, sunteți amabil să vă ridicați? repetă Connor.

Ishigura nici măcar nu se clinti. Fumul țigării sale șerpuia în sus.

Se lăsă o liniște totală.

Apoi Connor spuse:

— Pune-le caseta.

De-a lungul unui perete al încăperii se afla aparatura video. Am găsit un videocasetofon precum cel pe care-l folosisem mai înainte și am introdus caseta în el. Dar pe ecranul mare din centrul peretelui nu apăru nimic. Am apăsât câteva butoane, dar nu puteam obține nici o imagine.

Dintr-un colț, de undeva din spatele încăperii, veni să mă ajute o secretară care stenografia discuția. Se înclină în fața mea, cerându-și parcă scuze, apăsă pe câteva butoane, se înclină din nou și se întoarse la locul ei.

— Mulțumesc, am spus.

În sfârșit, se vedea ceva. Cu toate că soarele bătea cu putere în ecran, imaginea era clară. Caseta începu chiar de la momentul pe care îl urmărisem în camera Theresei, momentul în care Ishigura se apropiase de fată și îi pusese mâinile pe gât.

— Ce-i asta? întrebă Richmond.

— E un fals, zise Ishigura. Caseta e contrafăcută.

— Aceasta este caseta filmată de camerele de luat vederi ale sistemului de securitate al companiei Nakamoto, joi seara.

— E un fals, zise din nou Ishigura.

Dar nimeni nu-l asculta. Toți ochii erau ațintiți asupra ecranului. Richmond privea cu gura căscată.

— Isuse, spuse el.

Pe ecran, fata înfrunta moartea.

Ishigura îi aruncă o privire cruntă lui Connor.

— Nu e nimic altceva decât o înscenare. Nu înseamnă nimic, spuse el.

— Isuse Cristoase, tot repeta Richmond neputându-și dezlipi ochii de pe ecran.

— Nu există nici o bază legală, zise Ishigura. Este inadmisibil. Nici un tribunal nu va lua în considerație așa ceva. Încercați doar să întrerupeți...

Tăcu brusc. Pentru prima dată privi în celălalt capăt al mesei. Și văzu că scaunul lui Iwabuchi era gol. Privi și-n cealaltă direcție. Ochii i se roteau de jur împrejurul camerei.

Scaunul lui Moriyama era gol.

Scunul lui Shirai era și el gol.

La fel și scaunul lui Yoshida.

O licărire îi apărură în ochi: pricepuse! Îl privi cu uimire pe Connor. Apoi dădu din cap, mormăi ceva cu glasul înfundat și se ridică de pe scaun. Toți ceilalți rămaseră cu ochii ațintiți asupra ecranului.

Ishigura se îndreptă spre Connor.

— N-am de gând să mai văd așa ceva, domnule căpitan. După ce terminați cu șarada asta, mă găsiți afară.

Își aprinse o țigară și-i aruncă lui Connor o privire cruntă.

— Atunci vom putea sta de vorbă. *Machigainaku*, continuă el.

Își pe terasă lăsând ușa deschisă în urma lui.

Am vrut să-l urmez, dar Connor m-a pironit în loc cu privirea. Îmi făcuse un semn cu capul – un semn abia perceptibil. Am rămas pe loc.

L-am văzut pe Ishigura apropiindu-se de balustradă. Fuma. Își îndreptă fața spre soare. Apoi privi înapoi spre noi și dădu din cap cu o licărire de regret în ochi. Se aplecă peste balustradă și puse un picior pe ea.

În sala de conferințe, imaginile continuau să se deruleze pe ecran. Unul dintre avocații americani, o femeie, se ridică, își închise cu zgomot servieta și părăsi încăperea. Ceilalți rămaseră nemișcați.

În cele din urmă, caseta se termină. Am scos-o din aparat.

În sală era o liniște mormântală. O pală de vânt împrăstie hârtiile de pe masă.

Mi-am întors privirea spre terasă. Era goală.

Până să ajungem noi lângă balustradă, se auzeau deja din depărtare sirenele mașinilor de salvare și de poliție.

Jos, pe stradă, aerul era plin de praf și niște utilaje de construcție făceau un zgomot asurzitor. Nakamoto ridica alături de clădire o anexă. La colțul ei era parcat un șir de basculante încărcate cu ciment. Mi-am făcut loc prin grupul de japonezi îmbrăcați în costume bleumarin.

Ishigura aterizase într-o groapă cu ciment ud. Trupul său era înclinat într-o parte, dar numai capul și o mână ieșeau din masa de ciment moale. Suprafața gri era împroșcată cu dâre de sânge. Câțiva muncitori cu căști de protecție albastre încercau să-l tragă afară folosind bețe de bambus și frânghii, dar cam fără succes. În cele din urmă, un muncitor cu cizme înalte de cauciuc intră în groapa cu ciment ca să tragă cadavrul. Dar treaba asta se dovedi mai anevoioasă decât păruse. Au intrat și alții să-l ajute.

Oamenii noștri erau deja acolo – Fred Perry și Bob Wolfe. Wolfe mă văzu și urcă dâmbul de pământ pe care mă aflam. Scoase un carnetel din buzunar.

— Știi ceva despre chestia asta, Pete? strigă el ca să acopere zgomotul făcut de ciocanele pneumatice.

— Da, am spus.

— Știi cum îl cheamă?

— Kasaguro Ishigura.

Wolfe se uită cruciș la mine.

— Cum se scrie?

I-am spus numele pe litere, dar nu se înțelegea nimic din cauza vacarmului. Până la urmă, am băgat mâna-n buzunar și-am scos o carte de vizită. I-am dat-o lui Wolfe.

— E a lui?

— Da.

— De unde-o ai?

— E o poveste lungă, am spus. A comis o crimă.

Wolfe dădu din cap.

— Stai să scoatem cadavrul de acolo și mai vorbim pe urmă.

— Bine.

Până la urmă au recurs la ajutorul unei macarale ca să-l scoată. Trupul lui Ishigura, îngreunat de cimentul care se lipise de el, fu ridicat în aer. Preț de câteva clipe se balansă deasupra capului meu.

De sus, cădeau picături de ciment și se împrăștiu pe inscripția de la picioarele mele. Cu litere mari scria: CONSTRUIM PENTRU ZIUA DE MÂINE, iar dedesubt: VĂ RUGĂM SCUZAȚI DERANJUL.

Capitolul 58

Am mai stat încă o oră acolo. Și pentru că șeful dorea să-i predăm raportul până la sfârșitul zilei, ne-am dus după aceea la Parker să întocmim procesul verbal.

Era patru după-amiaza când am terminat. Am traversat apoi la cafeneaua de lângă biroul de eliberat pe cauțiune „Antonio's” să ne limpezim puțin capul. În fond și la urma urmei de ce o fi ucis-o Ishigura pe fată?

Connor oftă.

— Nu mi-e prea clar. Uite însă cam ce-am înțeles eu. Eddie lucra pentru *kaisha* tatălui său. Una dintre sarcinile sale era să furnizeze fete demnitarilor aflați în vizită. Făcea asta de ani de zile. Nici nu-i venea prea greu – era un băiat căruia îi plăcea să se distreze, mergea la o groază de petreceri, deci cunoștea multe tipe. Senatorii voiau să se distreze cu ele, iar aceasta era șansa lui de a lega prietenii cu ei, de a-și face relații. Dar Cheryl era o șansă cu totul specială căci senatorului Morton, Președintele Comisiei Financiare, i se aprinseseră zdравăn călcâiele după ea. Dar Morton era destul de deștept ca să-și dea seama când să pună capăt legăturii, însă Eddie i-o trimitea pe neașteptate cu avioane particulare peste tot unde Morton se afla; întreținea relația dintre ei. Și Eddie o plăcea; făcuse amor cu ea în după-amiaza dinaintea crimei. Și tot Eddie i-a făcut rost de invitația la recepția de la Nakamoto, știind că Morton avea să fie acolo. Eddie voia să-l determine pe Morton să se opună vânzării companiei MicroCon, așa că era preocupat de întâlnirea de sâmbătă. Apropo, când am fost la postul de televiziune și-am urmărit înregistrările acelea ai crezut că-i spusese lui Cheryl „fără șmecherii”. Îi spusese de fapt *nichibe*.

Dar presupun că Eddie nu dorea decât ca Cheryl și Morton să se întâlnească, atâta tot. Nu cred că știa ceva în legătură cu chestia de la etajul patruzeci și șase. Cu siguranță că nu se aștepta ca ea să urce acolo cu Morton. Ideea trebuie să fi venit cuiva de la „Nakamoto” chiar în timpul recepției. Intenționat au lăsat etajul liber; l-au făcut accesibil dintr-un motiv foarte simplu: există un dormitor acolo sus pe care-l folosesc câteodată lucrătorii companiei; undeva la capătul etajului.

— De unde știți? l-am întrebat.

Connor zâmbi.

— Hanada-san a spus că l-a folosit odată. Se pare că e chiar luxos.

— Deci aveți relații.

— Câteva. Dacă stăm și ne gândim, camerele de luat vederi nu prea aveau ce căuta acolo, căci clădirea este abia în curs de amenajare; se poate să fi fost instalate în ideea unui șantaj, dar am auzit că în dormitor nu există aparatură de filmat. Iar faptul că există o cameră de luat vederi chiar în sala de consiliu, mă face să totuși să cred că Phillips a avut dreptate – camerele de luat vederi

au fost instalate ca să-i *kaizen* pe funcționari. Cu siguranță că nu se așteptau ca actul sexual să se consume tocmai pe masa sălii de consiliu.

În sfârșit, când Eddie i-a văzut pe Cheryl și Morton plecând împreună trebuie să fi intrat în panică. Așa că s-a luat după ei. A fost martor la crimă, pe care eu o consider mai degrabă un accident. Atunci Eddie i-a dat o mână de ajutor prietenului său Morton – l-a strigat și l-a scos de acolo. Au revenit la petrecere împreună.

— Dar ce credeți despre casete?

— Ah. Îți aduci aminte că am mai discutat despre mită. Una dintre persoanele mituite de Eddie a fost și Tanaka, un obscur ofițer al corpului de pază. Cred că Eddie îl aproviziona cu droguri. Oricum, Eddie îl cunoștea de câțiva ani. Iar când Ishigura i-a ordonat lui Tanaka să-i aducă videocasetele, acesta din urmă i-a spus totul lui Eddie.

— Iar Eddie a coborât și-a luat el însuși casetele.

— Exact. Dar împreună cu Tanaka.

— Numai că Phillips a spus că Eddie era singur.

— Phillips a mințit, căci îl cunoștea pe Tanaka. De asta nu s-a împotrivit – Tanaka i-a spus că totul era în ordine. Iar când Phillips ne-a povestit cum s-a întâmpat, a omis să-l amintească pe Tanaka.

— Și-apoi?

— Ishigura a trimis câțiva tipi să facă „curățenie” acasă la Cheryl. Tanaka s-a dus undeva cu casetele ca să obțină copii după ele, iar Eddie a plecat la petrecerea din cartierul de pe dealuri.

— Numai că Eddie a păstrat o casetă.

— Exact.

După ce m-am gândit puțin, am spus:

— Dar când am stat de vorbă cu Eddie la petrecere, ne-a spus o cu totul altă poveste.

Connor încuviință:

— A mințit.

— Chiar și pe dumneavoastră, prietenul lui?

Connor ridică din umeri.

— A crezut că se poate descurca de unul singur.

— Dar Ishigura? De ce a ucis-o pe fată?

— Ca să-l aibă pe Morton la mână. Și-a mers – l-au făcut pe Morton să-și schimbe poziția în legătură cu afacerea MicroCon. Nu după mult timp, Morton avea să fie de acord cu vânzarea.

— Doar pentru atât a ucis-o Ishigura? Pentru o simplă afacere?

— Nu, nu cred că plănuise dinainte s-o ucidă. Exclus. Din cauza presiunii sub care se afla, Ishigura și-a pierdut capul. S-a gândit că astfel va crește în ochii superiorilor săi. Miza aflată în joc era mare; atât de mare încât și-a pierdut simțul măsurii și a acționat așa cum un japonez n-ar face-o niciodată în astfel

de circumstanțe. Și într-un moment de presiune psihică a ucis-o pe fată. Așa cum a spus-o chiar el, era o femeie lipsită de importanță.

— Doamne-Dumnezeule.

— Dar am impresia că mai e ceva la mijloc. Morton nu-i prea avea la inimă pe japonezi. Îți aduci aminte de gluma pe care-a făcut-o cu bomba atomică? Ei, japonezii, cred că a făcut amor pe masă mai mult ca să-i sfideze. Și asta l-a înfuriat pe Ishigura.

— Și cine a sunat la poliție?

— Eddie.

— De ce?

— Ca să-i pună într-o situație neplăcută pe cei de la Nakamoto. Eddie l-a adus înapoi pe Morton la petrecere, iar apoi a telefonat la poliție, probabil de la un telefon situat chiar la etajul la care se afla recepția. Când a sunat, nu aflase încă de camerele de luat vederi. Apoi Tanaka i-a spus despre casete, iar Eddie a început să-și facă griji că Ishigura l-ar putea trage pe sfoară. Așa că a mai sunat o dată.

— Și a cerut ca la locul crimei să vină prietenul său John Connor.

— Exact.

— Deci Eddie era Koichi Nishi? I-am întrebat

— Da, o glumă de-a lui: Koichi Nishi e un personaj dintr-un film japonez, faimos, care are ca subiect corupția.

Connor își termină cafeaua și împinse ceașca pe tezgheaua barului.

— Și Ishigura? De ce l-au abandonat japonezii?

— Ishigura a jucat prea dur și a pierdut. A acționat de capul lui joi seara și lor nu le-a plăcut asta. Oricum compania l-ar fi trimis curând acasă. Era condamnat să-și petreacă tot restul vieții în Japonia, într-o *madogiwa* – adică să fie toată viața un simplu portar al companiei. Într-un fel, seamănă cu închisoarea pe viață

— Dar cine credeți că a ascultat pe fir când ați anunțat la departament ce-ați plănuit? I-am întrebat pe Connor.

— Greu de spus, zise el ridicând din umeri. Dar Eddie mi-a fost simpatic. Îi eram dator. N-am vrut să-l văd pe Ishigura plecând bine mersi acasă.

Când m-am întors la birou, mă aștepta o femeie în vârstă. Era îmbrăcată în negru și s-a prezentat ca fiind bunica lui Cheryl Austin. Mi-a spus că părinții lui Cheryl muriseră într-un accident de mașină când ea avea doar patru ani și de atunci a fost crescută de bunica ei. Voia să-mi mulțumească pentru aportul meu la anchetă. Îmi povesti cum era Cheryl când era mică, copilăria ei în Texas.

— Bineînțeles că era drăguță, spuse ea; o plăceau toți băieții. Se țineau cârd după ea.

Făcu o pauză.

— Normal că nu prea-mi convenea, dar îi plăcea foarte mult să-i aibă în jurul ei, să-i privească în timp ce se băteau pentru ea. Îmi aduc aminte că avea vreo șapte sau opt ani când s-au încăierat doi băieți, tăvălindu-se în praful drumului, iar ea îi privea și bătea din palme. Încă de pe când era doar o adolescentă, îi plăcea să cocheteze și știa cum să-i scoată din minți pe băieți și să-i facă să se bată pentru ea. Nu prea-mi plăcea ce se întâmpla cu ea. Nu, nu părea să fie în toate mințile. Și cântecul ăla pe care îl fredona tot timpul, zi și noapte, ceva cu „mi-am pierdut mințile” cred.

— Jerry Lee Lewis?

— Da' eu știam de ce-l cânta. Era cântecul preferat al tatăl ei. Pe când era doar o mogâldeată, o lua cu el în camionul decapotabil când se ducea la oraș, o cuprindea cu brațul după umeri și dădea drumul la maxim la radio. În astfel de ocazii își punea lucrurile cele mai bune. Arăta așa de drăgălaș când era mică, leită maică-sa.

Apoi femeia începu să plângă la amintirea acelor vremuri. I-am întins un șervețel și-am încercat s-o liniștesc:

După aceea m-a întrebat cum se întâmplase, cum murise Cheryl.

N-am știut ce să-i spun.

Leșisem din clădirea departamentului și tocmai treceam pe lângă fântânile din fața Parker Center-ului, când un japonez îmbrăcat în costum mă opri. Avea vreo patruzeci de ani, părul închis la culoare și purta mustață. Mă salută ceremonios și îmi dădu cartea lui de vizită. Au trecut câteva clipe până să-mi dau seama că era domnul Shirai, șeful finanțelor companiei Nakamoto.

— Am vrut să vă întâlnesc personal Sumisu-san, ca să vă exprim profundul regret din partea companiei Nakamoto în ceea ce privește comportarea domnului Ishigura. Modul în care a acționat nu a fost deloc cel potrivit și vreau să știți că tot ce a făcut, a făcut de capul lui. Nakamoto este o companie onorabilă care nu încalcă legile. Munca pe care a făcut-o domnul Ishigura în această țară l-a adus în contact cu mulți bancheri, cu multe persoane influente. Sincer să fiu, cred că a petrecut prea mult timp în America. A luat multe obiceiuri rele de aici.

Deci asta era; își cerea scuze și ne insulta în același timp. Nici nu știam ce să-i spun. În cele din urmă am zis:

— Domnule Shirai, mi se făcuse o ofertă de finanțare ca să-mi cumpăr o casuță...

— Oh, da?

— Da. Dar probabil că nu sunteți la curent cu asta, am continuat.

— Ba da, parcă am auzit ceva...

— Mă întreb dacă oferta mai e valabilă și-acum.

Urmă o tăcere îndelungată. Se auzeau doar stropii care cădeau în apa fântânilor din dreapta mea.

Prin lumina cețoasă a după-amiezii, Shirai privi la mine cruciș, încercând să se hotărască cum să joace.

În cele din urmă, spuse:

- Sumisu-san, oferta a fost nepotrivită. Considerați-o retrasă.
- Vă mulțumesc domnule Shirai, am zis.

Eram în mașină cu Connor, în drum spre apartamentul meu. Tăceam amândoi. Ne aflam pe autostrada Santa Monica. Semnele de circulație fuseseră mângălite de derbedeii din cartier; la fel și majoritatea zidurilor. În momentul acela am realizat în ce mahala locuiam. În dreapta, zgârie-norii din Westwood, învăluiți de ceață, arătau deplorabil. Peste tot domnea sărăcia și paragina.

În cele din urmă, am rostit:

— Asta a fost tot? Doar o luptă de interese între Nakamoto și alte companii japoneze? O bătălie pentru MicroCon?

Connor ridică din umeri.

Și asta, printre multe altele. Pentru japonezi, America nu este acum decât o arenă pentru astfel de confruntări. Nu prea dau multe parale pe noi.

Ajunserăm pe strada mea. Fusesse o vreme când o găseam drăguță – o stradă liniștită, mărginită de copaci, cu un teren de joacă la capătul blocului unde să se poată juca fetița mea. Acum nu mai eram de aceeași părere. Aerul era apăsător, iar strada îmi părea murdară, neprimitoare.

Am parcat mașina. Connor se dădu jos și-mi strânse mâna.

— Nu fi așa deprimat.

— Ba sunt.

— Nu fi. E într-adevăr foarte grav ceea ce se întâmplă, dar totul se poate schimba. S-au mai schimbat lucrurile și înainte. Se pot schimba din nou.

— Poate.

— Ce-ai de gând să faci acum? mă întrebă.

— Nu știu. Aș avea chef să plec de aici Dar nu știu unde...

— Să pleci de la Departament?

— Poate. Dar în mod sigur voi pleca de la Serviciile Speciale. E prea... încurcat pentru mine

Connor dădu aprobator din cap.

— Ai grijă *kohai*. Și, oricum, mulțumesc pentru ajutor.

— Și eu îți mulțumesc, *sempai*...

Eram obosit Am urcat scările până la apartamentul meu și-am intrat în casă. Era liniște, acum că fetița mea era plecată. Mi-am luat o cutie de Cola din frigider și m-am dus în living. Când m-am așezat în fotoliu, am simțit din nou durerea aceea în spate. M-am ridicat în picioare și-am dat drumul la televizor. Nu puteam urmări însă emisiunea. Mă gândeam la tot ce-mi spusese Connor, că toată lumea în America își îndreaptă atenția asupra lucrurilor lipsite de importanță. Asta se întâmplă și-n relația noastră cu Japonia, dacă le vinzi țara,

atunci e a lor fie că-ți place sau nu. Și câtă vreme e lucrul lor, fac ce vor cu el.

M-am dus în dormitor și m-am schimbat. Pe noptieră erau fotografiile fetei mele de la aniversarea zilei ei de naștere, cele pe care le sortam atunci când a început totul – fotografii cu care nu mai semăna, care nu mai reflectau realitatea. Auzeam râsul dogit din televizorul din camera de alături. Înainte, credeam că totul merge bine de la sine Dar nu e deloc așa.

M-am dus în camera copilului, l-am privit păturica și elefanții imprimați pe ea. Mă gândeam la felul în care dormea cu fața în sus și mânuțele deasupra capului, atât de senină și încrezătoare. Mă gândeam câtă încredere avea ea în mine și în lumea ei de copil și mi-a venit în minte lumea în care avea să intre nu după mult timp. Am început să-i aranjez pătuțul și am simțit cum teama mi se strecoară-n suflet.

Stenograma ultimei zile: 15 martie (99)

INT: În ordine, Pete, Cred că e suficient ceea ce ne-ai declarat. Doar dacă nu mai ai ceva de adăugat.

SUB: Nu. Nu mai am nimic de adăugat.

INT: Din câte am înțeles, ți-ai dat demisia din Serviciile Speciale.

SUB: Da, așa e.

INT: Și, din câte știu, ai făcut o recomandare scrisă șefului dumatile, domnul Olson, în care-i sugerați ca modalitatea de alegere și instruire a ofițerilor de legătură – traducători de limba japoneză să fie schimbată. Spuneai acolo că n-ar mai trebui ca în treaba asta să se mai amestece Fundația de Prietenie Japonezo-Americană. Așa e?

SUB: Da.

INT: Și care ar fi motivul?

SUB: Părerea mea e că dacă departamentul dorește să aibă ofițeri bine instruiți, atunci ar trebui să plătească din propriile fonduri. Ar fi mai sănătos așa.

INT: Mai sănătos?

SUB: Exact. E timpul să recăpătăm controlul asupra propriei noastre țări. E timpul să ne bazăm pe noi înșine.

INT: Ai primit vreun răspuns din partea domnului Olson?

SUB: Încă nu. Dar aștept.

Postfața autorului

„Oamenii se feresc de realitate. Se împotrivesc sentimentelor reale provocate de împrejurările reale ale vieții. Ei își construiesc în mintea lor tot felul de lumi din *ar fi trebuit...*, *dacă...*, *poate că...* Schimbările autentice încep cu aprecierea realistă în acceptarea realității. Abia apoi e posibilă o reacție realistă”.

Acestea sunt cuvintele lui David Reynolds, un partizan al psihoterapiei japoneze Morita. El vorbește despre comportamentul individual, dar comentariul lui e valabil și pentru comportamentul economic al națiunilor în general.

Mai curînd sau mai tîrziu, Statele Unite vor trebui să accepte faptul că Japonia a devenit o putere industrială de frunte în lume. Japonezii au cea mai ridicată medie de viață, cel mai ridicat grad de folosire a forței de muncă, cel mai ridicat nivel de educație, cel mai redus decalaj între cei bogați și cei săraci, produsele lor sunt de cea mai înaltă calitate, se hrănesc cel mai bine. O țară de dimensiunile statului Montana, cu jumătate din populația sa, va fi în curînd o putere economică egală cu noi.

Dar n-au ajuns până aici folosind calea parcursă de noi. Japonia nu e un stat industrial occidental. E organizat cu totul altfel. Japonezii au inventat un nou mod de a face afaceri – parteneriatul concurențial, în care afacerile se poartă ca un război adevărat, menit să șteargă de pe fața pămîntului orice fel de concurență, ceea ce America n-a priceput de mai multe decenii bune încoace. Statele Unite continuă să-și închipuie că Japonia tratează la fel ca noi. Dar se vede tot mai mult că în fața evoluției moderne ei se întreabă: „Și de ce ne-am schimba? Ne descurcăm mai bine decât voi ceilalți”. Și într-adevăr așa este.

Și atunci care ar trebui să fie reacția americană? E absurd să dăm vina pe Japonia pentru succesul felului ei de-a fi, sau să sugerăm că ar trebui să-și reducă ritmul de dezvoltare. Japonezii consideră această reacție drept un scîncet de copil neajutorat, și au dreptate. Ar fi mult mai nimerit ca Statele Unite să se trezească la realitate, să vadă Japonia așa cum e ea de fapt, și să acționeze realist.

În cele din urmă, asta ar însemna majore schimbări, dar, inevitabil, partenerul mai slab trebuie să se adapteze cerințelor în cadrul unor astfel de relații. Și, fără îndoială, Statele Unite sunt acum partenerul mai slab în orice fel de contacte economice cu Japonia.

Acum un secol și mai bine, când Perry, amiralul flotei americane, a deschis piața japoneză prin forță, Japonia era o societate feudală. Japonezii au înțeles imediat că ei trebuie să se schimbe, și au făcut-o. Începînd cu anii 1860, au adus la ei mii de specialiști occidentali să-i îndrume cum să schimbe structura de guvernămînt și cea industrială. Întreaga societate a trăit o adevărată revoluție. A mai existat încă o convulsie socială, la fel de dramatică, după cel de-al doilea război mondial.

Dar, în ambele situații, japonezii au înfruntat provocarea direct și i-au făcut față. N-au spus: Să vină americanii să ne cumpere pămînturile și întreprinderile și să sperăm că o să ne învețe și pe noi să ne descurcăm mai bine. Nicidecum. Japonezii au invitat mii de experți să-i viziteze și apoi i-au trimis frumos acasă. Am face bine să procedăm la fel. Japonezii nu sunt mîntuitorii noștri. Sunt

competitorii noştri. Şi n-ar trebui să uităm asta niciodată.

— AUTORUL —